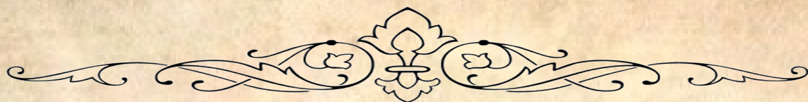
JACQUELINE MONSIGNY

FLORIS

CAVALERUL DE PETERSBURG

Jacqueline Monsigny

CICLUL FLORIS

Jacqueline Monsigny
Le cavalier de Pétersbourg

Editions Bernard Grasset, 1970

2. Floris, Cavalerul de Petersburg

În româneşte de MANUELA CERNAT

Jacqueline Monsigny este pseudonimul lui **Jacqueline Rollet**, născuta la 22 martie 1931 la Paris.

Romancier şi scenarist, a avut şi o cariera ca actrita, prezentator şi producator de programe de televiziune.

Capitolul I

Legănaţi de arcurile caleştii, Georges-Albert căsca, marc... ola, Adrien se gândea, iar Floris visa cu oc... dată, un hop neaşteptat îi zvârli pe c... grămadă. Şocul fusese zdravăn, nu

...uri poloneze! gemu Trotti.

...z, teamă mi-e că s-a zis cu roata ...se vaite vizitiul pe care izbitura îi p...ră. Cu biciul rupt în două şi cu p...oroi se apropie umil, privind prostit la ... din balamale. Cred că... ne-om fi împo...n cuibar de găini.

— Un cuibar? Ai înnebunit? Poate vrei să spui într-un şanţ! Te omor, mi-ai frânt oasele! Mă dor toate cele. Au... şi de câte ori să-ţi repet să nu-mi mai spui „Domnule Marchiz”, ci „Excelenţa Voastră”, sau „Domnule Ambasador Extraordinar”. Ai înţeles?

— Mda, domnule ambasador, răspunse docil Clement.

— Nu!!! urlă Trotti, n-ai înţeles nimic. Ţi-am spus: „Extraordinar”. Mi te adresezi cu „Domnule Ambasador EXTRAORDINAR”. Păi cum altfel, domnilor? se întoarse el spre tovarăşii săi de drum. Lăsaţi pe mine, o să le arătăm noi rusnacilor ăstora ce înseamnă Franţa!

Ca proaspăt ataşat de ambasadă ce se afla, Floris îl încuviinţă respectuos, deşi în sinea lui îşi spunea că nu

prea era deloc momentul pentru lecţii de protocol. De aceeaşi părere cu el, Georges-Albert, scos din sărite de ifosele marchizului, începu să strănute ostentativ. Floris sări primul din caleaşca prăbuşită într-o rână, la marginea drumului. Tot şirul de caleşti şi furgoane din care era alcătuită suita ambasadorului se oprise în loc. Pasagerii lor profitau să-şi dezmorţească oasele, glumind vesel, în ciuda vântului tăios ce mătura drumul noroios şi desfundat. Adrien îi urmă lui Floris în timp ce spre amândoi veneau în goană Li Kang şi Feodor, urmaţi la oarecare distanţă de Grégoire.

— N-ai păţit nimic, Floare de Mai? Sunteţi teferi? întrebară în cor, cu accentele lor atât de diferite, dar egal de pitoreşti, cei doi slujitori.

Neîndurându-se să se smulgă din locul lui călduţ, marchizul ridică exasperat ochii spre cer. Manierele bizare şi comportamentul „personalului” din suita fraţilor de Villeneuve-Caramey îl călcau pe nervi. După mai bine de zece ani petrecuţi în Franţa, numai cu chiu cu vai se învoise Li Kang să nu-şi mai arboreze tunica orientală decât la ocazii şi să se îmbrace ceva mai europeneşte în restul timpului. În schimb, nu renunţa nici mort la părul strâns în codiţă de chinez şi la limbajul de „Fiu al Cerului”. Cât despre Feodor, acesta se încăpăţânase să-şi păstreze straiele de cazac. Cu mutra lui fioroasă, cu mustaţa înfoiată şi cu sabia prinsă-n şold, băga în sperieţi populaţia şi-aşa impresionată de singurul ochi şi de obrazul brăzdat de cicatrice al colosului ucrainean. Pe marchiz, însă, cel mai rău îl scotea din sărite Georges-Albert, micuţul maimuţoi al lui Floris, buclucaş fără pereche. Deprins cu el încă din fragedă copilărie, Floris îl trata aproape ca pe o fiinţă umană, spre încântarea acestuia, dar nu

şi a marchizului. De fapt, din anturajul lui Floris, singura persoană agreată cu adevărat de ambasador era Grégoire. Chipul blând, aureolat de plete cărunte, al credinciosului intendent, îi inspira încredere. De n-ar fi fost el, Trotti ar fi jurat că Majestatea Sa îi împănase suita cu tâlhari de drumul mare. Oricum, nu avea încotro. Instrucţiunile regelui Ludovic al XV-lea fuseseră mai mult decât clare: „În calitatea voastră de ambasador al meu, domnule marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, veţi încerca să obţineţi, pe căi legale, încheierea unui tratat de alianţă cu regenta Ana a Rusiei. În caz de nereuşită, apelaţi la domnii de Villeneuve-Caramey, membri al Serviciului meu Secret. Ei vă vor însoţi în calitate de ataşaţi de ambasadă. Cunosc la perfecţie rusa şi alte câteva limbi, dar e preferabil ca nimeni altcineva să nu afle asta. Dacă solia voastră eşuează, ei vor pune la cale o lovitură de stat pentru a o înscăuna pe ţarevna Elisabeta, fiica ţarului Petru cel Mare, netezind astfel calea spre semnarea acelui tratat, atât de preţios sufletului nostru.”

Marchizul oftă. La simpla amintire a acelor cuvinte simţea că-l trec toate năduşelile, în ciuda frigului şi umezelii care începeau să pătrundă în interiorul caleştii.

„Pe strămoşii mei, halal misiune, n-am ce zice!”

Trotti se căia de pe acum pentru a o fi acceptat-o, deşi traversarea Europei, începută cu opt săptămâni în urmă, se dovedise mai mult decât agreabilă. În toate marile oraşe femeile şi copiii le ieşiseră în cale cu flori, în timp ce bărbaţii îi întâmpinaseră cu urale şi cu ovaţii, azvârlindu-şi în sus pălăriile. La Dresda, entuziasmul mulţimii fusese de-a dreptul delirant.

Impacientat să afle ce anume se petrecuse, marchizul scoase capul pe portieră, tocmai când Grégoire îşi ajungea din urmă tovarăşii, gâfâind de ţi-era mai mare mila. Cei douăzeci de ani al lui în plus începeau să-l împovăreze. Bucuros să-i afle pe Floris şi Adrien teferi şi nevătămaţi, se închină în faţa marchizului, cu nedezminţita lui politeţe dintotdeauna:

— Îndrăznesc să sper că Excelenţa Sa, domnul Ambasador Extraordinar, nu s-a rănit şi că domnul conte şi domnul cavaler se simt bine.

Marchizul de la Chétardie îi zâmbi binevoitor şi se sprijini de umărul lui ca să coboare din caleaşcă, atent să nu-şi murdărească cizmele, când un răcnet disperat izbucnit de undeva din fruntea convoiului, îl încremeni.

— Suntem atacaţi!

— Priviţi, se apropie o întreagă armată!

— Se îndreaptă spre noi cu lăncile pregătite de atac!

— Tâlharii!

— Bandiţii!

— Dumnezeule, nu, sunt cazacii!

— Aoleu, cazacii! Ajutor, cazacii!

Alaiul ambasadei fremătă, cuprins de panică. Valeţii o tuliră înapoi spre furgoanele lor, în timp ce, suflecându-şi fustele, cameristele alergau zăpăcite, care-ncotro, chirăind ca-n gură de şarpe. Bucătarii se băgară sub căruţe. Cei doi preoţi căzură în genunchi implorând mila Cerului. Secretarii se pitiră sub banchete, în timp ce soldaţii care se îndepărtaseră preţ de numai câteva clipe, cât să-şi satisfacă în pădure unele nevoi ce nu suportau amânare, se întorceau în goana mare, cu pantalonii în vine, ruşinaţi de ţinuta nereglementară în care se înfăţişau dinaintea marchizului, pentru a primi ordinele de rigoare. Floris şi

Adrien îşi armară pistoalele. Ambasadorul îşi trase sabia de paradă din teacă. Georges-Albert începu să ţopăie fericit pe pernele din caleaşcă: „O bătălie! Tii, ce bine, ne mai distrăm şi noi un pic.” Doar bătrânul Grégoire suspină cu melancolică resemnare; „Eh, ce bine-o duceam la Versailles! Să vezi că iar începe bâlciul. Iar o luăm de la cap! Ca pe vremuri...” Li Kang îşi scoase tacticos din tureatca cizmelor pumnalul lung şi ascuţit. Singur Feodor nu se clintise. Mijindu-şi pleoapa unicului său ochi, privea cu o expresie profund dispreţuitoare spre liziera pădurii de unde se ivise un pâlc de vreo douăzeci de călăreţi.

Într-un târziu, murmură jignit:

— Ăştia cazaci? Ptiu! Mai curând niscaiva amazoane. Se poate, boiernaşilor?

Floris şi Adrien se uitară cu ceva mai multă atenţie la cei ce se apropiau de ei într-un ameţitor galop: nişte zdrahoni blonzi şi mustăcioşi, cu ţestele rase chilug şi cu straie de soldaţi polonezi – în tunici cu dungi de un albastru spălăcit şi un alb îndoielnic, încopciate din gât şi până-n brâu, cu pulpanele răsfrânte până deasupra cizmelor. Mustăcioşii îşi înfrânară armăsarii chiar în faţa caleştii pe jumătate răsturnate şi descălecară toţi o dată, dintr-un salt, împroşcându-i, din cap până-n picioare, pe cei de faţă, cu stropi de noroi gros şi negru. Unul dintre ei, cu o mustaţă ceva mai lungă şi un caftan ceva mai puţin murdar, semne distinctive ale unei probabile funcţii, se adresă călătorilor într-o franceză stricată:

— Stăpânul meu, Mare Prinţ şi Voievod de Kovno, ştie trecere în pământ al Poloniei şi în voievodat Kovno a mare prinţ ambasador al Franţei. Dacă Înălţimea Sa mare ambasador şi nobili oameni francezi vrut urmeze

la mine, căpitan Potocki, Mare Prinţ şi Voievod primeşte bieţi francezi obosiţi de drum lung. Înălţimea sa Mare Ambasador are mare castel şi bun pat polonez la dispoziţie pentru odihnire.

Încântat de propriul discurs, mustăciosul îşi răsuci mândru mustaţa şi se înclină în faţa marchizului, apoi în faţa lui Floris şi al lui Adrien, care îi răspunseră politicos.

— Ei bine, domnilor, iată o propunere, extrem de agreabilă! Domnule căpitan, primim cu recunoştinţă invitaţia Voievodului de Kovno şi vă urmăm, cât despre tine, Clement, se adresă Trotti vizitiului, n-ai decât să stai aici toată noaptea, la lumina felinarelor de va fi nevoie. Fă ce ştii, te priveşte, până mâine vreau să văd roata reparată.

— Mda, adică, să vedeţi... domnule ambas... adică... excelenţă, adică extraordinară... nu ştiu dacă o să fiu în stare, nici dacă mă ajută Sfânta Eudoxia, protestă vizitiul, scărpinându-se în cap cu coada biciului.

— Excelenţă, vă rog, acordaţi-i bietului om un răgaz de câteva zile. O să ne ajungă din urmă, în Rusia, interveni Floris, căruia vizitiul îi aruncă o privise încărcată de adâncă recunoştinţă.

— Ah, nu, domnule cavaler, replică pe un ton sec marchizul. Cum adică, să părăsesc aici bunătate de caleaşcă cu blazonul Majestăţii Sale pe ea şi să-mi fac intrarea în Rusia într-o vulgară trăsură de rând? Nu, domnule, vom pleca mâine, cu echipajul nostru de gală. Dar, adăugă marchizul, dispus să-şi arate mărinimia, îi îngădui lui Clement să ceară oricâte ajutoare îi vor trebui.

— Păi... să vedeţi, adică... e bine şi aşa! Ce să zic, e chiar... extraordinar mai e şi ambasadorul ăsta... auzi

la el idee, până mâine dimineaţă... ptiu! bodogăni furios nefericitul vizitiu privind a pagubă în urma convoiului care, escortat de căpitanul polonez, se şi urnise.

Înghesuiţi ca vai de lume în faetonul mânat de Feodor şi ocupat până atunci doar de Li Kang şi de Grégoire, marchizul de La Chétardie, Floris şi Adrien de-abia respirau.

— Nu-i nimic, oftă marchizul, în braţele căruia Georges-Albert se trântise cu dezinvoltură, n-o să murim dacă, pentru o dată, lăsăm la o parte eticheta.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Ambasador Extraordinar, dar dacă înălţimea Voastră binevoieşte să mi-l dea mie pe Georges-Albert, va fi uşurată de o povară, pare-mi-se nu tocmai plăcută, îi şopti Grégoire.

— Ah, îţi mulţumesc, prietene, îţi mulţumesc, răspunse marchizul.

Stăpânindu-se cu greu să nu pufnească în râs, Floris şi Adrien schimbară o privire plină de înţeles: în ciuda diferenţelor sociale dintre el, marchizul şi Grégoire erau făcuţi să se înţeleagă, ceea ce din perspectiva lui Floris şi al lui Adrien, care nutreau o adâncă stimă pentru Grégoire, era un compliment în favoarea acestuia şi nu a marchizului.

Parcurseseră ceva mai puţin de o leghe, când căpitanul cel mustăcios, care galopa pe lângă portiera faetonului, se aplecă înspre cei dinăuntru şi le strigă:

— Iată, Mare înalt Ambasador, mare castel Domn Voievod de Kovno.

Mirat, Floris îşi roti ochii şi nu văzu decât o clădire de lemn, lungă şi destul de încăpătoare, înconjurată de câteva hambare. Ceea ce se înfăţişa dinaintea ochilor lor nu aducea nici pe departe a castel, ci mai degrabă

a conac de proporţii ceva mai impozante.

— Mi se pare mie, ori în ţara asta totul e mare numai în mintea oamenilor..., murmură marchizul printre dinţi.

Deşi se aflau înghesuiţi ca sardelele, Li Kang izbuti să facă o plecăciune adâncă, zâmbind cu gura până la urechi:

— Vorbă Aurită se exprimă cu înţelepciune, izvorâtă din roua dimineţii.

Fulgerându-l cu o privire severă, marchizul i se adresă pe un ton glacial lui Floris, care stătea vizavi de el:

— Mie teamă, domnule cavaler, că nu mi s-a mai întâmplat să fiu comparat cu roua dimineţii. Aveţi amabilitatea şi comunicaţi acest lucru servitorului vostru.

La auzul acestor cuvinte, ochii verzi al lui Floris fulgerară scurt, semn că se mâniase. Scuturându-şi buclele negre, sări din faetonul care tocmai se oprise. Cu binecunoscuta-i prezenţă de spirit, Adrien intui că fratele lui era ferm hotărât să-i dea o lecţie marchizului. Vru să intervină, dar Floris i-o luă înainte. Cu un râs forţat se înclină dinaintea portierei, spunând: „Mare înălţime Ambasador, „Vorbă Aurită” este rugat descindă în mare castel de la Mare Prinţ Voievod...”

Marchizul se încruntă, mustrându-se amarnic în forul său interior pentru a fi acceptat ca regele să-i impună prezenţa acelui tânăr obraznic care, iată, se încumeta, să-l înfrunte pe faţă. Adrien păli. Floris cam întrecea măsura, dar, ca orice diplomat de carieră, nu-şi putea îngădui să glumească în privinţa etichetei, principala armă a ambasadorilor...

— Domnule marchiz, se grăbi să intervină Adrien,

fratele meu intenţionează să vă sugereze că fiecare ţară are limba, obiceiurile şi...

Adrien nu apucă să-şi încheie fraza. În spatele lor bubui un glas de stentor, cu un puternic accent slav:

— Ah, înălţimea Voastră, nobile Prinţ Ambasador, ce onoare pentru castelul, pământurile şi voievodatul meu militar din Kovno să primească pe înălţimea Voastră, reprezentant al Majestăţii Sale regele Ludovic al XV-lea.

Marchizul Joachim Trotti de la Chétardie descinse demn din faeton şi, trecând cu un aer marţial pe lângă Adrien şi Floris, le şopti printre dinţi:

— Să sugereze, da?... Vorbă Aurită, hmmm! Runda asta ai câştigat-o tu, Floris, Doamne-Dumnezeule, ce familie mi-ai trimis pe cap!

Apoi Trotti adăugă, cu voce tare:

— Mărite Voievod, vă mulţumim pentru amabila ospitalitate oferită în marele vostru castel.

Voievodul de Kovno era un bărbat corpolent şi jovial, cu ochi albaştri jucăuşi şi obraz rotund, de om bun la suflet. Ca şi soldaţii lui, purta o tunică lungă cu pulpanele răsfrânte, după moda poloneză. În schimb, ţeasta n-o avea rasă decât pe jumătate. În creştetul capului îşi păstra o meşă lungă prinsă într-un soi de mic coc. Pe Floris îl amuză contrastul dintre hainele lui şi hainele lor: ei purtau pantaloni bufanţi scurţi, croiţi după moda bavareză, de curând adoptată la Paris, şi pelerine scurte, tivite cu blană. Peste peruca de călătorie, marchizul îşi pusese un tricorn din blană de castor, în timp ce Floris şi Adrien îşi legaseră la spate pletele lungi şi buclate într-un nod prins cu câte o fundă de mătase.

— Îngăduit fie-mi, Mărite Voievod, să îi recomand pe

secretarii mei, continuă marchizul, domnul conte Adrien de Caramey şi domnul cavaler Floris de Caramey.

Floris fu cuprins de un simţământ ciudat. I se părea că nu mai este el însuşi, de parcă un necunoscut i-ar fi luat locul. Conveniseră încă de la plecare să-şi păstreze doar numele de Caramey şi să renunţe la cel de Villeneuve, întrucât s-ar fi putut ca în Rusia cineva să îşi amintească încă de mama lor.

Pornirea lui Floris împotriva ambasadorului se topi ca neaua sub razele de soare când observă că două încântătoare poloneze îl priveau, pe sub sprâncene, niţeluş speriate. Erau însoţite de o doamnă de dimensiuni respectabile, cu sâni imenşi şi generoşi care ţinea în poale, în braţe şi agăţate de fustele ei vreo şase sau şapte fetiţe de vârste diferite; se foiau în aşa hal încât Floris nu izbutea cu nici un chip să le numere.

Spre deosebire de voievodul lor, doamnele erau îmbrăcate după moda pariziană, în rochii largi cu crinolină.

— Ah, iată şi perlele mele de Baltica!, exclamă voievodul. Pe primele mele născute, Henrietta şi Philippa, le-am avut dintr-o primă cununie, Dumnezeu să odihnească în pace sufletul răposatei mele neveste. Iar pe nestematele astea mici, ca să simplificăm lucrurile, le-am botezat, pe toate şapte, la fel – Maria. Şi iat-o, Excelenţă, pe actuala mea soţie, Marea Voievodeasă de Kovno. Domnilor, am onoarea să vi-o prezint.

Voievodeasa se cufundă într-o enormă reverenţă. În timp ce se înclina politicos în faţa ei, Floris gândi obraznic că voievodul ar fi trebuit să-şi califice

planturoasa soţie drept „Grasa” şi nu drept „Marea” voievodeasă.

Colosala făptură se ridică cu greu din reverenţă şi, luându-şi la zor bărbatul în limba lor maternă, începu să distribuie dispoziţii în stânga şi-n dreapta:

— Ascultă, grăsanule, ajunge cu trăncăneala, e musai să găsesc la toţi franţujii ăştia un locşor unde să-şi pună capul la noapte. Crezi că-i treabă uşoară? Hei, tu, căpitane Potocki, ce-i haosul ăsta? Pas alergător, vino-ncoace să-ţi spun ce ai de făcut!...

Floris şi Adrien, care înţelegeau totul, râdeau pe înfundate. Voievodeasa bătu energic din palme şi se făcu în sfârşit linişte. Cât duraseră salamalâcurile dintre marchiz şi voievod, cei peste o sută de membri al ambasadei coborâseră din vehiculele lor, stârnind râsetele, exclamaţiile, comentariile şi rumoarea ţăranilor, soldaţilor, slujitorilor, cailor, porcilor şi orătăniilor din întreg perimetrul reşedinţei voievodatului de Kovno. Aduşi la ordine de muştruluiala stăpânei lor, mustăcioşii şi slujnicele poloneze îi luară în primire pe membrii soliei franceze. După câteva ceasuri bune, liniştea se reinstala la „castel”. Fiecăruia i se găsise un locşor. Unora, deasupra grajdurilor, altora, în hambare, câtorva, prin poduri şi, celor favorizaţi de soartă, în „castelul” voievodului. Floris şi Adrien se numărau printre aceşti ultimi fericiţi, numai că solida voievodeasă nu dispunea de suficienta camere, aşa încât îi plasase, fără să stea să-i mai întrebe, în aceeaşi încăpere cu marchizul.

— Sper că vă simţiţi bine. Patul e grozav. Ah, domnilor ambasadori, era să uit, cina va fi servită peste jumătate de ceas.

De-abia închisă uşa în urma ei, Trotti explodă, dând

frâu liber unei sfinte indignări:

— Aha, va să zică, ăştia îşi bat joc de noi, domnilor? Un pat de nici trei picioare şi jumătate, din două grinzi şi trei scânduri peste care au azvârlit, Doamne ia-mă, o duzină de perne. Cum să doarmă trei persoane pe aşa ceva?

— Tot e bine că ne revin patru pernuţe de fiecare, zâmbi hâtru Adrien.

— Oare unde-am nimerit? mârâi Trotti, ignorând gluma tânărului. Unde? într-un conac, într-o fermă sau într-o garnizoană? La un burghez, la un nobil, la nişte prinţi ori la nişte morţi de foame? Nu văd nici „marele castel” şi nici „confortabilul pat polonez”, promise nouă de mustăcios. Unde ne aflăm? Unde?

Pe măsură ce marchizul se monta de unul singur, Floris şi Adrien se priveau cu înţeles.

— Cred, domnule marchiz, că ne aflăm pur şi simplu în Polonia, replică sec Adrien, vădit agasat de văicărelile lui Trotti.

— Halal ospitalitate, continuă imperturbabil marchizul O sobă stricată, o masă şchioapă, o oală de noapte şi, pe deasupra, trei într-un pat!

— Ba, să-mi fie cu iertare, domnule ambasador, vom fi chiar patru, interveni Floris.

— Cum adică, domnule?

— Foarte simplu, Excelenţa Voastră nu l-a pus la socoteală pe Georges-Albert, de care eu nu mă despart niciodată.

Încremenit, de parcă trăsnetul ar fi căzut între ei, Trotti rămase o clipă cu gura căscată. Adrien se temu că va face apoplexie. Când colo, marchizul se apropie cu paşi înceţi de Floris, se învârti agale în jurul lui, scrutându-i îndeaproape şi cu mare atenţie expresia

voluntară a chipului, ochii de smarald, cu ape aurii şi buclele ca abanosul. Pe urmă îl luă la rând pe Adrien, studiind pe îndelete trăsăturile tânărului înalt şi roşcovan, diametral opus fratelui său, prin aparenta lui răceală şi stăpânire de sine, dar deopotrivă de cuceritor prin farmec şi prin ascuţimea spiritului. Într-un târziu, păru a se da bătut. Frecându-şi gânditor obrazul, murmură:

— Dacă într-o bună zi va fi „să am un fiu, nu mi-ar displace să vă semene, lua-v-ar naiba să vă ia! Am început să vă cunosc, ridică el brusc tonul, da, da, şi m-am săturat de ipocriziile voastre: „Excelenţa Voastră” în sus, „Excelenţa Voastră” în jos. V-am dibuit eu, şmecherilor! Buun. Va să zică de prima probă aţi trecut cu bine... de altfel, Măria Sa regele mă prevenise, numai că eu nu cred nimic până nu văd cu ochii mei. Deci, nu vă e teamă de nimic şi nu sunteţi linguşitori. Perfect! Hotărât lucru, sunteţi pe placul inimii mele, domnilor Villeneuve-Caramey. De-aici înainte, când rămânem între noi, vă dau voie să-mi spuneţi Trotti şi vă rog să mă consideraţi prietenul vostru. Chiar dacă sunt un tip cam ciufut.

Amuţiţi de uimire, Floris şi Adrien îl priviră cu admiraţie. Abia acuma înţelegeau că nu erau decât nişte tineri cu caş la gură care mai aveau încă multe de învăţat de la acest marchiz ce se dovedea mai tare decât amândoi la un loc. Floris se gândi că, în ordinea preferinţelor inimii lui, după rege, Adrien, Li Kang, Feodor, Grégoire, Georges-Albert şi mai ales după micuţa lor surioară Baptistine, lăsată de-voie-de-nevoie în Franţa, marchizul de la Chétardie era persoana la care ţinea cel mai mult, fiind gata să-şi dea viaţa pentru el. Atâta doar că Floris se oferea mereu să-şi

dea viaţa pentru câte cineva şi bietul Adrien trebuia să stea întruna cu ochii în patru ca să-l salveze.

— Şi acum, spuse marchizul luându-i prieteneşte de braţ, destul cu vorba. Haideţi să mâncăm. Sper ca măcar cina să nu fie pe măsura patului oferit de voievodeasă, glumi el. Pe cinstea mea, sunt mort de foame.

— Şi noi aşişderea, Trotti – îi răspunseră într-un glas Floris şi Adrien.

Capitolul II

— Mai doriţi puţină buracika, domnule cavaler de Caramey, întrebă sfios Philippa, plecându-şi ochii verzi-cenuşii.

— Da, cu plăcere, Voivodzianka Philippa, îi răspunse Floris, întrebuinţând apelativul aflat de la soldaţii gazdelor lor. „Ce frumoasă e când mă priveşte aşa, pe sub gene, şi ce accent încântător are când vorbeşte”, gândi el în timp ce Philippa continua să-l îmbie cu bunătăţile de pe masă.

— Vă rog, luaţi şi nişte piroşti.

Deodată, Floris tresări. Pe sub masă, tânăra îşi lipise piciorul de-al lui. Nu îndrăzni să se mişte, crezând că o făcuse din nebăgare de seamă; o clipă mai târziu însă, degetele ei mici îl cuprindeau de mână, mângâindu-i palma. Neliniştit, Floris privi de jur-împrejur, să se asigure că voievodul şi zdrahoana lui soţie nu observaseră nimic. Din fericire, şi gazdele şi invitaţii lor, unii mai congestionaţi decât ceilalţi de abundenţa

bucatelor şi a toasturilor cu vin unguresc, erau prea ocupaţi cu descopciatul, cât mai discret cu putinţă, al corsetelor şi tunicilor care nu-i mai cuprindeau peste pântece. Într-adevăr, castelul voievodului nu era decât un modest conac, dar cina pe care o găzduia în acea seară era un adevărat festin. Slujitorii nu mai pridideau să aducă nenumăratele feluri de cărnuri umplute, de vânat fezandat şi de frigărui de pasăre.

Floris se felicita de a se fi aşezat lângă Philippa, pe care o găsea frumoasă foc. La rândul lui, Adrien părea fericit de vecinătatea Henriettei. Mai puţin favorizat de soartă, marchizului îi revenise locul de onoare, în dreapta voievodesei care-l copleşea cu atenţiile, dar şi cu dimensiunile ei gigantice, înghesuindu-l de mai-mai să-l dea jos de pe colţişorul de banchetă unde nefericitul se retrăsese disperat, lipindu-se de perete.

Încurajat de atmosfera veselă a supeului, Floris îşi strecură mâna pe sub masă şi îndrăzni să mângâie genunchiul tinerei. Georges-Albert, de care uitase toată lumea şi care drept răzbunare se servise de unul singur, luându-şi o butelcă cu vin şi un platou cu bunătăţi pe care le cărase sub masă unde le degusta tacticos, îşi acoperi ipocrit ochii cu mâna, chipurile ruşinat de îndrăzneala stăpânului său.

Philippa, continua să vorbească, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt sigură că în Franţa nu cunoaşteţi buraki-ul, domnule cavaler. Se face din sfeclă fermentată şi este baza alimentaţiei polonezilor.

— Ah, sfeclă, răspunse Floris cu ochii strălucind şi cu gândul aiurea, preocupat să-i mângâie genunchiul cu o mână, în timp ce cu cealaltă continua să mănânce. Georges-Albert socoti că era momentul să-şi ajute

stăpânul. Apropiindu-se de fustele fetei, ridică cu lăbuţele unul din volane şi i-l dădu lui Floris. Acesta zâmbi, amuzat de neaşteptata colaborare.

— Nu mă credeţi că se face din sfeclă, domnule cavaler? se miră Philippa, derutată de zâmbetul lui Floris. Şi iată, aici aveţi rosoli, un fel de terci de mei care se oferă ca garnitură la răciturile din căpăţână de mistreţ.

Acea dizertaţie gastronomică îi convenea de minune lui Floris. Fu cât pe ce să scoată o exclamaţie de bucurie simţind că sub ultimul volan înmânat de Georges-Albert, dăduse de pielea catifelată a fetei. Philippa roşi, tuşi discret şi luă o înghiţitură de Tokay.

— Iar piroştile din care tocmai aţi luat, domnule conte, reluă Henrietta discursul brusc întrerupt al surorii sale, sunt făcute din aluat umplut cu carne tocată.

Floris îşi privi cu atenţie fratele şi observă că, sub aerele lui flegmatice, în loc să fie atent la lecţiile de gastronomie ale frumoaselor poloneze, acesta prefera să-şi canalizeze şi el energia în cu totul altă direcţie.

Mulţumit de isprava lui, Georges-Albert se pregătea să îşi reia tacticos festinul de sub masă, când băgă de seamă că Adrien se afla în acelaşi impas ca şi fratele său, din pricina volanelor.

„Cu ăştia doi n-o scoţi niciodată la capăt, mă întreb ce s-ar face fără mine!” îşi spuse maimuţoiul. „A naibii modă, cine-o mai fi inventat volanele astea?” bodogănit Georges-Albert şi, pentru mal multă siguranţă, îşi trase lângă el sticla de vin. Pe măsură ce cu o lăbuţă ridica un volan, cu cealaltă ducea sticla la gură şi trăgea câte o duşcă.

— Iar caşa, domnule cavaler, continua Philippa, se

fierbe în apă şi se stropeşte cu ulei încins: este pâinea noastră.

Lui Floris puţin îi păsa de caşa. Se pregătea să devină şi mai îndrăzneţ, când voievodul de Kovno se ridică în picioare pentru un al şaptesprezecelea toast.

Oftând, Floris părăsi genunchiul Philippei şi, aidoma celorlalţi comeseni, se ridică în picioare, cu pocalul plin ochi în mână.

Până atunci se băuse în sănătatea regelui Franţei, a reginei Franţei, a actualului rege al Poloniei – Auguste, a fostului rege al Poloniei – Stanislas, tatăl actualei regine a Franţei, născută în Polonia... în sănătatea marchizului Joachim Trotti de la Chétardie, a contelui Adrien şi a cavalerului Floris de Caramey (toasturi propuse de partea poloneză), în sănătatea voievodului, a planturoasei voievodese, a tinerelor voievodiţe (toasturi propuse de partea franceză) şi, după amabilităţile de rigoare, se băuse în continuare pentru succesul armatei poloneze, pentru teritoriile poloneze, pentru prietenia franco-poloneză, pentru fosta împărăteasă a Rusiei, Ecaterina, soţia lui Petru cel Mare, de origine poloneză şi ea. Pentru acest din urmă toast, Floris şi Adrien ridicară pocalele doar pe jumătate; nu puteau ierta înverşunarea cu care în anii copilăriei lor acea femeie o urâse pe mama lor, nu puteau uita că din pricina ei fuseseră la un pas de a-şi lăsa oasele în Rusia.[1]

Voievodul îşi plimbă privirea de-a lungul sălii, zâmbi şi, ridicând paharul, rosti cu glas tunător:

— În sănătatea Alteţei Sale Imperiale, regenta Ana a Rusiei!

---

[1] A se vedea Floris, dragostea mea, primul volum al prezentului roman.

Floris se „clătină uşor, neştiind dacă de vină era alcoolul sau farmecul Philippei. Impenetrabil, Adrien nici nu clipea. În schimb, Trotti parcă înghiţise un băţ. Toţi trei dădură peste cap pocalul cu un aer posomorât, şi se reaşezară. Floris şi Adrien îşi reluară ocupaţiile de mai înainte, secondaţi de Georges-Albert care tot ridicând la volane se îmbăta din ce în ce mai rău. Trotti se căzni ca să-şi apere locşorul de cărnurile revărsate ale planturoasei voievodese. Floris tocmai atingea iarăşi genunchiul Philippei, când voievodul îşi ridică din nou pocalul, cu un zâmbet abia ghicit:

— Vă propun acum, domnilor, să bem în sănătatea Augustei Sale Alteţe Imperiale ţarevna Elisabeta Petrovna. Fie ca în amintirea tatălui ei, Ţarul Petru cel Mare, şi a sângelui său polonez dinspre mamă, ţarevna să ştie să-şi recunoască întotdeauna adevăraţii prieteni.

Trezit brusc la realitate, Floris surprinse privire maliţioasă a Voievodului aţintită asupra marchizului şi înţelese că nu întâmplător fuseseră invitaţi să-şi petreacă acolo noaptea, toasturile de până acum fiind în fapt preliminariile unui ţel anume. Prinzând din zbor ideea, Adrien îşi fulgeră fratele şi amândoi îi scrutară pe sub gene pe Trotti. Acesta îşi ridică alene pocalul pironindu-şi brusc privirea în ochii voievodului.

— Petru ţarevna Elisabeta. Pentru ştiinţa ei de a-şi recunoaşte la nevoie adevăraţii prieteni, repetă polonezul.

Deşi cu doar o clipă în urmă păruse beat pulbere, Trotti se scutură pe loc de efectele Tokay-ului, regăsindu-şi luciditatea de ambasador. Numai că tocmai atunci grăsana de voievodeasă se trezi să se bage-n vorbă, cât pe ce să strice totul mormăind pe

limba ei:

— Ia ascultă, ce te complici atâta, domnule Voievod? Ia nu ne mai pisălogi atâta cu toasturile astea inutile. Auzi idee, să bem în sănătatea regentei pe care o detest...

— Taci femeie nepricepută, şi vezi-ţi de ale tale. Îngrijeşte-te mai bine de hărmălaia aia de la bucătărie şi lasă-ne pe noi bărbaţii. Eu am ceva de discutat cu domnii ăştia...

Floris şi Adrien se rugară cerului ca voievodul să nu afle niciodată că înţelegeau tot ce spune el.

Voievodeasa bătu din palme şi strigă în franceză:

— Căpitane Potocki, ce-i cu zgomotul ăsta?

— Mărită Voievodeasă, răspunse căpitanul în franceza lui şovăielnică, avem mică discuţie pentru aflăm cine, cazac Feodor, chinez Li Kang sau eu căpitan Potocki, mai bun dansator eşti. Trebuie decidă domnul Grégoire, nobil intendent la marii domni, cu soldaţii, bucătarii şi slujitorii polonezi. Este, Mărită Voievodeasă, mare prietenie franco-poloneză.

— Mă rog, mă rog, se îmbună trupeşa doamnă, dar sărbătoriţi prietenia asta în ceva mai multă linişte, ori poruncesc să fiţi cu toţii biciuiţi.

Cu mustăţile pleoştite mai dihai decât până atunci, bietul căpitan părăsi încăperea.

Floris se reaşeză la masă. Îi vâjâiau urechile şi se cam învârtea sala cu el. Totuşi rezista la băutură mult mai bine decât şi-ar fi închipuit.

Autoritară, Philippa îl apucă de mână şi i-o puse de-a dreptul acolo unde se tot străduia să ajungă de două toasturi încoace. Ameţit de-a binelea, Floris fu cât pe ce să-şi piardă capul şi s-o ia în braţe. Intuind ce se petrecea cu fratele său, Adrien îi aruncă o privire

severă şi o dată mai mult autoritatea pe care o avea asupra mezinului îşi făcu efectul. Venindu-şi în fire, Floris îl ascultă cu atenţie pe voievod.

— Polonia se bucură nespus, nobilă Excelenţă, să vadă că în sfârşit o solie franceză se îndreaptă către Moscova şi măritul nostru rege Auguste, pentru a cărui sănătate ne rugăm bunului Dumnezeu, e încântat de perspectiva semnării tratatului pe care Franţa nu va întârzia de bună seamă să îl semneze cu regenta şi cu miniştrii ei. De pe urma unui asemenea tratat, prea iubita noastră patrie nu va avea decât de câştigat.

Floris se temu că voievodul se va ridica din nou în picioare pentru a propune un nou toast în cinstea patriei sale. Văzând că se înşelase, oftă uşurat.

Încordat ca un arc, Adrien se juca absent cu pocalul din faţa lui, prefăcându-se că admiră rubiniul vinului. Pricepuse unde bătea voievodul şi aştepta să vadă cum vor evolua evenimentele.

Floris tresări. Piciorușul Philippei redeschidea atacul. Ca să aibă tăria de a rezista tentaţiei, sorbi încă o gură de vin şi o strânse gingaş de mână.

— Deşi există şi unele persoane care ar prefera să o vadă instalată pe tronul Rusiei pe ţarevna Elisabeta, întrucât în vinele ei curge sânge polonez, regele nostru Auguste este şi rămâne pe deplin credincios regentei Ana. În cazul izbucnirii unei rebeliuni, regele nostru nu s-ar plasa de partea conjuraţilor decât dacă, să zicem, s-ar vedea constrâns la aceasta de o mare putere străină.

Pentru Adrien mesajul era mai mult decât străveziu: „În cazul unei lovituri de stat vom fi bucuroşi să vă sprijinim din toate puterile”.

Voievodul făcu un semn. Paharnicul din spatele lui îi

umplu pe dată pocalul. Voievodul îşi muie buzele în vin, tăcu o clipă, apoi îşi reluă discursul:

— Aşa-i viaţa, ce să-i faci! Ah, dar să nu uit. Aflaţi, Excelenţă şi voi domnilor, că printr-un ciudat joc al sorţii, unul din vechii mei prieteni, un neamţ, originar din Hanovra, a ajuns medicul de încredere al ţarevnei Elisabeta. Mi-a salvat viaţa, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, vindecându-mă de o păcătoasă de febră rebelă. V-aş rămâne îndatorat dacă aţi avea amabilitatea să-i transmiteţi salutări din partea Voievodului de Kovno. Îmi amintesc că-l învăţasem un străvechi cântec popular polonez, pe care-l cânta cu un accent de te stricai de râs, nu alta. Doriţi să vi-l cânt şi domniilor voastre? Staţi puţin să mi-l amintesc... da, da, aşa era; ascultaţi:

Cine va purta coroana, coroana
Un bătrân, un bătrân, coroana va purta,
Bătrânul să poarte coroană nu va şti
Şi nici tinereţea să-mi ţină-n frâu n-o şti.

După ce intonă cu glas melodios balada binecunoscută fraţilor Caramey încă din copilăria lor, voievodul se reaşeză, mândru din cale-afară de talentele lui muzicale.

— Sper că n-ai de gând să ne asurzeşti toată noaptea cu cântecele tale idioate, îl mustră voievodeasa.

— Vai, că zăpăcit mai sunt, continuă pe franţuzeşte voievodul, fără să ia în seamă bodogăneala sâcâitoarei lui neveste, nu v-am spus numele bătrânului meu prieten, îl cheamă Lestocq. Se pare că e devotat trup şi suflet prinţesei. Dacă, doamne fereşte, vreunul dintre domniile voastre s-ar îmbolnăvi, sunt încredinţat că ar veni de îndată să vă îngrijească la ambasadă.

— Ne oferiţi o informaţie deosebit de preţioasă, mărite Voievod, răspunse Adrien, pe un ton neutru. Toţi trei suntem cam şubrezi şi în ziua de azi e lucru rar să găseşti un medic destoinic şi de încredere.

Voievodul zâmbi şi se întoarse către Floris.

— E foarte curios, domnule, dar din clipa când v-am văzut, mă tot întreb cu cine semănaţi şi nu reuşesc deloc să-mi dau seama.

Adrien păli. Era singurul dintre toţi cei de faţă care ştia la cine anume s-ar fi putut gândi voievodul. Floris în schimb avea tot dreptul să se arate mirat.

— Mă îndoiesc, mărite domn, că aş putea să semăn cu cineva dintre cunoştinţele dumneavoastră. Părinţii mei, pe care nu aveaţi cum să-i întâlniţi vreodată, s-au prăpădit amândoi. Tatăl meu, ceva mai demult, iar mama, cu care din păcate nu semăn de fel, relativ recent.

— Da? Şi totuşi... e foarte stranie această impresie de a ne fi văzut cândva... în alt loc şi în alt timp... numele vostru... într-adevăr... Caramey nu-mi spune nimic şi totuşi buclele astea negre, ochii ăştia verzi şi statura ieşită din comun îmi amintesc de... da, ah, da... adică, nu, nu, e cu putinţă... cred... cred că... am băut prea mult, asta e.

Şi clătinând amuzat din cap, voievodul izbucni în râs.

Adrien răsuflă uşurat; de emoţie, fruntea i se acoperise cu broboane fine de sudoare. „Vai, mamă, scumpa mea mamă, grea moştenire al mai lăsat fiului tău cel mare! Să-i spun oare adevărul lui Floris? Dar când? Acum sau mai târziu? Doamne, învaţă-mă ce să fac! De fapt, ştiu. Trebuie să am răbdare şi să aştept, să las lucrurile să vină de la sine.”

— Şi acum, ultimul toast. Excelenţă, domnule conte,

domnule cavaler, rosti solemn voievodul ridicându-se din nou în picioare, beau pentru ca această noapte să ne pecetluiască în chip fericit prietenia legată sub acoperişul castelului meu.

Habar n-avea voievodul cât adevăr ascundeau vorbele lui. După ce comentaseră pe şoptite cu marchizul evenimentele, constatând că misiunea lor începea sub auspicii mai mult decât favorabile, de vreme ce beneficiau deja de aliaţi de nădejde, Floris şi Adrien se strecuraseră ca două umbre spre camerele unde îi aşteptau Philippa şi Henrietta, temându-se să nu dea nas în nas cu cine ştie cine pe scară. Din fericire însă, Feodor şi Li Kang continuau să cânte şi să ţopăie în bucătărie, la un loc cu întreg personalul de serviciu al casei. Cherchelit de-a binelea, Grégoire se trântise pe o saltea de paie, sub pretextul că „distracţiile astea nu mai sunt pentru vârsta mea”.

Cele două domnişoare lăsaseră întredeschisă uşa dormitoarelor lor, unde îi aşteptau cuminţi, fiecare în patul ei...

— Floris, micuţul meu francez, ia-mă în braţe şi iubeşte-mă, şopti Philippa. Ştii, Floris, pentru Henrietta şi pentru mine... e prima dată... Când v-am văzut pe amândoi ne-am spus că ne-aţi fost trimişi de bunul Dumnezeu...

Floris fu cât pe ce să-i replice că Bunul Dumnezeu nu era cu siguranţă complice în asemenea chestiuni, dar îşi muşcă buzele şi tăcu, de teamă să n-o ofenseze.

— Ţineam neapărat ca prima oară să fie un francez, înţelegi, Floris? Un francez... Nu, tu nu poţi înţelege ce înseamnă pentru noi, cei de aici, Franţa... Pierdute în străfundul Poloniei, am visat de-atâtea ori Parisul... tinerii aristocraţi al Parisului... şi deodată, pe

neaşteptate, ne-am pomenit cu voi doi aici. Ah, eşti atât de frumos Floris... Floris... dragostea mea... sunt a ta...

Cuvintele ei avură însă un efect invers celui scontat de Philippa. Profunda veneraţie nutrită de cele două surori poloneze pentru Franţa îl emoţiona pe Floris. Se simţea cuprins de o incomensurabilă mândrie patriotică.

— Mâine, poimâine, tatăl nostru ne va da pe mâna cine ştie cărui staroste polonez, dar tu mă vei fi avut înainte. Aceasta va fi răzbunarea mea împotriva acelui urâcios de mire impus cu de-a sila.

Lui Floris îi venea să plângă. I se pusese un nod în gât şi ar fi vrut să o poată lua la sănătoasa. Patriotismul îl obliga totuşi să facă faţă situaţiei. Se plecă cu blândeţe deasupra Philippei, simţindu-se dintr-o dată foarte matur faţă de inocenţa ei de fetiţă. „Nu-ţi fie teamă, Philippa, am să mă port cu blândeţe şi grijă. Eşti atât de frumoasă şi de lipsită de apărare.” Aplecându-se şi mai tare înspre ea, Floris simţi dintr-o dată că se învârte camera cu el şi se prăbuşi pe spate, zâmbind. Mirată, Philippa îşi apropie obrazul de al lui. Dincolo, în dormitorul alăturat, Henrietta îl scutura de zor pe Adrien, căzut într-o similară letargie.

Cele nouăsprezece toasturi ale voievodului de Kovno, salvaseră virtutea odraslelor sale. Beţi turtă, Floris şi Adrien dormeau duşi, uitând că onoarea Franţei se aflase în mâinile lor.

Între timp, marchizul Joachim Trotti de La Chétardie sforăia cât şaisprezece, visând că profită din plin de fericirea de a se lăfăi de unul singur într-un pat imens, fără să ştie că Georges-Albert, socotind că Excelenţa sa Ambasadorul Extraordinar dispunea de exagerat de

mult spaţiu, se instalase confortabil la picioarele lui, visând la fericirea de a sta la căldurică, în braţele marchizului.

În felul acesta, în ultima noapte dinaintea trecerii frontierei ruseşti, nimeni n-a dormit de unul singur, dar cu toţii au fost cuminţi, din vina sau poate tocmai datorită vinului unguresc.

Capitolul III

— Zăpada, boiernaşii mei, e un semn bun – spuse Feodor, clipind des din pleoapele singurului său ochi din care se prelingea o lacrimă grea.

— Dumnezeule, iar am ajuns aici, oftă Grégoire.

Prin perdeaua din ce în ce mai deasă a fulgilor de nea, Floris şi Adrien priveau spre ţărmul rusesc al râului Daina, unde un întreg corp de armată, alcătuit din infanterie, cavalerie şi artilerie, aşteaptă sosirea soliei franceze spre a-i prezenta onorul

— Iată-te iarăşi în ţara prafului alb şi a vântului de temut, Floare de Mai. Fie ca Buddha să-ţi călăuzească paşii, murmură abia auzit chinezul.

— Da, bunul meu Li Kang, iată-mă din nou în Rusia! Da, recunosc uniformele şi inima mea se umple de nostalgie.

Nu mai puţin emoţionat decât Floris, Adrien îl cuprinse afectuos pe după umeri:

— Te înţeleg, frăţioare, dar n-avem voie să ne lăsăm copleşiţi de sentimentalisme. Bagă-ţi bine în cap: n-am fost niciodată aici şi nu înţelegem o boabă din limba

lor. E clar?

Apropiindu-se de cei doi tineri, marchizul de la Chétardie le şopti la ureche:

— Cred că nici chiar regele nu s-ar fi aşteptat să meargă totul aşa de strună. Am impresia că misiunea noastră e ca şi împlinită şi nu va fi nevoie de...

Trei salve de muschetă şi treizeci şi unu de salve de tun trase în cinstea soliei franceze îi tăiară vorba. Încotoşmănat ca toţi ceilalţi într-o haină miţoasă de blană, Georges-Albert aplaudă din răsputeri şi sări peste umărul lui Floris care, atent la preparativele transbordării ambasadei lor de pe ţărmul lituanian pe cel rusesc, nu-l băgă în seamă. Operaţia cu pricina se dovedea destul de complicată. Un bac somptuos, acoperit cu catifea roşie şi pasmanterii aurite, trăsese la mal într-un loc unde albia râului era ceva mai îngustă. Conform dispoziţiilor date de Trotti, se începu cu transbordarea furgoanelor, a cailor, a sutelor de cufere cu haine, a cadourilor, a rezervoarelor de alimente şi de vin (pentru viitoarele recepţii pe care marchizul spera să aibă ocazia să le ofere). Apoi veni la rând personalul ambasadei. Cameristele se suiau pe bac ridicându-şi poalele fustelor şi chiră̆ind speriate. Valeţii clănţăneau din dinţi, soldaţii încercau să-şi ia un aer cât mai marţial, secretarii îşi redactau memoriile, în timp ce preoţii binecuvântau apa şi malurile Dainei, aghesmuindu-le din belşug şi udându-l leoarcă pe compatrioţii aflaţi prin preajmă.

— Mă simt aidoma unui căpitan de navă, le mărturisi Trotti celor doi fraţi, pe când se suiau împreună în somptuoasa caleaşcă, pe care amărâtul de Clement o reparase peste noapte. Se cuvine să deschidem ultimii, ca să-i impresionăm pe ruşi cu magnificienţa noastră.

Vă rog să nu uitaţi nici o singură clipă, domnilor, că suntem reprezentanţii Majestăţii Sale. Trebuie să le oferim străinilor un exemplu de etichetă severă şi de eleganţă rafinată. După cum aţi putut constata, ambele curţi tratează cu multă solemnitate reluarea relaţiilor lor diplomatice... Printre îndatoririle noastre se numără deci şi aceea de a ne face admiraţi pentru echipajele noastre, pentru garderoba noastră, pentru calitatea livrelelor purtate de slujitorii noştri...

Nerăbdători să ajungă odată şi nesuportând să-l mai audă perorând pe Trotti, Floris şi Adrien deschiseră portiera cu gândul să le dea o mână de ajutor amărâţilor ce trudeau la îmbarcarea furgoanelor.

Cu un gest autoritar, marchizul le interzise să coboare:

— Hei, domnii mei, încotro? Se poate? Cum ne-a fost vorba? Ce-ar spune generalul de Bismarck, guvernatorul rus al provinciei Riga, care presupun că ne aşteaptă pe celălalt mal, aflând că ataşaţii mei de ambasadă pun umărul şi împing căruţele, cot la cot cu oamenii de rând?

Cu un oftat resemnat, Floris şi Adrien se afundară din nou în pernele de mătase, privind de la distanţă cum se deshamă toţi caii, totul într-un vacarm de nedescris, cum sunt coborâte vehiculele pe mal şi cum sunt suite pe bac.

Strecurându-şi capul prin portiera caleştii, Li Kang zâmbi enigmatic:

— Împreună cu Bătrâna Prudenţă, Lamă Ascuţită şi cu mine pornim traversarea apelor învolburate, numai că pe tine Floare de Mai şi pe tine Bucurie a Zilei vă caută Virginitate înţeleaptă şi Virtute Inconsecventă. Aveţi grijă...

— Ce mai e şi cu jargonul ăsta? exclamă marchizul şi cine sunt Virginitate înţeleaptă şi Virtute, Doamne iartă-mă, nu mai ştiu cum?

Scoţând capul pe fereastră, Floris şi Adrien dădură cu ochii de fetele voievodului care, departe de a fi supărate de eşecul lor nocturn, le luaseră urma, ferm hotărâte să-i însoţească până la capătul lumii. Îngroziţi, cei doi se retraseră precipitat în interiorul caleştii, neştiind prea bine cum să procedeze. Marchizul îi privi ironic.

— Ce ruşine, dragii mei. Ha, ha, iată cea mai bună dovadă că sunteţi încă nişte ţânci. Un bărbat adevărat posedă nu numai arta seducţiei, ci şi pe aceea de a-şi părăsi cuceririle de un ceas, ştiind să mintă exact atât cât să poată convinge orice femeie că este nebun după ea şi că se va întoarce negreşit în braţele ei... într-o bună zi. Ea îl aşteaptă cu portretul lui sub pernă şi, pe cinstea mea, de cele mai multe ori asemenea iubiri se dovedesc extrem de utile. Păi cum altfel? Ce ne-am face dacă toate domnişoarele în călduri ne-ar urmări peste tot prin lume, ei drăcia dracului!

— Educaţia noastră mai are încă goluri şi ne bucură că ne ajuţi să le umplem. Îţi mulţumesc, Trotti, pentru acest sfat nepreţuit, spuse Adrien.

— O să ne străduim să-l aplicăm cât de curând, adăugă Floris.

Cei doi fraţi se îndreptară agale spre trăsura tinerelor poloneze. Văzându-i, ele începură să se lamenteze cu glasul înecat de lacrimi:

— Ah, Floris, dragostea mea, cum de-ai putut să mă părăseşti astfel, fără un cuvânt de rămas bun...

— Adrien, vrem să rămânem cu voi şi să vă însoţim pretutindeni.

Floris sărută galant mâna Philippei, murmurându-i drăgăstos:

— Scumpa mea Philippa, eram prea disperat că mă despart de tine şi mi-a fost teamă să ne luăm adio de faţă cu părinţii tăi. Cine ştie ce nebunie mai făceam... Eram în stare să te răpesc chiar de sub ochii lor... Oricum, ne vom revedea, ţi-o jur, frumoasa mea... cum crezi că te-aş putea uita vreodată...

Adrien zâmbi în sinea lui: de nebunii, Floris era oricând gata, noroc că avea cine-l ţine în frâu...

— Henrietta, draga mea dragă, mă voi reîntoarce să fur ceea ce vinul tatălui tău nu mi-a îngăduit să gust. Fii încredinţată că de-aci înainte voi purta clipă de clipă în suflet amintirea chipului tău drăgălaş.

După câteva minute bune de promisiuni, suspine şi sărutări, trăsura cu odraslele voievodului se urni, făcând cale-ntoarsă. Cele două fete plecau fericite şi pline de speranţă, în timp ce Floris şi Adrien nu ştiau dacă să se mire sau să se supere, dacă să respire uşuraţi sau să fie jigniţi de viteza cu care cele două porumbiţe se învoiseră să lase „prada” din gheare. Posomorât să constate că sosirea intempestivă a femeii de care cu o noapte în urmă se credea îndrăgostit până peste urechi îl enervase şi că, acum, plecarea ei îl descumpănea, Floris se urcă în caleaşcă bodogănind: „Complicat mai e şi cu femeile astea, cine să le mai înţeleagă!”.

Marchizul asistase amuzat la întreaga scenă şi îşi freca încântat mâinile.

— Mii de mulţumiri, Trotti, fără dumneata am fi fost pierduţi, declară Adrien, râzând.

Îndrăznind să gândească, preţ de o clipă, că fratele lui e un cinic lipsit de inimă, Floris oftă şi închise ochii.

Se pregătea să se lase pradă aleanului, când Georges-Albert începu să ţopăie şi să scoată mici ţipete de bucurie, împiedicându-l să-şi rumege melancolia. Echipajul lor se apropia de bac. Floris n-avea decât şaisprezece ani, o poftă nebună de viaţă, sângele îi clocotea în vine şi încă nu ştia să deosebească dorinţa pasageră de adevărata şi marea dragoste. Era cu mult prea tânăr pentru asta. Alertat de Georges-Albert, scoase capul prin portiera caleştii şi în aceeaşi secundă o şi uită pe biata Philippa.

— Dacă nu vrea să fie prea hurducat, domnul Ambasador Extraordinar ar trebui să se dea jos, strigă Clement de sus, de pe capră.

— Aha! exclamă satisfăcut marchizul, scoţând la rândul lui capul prin fereastră, va să zică, bunul meu Clement, când vrei poţi să te exprimi corect! Ei bine, nu, prefer să rămânem în caleaşcă. Şi nu care cumva să deshami caii; vreau să le facem impresie când ajungem pe ţărmul celălalt.

— Păi... adică... să vedeţi... o să fie cam greu... Haide, dii, căluţilor, dii, mormăi Clement, orbit de fulgii răscoliţi de viscol.

Vântul se înteţise nu glumă, şi apele Dainei spumegau neliniştitor. Mâniaţi de mugetul valurilor şi de trâmbele de nea care îi izbeau peste ochi, şfichiuindu-le nemilos boturile, cei şase bidivii înhămaţi la caleaşcă refuzau să se suie pe bac. Soldaţii francezi care asigurau manevrele de îmbarcare le puseră câte a pătură peste ochi şi peste urechi şi începură să-i tragă de zăbale, în timp ce câţiva căruţaşi se căzneau împingând la roţile din spate.

— Haida, dii, haida, acuma, împingeţi, dii!

O clipă lui Floris i se păru că se împotmoliseră, dar cu

icnete şi zvâcnituri punctate de înjurături şi de răcnete, caleaşca intră până la urmă pe bacul legat de celălalt mal cu un odgon de-a lungul căruia marinarii ruşi îl împingeau în contra curentului, vâslind din greu cu nişte rame uriaşe.

O nouă salvă de muschete îi vesti pe călători că începea traversarea. Mujicii de pe bac se înclinară până la pământ:

— Urăm înălţimilor Voastre fericire şi bunăstare. Pentru noi e o mare cinste să vă purtăm spre pământul sfintei noastre Matuşka.

Emoţionaţi, Floris şi Adrien închiseră o clipă ochii. Regăseau universul copilăriei lor, graiul simplu al mujicilor care spuneau „măicuţa noastră” patriei lor şi se adresau celor de viţă nobilă într-un limbaj de o respectuoasă familiaritate.

Trotti, care nu pricepea o boabă, le răspunse cu blândeţe paternă:

— Bine băieţi, bine, daţi-i drumul!

Uşor de zis! Marinarii dezlegară parâmele de bulumacii de pe mal şi bacul prinse să tangheze neliniştitor. Mujicii se opinteau la rame în ritmul unui cântec din bătrâni, cu refren nu tocmai vesel:

— „Dar sufletul ţi-e al Domnului din cer,
Spinarea ţi-e a stăpânului boier,
Iar capul ţi-este al Ţarului, de-l cer”.

Marchizul scoase o oglinjoară şi începu să-şi aranjeze tacticos peruca. Tocmai îşi ajusta tricornul şi-şi netezea jaboul de dantelă, când de afară se auzi un răcnet înspăimântător:

— Păzea! Ne izbim de un buştean, *eh, tî, durak*[2] strigă un mujic marinarului care, înarmat cu o vâslă imensă, făcea pe cârmaciul.

Acesta se opinti din răsputeri, încercând să modifice direcţia bacului. Prea târziu însă. Nimeriseră într-un vârtej care târa vijelios ambarcaţiunea drept spre trunchiul purtat de ape. Impactul nu mai putea fi evitat. Izbit violent în flancul stâng, bacul se zgudui din ţâţâni. Lui Trotti îi scăpă oglinjoara din mână.

— Neciopliţii ăştia nu se prea pricep la manevre...

N-apucă să-şi termine fraza. Obosită de veşnicul dute-vino al bordului, parâma plesnise cu un pocnet sec, ca de pistol. Caii se cabrară nechezând.

— „*Gospodi pomilui*” – Doamne miluieşte, începură să se roage îngroziţi marinarii, văzând că nu mai au cum stăpâni ambarcaţiunea.

Cuprins de panică, Georges-Albert sări peste capul marchizului şi, smulgându-i în treacăt peruca, se încleşta cu disperare de gâtul stăpânului său, blestemând în sinea lui fluviile, bacurile şi, mai ales, călătoriile. Floris şi Adrien vrură să sară din caleaşcă pentru a-i ajuta pe rândaşi să stăpânească animalele înnebunite de spaimă. Nu mai avură când. Totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Armăsarului negru din fruntea atelajului îi alunecase pătura de pe ochi. Speriat, îl muşcă sălbatic pe omul ce-l ţinea de hăţuri, se ridică nechezând în două picioare şi se azvârli orbeşte înainte, trăgând după sine şi ceilalţi cai cu caleaşcă cu tot. Sub copitele furioase ale cailor, bastingajul poleit cu aur se frânse ca un pai.

Trotti rosti calm: „Păcat. Nu ştiu să înot”.

---

[2] Of, că prost mai eşti! (în ruseşte, în original)

Floris şi Adrien îi răcniră ceva ce nu izbuti să înţeleagă. Bănui că probabil încercau să-i dea curaj. Apoi bordul dezechilibrat se lăsă pe o parte azvârlind caleaşca în valurile întunecate ale Dainei. Un vaier de uimire ţâşni din piepturile celor de pe mal. Încorsetat în uniforma-i somptuoasă, plină de fireturi, generalul de Bismarck se cutremura, lăsându-i să-i cadă monoclul. Scos din minţi de perspectiva consecinţelor diplomatice ale înecării ambasadorului Franţei, începu să răcnească ordine în dreapta şi-n stânga:

— Luaţi bărcile, repede, lăsaţi-i dracului pe mujici, salvaţi-i pe cei din caleaşcă, ori la întoarcere vă aşteaptă pe fiecare câte o sută de lovituri de cnut!

Generalul îşi săltă în loc decoraţiile în timp ce, stimulaţi de ameninţarea biciului, soldaţii lui împingeau bărcile în apă.

— Vai, Dumnezeule, puişorii mei! gemea bravul Grégoire, smulgându-şi părul rar şi alb. Domnul conte, domnul cavaler, bieţii de ei!

Şi uitând că nu ştia să înoate, se repezi să se arunce îmbrăcat în undele Dainei. Feodor şi Li Kang îi apucară autoritar de câte un braţ.

— Lasă-ne pe noi, Bătrână Prudenţă, apa e prea rece pentru tine.

Şi lepădându-şi cât al zice peşte cizmele şi mantalele îmblănite, cei doi se azvârliră în apă. Înotau mult mai repede decât înaintau bărcile soldaţilor. Coada lui Li Kang plutea caraghios în urma lui, în timp ce Feodor despica ritmic vârtejul de spumă, urlând ca un apucat:

— Suntem aici, boiernaşilor, suntem aici!

Dar stăpânii n-aveau cum îl auzi. Apa îngheţată năvălise în interiorul caleştii, lipindu-i de banchete. În ultima clipă, Floris izbutise să-l vâre pe Georges-Albert

în sân. Sufocându-se sub apa care tocmai le trecea de nas, Floris îşi spuse:

— Ce tâmpenie, o să păşim pe pământul Rusiei cu hainele ude fleaşcă.

Inconştient, ca de obicei, Floris subevalua primejdia de moarte în care se aflau. Ca un superb sicriu aurit, cu geamuri de cristal, caleaşca cobora încetişor spre fundul râului. În clipa în care atinse albia nisipoasă, vârtejul de apă se potoli. Fără să-şi piardă cumpătul, Adrien chibzuind rapid cum să iasă la suprafaţă, îi făcu un semn lui Floris şi, izbind amândoi deodată cu picioarele într-una din portiere, izbutiră să-i spargă geamul. Apoi înotară spre Trotti care, pe jumătate asfixiat, se lăsase moale şi plutea cu burta în jos şi cu braţele întinse în lături, între cele două banchete. Adrien îi făcu vânt cu putere în afară lui Floris, care lopătă energic din picioare spre suprafaţă, ţinându-l în braţe pe după umeri pe Trotti, în timp ce Adrien îl împingea pe marchiz de picioare. Urcuşul durã o veşnicie. Cel puţin aşa li se păru lor. Floris îşi simţea urechile vâjâind, iar inima îi bătea ca un ciocan în pieptul devenit dintr-o dată prea strâmt. Colac peste pupăză, gheruţele lui Georges-Albert îi zgâriau pielea, făcându-i-o fâşii-fâşii. Deodată Floris zvâcni deasupra apei. Respiră lacom aerul proaspăt, fericit că scăpaseră cu viaţă. La suprafaţă, Daina era presărată cu marinari, soldaţi şi mujici dintre care prea puţini ştiau să înoate. Câteva clipe Floris făcu pluta pe spate pentru a-i permite lui Georges-Albert să tragă o gură de aer şi pentru a-l ţine şi pe Trotti cu capul deasupra valurilor. Dând de atmosferă, marchizul îşi veni în fire atât cât să înceapă să se zbată ca un apucat. Se agita în aşa hal încât risca să-l dea din nou la fund pe bietul Floris. Fără

să mai stea pe gânduri, acesta îl expedie din nou în lumea viselor cu un pumn năprasnic, nu înainte însă de a-i murmura politicos:

— Mii de scuze marchize!...

Ajuns şi el la suprafaţă, Adrien îi strigă:

— Ţin-te bine, frăţioare, sosesc!

— Eu mă descurc, tu vezi de ceilalţi! îi răspunse Floris gâfâind. O clipă mai târziu, chipul i se destinse într-un zâmbet larg.

Pe deasupra mugetului stihinic al apelor, auzul lui fin percepuse glasurile celor doi credincioşi slujitori:

— Floare de Mai, boiernaşule, iată-ne!

Câtuşi de puţin mirat să-i vadă acolo, Floris îl lăsă în mâna lor pe Georges-Albert şi pe Trotti, ambii căzuţi în nesimţire şi, refuzând să se lase ajutat de Feodor ori de Li Kang, le porunci între două braseuri:

— Duceţi-i repede la bărci! Priviţi, se apropie!

Şi luptând din greu cu vârtejurile furioase ale Dainei, porniră înapoi înot spre ceilalţi nenorociţi pe cale să se înece. Adrien îl pescuise de-acum pe Clement. Îngreunată de apă, mantaua bietului vizitiu ameninţa să-i devină linţoliu. Despicând energic undele spumegânde, Floris înşfăcă de plete un mujic. Ceva mai încolo, o mână întinsă spre cer, într-un gest de ultimă implorare, tocmai se cufunda; se repezi într-acolo şi se reîntoarse spre bărci susţinând doi bărbaţi care se smuceau cu atâta violenţă, încât fu nevoit să le aplice acelaşi tratament ca şi lui Trotti. Soldaţii din bărci îi preluară pe cei doi amărâţi şi vrură să-l ajute şi pe Floris să se suie. Incapabil să mai articuleze, acesta făcu un gest imperios de împotrivire şi porni înapoi să salveze alţi înecaţi, în timp ce Adrien sosea şi el trăgând după sine mujici leşinaţi.. Pe ţărm, generalul

de Bismarck se enerva:

— Cine-or fi turbaţii ăia? mormăi el furios. Ce se bagă ei unde nu le fierbe oala? Salvează mujicii! Aaach! mein Gott, asta nu-mi place deloc!

Pe deplin calmat, Grégoire le explica cu gesturi largi ruşilor adunaţi ciopor împrejurul lui că cei doi tineri erau stăpânii săi, că el îi crescuse şi că erau pe cât de inteligenţi şi de bravi, pe atât de buni la suflet. Evident, soldaţii ruşi nu pricepeau o iotă din cele povestite cu atâta mândrie de simpaticul bătrân, dar asta nu-i împiedica să-l asculte cu toată atenţia, încuviinţând admirativ din cap. Deşi petrecuse atâţia ani în Rusia, Grégoire nu izbutise să-nveţe nici un singur cuvinţel pe ruseşte, ceea ce poate că, din punctul de vedere al tainicei misiuni a francezilor, reprezenta un avantaj.

Floris şi Adrien nu acceptară să se urce în bărci decât după ce ultimul dintre naufragiaţi se văzu salvat. Dârdâind de frig, epuizaţi de supraomenescul efort depus, se prăbuşiră pe fundul mahunei.

— Fie-mi îngăduit, Înălţimea Voastră, i se adresă unul dintre soldaţi lui Floris, strecurându-i cu de-a sila între buzele învineţite gâtul unei sticle cu vodcă.

Floris înghiţi lichidul cu senzaţia că se adapă cu apă vie. Sângele i se încălzi în vine. Îi mulţumi cu o mişcare scurtă din cap bărbatului care aplică acelaşi tratament lui Adrien. Între timp ajunseseră la ţărm. Floris şi Adrien coborâră din barcă cu paşi nesiguri, în uralele entuziaste ale soldaţilor şi mujicilor de pe mal:

— Trăiască tinerii boieri! Slavă lor! Au mântuit de la pieire atâtea suflete de ruşi!

Bărbaţii îşi zvârleau spre cer căciulile şi cântau. Apoi îi ridicară pe braţe pe Floris şi pe Adrien, purtându-i în triumf. Privirile celor doi se întâlniră.

„Petruşka, oare destinele noastre stau sub acelaşi semn?” – murmură Floris, amintindu-şi de moartea ţarului, survenită în împrejurări similare.

La rândul lui, Adrien se simţea o dată mai mult tulburat de frapanta asemănare fizică dintre fratele său şi Petru cel Mare. Ceilalţi nu păreau să-şi dea seama, deşi poate că în mod inconştient aici se afla cheia entuziasmului şi uralelor adresate în mod evident în primul rând lui Floris. Sufletul nobil şi adoraţia nutrită de Adrien pentru mezinul lui nu-i îngăduiau să fie pizmaş. Dimpotrivă, se bucura din toată inima pentru Floris, îngrijorat doar de surprizele pe care această asemănare i le-ar fi putut rezerva în viitor.

Alaiul entuziast îi depuse pe cei doi fraţi în faţa generalului de Bismarck. Stăpânindu-şi cu greu enervarea, potentatul schiţă un zâmbet ce aducea mai curând a rânjet. În aceeaşi clipă, Trotti şi Georges-Albert deschideau ochii în braţele lui Li Kang.

— În sfârşit, Vorbă Aurită şi Maimuţă Veselă, tare rău ne-aţi mai speriat!

Marchizul se smulse din strânsoarea chinezului, oarecum agasat să se trezească la pieptul lui şi încă pe picior de egalitate cu Georges-Albert. Şiroind de apă dar păstrându-şi intactă obişnuita-i morgă, ambasadorul se înclină în faţa generalului, năucit să-l audă adresându-i-se pe tonul cel mai protocolar cu putinţă, de parcă s-ar fi aflat la curte, în ţinută de mare gală:

— Mulţumesc Excelenţei Voastre pentru a fi venit să întâmpine ambasada extraordinară a stăpânului meu, Majestatea Sa Regele Franţei, Ludovic al cincisprezecelea, şi îmi îngădui să vi-i prezint pe secretarii mei, domnul conte Adrien de Caramey şi

domnul cavaler Floris de Caramey.

Generalul se înclină la rândul său:

— Domnule Ambasador Extraordinar, sunt onorat să o primesc pe Excelenţa Voastră în numele Majestăţii Sale Imperiale Ţarul Ivan şi a augustei sale mame, Alteţa Sa Imperială Ana Leopoldovna, regentă a tuturor Rusiilor.

Lui Floris i se părea că visează; muraţi până la piele, dârdâind de le clănţăneau dinţii în bătaia vântului glacial care îi şfichiuia nemilos, marchizul se firitisea mai ceva ca într-un salon. Cu toată agasarea lor, cei doi tineri nu puteau să nu-l admire pe Trotti. Cu hainele îmbibate de nămol, fără perucă şi ud leoarcă, perfectul diplomat, proaspăt scăpat de la înec, se purta degajat şi plin de vervă, deşi ratase complet intrarea somptuoasă anume „spre a-i impresiona pe ruşi”.

— În afară de faptul că au salvat preţioasa Voastră persoană, continuă generalul, ţinem să mulţumim domnului conte şi domnului cavaler pentru minunatul curaj şi devotament dovedite astăzi. Lor le datorează viaţa douăzeci de oameni de-ai noştri.

Floris şi Adrien ar fi putut jura că în realitate generalul nu era câtuşi de puţin încântat de fapta lor, dar le era prea frig şi se simţeau prea osteniţi ca să-şi mai pună întrebări. Într-un târziu, după ce se terminară politeţurile, fură invitaţi să-şi schimbe straiele într-o căbănuţă de pescari. O caleaşcă rusească urma să ia locul celei afundate în adâncuri. Fericit la culme că nu-i rămăseseră şi lui oasele acolo, marchizul urcă cu pas vioi în noul echipaj şi de-abia după ce se văzu comod instalat pe perne se întoarse spre tovarăşii săi de drum, catadicsind să le spună:

— Apropos, domnilor, am uitat să vă mulţumesc.

— Pumnul meu, domnule marchiz, vă stă oricând la dispoziţie pentru un croşeu de dreapta, răspunse Floris râzând.

— Ţi-a cam plăcut, obraznicule, constată ambasadorul, masându-şi bărbia învineţită.

Plini de voie bună, Floris şi Adrien săriră sprinteni în caleaşcă. Vodca îşi făcuse efectul. Soldaţii şi mujicii strigară din nou cu glas tunător.

— Trăiască boiernaşii! Trăiască vitejii!

Floris scoase capul pe fereastră şi le mulţumi, ceea ce avu darul să înteţească uralele. Buclele negre i se uscaseră şi ochii lui verzi îi scânteiau ca două smaralde. Şi deodată, fără nici un fel de motivaţie logică, soldaţii şi prostimea porniră să strige:

— Trăiască ţarevna noastră Elisabeta.

— Trăiască tânărul boiernaş!

— Trăiască fiica ţarului Petru cel Mare!

— Aach, mein Golt, nu-mi plac deloc aceşti Franzosen, ach! ach! mormăi printre dinţi generalul de Bismarck.

— Dă-i bice, vizitiule, strigă Floris, beat de fericire. Spre Petersburg! Spre Petersburg!

Capitolul IV

— Ulric-Anton, dumneata pricepi ceva din spusele consilierilor noştri? îi şopti căscând regenta Anna Leopoldovna soţului său, prinţul de Brunswick.

Acesta tresări şi încercă să-şi ia un aer inteligent, ceea ce, în ciuda impresionantei uniforme de generalissim pe care o arbora mândru, îl cam depăşea.

Îmbrăcată într-un négligé de dantelă şi tolănită într-o rână, regenta Anna îşi primea ca de obicei audienţele în dormitor. Miniştrii Ostermann şi Münich se învârteau în jurul patului ei ca doi căţeluşi. Deşi trecuţi bine de cincizeci de ani, ca să-i facă pe plac suveranei lor, care se dădea în vânt după culorile „tinereşti şi pastelate”, unul era îmbrăcat în roz bombon, iar celălalt în galben-auriu. Să mori de râs, nu alta. Deodată, dintr-un ungher al încăperii se înălţă o voce feminină, extrem de autoritară:

— Excelenţele Lor spun Alteţei Voastre să nu se încreadă în solia franceză. Vă sugerează să chemaţi imediat cameristele şi să le porunciţi să vă îmbrace ca să-i primiţi chiar astăzi, cu toate onorurile pe acei nepoftiţi şi apoi să profitaţi de primul pretext plauzibil şi să-i expediaţi înapoi, fără să ne certăm totuşi cu Franţa.

— Vai, draga mea, dar ce-mi spui tu pare îngrozitor de complicat, oftă regenta, întinzând mâna favoritei sale, Julia de Mengden, o brunetă superbă, pe atât de energică şi de plină de draci, pe cât de molatecă şi de pasivă părea stăpâna ei.

Regenta dădu să se ridice din pat cu un geamăt, dar se prăbuşi înapoi între pernele de mătase, căscând de-i trosneau fălcile.

Cei doi miniştri aruncară o privire de recunoştinţă Domnişoarei de Mengden, apoi rostiră într-un glas:

— Aşa este, Alteţă, am primit un mesaj alarmant din partea generalului de Bismarck. Situaţia e gravă. Soldaţii şi mujicii care ar trebui să ne fie credincioşi nouă au scandat numele ţarevnei Elisabeta.

— De cum au dat cu ochii de franţujii!

— Care o fi legătura, nimeni nu ştie!

— Ba da, Münich, i-au salvat pe mujici de la înec.

— Ce-are a face asta cu ţarevna?

— Nimic.

— Ba da.

— Ba nu.

— În sfârşit, reluă Münich, Alteţa Voastră ar trebui să se descotorosească, o dată pentru totdeauna, de Prinţesa Elisabeta.

— Ei aşi! poporul a uitat-o de mult.

— Da? Aveţi acum dovada că nu-i deloc aşa. Numai tu eşti de vină, Ostermann, pentru nimic în lume nu trebuia să fi încuviinţat venirea acestei solii, profită Münich să-şi înţepe colegul.

— Nu ţi-e ruşine? De ce bagi strâmbe? se sufocă de indignare cancelarul, gata-gata să facă apoplexie. Doar împreună am convenit că Rusia trebuie să fie reprezentată la Paris. De comun acord l-am trimis acolo pe Prinţul Dimitrie Cantemir, care a fost extrem de bine primit, bucurându-se de o vie şi unanimă preţuire. Şi-atunci, cum să refuzăm regelui Franţei dreptul de a-şi trimite la rândul său un ambasador la Petersburg? Franţujii trebuie trataţi aici exact cu consideraţia pe care ei ne-o arată la ei acasă.

— Of! Blestemaţii ăştia de franţuji or să-şi vâre nasul peste tot, îi cunosc eu, sunt vicleni din cale-afară, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Superficiali, uşuratici, intriganţi, ăştia-s franţujii! Îi cunosc eu...

— Dar bine, bunul meu Münich, oftă regenta ronţăind prăjiturele, gata de orice concesie numai să scape de pisălogeala celor doi, şi de tot acel balamuc, nu-nţeleg de ce te temi? Doar suntem legal investiţi şi tot legal deţinem puterea. Atunci?

Münich schiţă un pas spre patul regentei, dar în

aceeaşi secundă unul din cei cinci sau şase pechinezi care dormeau la picioarele acesteia se aruncă asupra lui cu un lătrat sălbatic, căutând să-l înşface cu colţii de picior.

— Taci, Mare Duce, taci, potoleşte-te! Lasă-l pe ministrul nostru să spună tot ce are pe suflet, murmură plictisită regenta.

Stacojiu la faţă, Münich îşi tamponă cu o batistă broboanele de transpiraţie ce-i năpădiseră fruntea şi trase adânc aer în piept. Conversaţiile cu regenta îl epuizau.

— Alteţa Voastră a dobândit într-adevăr puterea prin mijloace legale, nimic de zis, numai că să-mi fie îngăduit să explic două sau trei mici detalii pe care, în ciuda remarcabilei sale agerimi de spirit, probabil că Alteţa Voastră nu s-a preocupat să le sesizeze.

Nimeni din cei de faţă nu-şi îngădui să zâmbească la auzul acelor complimente.

Ministrul continuă:

— După moartea ţarului Petru, căruia prostimea se încăpăţânează să-i spună Cel Mare, împărăteasa Ecaterina, soţia lui, s-a urcat pe tron preluând conducerea ţării împreună cu amantul său, Menşikov. Încă de pe atunci o parte din acei ruşi trufaşi pe care am avea tot interesul să-i neutralizăm, au început să cârtească pretinzând că tronul s-ar fi cuvenit fie uneia din fiicele ţarului, fie nepotului acestuia. Au pomenit chiar de existenţa unui pretins bastard de-al ţarului, de urma căruia însă n-am reuşit să dăm şi deci nu ne mai interesează. Trei ani mai târziu, după decesul împărătesei Ecaterina, boierii l-au suit pe tron pe ţarul Petru al II-lea, fiul lui Alexei, ţareviciul asasinat... după câte s-ar părea, de propriul său tată. Numai că acest

nepot al prea-iubitului lor ţar – ricana[3] Münich trăgând adânc în piept aerul încins al acelei camere supraîncălzite de dogoarea unei sobe uriaşe cu cahle de faianţă albă şi azurie, – acest tinerel deci a avut bunul simţ să o şteargă pe lumea cealaltă, îmbolnăvindu-se foarte curând şi locul lui, Alteţă, a fost luat de Augusta Voastră mătuşă, ducesa de Courlanda, ajunsă pe tron în urma unei conspiraţii care i-a îndepărtat, în sfârşit, de la coroana Rusiei pe aceşti ruşi incapabili. Noua ţarină, ducesa de Courlanda, iubea, cum bine ştim, Prusia şi Austria. În consecinţă, a măritat-o pe Alteţa Voastră cu Prinţul Ulric de Brunswick şi fiul vostru în vârstă de doi ani, Majestatea Sa Ivan al VI-lea, este astăzi Ţarul tuturor Rusiilor. Alteţa Voastră Imperială este de drept regentă a Rusiei până la majoratul Imperialei Voastre odrasle. Înţelegeţi-mă bine, Alteţă, doar cancelarul Ostermann şi cu mine vă suntem profund devotaţi, vă atrag respectuos atenţia că nu e defel exclus ca ruşii ăştia ignoranţi să scornească cine ştie ce legende sau miracole pe seama ultimei fiice a lui Petru cel Mare.

Epuizat de lungimea discursului său, Münich se prăbuşi într-un fotoliu, fără a mai aştepta să fie invitat să o facă. De altfel, eticheta părea să fi fost demult alungată din acea stranie încăpere imperială, în timp ce cu o expresie tâmpă întipărită pe chip Prinţul de Brunswick se juca cu căţeii, regenta mângâia tandru obrazul favoritei sale. Era rândul lui Ostermann să treacă la atac:

— Am comis o greşeală de neiertat lăsând-o pe ţarevnă să trăiască liniştită în palatul ei. Să mai

---

[3] A ricana – a râde batjocoritor, a rânji

aşteptăm puţin şi să-i găsim o mânăstire ca lumea unde s-o călugărim, s-o radem în cap şi să avem grijă ca într-o bună zi să facă aprindere de plămâni ori să-şi frângă gâtul, căzând de pe o scară... Cât despre franţujii ăştia afurisiţi, n-avem încotro, trebuie negreşit să-i primim. Pe urmă... mai vedem noi. Şi ca Alteţa Voastră să nu se obosească, vom sta noi doi de vorbă cu ei, Excelenţa Sa Primul Ministru şi umilul vostru servitor, modest şi devotat vicecancelar...

Münich îl fulgeră, negru de furie. Deşi se înţelegeau de minune, când era vorba să-şi împartă puterea, cei doi înalţi funcţionari nu ratau absolut nici o ocazie de a se plânge de favorurile ori de rangul la care fusese înălţat celălalt. Oricum, Ostermann se ostenise inutil să bage un fitil: ostenită peste poate de interminabila lor controversă, regenta adormise cu capul pe umărul domnişoarei de Mengden, care o mângâia blând pe frunte, sub privirile abrutizate ale prinţului.

*

* *

— Vai, ce uniforme frumoase!

— Trebuie să fie niscaiva străini!

— Iute, iute, vino să vezi, Igor Constantinovici!

— Lumea spune că sunt francezi, măicuţă.

— Francezi, tăicuţule? Cum arată?

— Sunt frumoşi, duşenka.[4]

— Priveşte, Nina, tânărul boier mi-a trimis o sărutare din vârful degetelor!

Câteva slujnicuţe pufniră în râs, cu mâna la gură. Cu emoţie şi încântare, Floris şi Adrien descopereau

---

[4] Sufleţelule (în ruseşte, în original).

Petersburgul.

— Iată-ne ajunşi la Poarta Narva, domnule Ambasador Extraordinar, rânji generalul de Bismarck, enervat la culme de faptul că entuziasmul populaţiei creştea văzând cu ochii. Adrien îl privi cu maliţie, conştient că era singurul în a intui ce se petrecea în sufletul neamţului; Floris era prea ocupat să trimită bezele fetelor adunate ciorchine la marginea drumului, iar marchizul nu prididea să azvârle cu generozitate mulţimii de gură cască pumni întregi de monezi de aur, care înzeceau uralele. La rândul lui, Georges-Albert prindea din zbor buchetele de flori, mulţumind cu plecăciuni adânci. Generalul se străduise să organizeze o primire onorabilă, dar în acelaşi timp cât mai discretă. Cel puţin aşa îşi închipuise el, uitând că avea de-a face cu redutabilul Marchiz de la Chétardie. Acesta trimisese înaintea caleştii sale trase de şase armăsari un alai alcătuit din opt trompetişti şi un toboşar, urmaţi de lachei îmbrăcaţi în livrele de gală din mătase azurie, brodată cu crinul regal şi brodată cu fir de aur. După ei veneau „haiducii” – slujitorii francezi îmbrăcaţi în straie ungureşti după ultima modă de la Versailles... Cortegiul se încheia cu pajii şi cu gonacii însărcinaţi să strige din răsputeri: „Faceţi loc Excelenţei Sale, Domnul Ambasador Extraordinar al Franţei”. Ruşii nu pricepeau o boabă din răcnetele lor, dar auzind toată acea hărmălaie îşi părăseau în grabă izbele de lemn sau casele de cărămidă şi se buluceau să-şi bucure ochii cu acel neaşteptat spectacol oferit lor pe veresie.

Pus în faţa unei procesiuni atât de fastuoase, generalul nu-şi putea îngădui să rămână mai prejos drept care trebuise şi el să dispună alcătuirea unei

escorte: o sută de gărzi imperiale călare, în uniforme verzi cu brandemburguri aurii, defilau două câte două, urmate de un pluton compact de cincizeci de grenadieri din regimentul Preobrajenski. Între Riga şi Petersburg călătoria solilor căpătase o tot mai apăsată alură de marş triumfal. Floris scoase capul prin portieră ca să vadă canalul Fontanka şi mahalaua „micului oraş de sare”. Regăsea cu emoţie locurile copilăriei şi fiece detaliu îi era familiar de parcă n-ar fi lipsit decât câteva ceasuri.

„Traversăm bulevardul înălţării”, murmură el, mirat că memoria sa de copil putuse păstra cu atâta precizie totul, fără să-şi dea seama că datora aceasta mamei sale. Parcă auzea vocea blândă a Maximiliennei, vorbindu-le despre Rusia!

„Într-o bună zi, fiii mei, presimt că veţi revedea cupolele Moscovei şi Petersburgului, cu săgeţile aurite ale clopotniţelor ţâşnind spre înaltul cerului, cu palatele de marmură şi turnurile lui de cărămidă. Veţi respira din nou boarea sărată a vântului încreţind dinspre apus undele Balticei. Da, Adrien, iubitule, da, Floris, dragostea mea, veţi revedea lacul Ladoga şi veţi patina iarna pe gheaţa lui care în primăvară se topeşte vărsându-se în imensa Nevă. Amintiţi-vă, dragii mei, de Dubino, de palatul nostru din marmură albă de la Moika şi de nopţile albe de la Petersburg”.

Ascultându-şi mama, cei doi copii îşi simţeau inima cuprinsă de o neînţeleasă tristeţe.

„Da, scumpă mamă, şopti pentru sine Floris – fiii tăi au ajuns din nou pe aceste meleaguri. Bucură-te! Noi însă ne bucurăm doar cu jumătate de suflet, fiindcă ne întoarcem aici orfani”.

Deodată, atenţia lui Floris fu atrasă de o mulţime ce

le bloca drumul. Uitând de gândurile sale îndurerate îşi dădu seama că intraseră pe lunga stradă Sadovaia şi că acum se oprise în piaţa Fânului, unul din locurile cele mai aglomerate ale Petersburgului şi, după spusele unora, cel mai rău famat. Generalul de Bismarck se răţoi pe ruseşte la vizitiul care-l înlocuise pe bietul Clement, încă suferind după ce-şi umflase burdihanul cu apă din Daina:

— Hei, tu intră cu caii peste adunătura asta de mujici, doar n-o să înnoptăm aici *durak*![5]

— Nu pot, Înălţimea Voastră, răspunse omul, aplecându-se spre el de pe capră, prea sunt mulţi; pare-se că vor să ofere un pahar de vin Excelenţelor Voastre.

Într-adevăr, unul din paharnicii primăriei se apropia urmat de o întreagă ceată veselă – oameni de rând şi câţiva burghezi.

Văzând că acea mulţime primitoare se îndrepta glonţ spre caleaşca lui, Trotti pricepu că i se oferea nesperata ocazie de a spori încă mai mult popularitatea Franţei în ochii ruşilor. Le făcu un semn discret aghiotanţilor lui şi toţi trei săriră jos din caleaşcă.

„Aach! aach! Mein Gott! Ce-or să mă beştelească Münich şi Ostermann când or să afle!”, îşi spuse generalul, fără să se clintească de la locul lui, în semn de ostentativă dezaprobare faţă de iniţiativa oaspeţilor săi. Paharnicul, o namilă de voinic, purta o cămeşoaie da lână albă cu arnici roşu, strânsă peste mijloc cu un chimir lat, de culoarea frunzei. Cu un surâs jovial le întinse francezilor câte o cupă barosană de lemn

[5] Prostule! (în ruseşte, în original)

sculptat. O fetiţă de-o şchioapă înmână marchizului un imens buchet de flori, apoi o zbughi înapoi, ruşinată de-atâta îndrăzneală.

— Ce primire grozavă! Sunt absolut încântat! exclamă Trotti, adăugând în şoaptă: dragii mei, cred că misiunea noastră o să meargă ca-n brânză!

Floris zâmbi. Paharnicul ridică un ulcior pântecos şi le turnă în cupe vin ucrainean, dulce şi gros, pe care îi sili să-l dea peste cap dintr-o suflare, spre încântarea mulţimii. Ceremonios, ca de obicei în asemenea situaţii, Trotti îşi înălţă cupa în semn de salut către toţi cei prezenţi, obţinând evident o salvă de aplauze şi de urale. Discret cum îi era felul, Adrien se mulţumi să se încline surâzător, în schimb, Floris, care trebuia întotdeauna să se distingă prin ceva de ceilalţi, se urcă dintr-un salt pe vârful unei borne şi trântind cupa de pământ, după obiceiul locului, strigă: „În sănătatea Rusiei!” Înţelegându-i gestul, mulţimea îl ovaţiona:

— Trăiască tânărul boier.

Vexat că de el nu se ocupa nimeni, Georges-Albert părăsi şi el caleaşca şi, instalându-se pe umărul stăpânului său, începu să facă plecăciuni ostentative celor prezenţi ca să le atragă atenţia asupra lui. Înveselită, lumea izbucni în hohote de râs. Bine dispus, Floris îşi plimbă ochii de jur-împrejur. Privirea i se opri asupra unei tinere care râdea şi ea cu poftă... cu poftă... cu o poftă prea bine cunoscută de Floris... Era o fată din popor, îmbrăcată ca ţărăncile din vecinătatea Novgorodului. Floris o privi ţintă, spunându-şi neîncrezător;

„Nu, nu e cu putinţă, visez... să fie totuşi ea?... nu... şi totuşi da, este chiar ea!”

Întoarse capul spre fratele lui. Abandonându-şi

pentru o dată obişnuitul aer flegmatic, Adrien o privea şi el, evident intrigat. Fata se desprinse din mulţime, trecu prin faţa paharnicului, înşfăcă dibaci o cupă cu vin şi se apropie de Floris eu paşi graţioşi şi repezi. Tânărul o putea admira acum în voie. De sub basmaua multicoloră două cosiţe blonde şi groase coborau până pe pieptul plin al frumoasei necunoscute. Năsucul uşor cârnit în sus îi dădea un aer obraznic, iar ochii de un albastru intens aveau aceeaşi privire umedă, irezistibilă... pe scurt, semăna ca două picături de apă cu Belle-Rose, calica de pe Pont-Neuf pe care Floris o iubise şi la care nu se putea gândi fără să-l treacă un fior. Acum fata se afla la un pas de Floris. Băiatul închise ochii... De la această distanţă asemănarea devenea încă mai uluitoare... Fără să vrea, murmură:

„Belle-Rose, tu eşti, frumoasa mea”.

Fără să înţeleagă ce-i spunea, fata întinse cupa lui Georges-Albert şi i se adresă lui Floris pe limba mujicilor, cu o glumă din cale afară de deocheată:

— E al tău, boiernaşule, animalul ăsta? Pe la noi se spune că dacă inima stăpânului bea, şi animalului din josul ei trebuie să-i dai de băut!

Făcând pe niznaiul, Floris zâmbi politicos, ca un domn bine crescut care nu pricepe nimic. În schimb lumea se prăpădea de râs, aţâţată de zicala deşucheată a fetei care, cu mâinile puse în şold, se făcea că-l admiră pe Georges-Albert, când, de fapt, îl cântărea cu coada ochiului pe Floris. Acesta însă nu mai semăna nici pe departe cu adolescentul timid de pe Pont-Neuf. Cât ai clipi, o prinse de mijloc.

— Asta, frumoaso, merită un sărut!

Şi înainte ca fata să apuce să se ferească, o ridică în braţe şi, ţinând-o strâns la piept, o sărută apăsat pe

buze. Fata se zbătu preţ de o secundă, cu ochii ei albaştri scânteind de mânie, apoi se lăsă în voia lui Floris, răspunzându-i la sărut. Cei din piaţă chiuiră, fericiţi:

— Aşa, aşa, dă-i înainte, boiernaşule. Învaţ-o minte pe draconică!

Într-un târziu, Floris îi dădu drumul. Codana părea cam mirată, deşi privirea îi rămăsese la fel de poznaşă. Îi făcu semn cu mâna lui Georges-Albert şi vru să se piardă în mulţime. Floris se luă după ea şi o ajunse din urmă. Ştia că face o mare prostie dar nu se putea stăpâni. Prea tare îi plăcuse fata. Apucând-o de braţ îi şopti a ureche, pe ruseşte:

— Unde pot să te revăd, frumoasa mea, spune-mi unde se află izba ta?

Auzind că Floris se exprimă pe limba ei şi că deci înţelesese întocmai sensul vulgar al glumei de adineaori, fata îl privi lung. O lucire nedefinită răzbea din ochii ei albaştri. Apoi, pufnind în râs, îl înfruntă cu îndoită impertinenţă:

— Ai să mă revezi, frumosule boiernaş, ai să mă revezi, ţi-o făgăduiesc.

Şi fata o rupse la fugă înspre un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în straie modeste, ce părea să o aştepte în umbra unei cocioabe...

Floris îşi trecu degetele peste buzele ce păstrau încă aroma ameţitoare a sărutului ei şi murmură înfiorat:

— Da, o să te revăd, chiar dacă pentru asta ar fi să te caut în iad, drăcoaico!

Capitolul V

— Înalta sa Excelenţă, domnul marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, ambasadorrr extrrraorrdinarrr al Majestăţii Sale Rregele Frrranţei şi escorrrta sa, domnul conte Adrrrien de Carrramey şi domnul cavalerrr Florrris de Carrramey – tună şambelanul, în limba franceză.

Trotti intră cu pas hotărât în sala tronului, urmat de Floris şi de Adrien. Avuseseră răgazul să treacă pe la ambasada situată la colţul dintre Fontanka şi Moika, nu departe de palatul imperial, ca să-şi schimbe hainele. Toţi trei arborau o ţinută de mare gală: tunici de brocart, peruci cu „aripi de porumbel”, săbiuţe de ceremonie prinse de şold, pantaloni scurţi de satin, pantofi cu tocuri roşii şi ciorapi albi traşi până deasupra genunchiului. Superb şi dispreţuitor, nerăbdător să ia ochii şi să fie în centrul atenţiei generale, să intre în istorie cu fraze şi gesturi memorabile, Trotti nu uitase să le reamintească tinerilor săi însoţitori că „afacerile futile trebuie tratate cu toată seriozitatea, iar rele serioase cu maximă dezinvoltură, numai aşa se reuşeşte pe lumea asta”.

Adrien afişa o fizionomie zâmbitoare şi decontractată, contrazisă de alura lui distantă care îi conferea o certă şi inconfundabilă distincţie. Clocotitor şi impulsiv, Floris mergea cu un pas înaintea celorlalţi, incapabil să-şi stăpânească bătaia năvalnică a inimii:

— Iată-mă în Palatul de Iarnă! De-adevăratelea! Nu visez! Ca dovadă că nu visa, Floris putuse admira prin ferestrele înalte ale coridorului prin care tocmai trecuseră, insula Iepurilor şi silueta fortăreţei Petru şi

Pavel, de sinistră amintire pentru cei doi fraţi. Undele Nevei scânteiau în soare. De pe malurile ei înzăpezite se înălţa zvon de clopoţei de la săniile acoperite cu blănuri albe de urs polar.

Adunaţi în sala tronului, curtenii aşteptau în tăcere sosirea francezilor. Intrarea lor declanşă un murmur admirativ. Ochii albaştri al lui Adrien înregistrau tabloul pitoresc oferit de boieri şi de soţiile acestora. Ca şi în Polonia, mai toată lumea era îmbrăcată după moda franceză, cu excepţia câtorva recalcitranţi care, nemaiavând a se teme de mânia lui Petru cel Mare, îşi păstrau bărbile şi caftanele până-n pământ. Marchizul se apropie respectuos de regenta Anna, care, revărsată pe tron, nu era nici măcar în stare să-şi ţină capul drept sub greutatea coroanei. Spre uluirea totală a fraţilor Caramey, căsca întruna, de parcă de-abia s-ar fi trezit din somn. Pătruns de importanţa misiunii sale, Trotti se prefăcea că nu observă sau poate chiar nu observa nimic. Făcu o reverenţă adâncă şi rămase cu capul plecat aşteptând din partea regentei încuviinţarea de aşi rosti discursul de prezentare. Se lăsă o tăcere, apăsătoare. Prelungirea ei risca să ia o întorsătură neplăcută. Cu pleoapele pe jumătate închise, regenta zâmbea placid. Floris de abia se abţinea să nu pufnească în râs când simţi că Adrien îi face semn cu cotul. Ridicând imperceptibil capul din plecăciunea ce părea să nu se mai sfârşească niciodată, Floris tresări. Ascunzându-se pe după peruca unei boieroaice, un bărbat îl măsura cercetător. Floris îşi privi întrebător fratele. Să fi fost oare unul şi acelaşi cu necunoscutul care o aştepta pe frumoasa ţărăncuţă din Piaţa Finului? Amintindu-şi ultimele vorbe ale fetei, Floris roşi până-n albul ochilor. Adrien oftă: nu încăpea

îndoială, scumpul lui mezin avea ceva pe conştiinţă... dar ce anume? Hotărât să amâne pentru mai târziu dezlegarea acelei enigme, Adrien se uită din nou în direcţia necunoscutului, pentru a se convinge că nu se înşelase şi că era într-adevăr vorba despre una şi aceeaşi persoană. Între timp, bărbatul se făcuse nevăzut îndărătul unor draperii grele, de catifea.

„E imposibil să fie el. Ce să caute aici zdrenţărosul ăla! Mi-a luat minţile drăcoaica”, îşi spuse Floris ridicând din umeri.

Între timp, Ostermann, îmbrăcat într-o redingotă bleu-ciel, se hotărâse să salveze situaţia, declarând cu glas sonor:

— În numele Majestăţii Sale Imperiale Ţarul Ivan, Alteţa Sa Imperială, Regenta tuturor Rusiilor, este fericită să-l primească pe Excelenţa sa Domnul Ambasador Extraordinar al „fratelui” ei, Majestatea Sa Regele Franţei.

Fericiţi că se puteau ridica din reverenţa care le înţepenise spinarea, Floris şi Adrien erau numai ochi şi urechi. Participau la o întrevedere istorică.

În schimb, Trotti, sensibil ca nimeni altul la nuanţe, păli. În vecii vecilor Ludovic al XV-lea n-ar fi admis să acorde regentei titulatura de „soră”, cum se obişnuia între membrii marilor case regale. Presimţind că aveau să asiste la un duel oratoricesc de zile mari, Adrien şi Floris întoarseră capul spre Trotti, curioşi să vadă cum va ieşi din încurcătură.

— Mândru de înalta misiune cu care am extrema onoare de a fi fost însărcinat, am venit să depun la picioarele Maiestăţii Sale Imperiale Ţarul Ivan scrisorile mele de acreditare dimpreună cu salutul şi urările de prietenie pe care Majestatea Sa Regele Franţei le

trimite Alteţei Voastre Imperiale, regentă a tuturor Rusiilor şi augustului vostru consort, Alteţa Sa Serenissimă, ducele de Brunswick, generalissim al armatelor imperiale.

Un zâmbet vag înflori pe chipul înfumurat al ducelui. Adrien îşi spuse că Trotti câştigase manşa, substituind apelativului de „soră” pretinsele urări adresate de rege regentei şi soţului acesteia. Parcă auzea vocea uşor răguşită şi distantă a Prea-iubitului său rege, exclamând amuzat în penumbra cabinetului secret de la Versailles:

„Te felicit, dragă Trotti, dar vreau să ştiu: cum au reacţionat «persoanele» la stratagema ta verbală?”

În sala tronului se aşternu o nouă tăcere. Münich se aplecă spre urechea regentei şi îi şopti ceva. Trezită din somn, grăsana tresări violent şi făcu un gest cu mâna. Era greu de ghicit dacă îl îndemna pe Trotti să-şi continue discursul, ori dimpotrivă intenţiona să i dea de înţeles că audienţa se încheiase, dacă nu cumva voise pur şi simplu să alunge vreo muscă sâcâitoare. Marchizul preferă să-l interpreteze ca pe o încurajare de a-şi relua tirada:

— Renumele deosebitelor virtuţi ale Alteţei Voastre Imperiale ajungând până la urechile Majestăţii Sale (aici Floris îşi spuse că Trotti exagera cam prea de tot cu complimentele), Regele Ludovic al XV-lea mi-a poruncit să înmânez Alteţei Voastre Imperiale un răvaş scris de propria sa mână, un portret al Majestăţii Sale, precum şi un modest colier de diamante ce pălesc desigur în faţa nemaivăzutei frumuseţi a Alteţei Voastre Imperiale, încheie Trotti, respirând uşurat.

La cuvântul „colier”, regenta se trezi ca prin farmec. Luă cu un aer absent scrisorile înmânate de Trotti, abia

catadicsi să arunce o privire distrată înspre portretul oferit cu mult respect de Adrien, deşi pictura era încadrată de o preţioasă ramă bătută cu safire, şi le pasă imediat cu detaşare lui Münich. În schimb, înşfăcă cu mâini lacome colierul pe care i-l întindea Floris, care pusese un genunchi în pământ şi-şi ţinea capul plecat, în semn de respect. Întorcându-se spre Domnişoara de Mengden, regenta o rugă să-i prindă la gât şiragul de nestemate.

„Biată Rusie, medita Floris, pe ce mâini ai încăput!” Fără să vrea, rămăsese cu privirea aţintită asupra Iuliei de Mengden. La rândul ei, acesta îl observa pe sub genele-i lungi, cu o expresie atât de vicleană, încât Floris se simţi cotropit de o violentă antipatie din care însă, în mod ciudat, nu lipsea o anume atracţie fizică. Se înfioră, conştient că se afla în faţa unui adversar primejdios, ceea ce nu făcea decât să-i sporească aţâţarea

Între timp, Münich rupsese sigiliile de pe scrisoarea regelui Franţei. Fără o vorbă, i-o întinse lui Ostermann şi amândoi se posomorâră. Trotti pricepu dintr-o ochire, înfloriturile lui verbale nu puteau repara conţinutul textului scris, iar scrisoarea începea astfel:

„Doamnă, în speranţa că Alteţa Voastră Imperială...”

Pentru o clipă marchizul îşi ieşi din fire, bodogănindu-şi regele: „Ah! ce-l costa să fi scris acolo «draga mea soră», sau măcar «draga mea verişoară»! Ar fi mers totul mult mai uşor.”

Brusc, Floris şi Adrien simţiră că atmosfera din jurul tronului devenise glacială. Cei doi consilieri se foiau în jurul regentei; proptind-o fiecare din câte o parte, şopăcăiau furioşi pe nemţeşte. Frânturi de frază parveneau din răstimp în răstimp până la Floris şi

Adrien care îl binecuvântau o dată mai mult pe Li Kang, pentru a-i fi învăţat toate graiurile pământului: „...scandal... pretention des franzosen... incorigibili... lăudăroşi, vorbăreţi... ascultaţi-ne pe noi... aach! regele... lăsaţi-ne pe noi... Nici un fel de tratat... niciodată... nişte mincinoşi”.

Într-un târziu, surâzând mieros, Ostermann se întoarse spre Trotti şi-i spuse:

— Alteţa Sa Imperială Regenta mulţumeşte „fratelui ei” – aici Ostermann sublinie ostentativ cele două cuvinte, – Majestatea Sa Regele Franţei, pentru toate aceste dovezi de prietenie şi speră, domnule ambasador, că vă veţi simţi bine în Petersburgul nostru.

Audienţa se încheiase. Floris văzu că Trotti strângea nemulţumit din buze. Vice-cancelarul omisese anume epitetul „extraordinar”. Imperturbabil, încâlcind la rândul lui cu bună ştiinţă eticheta curţii imperiale, marchizul îi replică prompt:

— Urările Alteţei Sale Imperiale Regenta îmi copleşesc inima cu o nemărginită bucurie, de aceea îi cer îngăduinţa de a mă retrage spre a putea depune omagiile noastre la picioarele Alteţei Sale Imperiale Ţarevna Elisabeta, în apartamentele sale.

În culmea admiraţiei pentru Trotti, Floris şi Adrien schimbară o privire cu înţeles. Cu cât calm aruncase marchizul piatra în grădina celor doi consilieri! Complet năuciţi de viteza de reacţie a lui Trotti, aceştia rămăseseră cu gurile larg căscate, neştiind cum să-i interzică accesul la fiica lui Petru cel Mare. Negri de furie, constatau că după toate-toate vorbele ambasadorului francez, mai stârniseră şi un murmur aprobator în rândurile unei mari părţi a boierimii, o

anumită parte, rămasă credincioasă dinastiei Romanovilor.

După saluturile de rigoare, marchizul, Floris şi Adrien se retraseră din sala tronului păşind de-a-ndăratelea, în semn de profund respect, faţă de cei prezenţi.

— Aach! ipocriţi şi detestabili franzosen, izbucni Münich adresându-se lui Ostermann, o să ne plătească scump această insolenţă!

Auzind un foşnet în spatele lor, cei doi săriră ca arşi. Domnişoara de Mengden se apropiase de ei pe furiş şi trăgea cu urechea fără pic de sfială.

— Fräulein Julia doreşte ceva?

— Da, să vă ajute împotriva franţujilor – susură suav favorita, al cărei titlu şi orgoliu îi îngăduiau să vorbească de la egal la egal cu miniştrii regentei. Trimiteţi-l imediat pe Grauben, însoţit de zece oameni de al lui, să păzească intrarea în apartamentul ţarevnei. Să pretindă că Elisabeta e bolnavă şi în consecinţă nu-i poate primi. Nimic mai simplu.

Sfatul Juliei era, într-adevăr, minunat. Departe de a se simţi jigniţi pentru că nu le venise lor ideea, cei doi se precipitară spre o uşiţă secretă îndărătul căreia aştepta numitul Grauben, omul de încredere al Excelenţelor Lor. Capabil de orice ticăloşie, acest personaj straniu, tăcut şi neobişnuit de agil, în ciuda făpturii sale mătăhăloase, nu se dădea înapoi de la nimic când era vorba să-şi satisfacă ambiţia şi cruzimea. Inamic redutabil, îşi eliminase majoritatea adversarilor împlântându-le un pumnal în inimă pe la spate, deşi se bucura de faima de a se număra printre cei mai temuţi spadasini al Prusiei şi al Rusiei. După ce ascultă cu capul plecat ordinele miniştrilor săi, îşi ridică spre ei obrazul cu pomeţi proeminenţi şi ochi cenuşii

ca oţelul, adânc înfundaţi în orbite, şi mârâi surd:

— Contaţi pe mine, Excelenţele Voastre. Plec chiar acum într-acolo... dar vă rog nu uitaţi, mi-aţi promis gradul de colonel...

Münich şi Ostermann încuviinţară scurt. Nu-i costa nimic să-l ducă cu vorba. La momentul potrivit aveau să se descotorosească de el. Deocamdată însă, dispuneau de prea puţini oameni devotaţi şi, siliţi de împrejurări, trebuiau să-l accepte aşa cum era.

Între timp, marchizul, Floris şi Adrien, înconjuraţi de o droaie de curteni încântaţi că li se oferea pretextul de mult aşteptat de a o vedea pe prinţesă, se îndreptau spre apartamentele ţarevnei, conduşi cu pompă de mai mulţi şambelani. Cei doi fraţi priveau chipurile dimprejurul lor sperând să-l regăsească pe acela al dragului lor Romodanovski, dar oricât şi-ar fi dorit-o, nu zăreau nicăieri privirea credincioasă a celui care, în urmă cu zece ani, îi salvase de la pieire. De teamă să nu trezească suspiciuni, nu se încumetau încă să întrebe de soarta lui. Rând pe rând traversară coridoare, vestibule, anticamere, săli şi saloane imperiale somptuos mobilate şi plăcut încălzite de imense sobe de faianţă. Floris nu se putu împiedica să-şi spună că n-ar fi stricat să ia ca amintire una sau două din ele spre a le duce la Versailles, unde iarna se cam dârdâia de frig. La prima vedere aceasta părea să fi fost una din puţinele deosebiri vizibile dintre curtea din „această ţară”[6] şi cea de la Petersburg, unde mai toată lumea vorbea franţuzeşte, între palatul regilor Franţei şi cel construit de ţarul Petru după planurile Versailles-ului.

---

[6] Denumire dată palatului de la Versailles de snobii acelor vremuri.

Şi totuşi, Floris simţea instinctiv că sub straiele lor occidentale, sufletul boierilor continua să rămână eminamente rusesc.

Dintr-odată, marchizul şi aghiotanţii lui băgară de seamă că stilul decorării interioarelor se schimbase cu totul, devenind mult mai auster, aproape sărăcăcios. Se aflau în anticamera ţarevnei. Fără să observe, ieşiseră din palatul regentei şi intraseră într-un altul, construit tot de Petru cel Mare, pentru a-l extinde pe primul.

„Ei da, constată Floris cu inima strânsă, în aripa asta totul e mai puţin elegant, arată chiar meschin. Era limpede că numai regenta avea voie să trăiască într-o atmosferă de lux ostentativ, pe când ţarevna, deşi tratată până atunci cu anume decenţă, era ţinută departe de orice eveniment monden

Uşa prinţesei era păzită de două namile de soldaţi din regimentul Preobrajenski, devotaţi până la moarte fiicei ţarului. Marchizul se apropie de ei cu intenţia de a cere să fie primit în audienţă de orfana imperială, dar în aceeaşi clipă uşa de la intrarea în anticameră se deschise cu zgomot şi Grauben, însoţit de zece gărzi ale regentei, năvăli înăutru cu un rânjet sinistru. Cât ai bate din palme, oamenii lui Grauben îi înconjurară pe soldaţii ţarevnei, separându-i unul de altul.

— Alteţa Sa Imperială este suferindă. Îi pare nespus de râu, dar nu se află în măsură se le primească pe Excelenţele Voastre, explică Grauben căznindu-se să-şi destindă rânjetul într-un zâmbet îndatoritor.

Floris simţi că se înăbuşă de furie. Puse mâna pe sabie, gata să sară în apărarea ţarevnei pe care o simţea ameninţată de prezenţa acelui ticălos, de o politeţe mieroasă mai mult decât suspectă. Gata să-şi

potolească sau să-şi îmbărbăteze fratele, după cum ar fi fost cazul, Adrien schiţă o imperceptibilă apropiere de el. Presimţind primejdia, Trotti se răţoi scurt la amândoi: „Nebuni ce sunteţi, îmi daţi tot planul peste cap!” şi întorcându-se ceremonios spre Grauben, se înclină cu extremă politeţe:

— În numele Majestăţii Sale Regele Franţei, fie-mi îngăduit să adresez urările mele de grabnică însănătoşire Alteţei Sale Imperiale. Îmi voi permite să mă informez zilnic asupra stării sănătăţii Sale prin intermediul ataşaţilor mei de ambasadă, domnul conte Adrien de Caramey şi domnul cavaler Floris de Caramey. Dar... domnule... hmm... aş putea şti şi eu cu cine am avut onoarea să discut?

— Herr Kapitan Grauben, la dispoziţia Voastră, Excelenţă.

Cele două părţi se salutară demni apoi Grauben se retrase, nevenindu-i să creadă cât de simplu o scosese la capăt. „Franţujii ăştia sunt nişte mâţe! Cum au dat cu ochii de mine, au şi făcut pe ei de frică! Laşii! Hă, ha, ha!”

Între timp, în anticameră, patru soldaţi de-ai regentei luau locul străjerilor ţarevnei în faţa uşii, zăvorită pe dinăuntru cu zgomot sec: ţarevna se afla prizonieră în propriile-i apartamente. Consternaţi, curtenii rămaşi credincioşi ei îi înconjurară pe cei trei francezi. Un boier bătrân, cu părul şi barba ca neaua, se apropie dintr-o dată de Floris şi începu să-l cerceteze cu luare aminte, măsurându-l din cap până-n picioare. Într-un târziu, murmură tulburat:

— Cavalerul acesta francez seamănă leit-poleit cu răposatul nostru ţar, slăvită-i fie amintirea. Priviţi, e un semn al cerului!

Adrien se înfioră. Pentru prima dată simţi că se vârâseră chiar în gura lupului. „Mamă, scumpa mea mamă, învaţă-mă ce să fac! se rugă el fierbinte, în sinea lui. Dumnezeule, oare n-o fi greşit regele nostru, trimiţându-ne aici?”

Vorbele moşneagului dezlegară limbile tuturor:

— Buturlin are dreptate. Dumnezeu ne dă semn...

— Tânărul franţuz e înalt cât tătuca ţarul!

— Are ochii lui!

— Ba şi zâmbetul lui!

— A vrut s-o apere pe ţarevna noastră!

— Ruşine nouă, ruşi netrebnici ce suntem! Cât o să se mai lase batjocorită tagma noastră boierească de aceşti venetici neobrăzaţi?

— Ne-am făcut neamul de ocară

Începea să miroase a lovitură de palat. Conduşi de Grauben, cincizeci de soldaţi de-ai regentei se năpustiră în anticameră, zăngănindu-şi ameninţător armele. Cântărind situaţia, Trotti estimă că în calitatea lui de ambasador nu se putea amesteca pe faţă în treburile interne ale altei ţări. Le făcu un semn discret celor doi aghiotanţi care îl urmară cu părere de rău. Palid şi cu ochii scăpărând de neputincioasă mânie, Floris protestă:

— Cum adică, să o abandonăm pe ţarevna în mâinile lor?

— Herr Kapitanul ăsta are o mutră de groază. Tare mi-ar mai place să-l strivesc sub călcâi ca pe un şarpe veninos.

Afară, în faţa scării monumentale, din marmoră albă de Georgia, a palatului imperial, îi aştepta o caleaşca montată pe tălpici de sanie. Dând bice cailor, vizitiul îi duse glonţ la reşedinţa ambasadei.

O săptămână în cap, Floris şi Adrien s-au dus zilnic la palat cu regularitate de metronom, spre a se interesa de sănătatea prinţesei. Apartamentele acesteia rămâneau însă zăvorite. Impacientat, marchizul aştepta să fie vizitat de aristocraţia locală şi tresărea ori de câte ori auzea zvon de zurgălăi. Săniile treceau însă în trombă prin faţa ambasadei, fără să se oprească. De teama represaliilor, nimeni nu se încumetă să le calce pragul. Toţi îi ocoleau pe francezi de parcă ar fi fost ciumaţi.

— Dar ce suntem noi, călugări? se indigna Trotti, plimbându-se de-a lungul şi de-a latul saloanelor pustii. Singurătatea asta e şi indecentă şi obositoare! Vă întreb, domnilor, cât mai poate să dureze asta? Pe onoarea strămoşilor mei, acestui insuportabil război al nervilor îi prefer de o mie de ori o bătălie în câmp deschis. Parcă văd că o să mă-ntrebaţi, prieteni, ce-i de făcut? Nimic, dragii mei, nimic. Trebuie să rezistăm, să nu ne pierdem cu firea. Regenta şi ciracii ei sunt perfizi, vor să ne plictisim de Petersburg şi să ne luăm singuri tălpăşiţa! Ei bine, nu! n-o să le facem plăcerea asta. Ha, ha! Habar n-au ei ce ne poate pielea! Încă nu ne cunosc! Le arătăm noi! Vom rezista, domnilor, da, vom rezista!

În ciuda acestor cuvinte ce se voiau optimiste, toţi trei ţineau din ce în ce mai greu piept plictisului. Într-o după-amiază, copleşiţi de atâta inactivitate forţată, Floris şi Adrien ieşiră la o plimbare cu troica. Trecând agale pe strada Gorokhovaia, priveau cu tristeţe parcurile şi grădinile din preajma somptuoaselor palate boiereşti, exasperant de inaccesibile lor. Nici una din porţi nu li se deschidea. Îndărătul faţadelor zugrăvite în roşu se instalase teama. Cei doi tineri admirau

melancolic, de la distanţă, clădirile în stil baroc, atât de îndrăgit de ruşi, casele cu ziduri verzi, rotunjite în partea de sus, după tipic olandez, palatele placate cu marmoră albă, ca la Versailles.

— Vai, Adrien, ce căutăm noi aici, unde nimeni nu ne vrea? gemu Floris. Mă gândesc întruna la drăcuşorul nostru de Baptistine. Tare îmi mai lipseşte.

Străfulgerat de amintirea surioarei lor, Adrien vedea parcă aievea ochii de azur şi pletele lungi, cârlionţate, de culoarea mierii, ale mezinei. Da, şi lui îi era dor de răsfăţata familiei, chiar dacă între Baptistine şi el nu exista complicitatea tandră stabilită între ea şi Floris. Amuzaţi, fraţii comentară o clipă prima scrisoare primită de la ea. Baptistine începea prin a le eticheta pe bietele călugăriţe de la pension drept nişte, „pisăloage bătrâne şi ştirbe”, ştiind că stilul ei ireverenţios de exprimare îl incinta pe Floris.

— Hai, frăţioare, hai până pe chei, la Moika.

Trecură prin faţa palatului de marmoră albă, dăruit cândva de ţar mamei lor, fără a cuteza să se oprească, deşi edificiul părea părăsit... Posomorâţi şi descurajaţi, traversară canalul pe un podeţ de lemn şi o porniră înspre Piaţa Fânului unde Floris încă mai nădăjduia s-o întâlnească pe frumoasa ţărăncuţă. Negăsind-o, se întoarseră mofluji la ambasadă, unde îi aştepta Trotti mai abătut ca niciodată şi, pentru prima dată, fără perucă, semn că îşi epuizase până şi ultimele resurse morale. De la palat nu sosise, desigur nici o invitaţie, deşi la curte balurile şi petrecerile se ţineau lanţ.

— Ăştia ne izolează, vor să ne umilească, ne ţin în carantină! tună şi fulgeră marchizul cu gândul la zecile de sticle de vin trambalate inutil de-a lungul unei întregi Europe. Într-adevăr, din lipsă de oaspeţi,

mesele servite zilnic marchizului şi celor doi aghiotanţi ai săi de către cei peste o sută de slujitori al ambasadei începeau să dobândească aerul unor lugubre ceremonii. Cu toate astea, dacă ar fi coborât în pivniţă, Trotti ar fi avut surpriza să constate că bună parte din sticle dispăruseră deja, în chip misterios.

Floris izbucni:

— Dar bine, Trotti, noi ce aşteptăm? Pentru ce stăm, cu mâinile în sân? Hai să facem ceva, să ne luptăm, să luăm cu asalt Palatul de Iarnă!

— Aşa, de unii singuri, nebunule? Pentru aşa ceva îţi trebuie fie soldaţi, fie aur ca să ai cu ce-i năimi. Or noi nu avem nici soldaţi, nici aur. Nu avem nimic, aşa că pentru moment nu ne rămâne decât să aşteptăm. Să rezistăm. Să ne dăm la fund până s-o ivi prilejul potrivit. E imposibil să nu apară ceva neprevăzut. Şi-apoi nu uitaţi că înainte de orice trebuie să luăm legătura cu ţarevna, să-i cunoaştem intenţiile, gândurile. Nu putem acţiona în favoarea ei decât de comun acord cu ea

Adrien tresări:

— Ia stai... Trotti, parcă voievodul îţi spusese ceva, despre un medic al ţarevnei. Un oarecare domn... demnul de... ah, da, Domnul de Lestocq.

— Vino încoace să te îmbrăţişez, fiule, dintre noi trei eşti singurul cu capul pe umeri. Eu mă lăsam dărâmat de acest război rece, iar fratele tău nu visa decât răni şi cucuie. Ai perfectă dreptate! Aleargă degrabă la palat şi cere să ne fie trimis acel doctor grozav despre care am aflat că ar fi singurul în stare să lecuiască fierbinţelile rebele. Gata, m-am dus să mă bag în pat! De altfel, oftă bietul marchiz, puţin lipseşte să mă-mbolnăvesc de-a binelea!

Deodată, cu o mişcare bruscă, Adrien se ridică din fotoliul lui şi ciuli urechea. Ducând un deget la buze se apropie cu paşi de lup de uşa salonului şi, după o clipă de aşteptare, o deschise brusc, izbind-o de perete. Dincolo de ea însă nu se afla decât coridorul întunecos şi pustiu.

— Şi totuşi sunt absolut sigur că cineva ne spionează până şi aici, în interiorul ambasadei, şopti Adrien ca răspuns la expresiile mirate ale lui Floris şi ale marchizului. Am observat de pildă că mi-au fost scotocite bagajele. Probabil că cineva din personalul ambasadei se află în solda regentei sau, mai degrabă, a celor doi ticăloşi, care o manevrează.

— Da, încuviinţă Floris, o fi vreunul din zbirii fiorosului ăla de Grauben.

Cei trei se priviră neliniştiţi, cu simţământul că se găseau prinşi într-un lanţ invizibil ce se strângea încetişor dar sigur, fără a le lăsa putinţă de scăpare.

A doua zi în zori, răspunsul palatului sosi limpede şi sec. Domnul de Lestocq nu putea părăsi căpătâiul ţarevnei. În schimb, dacă domnul ambasador dorea, regenta i-l putea trimite, cu toată plăcerea, pe medicul ei personal.

La ambasada Franţei viaţa îşi reluă cursul monoton. Plictisul stăpânilor se răsfrângea asupra slugilor care îşi făceau serviciul alene, căscând de zor. Feodor îşi ascuţea de o sută de ori pe zi sabia, bodogănind: „Pe Ucraina mea, eu nu mai recunosc Rusia. Cu codiţa spânzurându-i trist pe spate, Li Kang îl aproba în timp ce exersa la nesfârşit în aruncarea pumnalului la ţintă. Câteodată, cei doi prieteni se duceau să-şi înece amarul în câte o tavernă.

— Am veşti proaspete, boiernaşilor! tună vesel într-o

seară Feodor, reîntors de la crâşmă cam pe două cărări.

— Ce e? Spune, iute! strigară într-un glas cei doi fraţi.

— Ei bine, ne-am întâlnit cu un fost cazac care ţine pe aici o cârciumioară şi am aflat de la el că prinţul Romodanovski s-a prăpădit. La fel şi naşul domniei tale, boierule, hatmanul Saratov.

— Astea numeşti tu veşti proaspete, Feodor? îl întrebă cătrănit Adrien. Şi nu văd de ce te bucuri că ni le aduci. Nu înţelegi că asta înseamnă că singurele fiinţe pe care ne-am fi putut bizui aici nu se mai află pe lumea asta? Pleacă de aici, să nu te văd, Feodor, m-ai supărat.

— Lasă-l, frăţioare, spuse Floris, adânc tulburat. Adevărul este că şi Romo şi Saratov aparţineau unui trecut mort şi îngropat pentru totdeauna. De aci înainte nu mai trebuie să contăm decât pe noi înşine.

Adrien îl privi cu inima strânsă, căindu-se o dată mai mult pentru a fi acceptat să-şi angajeze mezinul într-o atât de primejdioasă aventură.

Din tot personalul ambasadei, doar două fiinţe erau fericite de acea inactivitate forţată: Grégoire, care se îngrăşa văzând cu ochii din pricina traiului sedentar, şi Georges-Albert care moţăia întruna, cu un surâs extatic pe buze. Dacă stăpânul lui ar fi fost mai puţin apăsat de gânduri negre, ar fi băgat de seamă că somnolenţa aceea avea o raţiune anume şi că survenea întotdeauna după ce maimuţoiul se întorcea din pivniţă, cu ochişorii sticlind... Vinul Majestăţii Sale Regele Franţei nu făcuse de pomană atâta amar de drum. Cineva se bucura totuşi de dulceaţa lui!

Cam asta era starea de spirit a celor din ambasadă

când interveni, în fine, neprevăzutul aşteptat de Trotti. Într-o bună zi, reîntorcându-se la căderea serii dintr-una din mohorâtele lor plimbări cu troica, Floris şi Adrien găsiră în poarta ambasadei un cerşetor zdrenţăros. Impresionat de aspectul lui mizerabil, Floris trase de hăţuri, oprind caii, şi se aplecă spre mujic să-i întindă zece copeici. Fără să ia banii, cerşetorul îi strecură în mână o hârtiuţă şi o rupse la fugă, topindu-se în bezna cheiului Fontanka. Floris sări din trăsură cu gândul să-i ia urma.

— Stai, frăţioare, stai locului, şopti neliniştit Adrien, s-ar putea să fie o cursă.

Intrând în ambasadă, Floris despături nerăbdător bileţelul. Un zâmbet şăgalnic îi lumină chipul: o mână nedeprinsă cu scrisul aşternuse greoi pe hârtie, cu slove ruseşti de-o şchioapă, următorul răvaş laconic: „Vino la miezul nopţii, frumosule boier, pe Podul Sărutărilor”.

Capitolul VI

— Vai de mine, am întârziat, să ne grăbim!

Orologiul din clopotniţa înaltă, de cărămidă, tocmai bătuse primul ceas după miezul nopţii. Cei doi preoţi care tocmai ieşiseră din biserica Sfântului Isaac Dalmaţianul grăbiră pasul şi, înfruntând urgia viscolului, se îndreptară spre amiralitate, traversară Moika şi intrară pe Câmpul lui Marte, slab luminat de pâlpâirea lămpilor cu ulei. Cel mai scund dintre ei întorcea întruna capul înapoi, parcă nu atât să vadă dacă celălalt îl urmează îndeaproape, cât să se asigure

că nu sunt urmăriţi, Dacă vreun trecător întârziat s-ar fi nimerit să treacă pe lângă ei, nu mică i-ar fi fost mirarea auzindu-l pe cel mai înalt protestând furios:

— Ei, drăcia dracului, stai afurisitule, unde mă duci?

— Grăbiţi-vă, domnule, vă conjur, peste o clipă veţi afla totul.

Intrară în Grădina de Vară care, sub mantaua grea de nea pogorâtă peste întreg oraşul nu-şi mai păstra decât numele. Oprindu-se în faţa unui zid, preotul cel mărunţel îşi ridică poalele sutanei, scotoci în tivul ei şi scoase de acolo o cheie barosană cu care deschise o uşiţă mascată de o firidă. Îi făcu celuilalt semn să se frângă de şale şi pătrunseră de-a buşilea într-un tunel ce dădea spre o scară îngustă, în spirală.

— Nici acum n-ai de gând să-mi spui unde ne aflăm? şopti indignat lunganul.

— Într-o aripă părăsită a Palatului de Iarnă.

Uluit de neaşteptata precizare obţinută, lunganul insistă!

— Cum adică? Şi ea şi dumneata lucraţi aici, la palat?

— Da, da, aţi ghicit, răspunse agasat celălalt, dar vă implor, tăceţi că dăm de bucluc.

Lunganul se conformă.

Dacă cei doi preoţi sau aşa-zişii preoţi ar fi avut precauţia ca înainte de a se fi angajat în tunelul secret să privească în urma lor, se prea poate să nu se mai fi aventurat înăuntru la vederea celor trei sau patru umbre neliniştitoare care, tupilate pe după copaci, nu scăpau nici una din mişcările lor.

Docil şi tăcut, lunganul îşi urma călăuza ce părea să se descurce cu ochii închişi în acel labirint de coridoare şi scăriţe în suiş şi în coborâş. Pentru cine nu îl

cunoştea, parcursul se dovedea fără sfârşit. Într-un târziu se opriră în faţa altui zid. Preotului cel înalt i se păru că mărunţelul manevrează un mecanism secret. Şi, într-adevăr, după o clipă zidul lunecă fără zgomot într-o parte şi pătrunseră într-o încăpere cufundată în beznă. Dând cu mâinile de ceva ce semăna a rochie de mătase, lunganul tresări.

— Aşteptaţi-mă aici. Nu vă mişcaţi şi nu scoateţi o vorbă. Ne am înţeles? îi şopti mărunţelul şi dispăru. O uşă se deschise apoi se reînchise, o cheie se răsuci într-o broască. Rămas singur, lunganul se grăbi să nu asculte poveţele primite şi porni să exploreze pe pipăite locul unde se afla. Spre uimirea lui, degetele nu întâlneau decât mătăsuri şi dantele, corsaje, rochii, jupoane şi crinoline. Deodată se dumiri: se afla închis într-o garderobă. Îl pufni râsul. De undeva răzbătea un părelnic firicel de lumină. Se îndreptă într-acolo şi dădu cu nasul de o uşă dincolo de care se auzeau şoapte... Îşi lipi indiscret urechea de tăblia de lemn, încercând să surprindă frânturi de conversaţie. Un bărbat şi o femeie discutau pe ruseşte. El părea să o sfătuiască:

— E primejdios, nu ştiu dacă ne putem bizui pe el.

— Te-a urmat fără să crâcnească?

— Ei aşi! M-a înnebunit cu întrebările. De altfel, mă recunoscuse încă din timpul audienţei la regentă.

Apoi şoaptele se depărtară. După un răstimp care lunganului i se păru o veşnicie, uşa se deschise şi recunoscu cu uşurare vocea politicoasă a călăuzei sale:

— Poftiţi, domnule, sunteţi aşteptat.

Cât ai clipi, preotul cel înalt ţâşni din ascunzătoare, dând buzna într-un mic budoar mobilat extrem de simplu şi luminat de numai trei lumânări. Îl întâmpină un hohot de râs cristalin.

Frumoasa ţărăncuţă din Piaţa Fânului îl contempla înveselită pe tânărul în sutană.

— Te prinde de minune straiul ăsta, frumosule boiernaş!

Pe jumătate amuzat, pe jumătate vexat de ţinuta lui caraghioasă, Floris îşi smulse barba, potcapul şi peruca cu plete lungi până-n brâu. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se uita la acea superbă creatură îmbrăcată acum într-o rochie simplă de interior, din mătase aurie, drapată în falduri ample pe trupul ca un lujer. Chipul fetei îşi păstra uluitoarea asemănare cu Belle-Rose, în schimb Floris nu regăsea nici accentul de mahala şi nici manierele vulgare ale diavoliţei pe care o sărutase cu foc în Piaţa Fânului. Deşi, înveşmântată, modest, chiar auster, tânăra din faţa lui degaja prin fiece gest al ei o majestuoasă eleganţă. Stupefiat, Floris nu mai înţelegea nimic. Tânără i se adresă cu blândeţe:

— Luaţi loc, domnule.

Împiedicându-se în poalele sutanei de împrumut, Floris se grăbi să-i dea ascultare. O clipă mai târziu, cu desăvârşire năucit, o auzea adresându-i-se într-o franceză impecabilă, colorată doar de un imperceptibil accent:

— Bunul meu Lestocq, ce grozavă idee ai avut să vă travestiţi amândoi în preoţi! Ha, ha! Ce caraghioşi sunteţi! Într-o zi o să încerc şi eu deghizamentul ăsta!

— Vai de mine, Alteţa Voastră! protestă şocat mărunţelul, cum să vă puneţi barbă şi mustăţi... deşi, dacă mă gândesc bine, aţi fi mai greu de recunoscut decât în straie de ţărăncuţă.

La aceste ultime cuvinte, Floris sări în picioare ca ars. Acum ştia cine, erau şi călăuza, şi frumoasa drăcoaică. Nu mai încăpea îndoială: se afla în prezenţa

ţarevnei Elisabeta. Ea era, aievea, întocmai cum şi-o închipuise în visele lui. Şi totul i se părea foarte firesc. Chiar şi prima lor întâlnire. Oare nu aşa îl cunoscuse şi pe regele său pe Pont-Neuf? Floris îşi pipăi zâmbind talismanul de la gât, spunându-şi, pentru a câta oară, că se născuse sub o stea vrăjită ce-l menise unui destin ieşit din comun. Ţarevna îl privea cu un zâmbet binevoitor. Făptura ei degaja un farmec ameţitor. Fermecat, Floris se simţea gata să-şi dea viaţa şi să-şi vândă şi sufletul de dragul ei. La rândul său, ţarevna simţea că locul raţiunii îl luau instinctele de femeie şi adânc tulburată, se întreba:

„Ce pornire să fie aceasta care mă împinge mai presus de voinţa mea înspre el? Aş spune că e fiorul dragostei şi totuşi inima mie cuprinsă de-o simţire mai blândă şi mai adâncă”.

Punând un genunchi în pământ, Floris murmură:

— Mă va putea ierta vreodată, Alteţa Voastră Imperială... Dispuneţi, porunciţi. Doamnă, spada şi onoarea mea vă aparţin.

Ţarevna îl privi emoţionată:

— Spusele Voastre, domnule, îmi merg drept la suflet. Înconjurată de iscoade, ţinută departe de curte, neputându-mă încrede decât în două-trei fiinţe de pe lumea asta, printre care bunul şi dragul Domn de Lestocq, nu sunt deprinsă cu asemenea declaraţii, cred însă că vă datorez unele explicaţii. Vă rog, ridicaţi-vă!

Deodată, domnul de Lestocq duse un deget la buze:

— Tăcere, se schimbă garda.

Dinspre anticameră se auzea, într-adevăr, bocănit de cizme soldăţeşti.

— Da, spuse cu glas coborât ţarevna, Herr Grauben este foarte conştiincios. În fiece noapte vine să verifice

zăvoarele apartamentelor mele. Nu şi-a permis însă niciodată să intre... poate pentru că, spre norocul meu, e total lipsit de imaginaţie. Nici prin gând nu i-ar da că dispun de acest pasaj tainic, pe care tatăl meu mi l-a dezvăluit pe când nu eram decât o copiliţă, prevăzând cu durere că într-o zi s-ar putea să-mi fie de folos. Vino, cavalere, urmează-mă. Vreau să-ţi arăt cum funcţionează mecanismul secret...

Domnul de Lestocq nu-şi putu stăpâni un gest de împotrivire. Clipind din ochi, încerca să-i atragă atenţia ţarevnei că nu ştiau mai nimic despre acest tânăr în care prinţesa se încredea cu prea multă uşurinţă. Floris îi interceptă mimica şi un zâmbet larg îi descoperi dinţii de lup tânăr:

— Eu v-am urmat cu ochii închişi, domnule, aveţi bunătatea să-mi acordaţi acelaşi credit. Alteţa Sa are tot temeiul să nu se teamă de mine întrucât mă aflu aici cu o solie confidenţială din partea Regelui Franţei. Dimpreună cu fratele meu şi cu marchizul de La Chétardie, avem misiunea să o susţinem pe ţarevna împotriva regentei.

— Ai văzut, prietene, ai văzut? Intuiţia mea n-a dat niciodată greş! exclamă triumfător ţarevna, radiind de bucurie. În ziua aceea, pierdută în mulţime şi căutând cu disperare mijlocul de a mă apropia de domniile voastre, n-am găsit altă cale decât să mă dau drept una din acele fete deocheate ale străzii.

— Vai de mine, Alteţa Voastră, o mustră moale Lestocq.

Izbucnind în râs, ţarevna continuă:

— Iar când, spre imensa mea surpriză, domnule, te-am auzit vorbindu-mi ruseşte, mi-am spus că trebuie neapărat să intru în legătură cu domnia ta.

„Cât de mult seamănă purtarea ei dezinvoltă şi totuşi majestuoasă cu felul de a fi al lui Petruşka”, se gândi Floris, fără voia lui, fiind cât pe ce să-i dezvăluie că ţarul îi crescuse, pe el şi pe Adrien, aproape ca şi pe proprii săi copii. Un al şaptelea simţ îl îndemnă să-şi ţină limba-n frâu. N-avea rost să comită o nouă imprudenţă. Se mulţumi deci să remarce:

— Aşadar, acel pasaj secret permite Alteţei Voastre să părăsească nestingherită palatul ori de câte ori vrea?

— Da, domnule, numai că de fiecare dată trebuie să mă deghizez, altminteri m-ar recunoaşte soldaţii. De fapt, e un obicei de familie... şi tatăl meu circula deseori în travesti. Numai că el o făcea din plăcere, pe când pentru mine straiele de împrumut sunt o necesitate vitală.

— Şi cam imprudentă, a dojeni părinteşte Lestocq, Acolo, în Piaţa Fânului, mă luase groaza la gândul că Generalul de Bismarck v-ar fi putut recunoaşte.

— Ei, aşi, prietene! Bosumflat că mujicii îi dăduseră peste cap planurile, stătea singur cuc în caleaşca lui, refuzând să se uite la prostime... Doar ştii prea bine că priveliştea mulţumii îi face rău la ochi! îi strică vederea!

Da, nu încăpea îndoială, fiica ţarului îşi iubea norodul la fel de mult cum şi-l iubise şi tatăl ei. Amintindu-şi de promisiunea făcută lui Floris, ţarevna luă de pe una din măsuţe un sfeşnic cu o lumânare aprinsă şi, apucându-l de braţ pe tânărul francez, îl trase după ea în interiorul camerei garderobă.

— Uite, şopti ea, plimbă-ţi degetele de-a lungul peretelui. Simţi? Tencuiala e zgrunţuroasă. Ceva mai jos însă, aici, ai să găseşti un locşor de mărimea unui

zlot, cu suprafaţa netedă cam palmă. Ai dat de el? Bine.... Atunci apasă, apasă cu nădejde.

Floris o ascultă întocmai şi în faţa lui peretele prinse a se roti fără zgomot, deschizând o trecere îngustă şi înaltă cât un stat de om, spre un coridor întunecat. Ţarevna se rezemă de braţul lui Floris, care îşi simţea tâmplele zvâcnind. Pieptul prinţesei îl atingea. Nu ştia dacă era din întâmplare sau cu bună ştiinţă

— Luând-o la stânga, ajungi la portiţa prin care ai venit cu Lestocq, luând-o la dreapta, răzbeşti în celălalt palat, chiar în apartamentul regentei, adaugă Elisabeta privându-l ţintă.

La flacăra lumânării frumuseţea ei era mai ispititoare. Ameţit, Floris închise o clipă ochii.

— Aşadar, cavalere, continuă ţarevna, aţi venit din frumoasa şi îndepărtata voastră ţară, la care visez dintotdeauna, ca să o ajutaţi pe nefericita odraslă a ţarului. Sunteţi însă conştienţi de ce ne aşteaptă în cazul când am da greş?

— Da, doamnă, murmură Floris luându-i mâna şi sărutându-i-o respectuos şi tandru. Pe Alteţa Voastră o aşteptă mânăstirea, iar pe noi, trasul pe roată. Dar ce contează, ne aflăm aici pentru o conspiraţie, deci haideţi să conspirăm şi, de dragul privirii voastre, doamnă, vă jur, vom izbândi.

Pe neaşteptate, Floris înşfăcă cu o mişcare bruscă sfeşnicul din mâna Elisabetei, suflă în lumânare şi o trase autoritar pe prinţesă într-un colţ, îndărătul unor rochii înfoiate. Uşa dintre budoar şi garderobă se închise brusc, înfiorată de impetuozitatea tânărului, ţarevna vru să spună ceva, dar Floris îi astupă gura cu palma, şoptindu-i la ureche:

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar ne pândeşte o mare

primejdie.

Cu instinctul lui infailibil, Floris presimţise ceva. Nu se înşelase. O altă uşă se trânti cu zgomot şi îl auziră pe Domnul de Lestocq rostind cât se poate de calm:

— Oh! Herr Grauben, ce surpriză să vă văd aici la asemenea ceas târziu al nopţii.

Urmă o lungă tăcere, apoi paşi grăbiţi dădură ocol camerei. Omul de încredere al celor doi miniştri cotrobăia probabil prin toate colţurile.

— Căutaţi ceva, Herr Grauben?

— Oh, nu... dar ţarevna unde se află, Herr Doktor de Lestocq? întrebă Grauben.

Cu tot curajul ei, Elisabeta începu să tremure, Floris o trase protector spre pieptul lui, şoptindu-i:

— Nu vă fie teamă, Doamnă, ca să vă atingă, mişelul ăsta trebuie mai întâi să-mi ia mie viaţa.

Prinţesa se lăsă moale în braţele lui, pradă unei fericiri nicicând încercate.

„Ce straniu mi se pare să mă aflu în tovărăşia acestui bărbat cu mult mai tânăr decât mine; aceeaşi linişte şi siguranţă pe care mi-o insufla prezenţa tatălui meu”, îşi spuse ea, suspinând.

De cealaltă parte a uşii, Domnul de Lestocq răspundea liniştit:

— Cum unde e prinţesa? Unde să fie dacă nu în patul ei, Herr Grauben. La această oră târzie Alteţa Şa doarme.

— Sper că visează frumos, ricană ostaşul.

— Oh, da, nu mă-ndoiesc, Alteţa Sa are un somn de copil, cu atât mai mult cu cât se ştie apărată de oamenii voştri, Herr Grauben, replică ironic medicul Elisabetei.

Rănit în amorul propriu, zbirul îi întoarse ameninţător

vorba:

— Păi tocmai că astă aseară oamenii mei au văzut intrând şi ieşind cam multă lume din Palatul de Iarnă. Nu ţi se pare ciudat?

— Nu văd de ce, Herr Grauben. Regenta primeşte întruna oaspeţi.

— Ah, ah, nu, Herr Doktor, eu mă refer la persoana cărora nu le plac intrările principale şi le preferă pe cale dosnice. Până voi afla exact despre ce anume e vorba, am dat ordin să se pună străji la toate porţile, mari şi mici. Iar acum vreau să inspectez apartamentul ţarevnei. Încotro dă uşa asta?

— Înspre garderobă, Herr Grauben. Nu-i nimeni acolo.

— Ah, da, îmi amintesc, n-are altă ieşire. Bun, în cazul ăsta nu mă interesează. Iar dormitorul ţarevnei nu răspunde nici el în afară, aşa că n-am de ce s-o mai trezesc. Vezi bine că nu sunt chiar aşa de câinos la suflet cum mă crezi, Herr Doctor Lestocq, ha, ha, ha!

În tot timpul cât vorbise Grauben, Elisabeta îşi încleştase unghiile de mâna lui Floris.

Acesta îi şopti:

— Gata, am scăpat!

— Ba nu, Floris, n-ai auzit? Palatul este înconjurat de străjeri. Suntem prinşi ca într-o capcană. Cum să ieşi de aici?

— O să zbor peste crenele, Alteţă, ca păsările cerului.

Tânărul era ameţit de fericire. Prinţesa îi spusese pe nume. Prea înfierbântat să mai stea să se întrebe de unde oare aflase cum îl chemă, nu mai ştia decât un singur lucru: prinţesa se afla în braţele lui. Tulburat la culme, se aplecă spre buzele ei... În clipa când tocmai

dădea să o sărute, Elisabeta urlă, îngrozită. O formă neagră, prea bine cunoscută de Floris, se prăbuşi pe umărul acestuia în timp ce alte trei umbre dădeau buzna în încăpere prin pasajul secret, uitat deschis de cei doi tineri.

Floris oftă adânc. Lucrurile se complicau.

Auzind toată foiala suspectă din garderobă, Herr Grauben care tocmai părăsea budoarul se opri în prag rânjind:

— Va să zică m-ai minţit, Herr Doktor! Acolo e cineva!...

— Da de unde, o fi vreun şobolan.

— Ah, ah! *Huresohn*[7]. Un şobolan care ţipă şi care bocăne cu cizmele pe parchet, las-că vedem noi acuşica.

Şi repezindu-se spre anticameră, strigă:

— Buzev, Hermann, la mine!

La apelul căpeteniei lor, cei doi soldaţi sosiră-n goană şi se năpustiră pe urmele lui Grauben în încăperea cu rochii. Alb la faţă, ca hârtia, Doctorul de Lestocq avu prezenţa de spirit să dea fuga şi să închidă în urma lor uşa dinspre anticameră, nădăjduind în sinea lui un miracol. Herr Grauben şi oamenii săi se opriră interzişi în pragul garderobei: cu o lumânare aprinsă în mână, ţarevna îşi examina tacticos toaletele. Neîncrezători, soldaţii făcură un pas spre ea, în timp ce Grauben rânjea:

— Ciudat fel de a dormi mai aveţi, doamnă.

Nu apucă să spună mai mult şi nici oştenii săi n-avură răgaz să-i completeze atât de spirituala remarcă. Fiecare din ei fu înşfăcat de beregată de câte un braţ

---

[7] Fecior de căţea (în germană, în original)

de oţel, cât ai clipi gura le fu astupată cu un căluş de dantelă iar peste cap le fu tras un jupon. Câteva secunde mai târziu zăceau nemişcaţi pe parchet, legaţi fedeleş cu şirete de corset, ca nişte mumii. Venindu-şi în fire, Domnul de Lestocq alergă să tragă cu urechea la uşa de la intrare.

— E-n ordine, şopti el. Ceilalţi soldaţi n-au auzit nimic. Vor bănui că Grauben şi camarazii lui rămân până la ziuă în interiorul apartamentului.

Ţarevna răsuflă uşurată. Privind cele trei mumii încremenite, pufni în râs.

— Să mai spună regenta că am prea multe rochii care nu-mi servesc la nimic!

Admirându-i curajul, Floris se înclină în faţa ei:

— Fie-mi îngăduit, Alteţă, să vi-l prezint pe fratele meu, contele Adrien de Caramey, însoţit de credincioşii noştri tovarăşi de drum, cazacul Feodor Tartakovski şi Li Kang, şi de Georges-Albert pe care trebuie să-l iertaţi cu deosebire pentru a-şi fi permis să atragă asupra mea atenţia Alteţei Voastre. Domnilor, vă aflaţi în prezenţa Alteţei Sale Imperiale, ţarevna Elisabeta!

Adrien făcu a plecăciune adâncă.

— Rog pe Alteţa Voastră Imperială să nu ne ia în nume de rău intrarea intempestivă, dar eram neliniştiţi pentru soarta fratelui meu. După ce l-am urmărit până la zidul palatului, am aşteptat preţ de un ceas, apoi am forţat uşiţa şi Georges-Albert ne-a condus până aici, el fiind singurul în stare să-l găsească pe Floris, în orice labirint.

— Sunteţi ca şi iertat, domnule conte, şi voi aşişderea, bravii mei, spuse Elisabeta, cu acea simplitate blândă cu care câştiga inimile tuturor. Dar vă conjur, plecaţi cât mai iute de aici, nu vă riscaţi

inutil vieţile pentru mine. Adineauri am dat dovadă de nesăbuinţă acceptând propunerea domnului cavaler de a organiza o conspiraţie în favoarea mea. Acum, însă, am înţeles că aşa ceva este absolut cu neputinţă. E mult prea primejdios. Suntem înconjuraţi de soldaţi. Peste câteva ceasuri vor intra aici şi îi vor descoperi pe aceşti trei nemernici şi totul se va sfârşi pentru mine. Nu vreau să vă fac părtaşi la dizgraţia mea. Vă conjur, plecaţi.

Floris făcu un pas înainte.

— Doamnă, vă vom debarasa de aceste pachete incomode, nu înainte însă de a vă jura credinţă. Prieteni, să jurăm prinţesei credinţă eternă.

Punând un genunchi în pământ, Floris şi Adrien rostiră într-un glas:

— Alteţă, jurăm, pe sufletul nostru, ori învingem ori murim.

Feodor îngenunche la rândul Lui:

— Măiculiţă, jur pe Sfânta Rusie să-i ajut pe tinerii mei boiernaşi să te aşeze pe tronul străbunilor tăi.

Cu mâinile împreunate şi capul plecat, Li Kang murmură:

— Orhideea în Flăcări este demna odraslă a Puterii Celeste, Budha ne va călăuzi paşii.

Georges-Albert căruia prietenul său, regele Franţei, izbutise să-i inculce de-a lungul interminabilelor lor conversaţii din cabinetul secret un oarecare pospai de maniere elegante, înşfacă mâna prinţesei şi i-o sărută, ce-i drept cu un ţocăit cam prea sonor.

Copleşită de atâtea emoţii, Elisabeta începu să plângă. Lacrimi grele se prelingeau pe obrazul ei delicat ca o petală de trandafir. Toţi cei de faţă se simţeau la fel de tulburaţi. Şi nu în mai mică măsură,

îngrijoraţi. Domnul de Lestocq se repezi să le strângă mâna tuturor acelor bărbaţi minunaţi.

Ca de obicei, Adrien îşi redobândi cel dintâi stăpânirea de sine.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, Doamnă, dar timpul ne presează. O rog deci pe Alteţa Voastră să ia cunoştinţă de conţinutul acestei misive pe care o port la piept, de la Paris încoace. Dacă o vedeţi cam mototolită şi cu cerneala cam ştearsă, de vină este plonjonul nostru forţat în apele Dainei.

Rupând febril sigiliile, Elisabeta izbuti să citească, deşi cerneala se diluase într-adevăr în bună parte:

„Prea scumpa mea soră, am aflat tristul impas al comerţului tău...”

— Ah, exclamă emoţionată prinţesa, e într-adevăr scrisul regelui. Îl cunosc. Va să zică e adevărat, se gândeşte la soarta mea!

„...pot să-ţi afirm că familia mea doreşte să te ajute să preiei conducerea afacerii voastre. Tinerii mei prieteni îţi stau pe de-a-ntregul la dispoziţie spre a te asista în unde mici treburi menajere, absolut indispensabile, după câte mi s-a spus, pentru a face o curăţenie rapidă şi temeinică, ajutaţi în cele de trebuinţă de sfaturile unui văr mai vârstnic care poate să-ţi fie şi el de extremă utilitate. Nădăjduind, scumpa mea soră, să aud din partea ta numai veşti bune, te rog să crezi în afecţiunea noastră devotată, Frérot[8]*”.*

[8] Porecla regelui Ludovic al XV-lea

Profund mişcată de cele citite, Elisabeta rămase o clipă cu privirea în gol. Apoi îşi ridică ochii, cu gândul să le împărtăşească şi celor doi fraţi conţinutul scrisorii.

— Au plecat să ducă cele trei pachete, Alteţă, îşi desfăcu neputincios braţele Lestocq. Nu vă fie teamă, le-am dat tot ce le trebuia.

— Dumnezeule mare, murmură prinţesa, n-au nici o şansă să iasă vii din Palatul de Iarnă.

Capitolul VII

— Mă iubeşti, frumoasa mea, nu-i aşa? Ah, comoara mea, mângâie-mă, îţi plac, nu-i aşa? Hai, spune.

Floris încearcă să-şi găsească o poziţie mai comodă. I se puseseră cârcei la un braţ. Reuşi să şi-l întindă, binişor şi să se rezeme în celălalt cot. La rândul său, Adrien îşi dezmorţi picioarele. După câte se părea, urmau să rămână ascunşi acolo mult şi bine. Georges-Albert vru să protesteze împotriva acelei posturi incomode care îl enerva peste poate, dar Floris îi puse palma peste gură şi apucându-l fără prea multe menajamente de cap, îl vârî cu de-a sila în sân. Indignat că unui nobil animal ca el i se putea aplica un asemenea tratament, maimuţoiul oftă în sinea lui: „Vai şi amar de sufletul meu, Grégoire are dreptate: Trebuia să fi rămas la Versailles. Ce căutăm noi aici? Ne pierdem vremea cu prostii, tot alergând după fuste...”

Mişcările necugetate ale celor trei imprimară un uşor balans stâlpilor de abanos sculptat al baldachinului deasupra căruia se aflau cocoţaţi toţi trei. Catifeaua

pârâi scurt. Îngroziţi, Floris şi Adrien încremeniră.

În patul imperial, regenta, care tocmai se trezise din somn, torcea de plăcere în braţele domnişoarei de Mengden.

Nu trecuse nici un ceas de când cei doi o părăsiseră pe ţarevnă, lăsând-o cufundată în lectura scrisorii regale. Ajutaţi de doctorul de Lestocq, îşi schimbaseră rapid ţinuta. Floris pasase sutana, potcapul, barba şi peruca de popă lui Feodor. Mătăhălos cum era, acestuia oricum nu i s-ar fi potrivit nimic altceva. Li Kang îşi trăsese peste cap veşmântul preoţesc folosit în urmă cu câteva ore de credinciosul medic al ţarevnei, iar cei doi fraţi se travestiseră în slujnicuţe, punându-şi sarafane, bluze cu mâneci larg înfoiate şi peruci cu cosiţe împletite. Feodor înşfăcase de pe podea două din trupurile legate fedeleş, ca doi cârnaţi, şi şi le aburcase în spinare cu un mârâit dispreţuitor. Floris şi Adrien se repeziseră să-i dea o mână de ajutor.

— Lăsaţi, boiernaşilor, câinii ăştia puturoşi nu cântăresc nici cât un sac cu r…

Fără o vorbă, porniseră în şir indian prin coridorul cel întunecos. Ajunşi la bifurcaţie, după o clipă de ezitare, o luaseră totuşi la stânga, sperând să ajungă cu bine la portiţa secretă prin care pătrunseseră în palat. Se şi vedeau scăpaţi când, deodată, dând ultimul colţ, Floris şi Adrien se treziră nas în nas cu o patrulă de opt străjeri, condusă de un sergent. Feodor şi Li Kang, care îi urmau la oarecare distanţă, abia avuseseră vreme să se lipească de perete, într-un ungher.

— Hei, fetelor, staţi aşa! încotro, dolofanelor? întrebă sergentul.

Cei doi fraţi respirară uşuraţi. Stratagema prinsese, mai bine chiar decât s-ar fi aşteptat…

Soldaţii îl priveau admirativ pe Floris. Nu mai văzuseră în viaţa lor o femeie atât de înaltă şi de frumoasă. La lumina torţelor, chipul lui tânăr, desenat parcă cu penelul, dobândea într-adevăr o gingăşie feciorelnică. Adrien începu să clipească şi el sfios.

— Ah, domnule ofiţer, spuse el cu glas subţirel, prietena mea nu se prea simte bine, de-abia aşteptăm să ieşim afară, la aer curat.

— Da unde te trezeşti, la iarmaroc, să te plimbi în sus şi-n jos pe uliţe? Nu ştii că palatul a fost pus sub strajă grea?

— Că doar nu pe noi ne-or străjui. Noi nu suntem decât două biete fetişcane, se miorlăi Floris, imitându-şi fratele.

— Aha, văd eu încotro baţi, şmecheriţo, zâmbi sergentul. Vă aşteaptă afară drăguţii, păi de ce nu spui aşa?

— Vai de mine, domnule ofiţer, se alintă Adrien, noi suntem fete cinstite.

— Cinstite? Ha, ha, ha! Ia spune, în slujba cui sunteţi?

— În slujba Alteţei Sale Imperiale regenta, răspunse prompt Floris convins că numele acesteia le va deschide toate porţile.

Când colo, sergentul şi soldaţii se puseră şi mai dihai pe râs, dându-şi coate şi făcându-şi unul altuia cu ochiul, ba chiar schiţând gesturi obscene

— Ha, ha! Fete cinstite, ai? Las-că ştim noi ce-nseamnă asta, frumoaselor, nu-i aşa? Hai, recunoaşteţi, că nu vă taie nimeni capul!

Miraţi de-a binelea, Floris şi Adrien se priveau năuci. Ce-i apucase pe nebunii ăia?

— Hai, luaţi-o din loc, spuse într-un târziu sergentul,

înapoi! Vă însoţim noi până la apartamentele regentei. Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să umble brambura pe coridoare. Din palat nu iese în noaptea asta nici musca... Peste două ceasuri când ieşim din gardă, venim să vă luăm şi dacă o să fiţi drăgălaşe cu noi, nu-i aşa băieţi, atunci poate că o să vă lăsăm să treceţi!

Gândindu-se cu groază la Feodor şi la Li Kang care se aflau la un pas în urma lor, Floris şi Adrien îşi frământau creierii întrebându-se cum să iasă din încurcătură. Cei opt soldaţi îi încercuiseră râzând aţâţat. Simţind că unul dintre ei îl ciupeşte de festă, Floris se stăpâni cu greu să nu-i ardă un pumn nu tocmai feminin. Strângând din dinţi, se căzni să chicotească cu glas piţigăiat, imitându-le pe fetele voievodului polonez.

Impresionat de talia lui Floris, sergentul, un roşcovan mic de stat şi rotofei, se tot înghesuia să-i şoptească ceva la ureche, dar chiar înălţându-se pe vârfuri, de-abia dacă îi ajungea până la umăr.

— Mie îmi plac muierile înalte şi solide ca tine. Ei haide, haide, nu te ruşina. Pun prinsoare că la aşternut nu eşti la fel de sfioasă.

Exasperat, Floris oftă din rărunchi. Sergentul interpretă oftatul lui drept o încuviinţare şi, tremurând de nerăbdare, se înghesui şi mai abitir în fustele lui. Între timp, făcuseră cale întoarsă şi tocmai dădeau colţul. Tinerii se rugau cerului ca Feodor şi Li Kang să le sară în ajutor. Cazacul şi chinezul se volatilizaseră demult, cu pachetele lor cu tot. Ajunşi în faţa apartamentelor regentei, fraţii făcură o ultimă tentativă de a se descotorosi de nedorita escortă.

— Vă foarte mulţumim, domnule ofiţer, susură

Adrien, care se pricepea de minune să imite accentul mujicilor, am ajuns. Nu-i nevoie să ne însoţiţi mai departe.

— Ha, ha! Ticăloasă mică, vrei să-mi scapi printre degete! Nu, nu, nu, o să vă păzim, o să stăm chiar cu ochii pe voi, ha, ha! V-am spus doar, peste două ceasuri venim să vă luăm. Ha, ha! Da , ia stai, nu mi-aţi spus cum vă cheamă?

— Pe mine Philippa, se repezi Floris, cu gândul la frumoasa odraslă a voievodului.

— Şi pe mine Henrietta, adăugă Adrien, cu un surâs nostalgic.

Roşcovanul şopocăi ceva cu soldatul care păzea apartamentele regentei.

— Or fi nou-angajate, eu unul nu le cunosc, protestă morocănos străjerul.

— Stai niţel, să le întreb, replică sergentul. Ei, fetelor, o slujiţi de multă vreme pe regentă?

— Oh, nu, domnule ofiţer, zâmbi mieros Henrietta-Adrien, mirosind primejdia. Ne-a angajat de abia de două zile, de asta ne-am şi rătăcit.

Floris îşi privea inamicii pe sub genele lungi şi negre, furios că nu încercaseră să le vină de hac în întunericul coridoarelor pustii.

„S-a zis cu noi, îşi spuse disperat. Cum să ne mai descotorosim acum de aceşti nouă haidamaci, fără să trezim întreg palatul?”

— Pe curând, Philippa, pe curând! Ah, ce şolduri minunate! De când sunt n-am văzut aşa ceva!

Ciupit din nou de degetele roşcovanului, Floris se întoarse spre el să-i zâmbească dulce. În aceeaşi clipă însă, Georges-Albert se mişcă şi îi alunecă din sân, oprindu-se taman în dreptul pântecului. Floris arăta

acum ca o femeie însărcinată. Roşcovanul căscă ochii mari:

— Măiculiţa mea! Păi ce zice regenta şi mai ales stăpânul ei, domnişoara de Mengden?

— E-te-na! pufni Floris, vexat că din pricina zănatecului de Georges-Albert acum trebuia să mai facă şi pe gravida.

Roşcovanul îi mângâie rotunjimea proeminentă, adică spatele maimuţicii care se tot foia.

— Mă rog, pe mine, frumoaso, asta nu mă-ncurcă. De loazele altora puţin îmi pasă, ha, ha, ba chiar mă scutesc pe mine de-o grijă...

Încântat de gluma lui, sergentul o introduse în anticamera pe Philippa-Floris, în timp ce, prinzându-se în joc, Henrietta-Adrien trimetea bezele proaspetelor ei cuceriri: un lungan spălăcit, cu zâmbet tâmp şi un grăsan chelbos.

— Nu uitaţi că ne-aţi promis să vă întoarceţi peste două ceasuri. Vă aşteptăm. Mergem să bem şi să dănţuim.

— Da, da, dar în paturile voastre! rânjiră cei doi. Bine, bine, frumoşilor, se fandosi o ultimă dată Adrien.

În sfârşit, uşa se închise în urma lor. Cei doi răsuflară uşuraţi, rămânând o clipă nemişcaţi ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din acea primă anticameră plină cu slujnice dormind claie, peste grămadă, trântite de-a dreptul pe parchet. Floris se împiedică de trupul uneia din ele.

— Ce faci? Ia seama, femeilor însărcinate nu le prind bine căzăturile, îi şopti maliţios Adrien.

— Eşti deştept, da? îi replică furios Floris. Decât să faci glume tâmpite, mai bine al născoci ceva, să ieşim odată din viesparul acesta. Nu mai suport!

— Rabdă, îl calmă Adrien. N-avem încotro. Nu putem decât să-i aşteptăm pe soldaţi şi să mergem cu ei la o crâşmă. Acolo îi îmbătăm şi pe urmă o ştergem.

— Asta în cazul când nu ne pipăie mai îndeaproape şi se trezesc cu o surpriză, pufni pe înfundate Floris. Până atunci însă mă întreb cum să dăm de urma lui Feodor şi a lui Li Kang? Sunt neliniştit pentru ei.

— Şi eu. Poate că totuşi, şireţi cum îi ştim, s-au descurcat.

Tulburate în somnul lor chinuit de şuşoteala celor doi, slujnicele începeau să se frăsuie.

— Ce-ar fi să profităm de răgazul ce ni se oferă ca să încercăm să găsim vreun document compromiţător pentru miniştrii regentei, prepuse Floris, sub impulsul unei inspiraţii de moment.

— Bună idee! Să căutăm să ajungem până în sala de consiliu.

Pornind la întâmplare, traversară tiptil saloane, budoare, coridoare, cu senzaţia că se află în palatul Frumoasei din Pădurea Adormită. Toate încăperile erau împânzite de soldaţi, dar toţi sforăiau pe rupte. După ce scotociră peste tot, deschizând şi închizând în urma lor cinci sau şase uşi, intrau tocmai într-o nouă cameră când un lătrat furios îi încremeni în prag. Nimeriseră taman în dormitorul regentei. Potăile care moţăiau la picioarele ei ridicară capul, ameninţător. Floris şi Adrien ezitară o fracţiune de secundă. Dacă o luau la goană înapoi, soldaţii treziţi de hărmălaia jigodiilor i-ar fi prins într-o clipită. Nu mai era timp de pierdut. Deja sub plapuma de mătase, regenta şi superba brună cu care aceasta împărţea aşternutul, începeau să se agite. În lucirea slabă a singurei lămpi cu ulei ce lumina încăperea, Floris o recunoscu de îndată pe Julia

de Mengden. Între timp, Adrien cântărise din ochi situaţia. Dulapuri nu existau, patul era prea jos ca să se poată pitula sub el şi oricum acolo i-ar fi dat de gol câinii; rămânea deci o singură soluţie. Înţelegându-se din priviri, se repeziră la câte una din coloanele baldachinului imperial şi, dintr-un salt, fură deasupra lui.

Regenta tocmai ofta, trezindu-se din somn:

— Ce se întâmplă, Julia?

— Nimic, Anna. Marele Duce îşi zădăreşte puii.

— Ei drăcie, azvârle-i afară!

Julia se ridică din pat bodogănind, înşfăcă potăile de ceafă şi le zvârli ca pe nişte saci cu cartofi în camera vecină. Apoi se întoarse şi se culcă la loc.

— Frumoasa mea, mă iubeşti, nu-i aşa? se alintă regenta.

Floris şi Adrien se priveau zăpăciţi, înţelegând de-abia acum aluziile şi gesturile obscene ale soldaţilor. Viciile regentei erau aşadar cunoscute tuturor, mânjind şi reputaţia slujnicelor sale. Ruşinaţi, cei doi fraţi închiseră ochii. În inocenţa lor nu-şi imaginaseră niciodată că femeile erau capabile de asemenea perversităţi. În repetate rânduri îl auziseră pe Prea-Iubitul[9] tunând şi fulgerând împotriva sodomiei de care acesta avea oroare, dar, neştiind despre ce anume era vorba, nu-l prea luaseră în seamă.

— Te iubesc, dar mă duc să dorm în altă cameră, replică sec Julia de Mengden.

— Nu, nu pleca, se smiorcăi regenta. Cere-mi orice, numai nu pleca.

— Ştii bine ce vreau, Anna. Vreau titlul de mare

[9] Apelativ utilizat de intimii regelui Ludovic al XV-lea (n.t.).

ducesă şi vreau să am întâietate asupra ţarevnei.

— Ah, frumoasa mea, cât de mult mi-ar plăcea să te pot mulţumi, gemu regenta, ce să mă fac însă cu nemernicii ăştia de ruşi care ne terorizează pe mine şi pe miniştrii mei şi nu ne îngăduie nici o mişcare? Înţelege, scumpa mea, că dacă te-aş pune mai presus de adorata lor ţarevnă, ar izbucni un scandal nemaivăzut.

— Da? Bine. În cazul ăsta am plecat.

— Nu, stai! Nu fii rea, Julia, o să-ţi dau tot ce-mi ceri, numai învaţă-mă tu cum să procedez. Mai întâi spune-mi cum să scap de blestemaţii ăia de franţuji!

— Dacă vrei un sfat, atunci ascultă-mă bine, Anna. Am cântărit situaţia şi ştiu exact ce e de făcut. Numai că, pentru o dată trebuie să te arăţi şi tu energică. Miniştrii tăi au tot atâta imaginaţie cât două oale de noapte. Ca să-i compromitem definitiv pe franţuji, trebuie să montăm un complot şi să-l asasinăm pe ambasadorul lor, în propria lui reşedinţă, printr-un om de încredere de-al nostru. Pe urmă îi drogăm pe tinerii ăia doi, ataşaţii lui şi aruncăm crima în cârca lor. Slujitorii francezi vor jura că i-au auzit mai întâi certându-se, apoi bătându-se, că a urmat, zăngănit năprasnic de săbii şi că, în final, au răsunat două împuşcături. După asta îi facem pe toţi pachet şi îi expediem regelui Franţei. Să găsească el vinovaţii, să-i judece şi să-i spânzure, treaba lui, în timp ce tu, demnă şi mărinimoasă, te vei fi spălat pe mâini ca Pilat din Pont.

Înfioraţi de cruzimea acelei femei, Floris şi Adrien nu regretau că au prilejul să o asculte derulându-şi până la capăt diabolicul plan:

— Europa întreagă va aplauda măreţia gestului tău

şi-i va dispreţui pe aceşti franţuji decăzuţi care se ucid între ei. În contextul ăsta nimeni n-o să mai bage de seamă boala fulgerătoare şi moartea pricăjitei ăsteia de ţarevna. Titlurile de nobleţe şi bijuteriile ei îmi vor reveni în sfârşit mie, după cum mi-ai făgăduit de atâtea ori.

Regenta oftă:

— Doamne, câte complicaţii... Adică nu, ai dreptate, sufleţelule... numai că... n-ai putea să organizezi tu micul... micul necaz al ambasadorului Franţei?

— Contează pe mine, Anna, rânji Julia. O să se îngrijească de el, cum se cuvine, Grauben.

— Oh, nu mai pot... mi-e somn.., am obosit, se smiorcăi regenta. Vreau să dorm. Porunceşte să nu mă trezească nimeni până mâine seară.

— Prea bine, Alteţă, Dormi liniştită, te veghez eu, şopti Julia, mângâind-o drăgăstos.

În aceeaşi clipă, Georges-Albert isprăvi de ronţăit torsada aurie care cobora din plafon susţinând mijlocul baldachinului. Lipsite brusc de acel suport, coloanele de abanos se prăbuşiră sub greutatea faldurilor de catifea şi a celor doi ocupanţi al lor, plus maimuţoiul. Cu un zgomot înfundat, baldachinul se prăvăli cu totul peste regentă şi peste domnişoara de Mengden. Sufocate şi înspăimântate, acestea începură să strige după ajutor. Eliberându-se cu greu din vălmăşagul de catifele, Floris şi Adrien se ridicară cei dintâi, cam năuciţi de căzătură. Încântat de pozna lui, Georges-Albert ronţăia tacticos bomboane dintr-o farfurioară de pe noptiera regentei. Izbutind să-şi degajeze capul de sub baldachin, Julia de Mengden se uită o clipă aiurită la cele două slujnice picate din cer lângă patul regentei. Apoi, străfulgerată de bănuiala unei tentative

de asasinat, începu să geamă disperat:

— Nu, nu, fie-vă milă, nu ne ucideţi, nu!

Palidă ca moartea, cu părul negru revărsat pe umeri, era ispititoare foc. Fără să se poată stăpâni, Floris puse un genunchi peste baldachin, ca favorita să n-aibă cum se mişca şi, aplecându-se spre ea, îi şopti la ureche pe ruseşte:

— Viperă, într-o zi tot ai să fii a mea! Prea eşti frumoasă!

O sărută scurt dar pătimaş, rămânând cu un gust de sânge pe buze. Furibundă, Julia îl muşcase fără milă. Adrien îşi trase fratele de braţ, îl smulseră pe Georges-Albert de lângă farfurioara cu bunătăţi şi o tuliră spre uşă. Deschizând-o, încetiniră o clipă pasul. Străjerul se uită cu un aer complice la perucile lor ciufulite şi la rochiile lor boţite ca vai de lume. În anticameră slujnicele începeau să şuşotească. Oricât ar fi încercat Floris şi Adrien să treacă neobservaţi, prezenţa celor două zdrahoance necunoscute nu putea să nu stârnească comentarii mirate. Străbătuseră de-acum două dintre anticamere, când, la treizeci de metri în urma lor, uşa de la dormitorul regentei se deschise cu zgomot şi domnişoara de Mengden, cu părul zburlit, desfigurată de furie şi pe jumătate goală, începu să urle ca scoasă din minţi:

— Opriţi-le pe cele două femei! Sunt bărbaţi!

Cu iuţeala fulgerului, Floris şi Adrien îşi ridicară poalele şi o tuliră la fugă de le sfârâiau călcâiele. Georges-Albert, pe care stăpânul lui îl băgase iarăşi în sân, bodogăni exasperat:

— Iar începe balul! Asta-i viaţă de om?

— Ei, băieţi, prindeţi hoaţele! strigau în urma lor străjerii.

Fără să privească înapoi, Floris şi Adrien săreau peste slujnicele care se ridicau nedumerite din somnul lor amărât. Prin ferestrele palatului începea să pătrundă lucirea mohorâtă a unor zori vineţii. Cele două ciudate slujnice treceau ca nişte năluci alergând disperat spre ieşirea din apartamentele regentei. Cu ultimele puteri, îl îmbrânciră pe străjerul din faţa uşii şi se năpustiră afară... unde îi aştepta, cu braţele deschise, sergentul cel roşcovan.

— Aha, frumoaselor, vă grăbeaţi, nu cumva să plecăm fără voi! Păi cum să ratăm un asemenea prilej de distracţie, hai?

Soldaţii pufniră în râs. Dindărătul uşilor se auziră strigăte: „Urmăriţi-le!”

— Salvaţi-ne, vă implor! scânci Adrien cu glas tremurat, de fetişcană îngrozită. Pe prietena mea au apucat-o durerile facerii şi regenta e furioasă. Musai să părăsim de îndată palatul!

Roşcovanul păli. Nu-i convenea să se pună rău cu suverana şi nici nu mai avea nici un chef de lungana ce sta să lepede. Floris se apucă brusc de pântece, gemând:

— Văleu, Doamne Dumnezeule, o să nasc. Aici, acum, văleu! Văleleu!

Soldaţii se traseră înapoi. Profitând de ocazie, cei doi o zbughiră printre ei reluându-şi cursa nebunească, spre stupefacţia străjerilor care nu pricepeau cum de o muiere pe punctul de a plodi, aleargă mai ceva ca o căprioară.

— Durak, v-au scăpat printre degete! urlă Julia de Mengden, ivindu-se în pragul uşilor masive, sinchisindu-se prea puţin că oferea soldaţilor zăpăciţi de atâtea stranii întâmplări priveliştea trupului ei

dezgolit. Favorita era urmată de un întreg alai de slujnice, valeţi şi străjeri încă buimaci de somn, care nu pricepeau nimic din răcnetele ei, bulucindu-se unii într-alţii fără a şti prea bine dacă urmăreau două femei sau doi bărbaţi.

— Dacă nu mi-i prindeţi pe spionii ăştia, vă aşteaptă pe fiecare câte o sută ele bice. Regenta îi vrea vii!

Floris şi Adrien erau pierduţi. Traversară în trombă săli şi saloane pustii. Ajunşi în capul unei scări monumentale, se precipitară pe trepte în jos, cât pe ce să dea nas în nas cu un regiment ce tocmai suia. Făcură cale întoarsă urmăriţi de noul val de inamici alertaţi de strigătele din palat şi de înfăţişarea suspectă a celor două muieruşti.

— Ticăloasele alergă, nu glumă! răcni roşcovanul, la capătul puterilor. Nu le mai putem ajunge din urmă... ba nu, aha, le-am prins, le-am prins! După mine, băieţi!

În goana lor, Floris şi Adrien pătrunseseră într-una din galeriile fără ieşire ale acelei aripi de nord a palatului, mărginită de două rânduri de ferestre înalte. Cei doi fraţi se opriră o clipă şi priviră în urma lor. Soldaţii încă nu daseră colţul spre galeria unde tocmai se înfundaseră, dar pentru cei doi nu mai exista scăpare. Nu mai puteau nici înainta, nici da înapoi.

— S-a zis cu noi, frăţioare! oftă Floris.

Deodată, o mână misterioasă, ivită dindărătul unei draperii, deschise brusc una din ferestre, în timp ce o voce le şoptea imperios:

— Pe aici! Iute! Săriţi!

Aruncându-se dintr-un salt pe prichiciul ferestrei, Floris şi Adrien priviră o clipă în jos. Se aflau cam la douăzeci de picioare de sol, dar, printr-o minune cerească zăpada troienită din belşug chiar în locul

acela, promitea să le amortizeze căderea. Fără să mai stea să se întrebe de unde provenea acel ajutor providenţial, se aruncară în gol, pe când în urma lor fereastra se închidea fără zgomot.

Capitolul VIII

— Adică ce credeţi voi: că ambasada mea e un cuib de tâlhari, o tainiţă pentru hoţi, o capcană? răcnea marchizul, negru de furie, cu tichie pe cap şi în cămaşă de noapte. Adică ce, suntem pe timpul Evului Mediu? Auzi puţin: să răpeşti supuşi de-ai regentei din propriul ei palat şi să mi-i aduci aici, pe jumătate strangulaţi! Frumos cadou, n-am ce zice!. Dar înainte de toate, vreau să-mi spuneţi unde vă sunt stăpânii?

Feodor şi Li Kang se făcuseră mititei în veşmintele lor popeşti, îndurând cu capul plecat potopul de reproşuri al marchizului.

— Rog pe înălţimea Voastră să ţină seama că n-am făcut decât să îndeplinim ordinele stăpânilor noştri, răspunse posomorât cazacul.

— Cum adică? Ce ordine? Pe strămoşii mei, domnii ăştia au declarat război Rusiei de capul lor? Şi voi, voi tot nu mi-aţi răspuns la întrebare. Unde se află ei?

Feodor şi Li Kang se priviră încurcaţi.

— Vorbă Aurită nu trebuie să-şi lase inima potopită de veninul mâniei.

— Aaah! Scoateţi-l de aici pe chinezul ăsta blestemat ori fac moarte de om! Îl strâng de gât cu mâna mea! Veninul mâniei... auzi la el. Ei bine, pe ciuma roşie vă întreb pentru ultima oară: unde sunt stăpânii voştri?

— Păi, să vedeţi, adică... mda... Înălţimea Voastră, aflaţi că i-am pierdut pe boiernaşi astă noapte, îşi luă Feodor inima-n dinţi, ruşinat din cale afară.

— Cum adică... i-aţi pierdut? Sunt prizonieri? Au murit sau ce, Doamne iartă-mă? Dacă li s-a întâmplat ceva, să ştiţi că o să mi-o plătiţi scump. Ocna vă mănâncă... adică nu, ştreangul! se răţoi marchizul a cărui furie oarbă nu era decât reflexul neliniştii pentru soarta afurisiţilor lui de protejaţi.

— Adevărul este, Vorbă Aurită, că ne-am pierdut de ei pe când ne retrăgeam din palatul Scârbavnicei Trândave, recunoscu Li Kang.

— Şi voi cum de-aţi putut ieşi de acolo, cu calabalâcul ăsta cu tot? întrebă marchizul uitându-se înspre Grauben şi cei doi soldaţi ce continuau să zacă în nesimţire pe covorul gros, de lână.

— Am pretextat că trebuie să îngropăm creştineşte cadavrele unor bolnavi de vărsat negru, Înălţimea Voastră. Auzind aşa ceva, pe străjeri i-a luat groaza şi ne-au însoţit pe la porţile palatului, astupându-şi nasul şi gura cu mâneca de la uniformă.

— Vai, Doamne, ce-o fi cu ei? se lamenta Trotti. Să te ţii acum scandal, dacă-i arestează în palat! Ce ruşine pentru Franţa! Diplomaţi prinşi cu mâna-n sac! Parcă văd că vă trage regele pe roată fiindcă i-aţi părăsit în gura lupului.

— Of, înălţimea Voastră, cum să-i părăsim? mormăi jignit Feodor. Eu, care pentru viaţa lor mi-aş da şi singurul ochi pe care-l mai am, iar Li Kang...

— Şi-ar da coada, ştiu! îl întrerupse sec marchizul.

Pasionanta conversaţie a lui Trotti cu simpaticii săi interlocutori fu întreruptă de strigătele lui Grégoire:

— Încotro, neruşinatelor? zbiera, sufocat de

indignare, intendentul, fugărind prin grădina ambasadei două fetişcane care dăduseră buzna pe poartă urmărite ca de diavol. V-arăt eu vouă, ticăloaselor!

Floris şi Adrien se năpustiră prin fereastra deschisă direct în salon, unde, cu tot sângele lui rece, Trotti tresări. Congestionaţi şi asudaţi, cu perucile femeieşti puse strâmb şi cu fustele suflecate-n brâu, ca să nu le împiedice crosul prin nămeţi, ataşaţii lui gâfâiau mai-mai să-şi spargă piepturile. Văzându-şi stăpânii teferi şi nevătămaţi, Feodor şi Li Kang săriră în sus, cu exclamaţii de bucurie, în timp ce, rămas în pragul uşii, cu ochii holbaţi de mirare, Grégoire murmura oarecum şocat:

— Va de mine şi de mine! Domnule conte, domnule cavaler, domniile voastre în halul ăsta? N-aş fi crezut! Ce-ar fi spus buna voastră mamă? Vai de mine şi de mine!

— Trotti, te rog să ne ierţi pentru această ţinută prea puţin demnă de rangul nostru diplomatic! se înclină Adrien în faţa marchizului.

— Am avut unele neplăceri, adăugă Floris.

— Aaah! urlă Trotti, repezindu-se să închidă fereastra. Vă interzic să-mi mai spuneţi pe nume! Sunt furios din cale afară pe voi. Şi cum văd că nici n-aţi murit şi nici n-aţi căzut prizonieri, vă poftesc să-mi daţi imediat raportul. Ce aveţi a-mi comunica, domnilor? Că suntem încercuiţi de armata rusă şi că tunurile iau în clipa asta drept ţintă biroul meu?

— Nu, domnule Ambasador Extraordinar, spuse Floris aşezându-se într-un fotoliu, picior peste picior, cu un aer insolent. Vă anunţăm pur şi simplu că regenta este dispusă să vă asasineze şi că pentru această

operaţiune ne va folosi pe mine şi pe fratele meu.

— Ce tot boscorodeşti acolo? întrebă Trotti, calmat ca prin farmec.

— Vă spune adevărul, Excelenţă, interveni Adrien, şi cei doi tineri povestiră cu de amănuntul aventurile lor nocturne. Ascultându-i, Trotti le observa chipurile, cu un amestec de spaimă şi de admiraţie pentru capacitatea lor de a înfrunta cele mai neînchipuite primejdii, unul cu dezinvoltură, celălalt cu superbă inconştienţă. Într-un târziu, Adrien se întoarse spre camarazii lor:

— Eram neliniştiţi de soarta voastră, prieteni. Sunt fericit, că vă regăsesc aici, dimpreună cu cele trei pachete.

— Îmi pare bine, Bucurie a Zilei, numai că Vorbă Aurită n-are de fel inima însorită, îi răspunse Li Kang, amărât.

— Păi sigur, replică marchizul. Asta-i culmea, domnilor! Intraţi fără încuviinţarea mea în legătură cu ţarevna, vă asumaţi riscuri înspăimântătoare ca să descoperiţi un aşa-zis complot de alcov. Şi, colac peste pupăză, mă procopsiţi cu prizonierii ăştia incomozi. Ce să fac cu ei? Chiar, domnilor, ce facem cu ei?

— N-avem decât să aşteptăm până diseară şi după ce se întunecă le atârnăm un pietroi de gât şi-i aruncăm în *Boişaia Neva*,[10] Înălţimea Voastră, propuse suav Feodor.

— Sau putem să le înţepăm gâtul câinilor ăştia roşii, cu cuţitul meu uns cu o otravă din piatra de lună, care ia minţile, adăugă Li Kang, zâmbind dulce.

Scos din fire, marchizul se apucă cu mâinile de cap:

---

[10] Neva cea Mare (în limba rusă, în original)

— Of, doamne, cum de m-ai lăsat singur, părăsit, la capătul lumii, printre aventurieri, asasini şi cuţitari!?

Jigniţi de moarte, Feodor şi Li Kang tăcură mâlc.

Cel mai înţelept dintre toţi, Georges-Albert, coborâse tacticos în pivniţă, unde îşi alesese o sticlă barosană şi acum instalat confortabil într-unui din fotoliile de lângă sobă, îşi sorbea tacticos vinul cu înghiţituri mici, spunându-şi pe bună dreptate: „Merit şi eu să dau o duşcă, prea am tremurat de frig şi de frică în noaptea asta! Ah, ce bine era la Versailles! Muzică, baluri, lume bună! Eh, ce viaţă!”

Floris şi Adrien se priveau uşor îngrijoraţi, în parte, reproşurile marchizului erau întemeiate. Situaţia se încâlcise al dracului şi, ca să o descurce, trebuia mai întâi să se descotorosească de cei trei ticăloşi. Dar cum? În curând dispariţia lor avea să fie semnalată la palat, dacă nu cumva alerta era de-acuma dată. Dacă se făcea legătura între falşii preoţi şi spioanele cocoţate pe baldachinul regentei... laţul avea să se strângă şi mai rău în jurul ţarevnei şi al ambasadei. Tinerii începeau să se întrebe dacă nu cumva, în loc să o ajute pe prinţesă, nu-i grăbiseră, dimpotrivă, sfârşitul. Întorcându-şi ruşinaţi privirile dinspre marchiz în partea cealaltă a camerei, cei doi fraţi dădură cu ochii de Georges-Albert care, ameţit de aburii alcoolului, începea să picotească.

— Oh! exclamă Floris, nu ţi-e ruşine?... Vinul regelui!...

N-apucă să-şi termine bine fraza că, plesnindu-se peste frunte, Adrien ţâşni din fotoliul său răcnind ca un nebun:

— Asta e... Vinul regelui. Suntem salvaţi!

Marchizul, Feodor şi Li Kang îl priviră stupefiaţi,

întrebându-se dacă nu cumva încercările prin care tocmai trecuse bietul conte nu îi afectaseră raţiunea. Singur Floris prinse din zbor ideea fratelui său.

Ca-ntotdeauna, telepatia funcţiona perfect între ei. Întorcându-se spre Grégoire, Floris îi porunci calm:

— Bunul meu Grégoire, du-te şi adu-mi trei pâlnii şi douăsprezece sticle din vinul cel mai bun.

— Sluga dumneavoastră, domnule cavaler, răspunse bătrânul servitor care încă nu se mişcase din prag, privind prostit la tinerii săi stăpâni, de nerecunoscut în acele straie de vagaboande scăpate de la ocnă.

— Păcatele mele, clătina el din cap în timp ce cobora spre pivniţă, cu o lumânare în mână. Toate astea nu-mi miros a bine! O să dăm de bucluc, o să dăm iar de bucluc, simt eu asta, o să păţim iar ce-am păţit odinioară cu doamna contesă, Dumnezeu să o ierte...

Trotti ghicise şi el planul lui Adrien. Întrucâtva mai liniştit, încuviinţă râzând.

— Adrien, dragul meu, ideea ta nu-mi displace, şi acum, ascultaţi-mă toţi cu multă atenţie...

Ţâşnind ca o felină din locul lui, Floris se repezi la uşă şi o deschise brusc, apucând să zărească o umbră ce se depărta în goană. O urmări de-a lungul coridorului dar, după ce dădu colţul, n-o mai văzu. Parcă o înghiţise pământul.

— Ai avut dreptate, frăţioare, îi spuse el lui Adrien revenind în salon. Printre noi se află un trădător! O iscoadă!

— Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim, replică marchizul în şoaptă.

Floris voi să-l întrerupă.

— Taci din gură, obraznicule, şi pentru o dată în viaţa ta ascultă-i pe cei mai bătrâni decât tine. Iată cum voi

proceda ca să-l returnez pe Grauben, să provoc un scandal răsunător şi să şterg urmele. Domnilor, în diplomaţie, dac-ai fost prins pe picior greşit, ataci tu primul şi strigi mai tare decât toţi că tu eşti păgubaşul.

Izbucnind în râs, ambasadorul îşi frecă încântat mâinile şi îşi privi triumfător colaboratorii.

— Ei hai, că până la urmă tu ai avut dreptate, nebunule. Fără tine aşteptam noi încă mult şi bine să se întâmple ceva. Vă felicit şi pe voi doi, tâlhari şi asasini ce sunteţi. De fapt, aţi izbutit o răpire de toată frumuseţea! Ha, ha! Acum să vedeţi, domnilor, ce-o să le mai dăm de furcă teutonilor ăştia!

Un soare palid se înălţa deasupra Petersburgului. Vântul Balticei limpezise cerul, măturând norii spre Oranienbaum. Bubuitul surd al tunurilor din Kronstadt vestea redeschiderea portului pentru corăbiile din larg. Pânzele lor multicolore punctau până hăt departe oglinda cenuşie a mării. Pe canalele izbăvite de gheţuri circulau în sus şi-n jos puzderie de ambarcaţiuni micuţe. Proprietarii lor se strigau unii pe alţii:

— Ehei, Ivan Davâdovici!

— Salutare, nepoate!

— Zi bună, tăicuţule!

— Mai trăieşti, Vasili Densovici?

— Puţin, bătu-te-ar dracii, Gavriil Matveici, că doar eşti mai bătrân ca mine!

Clopotele Lavrei Alexandru Nevski băteau de utrenie răspunzând celor de la biserica Sfintei Treimi. Cu căciulile lor din blană de iepure înfundate pe ochi, mujicii îmbrăcaţi în sumane lungi până la glezne, deszăpezeau străzile. Mâinile lor bătătorite, apărate de muşcătura gerului de mănuşi cu un singur deget, mânuiau viguros lopeţile, zvârlind când şi când într-o

căruţă trupurile degerate ale amărâţilor morţi de frig peste noapte. Cei pe care-i prindea gerul fără un acoperiş deasupra capului nu aveau scăpare.

Pe porţile oraşului începeau să pătrundă troicile arendaşilor şi săniile mujicilor care aduceau la vânzare ouăle, laptele şi furajele de pe moşiile învecinate. Pe cheiuri, muieri încotoşmănate trăgeau cu căngile la mal blocuri imense de gheaţă, le aburcau pe chei, le încălzeau câteva clipe în faţa unui foc şi le spărgeau în bucăţi mai mici, pe care apoi le depozitau în gheţării adânc săpate sub pământ. La vară, în toiul caniculei, gheaţa avea să fie vândută, la un preţ bun, boierilor, ca să-şi răcorească băuturile ori să-şi păstreze alimentele perisabile.

În curţile palatelor rândaşii lustruiau de zor atelajele. Clinchetul vesel al zurgălăilor săgeta aerul proaspăt al dimineţii. Cu braţele leneş întinse printre insulele mlăştinoase şi puzderia de canale din delta Nevei, oraşul se trezea alene din somn. În faţa unui palat luxos, două matrioşti dolofane sporovăiau cu mâinile în şolduri. Purtau tradiţionalul sarafan şi un „kokoşnic” brodat pe cap, Trupeşte, cu frumoase cozi, cu sâni uriaşi, pietroşi, plesnind sub apăsarea laptelui, ţi-era mai mare dragul să le priveşti.

— Ia te uită la ăştia – exclamă una din ele, arătând cu capul înspre trei găligani beţi turtă care se bălăngăneau de la un trotuar la celălalt, cântând cât îi ţinea gura. Bulevardul Nevki e prea îngust pentru ei, soro! Ptiu, bătu-iar Cel de Sus!

Rândaşii pufniră în râs.

— Că bine zici, Maria Ivanovna. Au avut o noapte grea, nu glumă!

— Străini afurisiţi! Nu rezistaţi la vodca noastră, hai?

scuipă dispreţuitor un soldat bătrân. Sta-v-ar în gât!

— Ai înnebunit, tătucule? şopti un vizitiu. Pe ăştia nu-i bine să-i critici cu glas tare. Acuşica te saltă gărzile regentei.

— Un moşneag ca mine n-are de ce să se mai teamă. Ce-or să-mi facă, ai? Să-mi ia praful de pe tobă? Mie unul nu mi-e frică de nimic. Prea am trecut, prin multe la viaţa mea.

Cei trei cheflii se împleticeau şi chiuiau fericiţi, spre hazul general al populaţiei care îi petrecea apostrofându-i răutăcios.

De-abia ţinându-se pe picioare, beţivanii cântau cu glas dogit: „Să curgă cvasul în beregata-mi însetată...”, deşi se vedea de la o poştă că în timpul nopţii beregatele lor fuseseră stropite din belşug, ce-i drept nu cu cvas, ci cu niscaiva tărie. Cei trei erau urmăriţi de la oarecare distanţă de o caleaşcă montată pe tălpici de sanie. La o privire mai atentă, trecătorii ar fi putut desluşi pe portierele ei blazonul cu crini al regelui Franţei. Îndărătul geamurilor de cristal gros se ghicea profilul semeţ al ambasadorului acelei ţări. Caleaşca era încadrată de douăzeci de gărzi franceze călare, conduse la pas de Floris şi Adrien. Pe chipurile ataşaţilor de ambasadă se citea reprobare şi un adânc dispreţ pentru starea jalnică a celor trei indivizi care îi precedau răcnind tot mai asurzitor. Sub morga lor aparentă, cei doi fraţi aveau inima cât un purice, întrebându-se ce i se va fi întâmplat ţarevnei. Din când în când se priveau, exasperaţi de lentoarea cu care erau nevoiţi să înainteze. Surprinzând expresia voluntară şi pătimaşă întipărită pe chipul lui Floris, Adrien simţi că i se strânge inima:

— Sunt un laş! Când o să mă hotărăsc să-i spun, în

sfârşit, adevărul?

Din fericire, atenţia îi fu atrasă de unul din beţivani care, prăbuşit pe un morman de zăpadă, dădea la raţe, mai-mai să-şi verse şi maţele din el, în timp ce ciracii lui râdeau cu lacrimi, plesnindu-si şoldurile cu palmele. La un semn al lui Adrien, doi soldaţi francezi descălecară şi-l ajutară pe nenorocit să se pună pe picioare. Floris se aplecă spre fratele său şi-i şopti amuzat:

— Mor de plăcere să-l văd în halul ăsta pe Herr Grauben. Asta zic şi eu răzbunare!

— Aşteaptă numai să-şi vină în fire şi vom avea în el cel mai neîmpăcat adversar. Orgolios cum îl ştiu, n-o să ne ierte niciodată farsa pe care i-am jucat-o. Mă întreb chiar dacă n-ar fi fost mai bine să urmăm sfatul lui Feodor şi să ne descotorosim de el o dată pentru totdeauna...

— Ei, haide, Adrien, ştii că nu-mi place să te aud vorbind astfel. Domnul Grauben n-are decât să vină la mine. Mie nu mi-e teamă de sabia lui.

Adrien zâmbi. Se temuse vreodată Floris de ceva? Straniul cortegiu îşi urmă drumul. Urcă pe Prospectul Nevski până în dreptul Amiralităţii, apoi coti la dreapta spre Palatul de Iarnă. Cei trei zurbagii cântau cu tot mai mult entuziasm:

„Regi-ina din Sa-ba-ba, urcatu-s-a pe un măgar...”

Recunoscându-i cu mirare pe scandalagii, sentinelele din faţa porţilor aurite, care aveau ordin să nu lase să intre şi să iasă musca, se priveau încurcate, neştiind ce să facă. Până la urmă, un caporal o rupse la fugă spre palat, în timp ce un sergent se apropia de cei trei:

— Herr Kapitan Grauben, vă rog, veniţi-vă în fire! Vă faceţi de basm în faţa franţujilor care vin în urma

voastră.

— Ah, tu erai? Salut, bătrâne! sughiţă omul de încredere al miniştrilor. Hai, cântă şi tu cu noi! articula el cu greu, împleticindu-şi limba. Hai, cântă:

„Regi-i-na din Sa-ba-ba,

E-o-scroafă înfierbânta-a-tă.

Ca grasa de regentă a ta, ha, ha!

Păi nu-i aşa? Ba-i chiar aşa!"

Marchizul îşi frecă încântat mâinile. Situaţia se prezenta cum nu se putea mai în avantajul său. Rezultatul stratagemei lor depăşea cu mult aşteptările. Floris şi Adrien dădură pinteni cailor şi se apropiară de caleaşcă. Trotti coborî geamul de la portieră.

— Vinul regelui e într-adevăr grozav, îi murmură Floris.

Adrien îşi duse un deget la buze. Tocmai se apropia de ei un ofiţer din garda palatului. Părea uşor năuc. Marchizul îşi scoase pe fereastră capul împodobit cu o superbă perucă, impecabil buclată, şi i se adresă pe un ton ce nu admitea replică:

— În numele Majestăţii Sale, stăpânul meu, Ludovic al XV-lea, solicit să fiu primit în audienţă de Excelenţa Sa Primul Ministru pentru a depune o gravă plângere împotriva acestor ostaşi care îi aparţin şi pe care vi i-am adus să vi-i predăm.

Ofiţerul ezită o clipă, apoi se înclină şi făcu semn sentinelelor să deschidă porţile. Câţiva soldaţi se repeziră cu intenţia de a-l trage discret pe Grauben şi pe acoliţii lui spre o intrare lăturalnică, în timp ce aceştia, cuprinşi de o veritabilă frenezie verbală, proferau în cascadă obscenităţi cu referiri precise la farmecele ascunse ale regentei.

În sala de consiliu unde Münich şi Ostermann îşi

reveneau cu greu din consternare, domnişoara de Mengden stabilea ultimele detalii ale unui imbatabil contraatac, imaginat, nici nu se putea altfel, de mintea diabolică a favoritei. Ignorând acele sumbre preparative, Floris şi Adrien, ce-i drept destul de miraţi de neaşteptat de facila reuşită a maşinaţiei lor, traversau pentru a doua oară, în răstimp de numai câteva ceasuri, saloanele şi coridoarele pe unde n-ar fi bănuit că vor mai pune vreodată piciorul.

— Înălţimea Sa, Primul Ministru, îl va primi de îndată pe Excelenţa Sa domnul ambasador, anunţă şambelanul, cu o plecăciune adâncă.

Câteva clipe mai târziu, cele două canaturi ale uşii de la sala consiliului se dădeau în lături dinaintea diplomaţilor care intrau cu pas marţial. Münich le ieşi în întâmpinare cu braţele larg deschise şi cu buzele crispate într-un zâmbet mieros...

— Vai de mine, vai de mine, domnule ambasador! Dar ce s-a întâmplat? Nu cumva Majestatea Sa Regele a păţit, ceva?

— Nu şi vă asigur că nu e cazul să-i purtaţi de grijă, răspunse glacial Trotti. După câte m-a informat ultimul nostru emisar, Majestatea Sa este perfect sănătoasă, în schimb, noi, ambasadorul său şi domnii de Caramey, aici de faţă, am fost asaltaţi pe „teritoriul francez” – sublinie ameninţător marchizul, al ambasadei mele, de trei indivizi aflaţi sub influenţa alcoolului şi care pretind a se afla în slujba Excelenţei Voastre.

Oripilat, Münich se scutură ca luat de friguri, spre hazul lui Floris.

— Apoi, continuă imperturbabil marchizul, dezarmaţi de către aceşti doi domni aici de faţă, au făcut mărturisiri complete, ceea ce ne-a permis să aflăm

lucruri surprinzătoare în legătură cu Excelenţa Voastră şi cu onoarea Alteţei Sale Imperiale regenta, rezultând că se premedita un mârşav asasinat al meu, reprezentantul legal al regelui meu şi că această crimă, pusă la cale, nici mai mult nici mai puţin decât în alcovul imperial, urma să fie atribuită domnilor de Caramey. De bună seamă, se grăbi Trotti să precizeze, n-am crezut o iotă din toate acele grozăvii, dar vin să cer Excelenţei Voastre să ne fie acordată satisfacţie. Mă aflu aici ca să mă informez dacă Excelenţa Voastră îi susţine pe aceşti derbedei pe care, chipurile, i-ar fi însărcinat să mă omoare, sau dacă îi va pedepsi aşa cum se cuvine unor nemernici în stare să declanşeze un asemenea scandal diplomatic încât orice alianţă şi orice relaţii între ţările noastre să fie pe vecie rupte.

Muţi de admiraţie, Floris şi Adrien ascultau cu gura căscată cum Trotti îşi potopea ca de obicei adversarul cu vorbe, cu o peltea de amabilităţi şi politeţuri presărate cu sâmburii amari al unor grosolănii fin calculate.

Münich asuda neliniştit. Cântărise cu de-amănuntul fizionomiile indignate ale ambasadorului şi ale tinerilor săi ataşaţi, spunându-şi în sinea lui: „Haida-de, domnilor, după ce că minţiţi cu neruşinare, aţi mai vrea să vă mai şi credem pe cuvânt, de parcă nu voi, ipocriţilor, l-aţi răpit de bună seamă pe Grauben. Numai că cine râde la urmă, râde mai bine. Să-mi dea Fräulein Julia semnalul aşteptat şi văd eu dac-o să mai îndrăzniţi să faceţi pe nebunii!”

Floris şi Adrien îl priveau şi ei întrebându-se ce urzea broscoiul. Münich îşi trosni degetele, se apropie de fereastra cu geamuri înalte, cuprinse de luxurianta încremenită a florilor de gheaţă, îşi ţuguie buzele şi

începu să dezgheţe geamul cu răsuflarea lui fierbinte până ce în stratul de chiciură groasă se ivi un ochi rotund ca o monedă. Privi pe acolo în curtea interioară a palatului, de parcă ar fi aşteptat ceva, apoi se reîntoarse spre grupul de francezi, străduindu-se să le zâmbească sincer şi amabil. Se vedea însă cât de colo că ceva anume îl contraria.

— Ah, domnule Ambasador Extraordinar, Alteţa Sa Imperială va fi peste măsură de indignată când va afla de acest cumplit scandal şi îndrăznesc să sper că n-o să puneţi la suflet comportarea celor trei nebuni care vor primi câte o sută de lovituri de cnut fiecare, pedeapsă binemeritată, pe care nu mă îndoiesc că ar fi aplicat-o şi Excelenţa Voastră slujbaşilor săi în cazul nefericit în care aceştia ar fi pătruns... în apartamentele Alteţei Sale Imperiale regenta...

Fără să clipească, Trotti trecu la atac:

— Nu înţeleg, la ce anume se referă Excelenta Voastră?

— Oh, la nimic, dădeam şi eu aşa un exemplu... în general! se grăbi să bată în retragere Münich.

„Cu siguranţă că ăsta pune ceva la cale, prea se uită întruna pe geam, dar ce anume?” se întrebă Floris. Şi încălcând orice reguli de etichetă, se apropie şi el de fereastră, prefăcându-se a admira florile de gheaţă.

În aceeaşi secundă, de afară se auzi clinchet de zurgălăi şi fâşâit de sanie. Cu tot stratul de chiciură, Floris izbuti să vadă cum din curtea palatului ieşea în trombă o sanie cu coviltirul lăsat, însoţită de câţiva oşteni călare. Încântat, Münich îşi frecă mâinile. Cuprins de o nelămurită nelinişte, Floris se întoarse brusc. În cabinetul ministrului îşi făcuse neauzit intrarea, domnişoara de Mengden. Îl privi lung pe

Floris, ca un şarpe veninos care îşi ţinteşte prada, apoi făcu o reverenţă adâncă şi se adresă marchizului cu un zâmbet răutăcios:

— Domnule Ambasador, Alteţa Sa Imperială regenta a aflat că vă aflaţi în Palatul de Iarnă şi m-a însărcinat să vă invit la vânătoarea de lupi prevăzută pentru astăzi, în tovărăşia câtorva prieteni apropiaţi. Vânătoarea are loc la Dubino.

Marchizul se înclină. O asemenea invitaţie imperială echivala cu un ordin. Era limpede: voiau să-i îndepărteze cât mai grabnic de Petersburg.

Floris şi Adrien păliră. Destinul îi purta pe urmele copilăriei lor, la Dubino...

„Da, îşi spuse Adrien, fatalitatea şi-a spus cuvântul. E vremea ca Floris să afle o parte din adevăr, din taina ce-mi apasă sufletul.”

Capitolul IX

— Trezeşte-te, domnişoară Baptistine, ai visat urât!

Fetiţa se ridică dintre pernele de dantele, frecându-şi ochişorii albaştri, încărcaţi de lacrimi grele. Buna Elisa o luă în braţe şi o mângâie cu blândeţe, netezindu-i pletele aurii, răvăşite de zbuciumul unui somn agitat.

— Isuse, Sfântă Fecioară şi Sfinte Iosife, milostiviţi-vă de noi! Nu ţi-e ruşine, Baptistine, să mă sperii în halul ăsta? Cu fraţii tăi n-am păţit niciodată aşa ceva. Ce băieţi cuminţi şi ascultători erau!

Baptistine aruncă o privire scurtă şi neîncrezătoare bătrânei guvernante care o urmase la pensionul de călugăriţe. Oare chiar nu-şi mai amintea cum i se

văicărea că „dracii de Floris şi Adrien” îi mâncaseră sufletul?

Maica Marie-Marthe ridică un colţ al cearşafului alb care izola patul Baptistinei, alcătuind o mică celulă, aliniată în rând cu alte nouăsprezece, în dormitorul lung şi sumbru al mănăstirii de Ursuline de la Poissy.

— Bun, va să zică te-ai liniştit, micuţa mea Baptistine, spuse cu bunătate călugăriţa. Ţipetele tale au trezit din somn întreg internatul, altminteri n-o chemam aici, cu noaptea în cap, pe biata Elisa.

Ruşinată, Baptistine plecă ochii:

— Mi-a trecut, *ma mère*, îmi pare rău că v-am deranjat... am avut un vis tare urât.

— Regret şi eu, domnişoară, că ai coşmaruri, dar mai ales regret, adăugă sever călugăriţa, că deşi te afli la noi de mai bine de doi ani, continui să foloseşti cuvinte cu totul nepotrivite în gura unei fetiţe bine crescute.

Mirată, Baptistine se bosumflă, întrebându-se la ce anume se putea referi maica superioară. Deschise gura să-i răspundă, dar aceasta îi tăie scurt vorba, în timp ce se depăra de patul ei:

— Te rog, te rog, scuteşte-mă de obişnuitele tale insolenţe. Mai bine te-ai grăbi să te îmbraci şi să te piepteni. Nu uita că astăzi Majestăţile Lor ne fac marea cinste de a vizita umilul nostru lăcaş.

„E cam tra-la-la *ma mère* asta, gândi obraznic Baptistine. Auzi la ea, să uit! Cum să uiţi aşa ceva?”

Fetiţa îşi zvârli cât colo cămăşuţa de noapte. Dintr-un salt fu înapoi în pat unde începu să facă tumbe şi giumbuşlucuri sub privirile înduioşate ale Elisei, pe care coşmarul ei o neliniştise. Câteva minute mai târziu, Baptistine ridica un colţ al cearşafului ce o separa de restul dormitorului şi şoptea:

— Jeanne-Antoinette, Jeanne-Antoinette, te-ai trezit?

Din celula vecină se ivi o mutrişoară adorabilă, cu plete castanii şi ochi ca mierea.

— Mai întrebi? Cu răcnetele tale ne-ai trezit pe toate. Eu am dat fuga s-o anunţ pe maica stareţă. Ce-ai păţit, ce-a fost cu tine?

Baptistine simţi că o îneacă iarăşi plânsul.

— Am visat că fraţii mei se prăpădiseră şi că n-aveam să-i mai văd niciodată. Nici pe ei, nici pe bunul meu Feodor, nici pe dragul Li Kang, nici pe micuţul Georges-Albert şi nici pe Grégoire. Ah, Jeanne-Antoinette, uneori mai că-mi vine s-o şterg de aici şi să mă duc după ei. Ştii... dacă nu te-aş avea pe tine aici, aş muri de singurătate. Nu-ţi poţi închipui ce veselă era viaţa noastră când trăia mama... Ce ne mai distram toţi patru!

Pe obrazul de piersică al fetiţei se prelinse o lacrimă. Jeanne-Antoinette o mângâie delicat pe umăr.

— Dar nu eşti singură. Fraţii tăi îţi scriu în fiecare lună. Curierul de Moscova îţi aduce mereu veşti de la ei. Veşti bune!

— Da, Jeannette, aşa e. Numai că astă-noapte i-am visat... mi se face frică numai când îmi amintesc... i-am visat zăcând într-un lac de sânge, Floris cu o sabie înfiptă între umeri, Adrien cu pieptul străpuns de un pumnal... Era îngrozitor... şi lângă ei se afla o femeie oribilă care râdea... râdea în hohote...

Jeanne-Antoinette îşi privi prietena cu oarecare îngrijorare. O iubea grozav pe micuţa Baptistine. În acelaşi timp însă, fără să înţeleagă prea bine de ce, nu se putea împiedica să n-o simtă foarte diferită de ea şi de celelalte colege ale lor. Se împrieteniseră încă din ziua când Floris şi Adrien îşi aduseseră surioara la

pension. De atunci crescuseră împreună. În ultimele luni se maturizaseră considerabil. Încă nu erau domnişoare, în adevăratul sens al cuvântului; tocmai intrau în acel ceas nelămurit al pubertăţii când fetiţele cu sânişori de-abia iţiţi, cu braţe lungi şi slăbuţe, cu ochi strălucitori şi iscoditori, pufnesc în râs din te miri ce, se întristează fără motiv, visează vise neînţelese şi adoră să-şi facă interminabile confidenţe.

— Acum însă mi-am revenit, îşi reluă Baptistine firul gândurilor. N-a fost decât un vis. Nu mai sunt tristă. Şi cum aş putea fi, când astăzi o să-i vedem pe rege şi pe regină. Îţi dai seama, Jeannette? Ah, regele! Atâtea mi-a povestit Floris despre el! Li Kang îl numea Sultan Însorit.

Cele două fetiţe pufniră în râs.

— Tu ce rochie îţi pui, Jeannette? întrebă Baptistine.

Mânăstirea Ursulinelor era cel mai luxos pension de fete din Franţa. Singurul unde elevele aveau dreptul să fie slujite de una sau mai multe guvernante care să le îmbrace şi să se ocupe de toaletele lor, pensionarele fiind evident scutite de obligaţia de a purta uniformă.

— Mama mi-a comandat anume o rochie de satin broşat bleu, cu „scară de panglici”, mâneci „în pagodă” şi volane. Să spun drept însă, eu mi-aş fi dorit o crinolină uriaşă peste care să pun o rochie neagră garnisită cu dantele albe, cum îşi fac acum doamnele din lumea bună, pentru ceremonia prezentării la curte. Mama spune însă că sunt prea mică… Ce să-i faci? Sper să ajungem şi noi să îmbătrânim într-o bună zi, oftă fetiţa. Dar tu, tu cu ce te îmbraci?

— Oh, eu am rochia mea de blondă[11], cu coleretă de

[11] Dantelă de mătase de culoare aurie (n.t.).

tul creponat, răspunse Baptistine cu oarecare tristeţe în glas. Mai rezonabilă decât multe alte fetiţe de vârsta ei, nu voise să-i ceară bani domnului Chalont, intendentul de la Mortefontaine, conştientă că şi aşa cele patru mii de livre, cât plăteau fraţii ei ca s-o ţină la pension, le goleau considerabil punga. Micuţa Jeanne Antoinette Poisson provenea însă dintr-o familie de parveniţi extrem de bogaţi, care nu i refuzau niciodată nimic. În afara rochiei negre cu dantelele albe.

— Domnişoară Baptistine, veniţi să vă pieptăn, altfel n-ai să fii gata la vreme şi iar ne ceartă maica Marie-Marthe, o chemă Elisa.

Jeanne-Antoinette pufni în râs.

— Caraghioasă mai e bătrâna ta dădacă. Ba îţi vorbeşte cu dumneavoastră, ba te tutuieşte. Nici tu, nici ea nu vă obişnuiţi de fel cu regulile pensionului. Sunteţi o familie tare ciudată. Uite, mie, de exemplu, nu-mi vine deloc greu să-ţi vorbesc cu tu, când suntem noi două şi cu dumneavoastră, când ne aflăm în prezenţa maicilor.

— E adevărat, tu eşti nemaipomenită, recunoscu Baptistine. Eu însă... nu mă adaptez deloc... Pe vremea când trăia mama, duceam o viaţă foarte liberă. Cu fraţii mei făceam şi spuneam tot ce ne trăsnea prin minte. Ah, crezi că am să-i revăd curând pe Floris şi pe Adrien? Îmi este atât de dor de ei, mai ales de Floris. Ce n-aş da să mă pot afla acum lângă el... Ştii, jocul nostru preferat era de-a constructorii, un joc inventat de noi după o legendă ucraineană. Floris se instala pe „Muntele înţelepciunii Dumnezeieşti”, Adrien în „Valea Curajului îngeresc”, iar eu mă duceam la porţile „Citadelei Neprihănirii”, trei colţuri din parcul de la Mortefontaine, botezate aşa de către noi. După aceea,

ridicam o „Poartă de Aur” prin care nu puteam trece decât dacă aveam inima curată, altminteri o săgeată de diamant ne străpungea sufletul.

— Şi, şi... atunci ce se întâmpla? întrebă Jeanne-Antoinette cu nările palpitând de emoţie, fascinată de povestea prietenei sale.

Aceasta vru să continue dar nu mai avu când, deoarece Elisa o trase de braţ, mustrând-o cu blândeţe:

— Când ai să te-nveţi odată, porumbiţa mea, să fii gata la vreme? Vino să te pieptăn, altfel dăm amândouă de bucluc.

Buna Elisa trăia cu veşnica spaimă de a nu le nemulţumi pe călugăriţe. S-ar fi zis că după ce prin mâna ei trecuseră două generaţii ale familiei de Villeneuve, pe bătrâna dădacă o atinsese aripa Sfântului Duh. Nu scăpa nici o slujbă, fie de zi, fie de noapte, iar în biserică psalmodia mai sonor decât însăşi stareţa, rostind versetele cu glas sonor, acoperind cu totul vocea novicelor, fericite să poată mima în voie, că se roagă. Pe scurt, după ce o viaţă întreagă nu se prea dăduse în vânt după cele bisericeşti, la bătrâneţe, Elisa descoperise cu încântare ritualul mănăstiresc şi mânată de o vanitate nu tocmai cucernică, se gândea că nu i-ar fi stat rău să-şi sfârşească zilele în chip de călugăriţă conversă. În visele-i tainice se închipuia chiar purtând, mândru şi maiestuos, vălul şi boneta imaculată a ursulinelor.

— Aău, mă doare! ţipă Baptistine, în timp ce, înarmată cu o perie cât toate zilele, Elisa se căznea să ruleze în bucle *„à la dragonne*”, părul rebel care aureola cu un nimb auriu chipul şăgalnic al fetiţei.

„O să fie o mândreţe de codană” – îşi spuse Elisa,

mânuind peria cu ceva mai multă milă. „Ah, porumbiţa mea! Noroc că mă are pe mine aici, în preajma ei, altminteri tare s-ar mai simţi singurică şi părăsită, mititica de ea! Fraţii ei s-au dus unde şi-a-nţărcat dracul copiii, Doamne iartă-mă, parcă i-ar împinge Necuratul de la spate. Cutreieră teleleu prin lume, întocmai ca doamna contesă, odihnit fie-i sufletul. Şi dânsa, tot o inimă de vântură-lume a avut sub înfăţişare-i gingaşă, de mieluşea. Ţie, fetiţa mea, să facă bine domnişorii să-ţi găsească un soţ cumsecade şi nimeni nu va afla niciodată taina naşterii tale. Nici dacă m-ar tăia în patru şi m-ar pune la saramură n-aş spune vreodată că ştiu. Secretul tău o să-l iau cu mine în mormânt.”

Adânc tulburată de perspectiva propriului martiriu, Elisa îşi şterse pe furiş ochii cu mâneca de pânză groasă a cămăşii de noapte peste care n-apucase să-şi mai pună nimic şi continuă să mânuiască energic peria în buclele stăpânei ei.

Un ceas mai târziu, toate domnişoarele pensionului se aflau grupate, pe picior de război, în sala centrală a mănăstirii, dominată de un imens crucifix. Bravele călugăriţe nu mai prididеau cu recomandările, în vreme ce, agitate la culme, elevele chicoteau şi râdeau pe înfundate. Cu boneta sucită pe-o parte şi cu mătăniile de pe piept, săltând în ritmul respiraţiei ei precipitate, maica Marie-Marthe distribuia instrucţiuni de ultimă oră:

— Amintiţi-vă, domnişoarelor, că sub nici un cuvânt nu aveţi voie să leşinaţi. Nu vă ridicaţi din reverenţă decât dacă Majestatea Sa are extrema bunătate de a vă îngădui acest lucru. Iar dacă Majestăţile Lor vă fac onoarea să vă pună întrebări, nu uitaţi că modestia

răspunsurilor voastre va dovedi măreţia instituţiei noastre care...

Baptistine se uită la Jeanne-Antoinette şi îi făcu cu ochiul.

— Nu pot spune că nu mi-e dragă *ma mère*, dar e ucigător de pisăloagă. Se împlineşte luna de când ne repetă de trei ori pe zi acelaşi refren. L-am învăţat pe de rost... Dar ce-i cu tine, vai de mine, de ce eşti aşa de palidă?

— Mi-e frică, Baptistine, mi-e îngrozitor de frică. Tremur de pe acum la gândul că o să-l văd pe rege şi că o să-i fiu prezentată.

— Ce prostie! De ce să-ţi fie frică? Uite, mie nu mi-e frică. Sunt niţeluş emoţionată, atâta tot. Ah, şi cât aş da să fie şi Floris aici, să ne vadă! Nu ţi se pare că îmbrăcate astfel arătăm de şaisprezece ani? Îţi place coafura pe care mi-a făcut-o Elisa? Mi-a spus că aşa o pieptăna pe mama când avea vârsta mea.

— Domnişoară de Villeneuve-Caramey, te poftesc să nu-ţi mai deranjezi colegele şi să stai locului, o admonestă maica Marie-Marthe.

Luându-şi un aer angelic, cele două fetiţe aşteptară ca maica stareţă să-şi îndrepte atenţia spre alte colege şi reîncepură să şuşotească:

— Tu, Jeannette, chiar n-ai de ce să te temi. Dintre noi toate, eşti cea mai frumoasă.

— Ba nu, tu eşti şi, pe deasupra, mai ai şi norocul să te cheme aşa de nemaipomenit, pe când pe mine... îţi dai seama ce-or să mai râdă când le voi fi prezentată: domnişoara Poisson![12] Ce grozăvie! spuse fetiţa lăsând capul în piept să nu se vadă că îi dăduseră lacrimile.

---

[12] Numele de domnişoară al viitoarei Marchize de Pompadour. În limba franceză, poisson înseamnă peşte (n.t.).

Baptistine o privi înduioşată. De când se văzuse despărţită de Floris şi de Adrien, îşi transferase întreaga afecţiune asupra colegei ei şi a Elisei. La mânăstire se plictisea cumplit. Mai toate călugăriţele şi internele o călcau pe nervi. Firea ei împrăştiată, uneori sălbatică, le mira şi le deruta pe celelalte fetiţe. Singura cu care se putuse împrieteni fiind Jeanne-Antoinette.

— Oh! exclamă Baptistine, dacă nu-ţi place numele pe care-l porţi, nimic mai simplu. Cum îl cheamă pe tinerelul acela cu ochi de mierloi prăjit, care o însoţeşte, uneori duminicile, pe mama ta?

— Domnul Le Normant d'Etioles, este nepotul unul prieten de-al mamei.

— Perfect, replică senin Baptistine. O să-i împrumutăm numele.

Jeanne-Antoinette o privi stupefiată, dar n-apucă să-i replice pentru că maica Marie-Marthe, stacojie la faţă, cu colereta înfoiată şi cu vălul răsucit, urlă exasperată:

— Domnişoară de Villeneuve-Caramey, taci din gură ori te trec în ultimul rând, împreună cu domnişoara Poisson!

— Hi, hi, chicoti răutăcios domnişoara de Fondaudège, o roşcovană pistruiată până-n albul ochilor, de curând intrată la pension. Pe blazonul domnişoarei Poisson sunt desenate osişoare şi o şiră a spinării!

Jeanne-Antoinette păli. Baptistine o privi zâmbind pe Fondaudège, apoi iute ca fulgerul o apucă de nas, răsucindu-i-l între degete ca-ntr-un cleşte. Roşcovana începu să urle. Călugăriţa intenţiona să le dea afară pe toate trei, dar nu mai avu când. De afară se auzi tropot de cai şi porţile mănăstirii se dădură în lături dinaintea

înalţilor oaspeţi. Mai întâi îşi făcură apariţia diaconul, corul de copii şi stareţa. Cu o expresie enigmatică, din care răzbătea totuşi o anume reprobare, aceasta îl preceda pe regele însoţit... nu de regină, cum se aşteptase toată lumea, ci de favorita lui, doamna de Vintimille, escortată de ducele de Richelieu şi de marchizul de Villepail. Aşa cum fuseseră învăţate, elevele se afundară într-o adâncă reverenţă. Ridicând pe furiş fruntea, Baptistine şi Jeanne-Antoinette încercau să-i vadă, pe sub sprâncene, pe oaspeţi.

Căznindu-se să vorbească fără să-şi mişte buzele, Baptistine şopti:

— O cunosc pe doamna asta. O cheamă Pauline. Era îndrăgostită lulea de Floris...

Jeanne-Antoinette o mânca din ochi pe semeaţa Doamnă de Vintimille. Aflată în apogeul frumuseţii ei brune şi trufaşe, Pauline purta un costum de amazoană cu volane viorii, închis cu brandemburguri de aur. Un tricorn din aceeaşi culoare, aşezat şmechereşte pe o perucă de culoare albă, îi evidenţia tenul măsliniu. Frumuseţea ei strălucitoare încarna toate visele tainice ale fetiţelor închise în pension. Cu toate astea, acum privirile lor erau atrase în exclusivitate de rege.

Baptistine oftă, înfiorată:

— E parcă tot atât de frumos ca Floris...

Regele îşi plimbă peste şirurile de căpşoare plecate o privire plictisită, mascată de pleoapele puţin căzute ale ochilor lui migdalaţi, de culoarea tăciunelui. Obosit de vânătoarea la care Pauline îl urmase într-o caleaşcă, avea cizmele colbuite şi uitase să nu intre în mănăstire cu cravaşa în mână. Vântul îi biciuise faţa, îmbujorându-i pielea mată. Pe scurt, arăta întocmai ca un Făt-Frumos şi vizita lui avea să rănească multe

inimioare. Baptistine simţi că un val de sânge îi cuprinde obrajii. Regele şi Doamna de Vintimille începuseră să treacă în revistă elevele, recomandate rând pe rând de maica stareţă:

— Domnişoara de Luynes, premiul întâi la recitare.

— Foarte bine, domnişoară, moţăi regele din cap, cu o expresie glacială.

— Domnişoara de Laurageais, premiul întâi la desen.

— Bine, domnişoară.

— Domnişoara de Fondaudège, de curând venită la noi, are deja premiul întâi la clavecin.

Pauline de Vintimille se mulţumea să schiţeze un salut distant, care avea darul să le intimideze şi mai rău pe fetiţe.

„O adunătură de gâsculiţe... Ia te uită la ele cum mai cască ochii la rege, care mai de care cu gândul să-l farmece. Oricum, nu blegele astea cu caş la gură or să mi-l fure...” îşi spuse favorita, obsedată ca de obicei de teama că o rivală apărută din neant îi va răpi inima suveranului, întocmai după cum ea îl răpise surorii sale, Louise de Mailly.

— Domnişoara de Villeneuve-Caramey, premiul întâi la echitaţie, o auzi Baptistine, ca prin ceaţă, pe maica stareţă. Nu îndrăzni să-şi ridice privirea. Pentru prima oară în viaţa ei, Baptistine era intimidată.

Capitolul X

— Hmmm... spune-mi Richelieu, dacă nu mă înşeală memoria, parcă aveam la curtea noastră nişte domni de Villeneuve-Caramey? întrebă Ludovic al XV-lea,

simulând efortul de a încerca să-şi amintească.

Ducele se apropie de rege, zâmbind pe sub mustaţă. În afară de el, nimeni altcineva nu era la curent cu misiunea secretă încredinţată de rege lui Floris şi Adrien, şi de prietenia ce-l lega pe Prea-Iubit de cei doi fraţi.

„Mare prefăcut! – gândi cam ireverenţios ducele. Ce perfectă comedie joacă! De fapt nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat...”

— Întocmai, Majestate, răspunse el, cu glas tărăgănat şi cu acel accent caraghios, adoptat de la o vreme de cei din anturajul de la curte, contele z—Adrien şi cavalerul Floris de z-Villeneuve-Caramey z-au petrecut z-un an înainte de z-a fi trimişi în Rusia z-într-o z-ambasadă z-extraordinară a Majestăţii z-Voastre.

— Ah, da, da, acum ne amintim. Ridicaţi-vă, domnişoară, sunteţi cumva rudă cu acei domni?

Baptistinei, inima-i bătea de-i spărgea pieptul. Se simţea fascinată şi ameţită de acel glas straniu, uşor răguşit care, de unde până mai adineaori răsunase tăios şi sec, dobândea deodată o învăluitoare căldură.

Baptistine se ridică murmurând abia auzit:

— Da, Sire, sunt fraţii mei.

— Va să zică, domnişoară de Villeneuve-Caramey, eşti o bună amazoană! Mă bucur. Dar, la disciplinele celelalte, cum stai?

— Oh, Sire, răspunse Baptistine, redobândindu-şi cât ai clipi aplombul, nu sunt grozavă nici la muzică, nici la dans şi nici la dulcegăriile după care se dau de obicei în vânt mai toate fetiţele de-o şchioapă!

— Nu pare să fi trecut prea mult timp de când şi dumneata, domnişoară, te jucai cu păpuşile! observă

acru Pauline, care n-o plăcuse niciodată pe Baptistine şi care nu înţelegea de ce regele se arăta dintr-odată atât de binevoitor cu o mucoasă obraznică.

— Întocmai, doamnă, le împuşcam cu fratele meu Floris, pe care îl cunoaşteţi prea bine! răspunse Baptistine cu un simţ al replicii neaşteptat de dezvoltat pentru cei doisprezece ani ai ei.

Auzind-o pomenind de Floris, Pauline păli. Maica stareţă voi să o întrerupă pe Baptistine:

— Domnişoara de Villeneuve-Caramey este copilul nostru teribil. Şi acum, Majestate, îngăduiţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Pois...

— Las-o să vorbească, *ma mère*, las-o mă amuză... Dar ce altceva ţi-ar place să înveţi aici, la pension, domnişoară?

— Oh, Sire, spuse Baptistine, sigură pe ea şi fericită de atenţia nesperată pe care vedea că i-o acordă regele. Mi-ar place grozav să luăm lecţii de scrimă, să învăţăm să tragem cu arcul şi cu pistolul şi, mai ales, aş vrea să învăţăm să vânăm animale mari.

Stareţa se cutremură dezgustată, în timp ce călugăriţele îşi agitau vălurile şi bonetele ascuţite.

Regele izbucni în râs. Propunerea fetiţei îi mersese la inimă. Întorcându-se spre Pauline, îi spuse cu vocea lui hârâită:

— Copila asta are dreptate, la pension sunteţi învăţate tot soiul de tâmpenii care nu vă slujesc la nimic. Vezi, draga mea, dacă tu acum ai fi ştiut să călăreşti, m-ai fi urmat la vânătoare cot la cot cu mine şi nu de la distanţă, în caleaşcă... De aici înainte, *ma mère*, dorim ca la pensionul Ursulinelor de la Poissy, domnişoarele să deprindă meseria armelor şi arta vânatului de animale mari.

Bonetele conice se agitară furtunos, cuprinse de panică.

— Vom fi deosebit de mulţumiţi ca peste câţiva ani să ne fiţi prezentată la curte, domnişoară de Villeneuve-Caramey, nu uitaţi să spuneţi asta fraţilor voştri. Şi... dar cine este această fermecătoare copilă? întrebă regele, dând cu ochii de Jeanne-Antoinette, vizibil frapat de frumuseţea fetiţei.

Maica stareţă deschise gura să-i răspundă, dar Baptistine i-o luă prompt înainte:

— Este prietena mea, domnişoara Le Normant d'Etioles, Sire.

Maica superioară se sufocă de indignare. Asta era chiar prea de tot. Ce calvar, ce blestem pe capul ei, să suporte un asemenea copil! Regele zâmbi uşor, de parcă ar fi ghicit manevra Baptistinei şi murmură galant, cu intenţii evident cuceritoare:

— Oh, un nume frumos, pe potriva unui chip frumos! O să ne amintim de ele.

Jeanne-Antoinette se înroşi ca o cireaşă pârguită şi, incitată de Baptistine, se afundă într-o reverenţă încă mai adâncă. Când într-un târziu cele două fetiţe îndrăzniră să ridice iarăşi capul, regele şi suita lui se aflau departe. Peste câteva clipe părăseau în galop mănăstirea. Vizita se încheiase.

După „insolenţa" atitudinii lor, „inadmisibilă din partea unor eleve binecrescute", Baptistine şi Jeanne-Antoinette se aşteptau la o pedeapsă severă. Din fericire, ostenită peste măsură de acea dimineaţă agitată şi impresionantă în sinea ei de cele două micuţe, singurele care izbutiseră să atragă asupra lor atenţia regelui, biata stareţă se retrase de îndată, „ca să se roage Domnului", dacă nu cumva ca să-şi acorde

o odihnă binemeritată. Un roi de puştoaice le înconjurară de îndată pe eroinele zilei şi Baptistine o privi încântată pe Jeanne-Antoinette, care îi răspunse cu un zâmbet complice, făcându-i cu ochiul. Baptistine intuia că repurtase o victorie importantă. Pistruii otrăvitei Fondaudège se înverziseră de invidie. Profitând de înghesuială, Baptistine îi strivi în treacăt piciorul sub călcâi, învingându-şi definitiv inamica. Până-n seară, de-a lungul şi de-a latul mănăstirii, aveau să răsune cântece, laude, slujbe de mulţumire, vecernii şi Te Deum-uri în cinstea regelui şi a reginei. Pudic, diaconul avea să omită orice referire la prezenţa doamnei de Vintimille. După masa de prânz, domnişoarelor li se îngădui în sfârşit un scurt şi binemeritat repaus. Ieşiră cu toatele pe pajiştea interioară a mănăstirii, înfofolite în blăniţe lungi de hermină sau de petit-gris, cu căpşoarele acoperite cu capişoane. Ca de obicei, Baptistine şi Jeanne-Antoinette dădură fuga spre căbănuţa cu unelte a bătrânului Delphi, grădinarul. Acesta nu se afla pe acolo şi cele două neastâmpărate profitară, bineînţeles, pentru a face un lucru interzis: luară scara şi se urcară pe acoperişul dărăpănat al şandramalei ca să privească de acolo şoseaua ce, ducea spre Paris. Nu era prima oară că se cocoţau acolo. Uneori avuseseră noroc să vadă trecând în galopul cailor câte o caleaşcă ori câte un cavaler înfăşurat în mantia ce-i flutura în vânt. O dată chiar se întâmplase ca unul din aceştia să le zărească pe cele două fetiţe suite acolo şi rebegite de vântul îngheţat. Le salutase râzând, fluturându-şi vesel tricornul. Amintindu-şi de romanticul necunoscut, fetiţelor încă şi acuma li se urca sângele în obraz, chiar dacă gândurile le erau în întregime stăpânite de

victoria lor de dimineaţă şi de făptura regelui.

Baptistine pufni în râs:

— Oh, Jeannette, ai văzut ce mutră a făcut *ma mère*, când te-am prezentat ca domnişoara Le Normant d’Etioles?

Jeanne-Antoinette o apucă de mână:

— Tu m-ai salvat, Baptistine. N-am să uit niciodată asta.

N-avură timp să se lase pradă înduioşării, pentru că atenţia le fu atrasă de trei căruţe cu coviltir, trase de cai costelivi. O trupă hirsută şi multicoloră, alcătuită din bărbaţi, femei, copii, căţei şi capre le urmau într-un tărăboi de nedescris... Arcurile căruţelor gemeau sub greutatea ustensilelor cele mai heteroclite, peste care şedeau claie peste grămadă femei tinere alăptându-şi pruncii şi bătrânele prea ostenite pentru a face drumul pe jos. Baptistine şi Jeanne-Antoinette priveau amuzate acea adunătură ciudată, care nu le înspăimânta câtuşi de puţin. Deodată, ridicând capul, o femeie cu ochi de jăratec le zări. Zâmbi şi se apropie de zid, spunându-le într-o franceză cu un foarte pronunţat accent străin:

— Dacă-mi daţi un bănuţ de aur, frumoaselor, am să vă ghicesc tot viitorul.

Baptistine şi Jeanne-Antoinette se priviră perplexe; ca întotdeauna n-aveau bani la ele, dar mureau de curiozitate să afle ce anume le-ar fi putut dezvălui ţiganca.

Înţelegând ce se petrecea în mintea lor, femeia îşi îndreptă arătătorul spre blăniţele lor şi le făcu următoarea propunere:

— Daţi-mi hăinuţele şi vă spun tot.

Încântate, Jeanne-Antoinette şi Baptistine se executară într-o clipită. Rămase numai în rochie, cam

tremurau de frig, dar nici că le păsa, fericite că îşi vor afla viitorul. Ţiganca chemă cu un gest larg una din căruţe care se apropie de zid şi, suplă ca o felină, se urcă dintr-un salt pe coviltirul ei, pentru a se afla mai aproape de cele două fetiţe. Sub coviltir, pe o saltea cu paie zăcea chircită o bătrână chioară şi cocârjată de ani, cu chipul supt de boală, cu pielea gălbejită ca pergamentul, în obrazul ei de mumie, singurul lucru viu era ochiul, atent ca de uliu. Dintr-o dată pe Baptistine şi Jeanne-Antoinette le trecură un fior de nelinişte. Neaşteptata proximitate a şatrei de nomazi începea să le cam sperie. Tânăra ţigancă îngână melodios:

— Tu, drăguţă blondă, ai să fii foarte bogată lângă un bărbat foarte chipeş şi al să ai mulţi copii, iar tu, frumoaso... continuă ţiganca, uitându-se la Jeanne-Antoinette, tu...

— Stai, Zingara, spuse deodată bătrâna, ridicându-se de jos cu o agilitate de nebănuit pentru vârsta ei, stai! În creştetul acestor copile văd lucind o stea.

Din ce în ce mai îngrozite, Jeanne-Antoinette şi Baptistine rămâneau totuşi locului, ca vrăjite. Cu un gest brusc, bătrâna le apucă de mâini şi spuse Jeanne-Antoinettei:

— Dă-mi palma încoace... Pe tine fetiţo, or să te invidieze toate femeile, vei fi ca şi regină, iar tu, continuă ea, privind-o pe Baptistine, tu vei traversa oceanul... Ah, vei avea un destin dificil. Şi tu ai putea urca la fel de sus ca şi prietena ta... văd şi pentru tine o coroană... dar oare ai să ţi-o doreşti? Ah, iată-l şi pe bărbatul ce-ţi va fi sortit... s-a născut în vecinătatea unui tron... nu înţeleg, cum vine asta?... oh, da... e departe, foarte departe... se află în primejdie, mereu în primejdie... oh, totul se învălmăşeşte în capul meu.

Bătrâna le dădu drumul la mâini. Fetiţele erau dezamăgite că totul durase atât de puţin.

— Cine sunteţi şi încotro vă duceţi, măicuţă? îndrăzni Baptistine să o întrebe.

— Ei, fata mea, noi mergem încotro vedem cu ochii. Aşa le-a menit Dumnezeu celor din neamul nostru. Acum ne întoarcem spre soare-răsare, departe, hăt departe, unse iarna e deşert de gheaţă şi vara deşert de arşiţă.

Baptistine şi Jeanne-Antoinette se priviră mirate. Un bărbat şuieră scurt şi căruţa se urni din loc hurducându-le pe cele două ţigănci. Clopotul mănăstirii suna adunarea elevelor. Baptistine coborî cea dintâi de pe acoperiş. Ajunsă jos, strigă veselă:

— Vino, Reginuţa mea, o să întârziem. De-acum înainte aşa o să-ţi spun: Reginuţa...

Suflecându-şi fustele, fetiţele alergară spre pajiştea centrală. Deodată, Baptistine se apucă de încheietura mâinii stângi şi gemu înăbuşit:

— Vai, mi-am pierdut brăţara de aur cu medalion! O aveam de la Floris şi păstram acolo portretul lui... Elisa o să mă certe... Vai ce rău îmi pare! Ei, nu-i nimic, pe Floris îl port oricum în suflet, adăugă ea în şoaptă.

— Baptistine, oare o fi ceva adevărat din tot ce ne-a îndrugat bătrâna? murmură Jeanne-Antoinette, oprindu-se o clipă din alergat.

Avea ochii strălucitori şi-şi apăsa pieptişorul abia mijit cu amândouă mâinile, ca să-şi potolească bătăile unei inimi agitate deopotrivă de fugă şi de emoţie.

— Mai încape vorbă, Reginuţă, trebuie să fie adevărat! răspunse fără să clipească Baptistine. Oricum, ce-am auzit adineaori e mai amuzant şi mai puţin plictisitor decât discursurile pisăloagelor noastre

de călugăriţe!

— O să fiu ca şi regină... ca şi regină, Baptistine... da... regele mă va iubi... mai mult decât o iubeşte pe otrava asta de madam Vintimille.

— Iar eu, Reginuţa, am să călătoresc... am să călătoresc ca Adrien şi ca Floris.

Şi cele două micuţe îşi reluară cursa, dând nas în nas cu maica Marie-Marthe, pe care, congestionate şi emoţionate, fură cât p-aci s-o dărâme de-a-npicioarelea. Exasperată, aceasta îşi înălţă braţele spre cer implorând ajutorul sfintei Rita, „patroana cazurilor fără de speranţă”.

Frumoasa Zingara râdea în hohote, dezvelindu-şi şiragul de dinţi albi şi regulaţi, ca mărgăritarele. Prada zilei fusese straşnică, îşi spunea ea, mângâind cele două cape de blăniţă şi muşcând torsadele brăţării de aur pentru a se asigura că erau într-adevăr din metal preţios. Legănată de mersul căruţei, bătrâna părea cufundată într-un vis cu ochii deschişi... ţeapănă şi nemişcată, mormăia vorbe fără noimă:

— Da, da, drumul e lung... fără de sfârşit... ca viaţa... dar ne reîntâlnim... întotdeauna... ne reîntâlnim...

În timp ce caleaşca intra în curtea castelului Versailles, regele, care tot lungul drumului nu-şi descleştase buzele, spre enervarea Paulinei, catadicsi să-i adreseze cuvântul:

— Ai pălit, draga mea, când puştoaica a pronunţat numele lui Floris.

Pauline tresări şi se grăbi să protesteze vehement.

— Eu? Ce idee Louis! Aceşti Villeneuve-Caramey nu sunt decât nişte sărăntoci, iar neobrăzata aia mică e

o...

— Uneori mă întreb de ce te suport lângă mine, îi tăie sec vorba regele. Eşti dură, orgolioasă şi rea.

— Da, îi replică Pauline, dar tocmai de asta mă şi iubeşti, pentru că te tratez, Louis, ca pe oricare alt bărbat, în ochii mei tu nu eşti monarhul, ci amantul meu.

Caleaşca se oprise. Regele puse mâna pe clanţă, pentru ca Richelieu, care asista, ca o fantomă, la acea mica scenă regală, să nu poată deschide portiera.

— Prea bine, doamnă, vă ordon să răspundeţi monarhului şi nu amantului, spuse dintr-o dată Ludovic al XV-lea, pe un ton glacial, dacă Floris v-a iubit sau nu.

Înspăimântată de expresia lui impenetrabilă, Pauline capitulă:

— Da, Sire, dar eu... nu...

— Îmi e de ajuns, doamnă, nu stricaţi totul cu minciunile voastre... aţi pălit pentru a doua oară... E-n ordine... ne vedem diseară.

Regele sări jos din caleaşcă şi fără o privire pentru supuşii lui se îndreptă cu pas rapid spre castel. Intră direct în apartamentele sale şi se închise în cabinetul secret. Odată singur, se trânti într-un fotoliu şi oftă:

— Copila aceea era nostimă şi plină de neastâmpăr, întocmai ca şi fraţii ei... fraţii ei... Doamne, cât mă apasă singurătatea asta!

Rămase o clipă cufundat în gânduri, apoi sări în sus şi bătu din palme:

— Bontemps!

Cât ai clipi uşa se deschise, şi în pragul ei se ivi fidelul său valet.

— A sosit vreo veste din Rusia?

— Nu, Sire, răspunse valetul, aplecându-se cu

respect afectuos să scoată cizmele noroite ale suveranului său, dar domnul de Belle-Isle a intrat în castel pe scara secretă şi aşteaptă de câteva minute pe Majestatea Voastră.

— De ce nu spui? Să vie imediat! se ridică regele, impacientat.

Un bărbat cu trăsături spirituale şi haine prăfuite ca vai de lume se precipită spre rege care, fără să se uita la ţinuta lui, îi strânse călduros mâinile.

— Îţi mulţumesc, prietene, că te-ai grăbit.. Ei, care-i răspunsul?

— Maiestate, spuse Belle-Isle, vin direct de la Berlin. Am vorbit în mare taină cu Majestatea Sa Frederic, la castelul Sans-Souci. *N-o va susţine* pe verişoara lui, regenta Rusiei. Regele Prusiei mi-a declarat textual. Îngăduiţi-mi, Sire, să vă reproduc cuvintele lui: „Spune-ţi-i lui Louis că nu-mi sunt rude decât prietenii. Brunswickii sunt nişte imbecili şi prefer de o mie de ori să am de-a face cu o Rusie inteligentă. De altfel, în veacul al XIV-lea Romanovii erau de origine prusacă", a adăugat Frederic, frecându-şi mâinile şi izbucnind în râs.

— Îţi mulţumesc, Belle-Isle, îi spuse Prea-Iubitul, te-ai achitat minunat de o misiune mai mult decât delicată. Acum ne rămâne să transmitem această veste ţarevnei. Să încercăm să-i dăm de ştire prin intermediul agentului nostru polonez. Trebuie să fim extrem de prudenţi. Dacă Austria află cumva de hotărârea lui Frederic, sare în aer butoiul cu pulbere... Grozav tip Frederic... Asta zic şi eu prinţ... un adevărat şef de stat, un mare şef de stat, adăugă visător Ludovic. Îl admir profund. Prusacii au mare noroc să aibă în fruntea lor o personalitate de geniu...

Regele îşi cuprinse capul între degetele lungi şi albe, împodobite cu un singur diamant bătut cu safire. Uitând preţ de o clipă că se afla în prezenţa lui Belle-Isle, începu să vorbească de unul singur:

— Da, Frederic e un tip puternic. Probabil că nu are slăbiciunile mele... nu s-ar fi îndrăgostit de Pauline... n-ar avea îndoielile, ezitările, neîncrederea mea... Ah! nici un prieten adevărat... adică nu, sunt nedrept... Floris, suflet nobil, va să zică tu o iubeai şi n-ai suflat o vorbă... te-ai dat de-o parte din faţa regelui tău. Villeneuve... Villeneuve... prieteni dragi, tare îmi mai lipsiţi şi când mă gândesc că poate v-am trimis la moarte... oh, politica asta!... politica... ce greu e să fii rege, ce neliniştit sunt pentru ei...

În aceeaşi clipă uşa cabinetului se dădu în lături şi valetul Bontemps anunţă cu voce veselă:

— A sosit poşta de la Petersburg, Sire!

— Ah, ridică regele capul, în sfârşit veşti de la ei. O să aflăm imediat...

Capitolul XI

Sigur pe sine, Floris o apucă de talie pe Julia de Mengden, petrecându-şi mâna pe sub mantia ei de lână. La rândul său, Julia îi întinse o mână rigidă ca oţelul, sub mănuşa moale de blană. Împreună, cei doi tineri se lansară graţios pe oglinda de gheaţă a lacului Dubino. Privit de la distanţă, spectacolul perechilor de boieri ce lunecau uşor, în scârţâit de patine, râzând şi glumind întruna, era o încântare. Văzută însă de aproape, atmosfera acelei scene neobişnuit de

matinale se dovedea mai mult decât încordată. Curtenii se uitau nedumeriţi la marchiz şi la fraţii „de Caramey”, întrebându-se ce semnificaţie putea avea prezenţa francezilor în anturajul favoritei. Cu toţii remarcaseră absenţa regentei, a miniştrilor ei şi, mai cu seamă, a ţarevnei. S-ar fi spus că domnişoara de Mengden preluase frânele puterii. În sinea lor, boierii lor cârteau, care mai de care. Spiritele erau încinse. Până la revolta deschisă nu mai era decât un pas. O singură scânteie ar fi fost de-ajuns şi totul sărea în aer. Prefăcându-se a ignora cu desăvârşire situaţia, Julia de Mengden pirueta dezinvolt, făcându-i mii de complimente lui Floris. Acesta, circumspect, nu se putea împiedica să nu se simtă tulburat de privirile provocatoare ale favoritei.

„Eşti frumos ca nimeni altul, dar am eu ac de cojocul tău”, păreau să spună ochii ei.

„Iar eu, panteră îndrăcită, ştiu eu cum să te îmblânzesc”, gândea la rândul lui Floris, lăsând-o să creadă că se pretează avansurilor ei în timp ce patinau de zor, schimbând amabilităţi.

— Cum se va desfăşura vânătoarea, Fräulein de Mengden?

— Ah, domnule cavaler, va fi o simplă „siberiancă”.

— Adică? Nu uitaţi, domnişoară, că regulile noastre de vânătoare nu au nimic în comun cu ale voastre.

Favorita zâmbi şi îşi lăsă capul pe spate. Părul ei negru, revărsat de sub şapca de hermină, atinse obrazul lui Floris, care o cuprinse ceva mai energic de talia fină, bine strânsă în corset. Julia de Mengden oftă, clipi des din genele lungi şi adăugă pe un ton şăgalnic:

— Ţineţi-vă scai de mine, domnule curios, şi veţi afla în detaliu ce este „siberiancă”.

Perfect lucid, Floris se simţi cuprins de un vag simţământ de nelinişte. Oare ce-i pregătea această femeie diabolică? „Să mă fi recunoscut lângă patul regentei?, se întrebă el. Tot ce se poate”. Oricum, era hotărât să meargă până la capăt. Şi ca să-şi ofere un alibi propriei conştiinţe care-i şoptea că nu proceda chiar cum s-ar fi cuvenit, se grăbi să-şi spună: „Julia ştie cu siguranţă încotro se îndrepta caleaşca pe care am zărit-o ieşind din curtea Palatului de iarnă şi care o ducea, fără nici o îndoială, pe ţarevna, spre o destinaţie necunoscută. Prin Julia de Mengden sunt pe urmele unui fir. Prin ea voi ajunge la prinţesă”. Cufundat în gândurile sale, Floris executase un viraj larg, depărtându-se simţitor de restul patinatorilor. Profitând de ocazie duse la buze mâna Juliei şi îi sărută pielea fină, catifelată, a încheieturii. Fără să se împotrivească, Julia se lăsă moale pe braţul lui, şoptindu-i:

— Am să te aştept în bisericuţa părăsită din păduricea de pe latura de răsărit a moşiei.

Fără să prindă o iotă din acel dialog, Trotti şi Adrien îi observau cu îngrijorare pe cei doi, de la distanţă. Înfrigurat, marchizul îşi trase până sub bărbie cuvertura din blană de veveriţă şi, ridicând capul spre Adrien, murmură:

— Sunt de acord cu planul tău, prietene, dar supraveghează-l pe acest lunatec; cine ştie ce prostie e în stare să mai comită! Te pomeneşti că-l crănţăne fiara aia superbă!

Adrien îl asculta cu atenţie, în timp ce-l împingea cu o săniuţă ce aducea mai degrabă a fotoliu pe patine.

— Cu siguranţă că femeia asta are un plan împotriva noastră şi vrea să-l folosească pe Floris drept

momeală, mârâi el, înghiţindu-şi brusc vorbele la apropierea unei perechi de tineri boieri care trecură râzând pe lângă ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, conte Voronţov, nu pot să mă ţin după dumneata! exclama femeia, o frumoasă blondă, însoţită de un bărbat chipeş şi foarte înalt, care îi aruncă o privire iscoditoare lui Adrien. Fără să ştie nici el de ce, acesta îl antipatiza instinctiv.

— Al vreo idee cine e ăsta, Trotti? întrebă Adrien, urmărindu-l cu privirea pe când se depărta.

— Da, este contele Voronţov, după cât se pare un partizan devotat de-al ţarevnei. Dacă tronul i-ar reveni ei, cu siguranţă că şi el s-ar alege cu un post important în guvern.

Adrien alungă impresia fugitivă de antipatie ce-l încercase.

„M-am prostit de-a binelea. Devin nervos, îşi spuse el posomorit. Omul ăsta e din tabăra noastră şi când colo, eu... Prea înclin să văd numai duşmani pretutindeni”.

Se aplecă din nou înspre Trotti:

— Să revenim la oile noastre! Avem nevoie de cel puţin două ceasuri. Vă rog, fiţi cu băgare de seamă în lipsa noastră.

— Nici o grijă, prietene, la nevoie părăsesc vânătoarea şi mă adăpostesc într-un loc sigur. Dacă isprăviţi la timp, mă găsiţi aici. Dacă nu, ne întâlnim la palat, la festinul vânătorilor. Dar nu-l preveni decât în ultima clipă. Decizia trebuie să-i revină lui. Lui şi numai lui, neinfluenţat de nimeni.

Marchizul îi făcu semn să-l conducă înspre Floris, întrebându-l în treacăt:

— Dar încă nu mi-ai spus cum veţi părăsi vânătoarea, tu şi fratele tău?

— Nu te teme, Trotti, am eu o metodă infailibilă, răspunse Adrien zâmbind şi coborând vocea, pentru că se apropiau de cei doi.

Cu obişnuita lui cochetărie, marchizul se asigură mâi întâi că peruca şi tricornul îi sunt bine aşezate pe cap, apoi îşi potrivi graţios faldurile cuverturii de blană şi de-abia după aceea strigă:

— Ah, câtă eleganţă, domnişoară de Mengden, vă asigur că graţia voastră le-ar face să pălească de invidie pe doamnele de la Versailles.

Favorita îi aruncă lui Trotti o privire neagră ca păcura şi Adrien îşi spuse că, dacă le-ar fi stat în putere, pupilele ei ar fi topit instantaneu gheaţa pentru ca marchizul să se afunde pentru totdeauna în adâncul lacului, cu complimentele şi cu fotoliul său cu tot. Fără să-şi piardă cumpătul, ambasadorul continuă, adresându-i-se de astă dată lui Floris:

— Domnule cavaler, fii bun şi schimbă-l pe domnul conte, care şi-a dat duhul împingându-mă. Sper că domnişoara de Mengden n-o să v-o ia în nume de rău că o părăsiţi ca să vă ocupaţi de un biet bătrân ce nu cunoaşte ca voi, tinerii, secretele patinajului...

Adrien de-abia se ţinea să nu pufnească în râs. Era aşa de caraghios să-l audă vorbind astfel pe marchizul ce nu avea decât treizeci şi opt sau patruzeci de ani şi plesnea de sănătate. Probabil că proceda astfel ca să o scoată din sărite pe favorită. Floris se înclină şi braţul lui părăsi cu regret talia Juliei pentru a se sprijini de sania marchizului, în timp ce fratele său îi saluta scurt şi o antrena pe Julia spre celelalte perechi de patinatori.

— Patinezi cam imprudent, domnule conte! S-ar putea să cazi şi să nu mai fii în stare să te ridici, îi

spuse frumoasa creatură lui Adrien, pe un ton acru.

Acesta îi zâmbi calm:

— Vai, Fräulein de Mengden, din fericire, fratele meu şi cu mine ne aflăm întotdeauna unul în apropierea celuilalt, gata să ne ajutăm în caz că unul din noi s-ar împiedica ori ar păţi ceva.

„Fir-ar să fie, femeia asta mă urăşte, nu glumă”, îşi spuse el, continuând cu acelaşi glas fermecător şi curtenitor:

— Oricum, dacă din nefericire s-ar întâmpla să cad, vreau să sper din toată inima, domnişoară, că n-am să vă trag după mine.

Dispreţuitor, favorita nu-i mai răspunse, adresând de departe un mic zâmbet complice lui Floris, care îl împingea acum pe marchiz, ce-i drept cu destul de puţină tragere de inimă. Interceptând acest semn de conivenţă, Adrien se întrebă:

„Ce nou plan infernal a pus la cale femeia asta? De e îndreptat cumva împotriva fratelui meu, voi şti să i-l zădărnicesc!”

Fără să bage de seamă bosumflarea lui Floris, marchizul îl trase de unul din brandemburgurile pelerinei lui de iepure.

Tânărul se plecă înspre tricornul ambasadorului.

— Ah, ce graţie au patinatorii ăştia, te stil, ce eleganţă! exclamă zgomotos Trotti, agitându-şi dantelele şi blănurile şi continuând apoi cu voce joasă: Ai grijă, nebunule, suntem înconjuraţi de iscoade! Am pus ceva la cale cu fratele tău. Dă-i ascultare întru totul, cu excepţia unui singur lucru în care sufletul şi onoarea ta îţi vor comanda ce cale ai de ales.

„Ce mai e şi păsăreasca asta? se întrebă Floris. Trotti iar a luat-o razna?”

— Te rog să nu te mai desparţi nici o singură clipă de slujitorii tăi! Auzitu-m-ai? Şi lasă iniţiativele fanteziste, pentru altă dată, te rog foarte mult! Nu-mi plac deloc ochii acestei Mengden. Am impresia că ne pregăteşte o surpriză urâtă. Şi veniţi la mine de cum aţi isprăvit!”

„Isprăvit, ce anume? Of, mă enervează cu misterele astea ale lui. Pentru atâta tot m-ai luat de lângă Julia, tocmai când eram pe punctul s-o dau gata? Ca să-mi torni balivernele astea?” îşi spuse Floris agasat, nu într-atât totuşi încât să nu îl întrebe pe marchiz:

— Păi dacă primejdia e chiar atât de mare, pe dumneata, Trotti, cine te apără cât lipsim noi?

— Oh, ce frumoasă e Rusia sub zăpezile ei! le strigă Trotti perechilor de patinatori, apoi adăugă cu glas coborât: Eu nu mă mişc din sania mea, dar voi... voi nu ştiu ce vânat veţi găsi... tare mi-e teamă că la vânătoarea asta o să facem de toate numai de vânat n-o să vânăm... Trebuie să ne ţinem tari, din credinţă pentru regele Franţei... din credinţă pentru ţarevnă. Fii cu băgare de seamă, fiule, te implor, ai grijă...

— Nu te teme, Trotti, răspunse Floris, mişcat de solicitudinea şi de afecţiunea aproape paternă a marchizului Doar suntem înarmaţi

Spunând aceasta, îşi pipăi pumnalul pe care şi el şi Adrien avuseseră precauţia de a şi-l strecura la brâu, ştiind că o vânătoare siberiană consta din „atacarea animalelor cu arme albe”. Ar fi fost dezonorant să ucidă lupii cu pistolul.

Pe peronul castelului, doi superbi „Ivanuşca”, cu trăistuţe din catifea roşie şi şnur auriu, petrecute pe după gât, sunară prelung din corn. Şepcile şi hainele din postav verde brodat cu mătase roşie, precum şi clopoţeii pe care-i ţineau în mână, aminteau că, pe

vremuri, acestor şoimari li se spunea „Ivan”.

Patinatorii se despărţiră cu regret de gheaţa lacului, îndreptându-se spre castel. Floris şi Adrien simţiră că li se strânge inima. Ca odinioară, în copilăria lor, Dubino părea să-i protejeze cu dalba lui siluetă. În exterior, clădirea se modificase prea puţin. După ce fusese unsă împărăteasă, Ecaterina, prea fericită să se poată instala aici, în locul Maximiliennei, adăugase o singură nouă aripă.

„Oh, buna mea mamă, îşi spuse Adrien, în curând fiul tău cel mare îşi va împlini făgăduiala făcută ţie”.

Floris închise o clipă pleoapele. Oare nu pe acest peron, dulcea umbră a mamei lor prea-iubite îi chema drăgăstos să-şi mănânce turta dulce cu unt şi să-şi bea ceaiul cu smântână, gustarea preferată a copilăriei lor? O ocheadă a Juliei de Mengden îl readuse la realitate. Nu era momentul să se lase pradă amintirilor duioase.

„Nu uita de întâlnirea noastră”, părea să spună privirea ei atentă.

„Cum aş putea uita?”, îi răspundeau ochii lui Floris.

În curtea castelului toată lumea se pregătea de vânătoare. Slujitorii ofereau vânătorilor pahare cu hidromel purpuriu şi vodcă, platouri imense cu piroşti fierbinţi care aveau avantajul că încălzeau mâinile şi stârneau setea. Floris îşi dădu seama că bea vodca de parcă ar fi fost apă de izvor. Mujicii aduseră de căpăstru caii care scoteau trâmbe groase de abur pe nări şi vreo treizeci da vânători se aruncară în şei, chiuind vesel. Majoritatea doamnelor intraseră în castel, cu excepţia Juliei de Mengden, care, croită din alt aluat, încăleca bărbăteşte pe o iapă cu ochi galbeni din cale afară de năbădăioasă, întocmai ca stăpâna ei.

Feodor şi Li Kang înşeuaseră caii şi se apropiau acum

de Floris şi de Adrien.

— Am fost să dau o raită pe acolo, boiernaşule, fără să mă vadă nimeni, şopti Feodor, prefăcându-se că scurtează chingile pentru stăpânul său.

— S-a schimbat ceva?

— Nu, boiernaşule, statuia e la locul ei, numai că pretutindeni mişună puzderie de paznici pădurari.

— Ai grijă, Floare de Mai, murmură Li Kang. Simt că mă mănâncă coada. Asta e un semn de la Budha, care mie nu-mi prea place. Te paşte o primejdie.

Floris îl bătu afectuos pe umăr. Câţiva boieri îi priviră, miraţi de relaţiile existente între francezi şi ciudaţii lor servitori. Dar din partea reprezentanţilor regelui Franţei te puteai aştepta la orice fantezie.

— Unde e Grégoire? îl întrebă Floris pe fratele său.

— L-am trimis la ambasadă, cu Georges-Albert, să ne supravegheze reşedinţa, îi şopti Adrien.

Floris scutură din cap, nemulţumit de toate acele manevre făcute fără ştirea lui şi, înainte să pornească în galop pe urmele pilcului de vânători, aruncă peste umăr e remarcă agresivă fratelui său:

— Dacă tot n-aveţi nevoie şi de părerea mea, atunci mă duc să vânez de unul singur!

Adrien zâmbi împăciuitor.

— Răbdare, frăţioare, răbdare!

Aşa ceva chiar că nu i se putea cere lui Floris, care galopa deja cu furie, îmboldindu-şi din răsputeri calul cu pintenii.

— Mă cred încă un copil şi nu vor să-mi spună nimic, deşi numai şi numai datorită mie au putut lua legătura cu ţarevna, descoperi complotul regentei şi...

Indignat, Floris pregăti o listă întreagă de servicii pe care le adusese cauzei lor comune şi pe care de-abia

aştepta să le înşire nerecunoscătorilor săi tovarăşi de aventură.

Vânătorii se aflau de-acum la oarecare distanţă înaintea lui, chiuind sălbatic. Câinii de Arhanghelsk lătrau cu furie, alergând sprinten pe gheaţă cu lăboaiele lor rotunde, despicând zăpada cu piepturile lor puternice. Dar pe Floris toate astea îl interesau prea puţin. Trăgând în piept cu deliciu o gură de aer îngheţat, dădu pinteni calului ca să o prindă din urmă pe domnişoara de Mengden. Ajunsă la liziera pădurii, aceasta se întorcea întruna să privească spre Floris, de parcă ar fi vrut să îl atragă ca un magnet. Văzându-şi fratele cu desăvârşire vrăjit de apriga amazoană, Adrien îşi spuse că sosise clipa să intre în acţiune. Întinzând galopul calului, ajunse în dreptul lui Floris. Ca un călăreţ dibaci ce era, trase brusc de frâu, obligându-şi calul să se cabreze în plin galop cum făceau cazacii, şi ghemuindu-se se lăsă să lunece la pământ, ca şi cum l-ar fi azvârlit armăsarul din şa. Mirat să-l vadă executând această fentă deprinsă în copilăria lor în Ucraina, Floris se opri totuşi să vadă dacă nu cumva Adrien se lovise. Cum acesta nu mai mişca, descălecă şi o luă la fugă spre el, urmat îndeaproape de Feodor şi de Li Kang. Culcat în zăpadă, Adrien le făcu semn să se apropie, ca şi cum ar fi fost pradă unei dureri violente. Juca o atât de perfectă comedie, încât cu toţii sfârşiră prin a crede că i se întâmplase cu adevărat un necaz. Când colo, odată ajunşi lângă el, Adrien privi în direcţia pădurii şi zâmbi satisfăcut. Stratagema lui izbutise de minune. Mai mulţi vânători îl văzură căzând şi acum îşi băteau, fără îndoială, joc de francezul care habar nu avea să se ţină în şaua calului. Tuturor avea deci să li se pară normal că va întârzia puţin, cât să-şi vină în

fire după buşitură. Lui Adrien puţin îi păsa de reputaţia lui hipică. Esenţialul era că izbutise să-şi oprească fratele în clipa când nebunul de el se pregătea să se ia după Julia de Mengden care, urmărind de la distantă întreaga întâmplare, blestema printre dinţi:

— Imbecilul, sper că şi-a frânt măcar spinarea. Şi cretinul ăla mic ce face, nu mai vine odată?

— Chiar te-ai lovit, Adrien? îl întrebă îngrijorat Floris, aplecându-se spre el.

Tânărul îl linişti cu un surâs şi, indicând cu capul silueta neagră a Juliei de Mengden ce se topea printre arbori, îi spuse lui Li Kang:

— Fii bun, prietene, urmăreşte-o fără să te faci văzut de ea şi vino la locul ştiut.

Credinciosul chinez încuviinţă. Clătinându-şi coada şi încreţindu-şi încă mai mult pleoapele migdalate, glăsui cu adânc dispreţ:

— Vacii care-l loveşte pe Budha îi cad coarnele. Voi fi invizibil ca duhul vântului, Bucurie a Zilei.

Ca pentru a-şi întări spusele, Li Kang sări în şa şi o porni ca o nălucă. Mulţumit, Adrien se ridică într-un cot, jucând în continuare comedia durerilor, spre a înşela privirile indiscrete ale unor eventuali întârziaţi ce ar fi putut da pe neaşteptate peste ei.

— Şi acum, Floris, ai să ne urmezi, pe Feodor şi pe mine.

— Nu înţeleg, protestă nemulţumit tânărul. Unde şi de ce să merg? Ce-i cu toate misterele astea? Eu unul m-am cam săturat. Ştii bine că te-am urmat întotdeauna, Adrien, dar de data asta cam întreci măsura.

Adrien întinse mâna mezinului şi se ridică anevoie în picioare, prefăcându-se a şchiopăta.

— Să nu inversăm rolurile, frăţioare! După câte ştiu, eu sunt cel ce te urmează în permanenţă.

Floris roşi şi lăsă capul în pământ, ruşinat.

— Vroiam să spun că am o întâlnire importantă, care s-ar putea să fie de cea mai mare însemnătate pentru ţarevnă şi...

— Las-o baltă, frăţioare, i-o reteză Adrien, pe un ton autoritar. M-am prefăcut anume ca să te salvez din capcana în care te pregăteai să te arunci cu ochii închişi. Iar acum ai să ne urmezi într-un loc mult mai important, pentru tine şi poate chiar pentru ţarevnă. Nu-i aşa, Feodor?

— Da, înălţimea Voastră, răspunse grav ucraineanul, folosind pentru prima oară acest apelativ, la adresa lui Adrien, ca pentru a-i arăta lui Floris că era cazul să dea ascultare fratelui său mai mare. Apoi, întorcându-se spre mezin, cazacul adăugă:

— Vino, boiernaşule, a sosit clipa să cunoşti vrerea lui Petruşka.

Floris îi privi cu atenţie chipul brăzdat de cicatrice şi citi în unicul lui ochi o emoţie ieşită din comun. Impresionat, tăcu mâlc, încălecă docil şi-i urmă în direcţia serelor de la Dubino, unde creşteau portocali, lămâi şi un soi de plante rare întâlnite numai în peninsula Apsheron, lângă Baku...

— Florile astea le-a adus ţarul la naşterea ta, boiernaşule, murmură Feodor, arătându-i-le prin geamul serei.

Cei trei bărbaţi descălecară şi îşi priponiră caii de un copac fructifer, cu trunchiul şi ramurile înfăşurate în saci de pânză şi în paie. Neliniştiţi, Floris şi Adrien priveau mereu înapoi, deşi, după cât se părea, nimeni nu dăduse atenţie venirii lor. Floris îşi urma tovarăşii

din ce în ce mai intrigat. Intrară în sera cea mare unde sobele, savant plasate, răspândeau o căldură de etuvă. În mijlocul serei, printre hârdaiele cu portocali, se înălţa o statuie a Dianei, trăgând cu arcul.

Adrien era palid ca un mort. Feodor inspecta rapid locul, să se asigure că în afară de ei nu se mai afla nimeni acolo. Deodată o uşă se deschise şi doi mujici, însoţiţi de un paznic forestier, îşi făcură apariţia.

— Ce doresc Înălţimile Voastre? întrebă paznicul cu o politeţe uşor ameninţătoare.

Adrien se aşeză gemând pe o bancă şi rosti cu greu, pe franţuzeşte.

— Vrei, te rog, bunule Feodor, să le traduci acestor brave persoane că am tras o căzătură zdravănă de pe cal şi că vreau să mă odihnesc puţin aici, la căldură, înainte a mă alătura din nou tovarăşilor mei de vânătoare? Bineînţeles, dacă nu este interzis să stăm aici.

Paznicul, după toate aparenţele unul din zbirii domnişoarei de Mengden, se uită bănuitor la cei trei străini, apoi dădu un ocol rapid serei. Păru satisfăcut de rezultat, spunându-şi fără îndoială că oaspeţii nu aveau ce alt rău face în acel loc decât cel mult să deoache plantele exotice. Totuşi, dintr-un exces de precauţie, după ce se plecă până la pământ în faţa lui Adrien şi a lui Floris, se întoarse către Feodor şi îi spuse:

— Comunică, te rog, înălţimilor lor, că îi trimit pe aceşti doi mujici la castel să le aducă ceva de-ale gurii şi niscaiva băutură, în timp ce eu rămân la dispoziţia înălţimilor lor, pentru orice le va fi de trebuinţă. Imperturbabil, Feodor traduse stăpânilor săi, cuvânt cu cuvânt, ceea ce ei pricepuseră de la bun început. Uşa

se închise în urma celor doi mujici. Trecură câteva minute. Pe banca lui, Adrien pălea văzând cu ochii. Feodor fluiera vesel un marş ucrainean tot apropiindu-se pe nesimţite de statuia Dianei, în timp ce paznicul se plimba nepăsător printre hârdaiele cu portocali. Floris aştepta calm să vadă ce se va întâmpla mai departe. Deodată, privirea lui o intersectă pe a lui Adrien şi, prompt ca întotdeauna, pricepu ce aştepta acesta de la el. Cuprins de o bruscă bună dispoziţie, se apropie de paznic şi, cu un zâmbet nevinovat, îi spuse pe franţuzeşte:

— Frumoase fructe, frumoase plante, frumoşi arbori.

Bărbatul se înclină politicos, fără să înţeleagă o iotă.

— Da, da, boierule.

Nefericitul nu apucă să spună mai mult de atât. Pumnul de fier al lui Floris îl trăsni în falcă, expediindu-l pentru o bună bucată de vreme în lumea viselor. Adrien se ridică dintr-un salt şi, cu toată tensiunea momentului, nu se putu abţine să nu-l mustre cu blândeţe pe Floris:

— Ce să zic, halal imaginaţie: Frumoase fructe, frumoase plante...

Floris îi făcu cu ochiul, afectuos.

— Mi s-a cerut să execut fără să crâcnesc, deci fără să gândesc...

— Şi acum e rândul tău, Feodor, porunci Adrien cu glas schimbat.

În ciuda staturii sale de uriaş, Feodor trebui să se înalţe pe vârful cizmelor lui roşii ca să apuce arcul Dianei, pe care îl învârti aproape fără nici un efort spre sud. Soclul statuii se deplasă lent, cu un uşor scârţâit metalic, descoperind treptele unei scări întunecoase. Prevăzător, Feodor îşi pregătise o torţă. Scotocindu-se

în buzunarul tunicii, dădu fuga la una din sobele de faianţă verde şi o aprinse. Floris şi Adrien îl înşfăcară pe zdrahonul leşinat şi se precipitară pe urmele cazacului. La capătul treptelor se afla un levier, Feodor trase de el şi statuia de deasupra lui se roti reluându-şi locul obişnuit, exact în clipa când cei doi mujici se reîntorceau cu braţele încărcate de merinde.

— Aoleu, Sfinte Gheorghe, Tăicuţule, văd că aici nu mai e ţipenie de om.

— Dar caii sunt tot afară.

— Şi de departe n-am văzut ieşind pe nimeni.

Cei doi începură să tremure de le clănţăneau dinţii. Aruncând tăvile cu merinde cât colo, căzură în genunchi, bătând mătănii.

— Doamne Dumnezeule, Maică Preacurată, Isuse Hristoase, sfinţi părinţi, îngeraşilor, mântuiţi-ne de necuratul...

— Brr, mie unul îmi miroase a vrăjitorie, tăicuţule.

— I-o fi răpit păcătosul cela de Voldianoi, diavolul cu barbă verde!

— Aoleu, haide să le spunem şi celorlalţi!

Şi cei doi o tuliră spre castel, ca fugăriţi de Satana.

Feodor se angajase de-acum într-un tunel îngust dar înalt cât un stat de om, zidit temeinic, din cărămidă. Nu se zărea pic de igrasie. Cu sufletul apăsat de simţăminte diferite, cei doi tineri păşeau pe urmele ucraineanului. După câteva minute ajunseră într-o pivniţă unde se aflau douăsprezece cufere din lemn sculptat, cu câte un vultur la fiecare din cele patru colţuri.

— Aici, Feodor? întrebă Adrien cu vocea gâtuită da emoţie.

— Da, boierule, cred că aici e.

Cei doi fraţi îl culcară binişor pe paznic pe pământ. Apoi Adrien se apropie de Feodor, îi luă torţa, îngenunche în faţa unuia din cufere şi îl deschise. Nu era încuiat decât cu un drug de fier petrecut printr-o balama, de parcă proprietarul, sigur pe sine, nu ar fi avut nevoie de alte precauţii suplimentare. Cufundându-şi mâinile în interiorul lui, Adrien le ridică, pline cu monezi de aur, îi prefiră printre degete, murmurând:

— Da, e o adevărată comoară. Ai avut dreptate, mamă...

Apoi întoarse lent capul spre fratele lui care îl privea încremenit:

— Floris, iată moştenirea ta!

Capitolul XII

Floris îşi scutura neîncrezător buclele negre.

— Vrei să spui, Adrien, că tot aurul ăsta e al nostru? Mama noastră stăpânea o asemenea avere aici, în Rusia?

— Nu, frăţioare, cuferele îţi aparţin numai ţie, ţi-am spus doar, îi răspunse blând Adrien, neliniştit de reacţia pe care s-ar fi putut să o aibă acesta la aflarea secretului paternităţii sale. De aceea decise să îi dezvăluie progresiv taina, lăsându-l să ghicească singur adevărul.

— Ascultă-mă bine, Floris. Până se întoarce Li Kang avem timp berechet...

Floris îngenunche şi el. Se jucă aiurit cu monezile de aur ce scânteiau ameţitor în lumina torţei.

„Oh, Petruşka, Petruşka, murmură tânărul, întrerupându-şi fratele, erai ţarul şi erai prietenul meu. De ce mi-ai lăsat numai mie averea asta? Favorul tău îmi îngreunează sufletul. Cum de-am meritat eu asta mai mult decât Adrien? Şi tu, scumpă mamă, de ce nu mi-ai dezvăluit nimic din toate aceste mistere?...”

Cu impetuozitatea ce-l caracteriza, Floris sări în picioare şi se azvârli în braţele fratelui său.

— Oricum, n-are nici o importanţă, frăţioare, ştii bine că tot ce e al meu e şi al tău.

Fraţii se îmbrăţişară afectuos sub privirea înduioşată a cazacului care-şi şterse pe furiş o lacrimă. Floris îşi reveni cel dintâi. Se aşeză pe unul din cufere, spunând calm:

— Dă-i drumul, frăţioare, te ascult.

— Ţi-aminteşti, Floris, că în ultimele clipe ale vieţii ei, mama nu m-a lăsat decât pe mine în preajma ei, socotind că erai prea micuţ să afli anumite taine şi... să dai ochii cu moartea? Mi-a încredinţat atunci o scrisoare, ţii minte, nu-i aşa? Scrisoarea pe care i-am dat-o regelui şi în care ea îi amintea respectuos promisiunea făcută cândva de el ţarului Rusiei, cu ocazia vizitei acestuia în Franţa: de a-şi aminti numele de Villeneuve. Îi vorbea în scrisoare de familia noastră, cu nădejdea că ne va primi la curtea lui.

Adrien tăcu o clipă, răsuflă adânc, îşi privi fratele care îl asculta cu sufletul la gură şi continuă:

— Apoi, mi-a dezvăluit că în copilăria noastră, ţarul, care te iubea nespus de mult, atât de mult încât se gândise să-i fii moştenitor, ascunsese aici aceste lăzi cu aur ca să dispui de ele, cum vei crede tu de cuviinţă când vei fi bărbat. Scumpa noastră mamă a mai apucat să-mi vorbească de statuia Dianei, să-mi

explice cum funcţionează mecanismul secret, cum se ajunge la comoară şi pe unde se iese din subteran, în apropiere de Peterhof. Respectând voinţa ei până acum, nu ţi-am spus nimic din toate acestea pentru că, trăind în Franţa, mi se părea imposibil să putem ajunge până aici ca să dobândeşti ce-ţi aparţinea de drept. Neaşteptata noastră misiune la Petersburg părea să fie un semn al Cerului, numai că, odată ajunşi aici, ostilitatea de care ne-am izbit nu mi-a permis să-mi fac vreo iluzie. Iată însă că în această dimineaţă inamicii noştri ne-au oferit ei înşişi şansa de a ajunge la moştenirea ta. O dată mai mult, providenţa şi-a spus cuvântul. Dumnezeu ne-a călăuzit paşii până aici.

— Să-mi fie cu iertare, boierule, interveni Feodor, de-acolo de sus tătuca ţarul şi măicuţa voastră au pus o vorbă bună pentru domniile voastre pe lângă stăpânul cerului şi al oamenilor!

Cei doi fraţi tăcură tulburaţi. Deodată, Floris întrebă cu voce albă, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

— Un lucru aş vrea să ştiu şi să înţeleg, Adrien... deşi nu ştiu şi nu înţeleg multe: unde se afla tatăl nostru, contele de Villeneuve-Caramey, pe când noi locuiam în Rusia? Murise cu adevărat, cum părea să creadă mama noastră? S-au mai întâlnit preţ de câteva ceasuri sau zile, cât să o zămislească împreună pe sora noastră Baptistine? De ce după moartea ţarului a trebuit să fugim de furia împărătesei? Şi, mai cu seamă, de ce Petruşka nu vroia să ştim că el este ţarul? Îţi aminteşti cum am aflat adevărul, în noaptea când s-a prăpădit. Ah! Adrien, în capul meu se învălmăşesc frânturile unui puzzle prea complicat să-l pot orândui. Simt că-mi lipsesc încă unele piese esenţiale. Dacă ştii mai mult decât mine, Adrien, te rog, ajută-mă să fac lumină în

tot acest hăţiş de nedumeriri ce-mi tulbură cugetul. De fapt nu mi-ai răspuns la întrebarea de căpetenie: de ce tot acest aur mi-a fost lăsat numai mie? Ce-am făcut eu ca să merit acest privilegiu? Dacă ştii, răspunde-mi!

Pentru prima oară în viaţa lui, Adrien se simţea bătrân. Foarte bătrân. Va să zică Floris, pe care toată lumea îl credea un zăpăcit fluşturatic, purta în suflet toate aceste nelinişti; Intuiţia îi spunea lui Adrien că nu trebuie să-i răspundă dintr-o dată. Pentru o inimă de numai optsprezece ani, anumite adevăruri erau prea crude spre a fi aflate dintr-o dată. Se cuvenea să-l lase să le afle cu încetul. Oftând, Adrien îi spuse:

— Tot ce ştiu este că, simţind că i se apropia sfârşitul, ţarul l-a chemat la căpătâiul lui pe credinciosul său prieten, prinţul Romodanovski, şi i-a încredinţat taina comorii. Bunul Romo i-a împărtăşit-o mamei noastre, înainte să pornim înapoi spre Franţa. Ajungând la Marsilia, mama s-a reîntâlnit cu contele de Villeneuve-Caramey...

Adrien evitase anume să spună „cu tatăl nostru”.

Tăcu o clipă, apoi îl privi ţintă pe Feodor, întrebându-l:

— Dar oare ce-o fi cu Li Kang? încep să fiu îngrijorat.

Cazacul pricepu că stăpânul său îi cerea să-i vină în ajutor şi reflectă în sinea lui:

„Într-adevăr, sufletul boiernaşului nostru e şi-aşa prea plin. Sângele apă nu se face. Clocoteşte tulburarea în el. N-ar fi sănătos să afle totul dintr-un foc. Ia hai să-i schimbăm niţeluş gândurile...”

— Priveşte, boiernaşule, spuse el, înălţând triumfător două săbii pe care tocmai le găsise într-unul din cufere, mai lung decât toate celelalte. Învelite cu grijă în pânzeturi îmbibate cu ulei nu prinseseră fir de rugină,

încrustate cu o lucrătură fină din aur şi argint, mânerele identice erau împodobite cu câte un diamant de mărimea unei alune. Luându-le cu sfială în mână, cei doi fraţi observară cu emoţie că pe lama celor două săbii se afla gravată, în limba rusă, una şi aceeaşi deviză: „Numai împreună putem izbândi”.

— Vezi, Adrien, exclamă Floris, vizibil uşurat. Ţarul s-a gândit la amândoi!

— Ştiţi ce, boiernaşilor? Destinul şi-a mai spus o dată mai mult cuvântul. Acum şi aici am să vă învăţ lovitura secretă a ţarului. Haideţi! În gardă!

Adrien pricepu adevărata intenţie a cazacului şi se supuse cât ai clipi. În schimb, Floris îşi ridică cu lehamite sabia. Îşi simţea umerii apăsaţi ca de un veşmânt de plumb. Privi încă o dată la lama scânteietoare pe care sta scris „Numai împreună putem izbândi”.

Paznicul, de care uitaseră cu toţii, începu să geamă, semn că-şi revenea în simţiri. Feodor se apropie de el:

— Îmi pare rău, bătrâne, n-am ce-ţi face, şopti el, în timp ce-l trosnea în moalele capului, ia mai trage tu o porţie zdravănă de somn!

Mulţumit că dinspre partea aceea n-aveau a se mai teme, Feodor se întoarse spre învăţăceii săi:

— Această lovitură o deprinsese ţarul de la un vestit spadasin veneţian care i-a dezvăluit-o în semn de recunoştinţă pentru a-l fi salvat de la înec în timpul unei năprasnice furtuni din portul Amsterdam. Ea se execută fie numai cu sabia, fie printr-o dublă mişcare – cu sabia în mâna dreaptă şi cu pumnalul în mâna stângă.

— Grea treabă!

— Câtuşi de puţin. Adică pentru voi nu e grea.

Păcatele mele, că doar nu degeaba m-am străduit să fac din voi scrimeuri de mâna întâi, îşi umflă ţanţoş pieptul Feodor. Ia să văd, pentru voi e-un joc de copii. Deprinzând-o, de-aci înainte veţi fi ca şi invincibili. Priviţi-mă cu luare aminte, dar mai întâi scoateţi-vă pumnalele de la brâu şi ţineţi-le în mâna stângă.

Docili, tinerii îl ascultară întocmai.

— La început faceţi cu sabia „invitaţii" şi „eschive", în stânga şi în dreapta, ca să-l obligaţi pe adversar să fandeze. Dacă aveţi şi stânga înarmată, paraţi în „cruce înaltă" ori în „cruce joasă". În clipa când inamicul, înşelat de „invitaţia" pe care îşi închipuie că aţi făcut-o comiţând o grosolană eroare, se descoperă şi se repede să vă lovească în cap, în loc să ripostaţi cum se aşteaptă el, printr-o lovitură îndreptată spre inimă, vă încrucişaţi, uite-aşa, sabia şi pumnalul şi, în timp ce îl respingeţi cu o „rasamblare", săriţi şi fulgerător i le împlântaţi pe amândouă în spate.

Şi însoţindu-şi cuvintele cu o mişcare precisă, Feodor îşi opri armele deasupra capului plecat al lui Floris. Tinerii se priviră uluiţi.

— Incredibili! exclamă Adrien. Şi nu foarte academic!

— E drept, boierule, recunoscu ucraineanul. În schimb, nu dă greş.

— Ai dreptate. Cu lovitura asta secretă nu avem a ne mai teme de nimeni pe lume. Hai, arată-ne-o încă o dată. S-ar putea să trebuiască să o folosim mai curând decât crezi. Îţi mulţumesc, Petruşka, pentru săbiile astea minunate şi îţi mulţumim ţie, bunule Feodor, pentru a ne fi transmis această nepreţuită ştiinţă, exclamă Floris. Fascinat de noutatea loviturii secrete şi de perspectiva unor strălucite victorii în dueluri pe viaţă şi pe moarte purtate întru salvarea ţarevnei,

uitase de tristeţile de mai adineaori.

Tinerii se puseră iarăşi în gardă, duelând de astă dată între ei. Desfăşurat la lumina torţei înălţate de Feodor cât putea el de sus, printre sipetele pline cu rufi de aur purtând efigia ţarului, acel duel mimat oferea un spectacol cu totul ireal.

— Atenţie! Adrien, „cruce înaltă”, bine... „eschivă”, acum „cruce joasă”, aşa... „fandează”, acum Floris... parezi şi te descoperi, „rasamblare”... le ghida atent mişcările, Feodor.

— Eşti mort, Adrien! strigă Floris, aruncându-se asupra fratelui său cu acea fentă aiuritoare inspirată parcă din pasa finală a toreadorului care ucide taurul înfigându-i sabia în ceafa plecată în timp ce acesta se repede furios asupra lui.

— Bucurie a Zilei, l-au răpit pe Vorbă Aurită!

La strigătul lui Li Kang, Floris şi Adrien încremeniră cu săbiile în aer. Prinşi în jocul de-a duelul, nici ei, nici Feodor nu-l auziseră pe Li Kang coborând scările aproape de-a rostogolul.

Feodor se repezi la el:

— Ai închis la loc mecanismul statuii?

Micuţul chinez încuviinţă printr-o mişcare scurtă a capului şi se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate sub el, să-şi tragă sufletul, în vreme ce stăpânii lui îl copleşeau cu întrebările:

— Ce spui, Li Kang? Cine l-a răpit pe marchiz? Vorbeşte! Ai văzut cu ochii tăi? Vorbeşte!

Chinezul îşi aruncă coada pe spate şi făcu semn că le spune de îndată totul:

— Li Kang a urmărit-o pe Hienă Ameninţătoare. Ea nu l-a văzut, pentru că Li Kang are în el inimă de dragon roşu şi ştie să-şi asemene trupul cu trunchiurile

copacilor desfrunziţi. Hienă Ameninţătoare s-a îndreptat spre o bisericuţă părăsită din inima unui crâng.

— Ah, acolo aveam întâlnire cu ea! se dădu de gol fără să vrea Floris.

Sub privirea plină de reproş a fratelui său, îşi plecă ochii ruşinat, muşcându-şi buzele. Fără să-l ia în seamă, chinezul continuă cu tonul unui om din cale afară de mulţumit de propria ispravă:

— Li Kang şi-a priponit calul hăt departe şi de-acolo înainte s-a târât pe burtă prin zăpadă, ca un leopard tibetan.

Floris şi Adrien îl respectau prea mult ca să-şi îngăduie să-i ceară să intre mai iute în subiect. Îl ascultară deci în continuare, deşi tremurau de nerăbdare să afla urmarea. În schimb, Feodor, care nu se încurca cu asemenea delicateţuri, îi tăie de-a dreptul vorba, chinezului, mârâind furios:

— Scurtează, frate, scurtează, că ne-apucă noaptea!

— Bine Lamă Ascuţită, am înţeles, replică niţel vexat chinezul. Aşadar, m-am târât până la biserică, acolo m-am căţărat în vârful turlei, mai întâi săltându-mă pe crengile unui copac, apoi escaladând zidul vechi de cărămidă şi, odată ajuns sus, m-am pitulat pe după colţ. După ce m-am asigurat, am văzut că acolo nu sta nimeni de pază, m-am culcat iar pe burtă şi am privit în biserică prin gaura pe unde cândva trecea frânghia clopotului. Hienă Ameninţătoare se afla înăuntru, înconjurată de vreo zece ostaşi. Am uitat să vă spun că, de sus din turlă, m-am uitat de jur împrejur şi, îndărătul unui pâlc de arbori, am zărit într-o vâlcea caii lor, priponiţi şi cu capetele băgate în saci cu mei, precum şi o sanie cu coviltirul coborât. Hienă

Amenințătoare tocmai vorbea cu căpetenia oştenilor. Din pricina pălăriei cu boruri largi, acesteia din urmă nu i-am putut vedea chipul, dar i-am recunoscut glasul: era Gâtlej Însetat.

— Aha, va să zică Herr Grauben s-a trezit din beţie, observă Floris pufnind în râs.

— Da, Floare de Mai, cam aşa s-ar părea, dar asta să nu-ţi bucure inima. Dimpotrivă.

— Ce vrei să spui? se încruntă Floris.

— Aşteaptă, Floare de Mai, aşteaptă şi ai să afli. Va să zică, Hienă Amenințătoare tocmai spunea: „Fiţi gata pregătiţi”, la care Gâtlej Însetat i-a răspuns: „Noi suntem, da’ franţujii ăia ce fac, Fräulein Mengden, nu mai vin odată? De-abia aştept să mă răzbun pe ei. Mai cu seamă pe ăla micu’. Dacă-l prind în vârful săbiei, să te ţii ce mi ţi-l mai fac să joace, ca pe-un pui de şarpe veninos, înainte să-l trimit pe lumea ailaltă. Pe urmă o să vină la rând fratele lui...” „Netrebnic lăudăros ce eşti”, – l-a întrerupt Hienă Amenințătoare – „uiţi că te-au tras pe sfoară ce pe-un copil? La ce ţi-a folosit sabia aia cu care te tot făleşti? Noroc de mine că o să vi-i aduc ca pe tavă. Am cel puţin tot atâtea motive ca tine să mă răzbun pe ei... L-am fermecat pe dobitocul ăla mic...”

Floris tuşi încurat. Prefăcându-se a nu fi observat nimic, Li Kang îşi continuă senin povestirea, imitând-o pe Julia Mengden:

— „Trebuie să pice dintr-o clipă în alta – se ţinea după mine ca raţa de coada maică-si” – a rânjit Hienă Amenințătoare. „Doar dacă nu cumva blestematul ăla de frate al lui nu şi-o fi frânt gâtul, cum pe de altă parte i-aş dori din toată inima!”.

— Dulce creatură, n-am ce zice, mormăi Adrien

printre dinţi.

— „...Până vin ei, povestiţi-mi ce veşti aveţi de la Herman şi de la Buzov” — continuă Li Kang s-o maimuţărească pe Julia de Mengden. „Păi, Fräulein Julia, au ajuns cu bine la Schlüsselburg, unde i-au închis în turn pe ţarevnă şi pe Lestocq. Aţi avut o idee absolut genială! Cei din garnizoana de acolo, cred că au de-a face cu o nebună primejdioasă care a încercat să o asasineze pe «fiica ţarului». Ha, ha, nu că e bună!” râdea să se prăpădească Gâtlej Însetat. „Aşteptaţi ordinele mele. Vă spun eu când să-i faceţi de petrecanie, împreună cu medicul ei iubit”, le-a poruncit Hienă Ameninţătoare. „Până una alta, puneţi mâna pe cretinul ăla mic de cum apare şi expediaţi-l şi pe el tot acolo. Mi se pare un loc mai sigur decât fortăreaţa Petru şi Pavel, unde soldaţii nu se prea dau în vânt după regentă. Când vom avea un ostatec francez, altfel o să discutăm cu pomădatul ăla de ambasador”.

— Şi taman în clipa aceea, Bucurie a Zilei, să-mi vină rău, nu alta, îl aud pe Vorbă Aurită spunându-i bravului vizitiu pe care l-am salvat de la înec: „Opreşte sania, Clement! Ce-ar fi să intrăm în bisericuţa asta? Cred că aici o să fiu mai în siguranţă decât printre vânători. Ajută-mă să mă dau jos”. Am dat să strig, să-i avertizez să nu se oprească. Dar n-am mai apucat. Oricum, ar fi fost zadarnic. Nici nu coborâse bine Vorbă Aurită din sanie că oştenii lui Gâtlej Însetat erau de-acum călare pe ai noştri, legându-i fedeleş. L-am mai auzit pe Vorbă Aurită răcnind: „Luaţi seama, tâlharilor, Majestatea Sa o să afle şi va fi vai şi amar de voi!” Pe urmă i-au înfundat un căluş în gură. Gâtlej Însetat o cam băgase însă pe mânecă: „Aoleu, Fräulein, ce-o să spună

regenta? Poate ar fi bine să ne mai gândim. Să răpeşte un ambasador nu-i de glumă, zău aşa!” Hiena a rânjit: „Regenta! Nu mai pot eu de ea. Aici eu comand. Eu! Diavolul e de partea noastră. Du-i la Schlüsselburg... aici s-ar putea să le dea cineva de urmă... O să spunem că lupii... i-au mâncat pe ambasador şi pe vizitiul lui... ha, ha, ce nostim! Fă ce-ţi spun, Grauben, şi am să te ridic la rang de generalissim!” Auzind asta, Gâtlej Însetat n-a mai şovăit. Înainte să încalece a întrebat-o: „Şi cu ăla micu’ ce se întâmplă, îl mai aşteptăm?” „Nu, duceţi-vă numai cu ăştia. l-o fi reţinut fratele lui. Nu-i nimic, îmi pică ei în mână. Şi de cum se vor afla în puterea mea, o să ţi-i predau, Grauben, să faci ce-i vrea tu cu ei. Până atunci însă mă reîntorc la castel şi pe urmă mă duc la Palatul de Iarnă să vorbesc cu grăsana. Dacă intervine ceva neprevăzut, trimite-mi vorbă...”

— Pe scurt, cam asta s-a întâmplat, conchise chinezul, pătruns de importanţa misiunii sale. După plecarea lor, Li Kang Yuin s-a reîntors aici galopând cu un cal înaripat, purtat de răsuflarea înmiresmată a zeului Pianku. Ajuns lângă seră, a văzut un grup de mujici care i-au strigat de departe: „Stai, nu te apropia! Ce vrei să faci nebunule? Nu intra, nu, înăuntru sunt nişte vârcolaci care or să te răpească şi pe tine!„ Li Kang nu crede însă decât în spiritele imperiului ceresc şi n-a dat ascultare văicărelilor lor înspăimântate. Şi iată-l aici, la fel de liniştit ca undele Fluviului Galben într-o dimineaţă senină de vară, – încheie maliţios chinezul în obişnuitul său stil pompos, aruncându-i o privire triumfătoare lui Feodor care, ca orice ucrainean adevărat, era superstiţios foc şi împărtăşea întru totul spaimele mujicilor.

În pivniţă se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare căuta febril o soluţie.

Deodată, Floris sări în sus:

— Nu mai avem nici o clipă de pierdut, ţarevna şi Trotti sunt în primejdie de moarte, să pornim în ajutorul lor.

— Sunt de acord cu tine, frăţioare, trebuie să ne grăbim, dar mai întâi spune-mi ce ai de gând să faci cu comoara ta?

Floris îl privi încremenit. Parcă de asta îi ardea lui acuma? Văzând însă licărul jucăuş din privirea fratelui său, ghici dintr-o dată totul:

— Auzi întrebare? Cu aurul ăsta năimim o oştire, de care avem nevoie ca să luptăm pentru cauza ţarevnei...

— Uf, frăţioare, răsuflă uşurat Adrien. De fapt nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Şi nici marchizul pe care l-am pus la curent cu întreaga tărăşenie. Era absolut convins că nu poţi reacţiona decât aşa! Şi acum, prieteni, la drum!

Cei patru îşi burduşiseră buzunarele cu ducaţi, hotărâţi să revină să ia şi restul de cum le va fi posibil. Feodor şi-l aburcă în spinare pe paznic, pe care puţin lipsise să-l uite acolo, şi porniră în goană spre cealaltă ieşire a pivniţei, care răspundea într-un tunel care, la rândul lui, dădea în spatele castelului Peterhof. Spre norocul lor, reşedinţa de vară era închisă. Faţada barocă a impunătorului palat cu acoperişuri argintii, scânteind sub acele de chiciură ale iernii, părea să privească ironic cum se strecoară printre cascadele şi izvoarele lui încremenite sub ţurţuri imenşi de gheaţă. Îşi abandonară prizonierul la picioarele unei statui a lui Samson în luptă cu un leu căruia îi descleşta fălcile, în

speranţa că frigul pătrunzător avea să-l trezească rapid pe nenorocitul pădurar. Din depărtare, dinspre Dubino, răsunară tânguiri prelungi de corn, semn că vânătoarea se încheiase. Deşi nu era cu mult trecut de amiază, afară începea să se întunece.

— Să ne grăbim, strigă Floris.

Capitolul XIII

— Iată ce propun eu, îl potoli Adrien. Tot suntem în apropiere de Petersburg şi tot locul cel mai sigur pentru noi rămâne ambasada. Să ne repezim până acolo şi să ne luăm caii şi toate celelalte trebuincioase! Preţ de încă în ceas sau două, ticăloasa de Mengden o să ne mai caute la Dubino. Să profităm de acest răgaz.

— Ai dreptate. De la ambasadă plecăm după ce se lasă noaptea. Mai ales că avem noroc de lună plină, încuviinţă Floris.

Traversară un canal şi o luară de-a lungul mării mergând spre răsărit. „Mon Plaisir”, reşedinţa din cărămizi a lui Petru cel Mare, era şi ea închisă; din fericire, îndărătul ferestrelor bătute în cuie nu se afla nimeni. Ocolind cu grijă drumurile bătute, la intrarea în oraş, micul grup al fugarilor se despărţi, spre a nu da de bănuit. Precauţie cu totul inutilă, căci la acel ceas al serii străzile erau de mult pustii Cei patru se prelinseră ca nişte umbre pe lângă ziduri, până pe cheiul Moikăi, pătrunzând în ambasadă printr-o portiţă dosnică. Un ciudat spectacol îi aştepta la primul etaj, în camera lui Floris: înarmat cu câte un pistol în fiece mână, şi cu pletele-i albe zburlite pe ţeasta rotundă şi gălbejită,

Grégoire tremura de enervare, în timp ce Georges-Albert îl strângea cu furie de gât pe preotul ambasadei. Înfundat într-un fotoliu de unde nu i se mai zărea decât vârful nasului, cu hainele zdrenţuite şi obrazul zgâriat la sânge, nenorocitul abate credea fără doar şi poate că îi sosise ceasul. Văzându-i pe Floris şi pe Adrien, dădu să se ridice, strigând:

— Ah, domnilor de Villeneuve-Caramey, ajutor! Vă implor, scăpaţi-mă de aceşti nebuni!

— Vorba! Nu te clinti sau îţi zbor creierii! tună indignat Grégoire. Spionule, preot de operetă ce eşti! Tacă-ţi gura, ori te trimit pe lumea ailaltă!

Spunând aceasta, bunul intendent îşi agită cu atâta violenţă pistoalele încât Feodor şi Li Kang considerară că era mai prudent să i le ia din mână.

— Da bine, Grégoire, ce se petrece aici? Cei cu balamucul ăsta? Explică-mi, te rog. Văd că era să dai de bucluc?!

— Eu, domnule? Nu mă cunoaşteţi! replică jignit Grégoire. Dar să vedeţi, De la Dubino am plecat încoace, cu Georges-Albert şi, precum mi-aţi poruncit, am intrat fără ca nimeni din ambasadă să ne vadă şi ne-am ascuns! Georges-Albert în camera domnului cavaler şi eu în a dumneavoastră, domnule conte. Când colo, ce să vezi! N-a trecut mult, deşi cam începuse să mă ia somnul, când, deodată, l-am auzit pe spionul ăsta gemând. Georges-Albert îl înşfăcase de beregată pe când scotocea prin hârtiile domnului cavaler. Am luat pistoalele voastre, domnule conte, şi mă pregăteam să-i fac de petrecanie când aţi apărut domniile voastre.

Ecleziastul îşi şterse sudoarea care îi năpădise fruntea şi oftă uşurat, spunându-şi că, de bună seamă,

văzuse moartea cu ochii, apoi exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnilor, spuneţi animalului ăstuia să-mi dea drumul.

Într-adevăr, Georges-Albert se distra în continuare ascuţindu-şi gheruţele pe pieptul prizonierului său. Floris se apropie, luă maimuţoiul în braţe şi-l mângâie ca să-l calmeze, în timp ce acesta se gândea că ar fi fost cazul mai curând să fie felicitat şi să i se ofere o recompensă... Ceva acolo, măcar... măcar o sticlă din vinul acela nemaipomenit al regelui, prietenul său. Al lui Georges-Albert, desigur, nu al nerecunoscătorului de Floris...

„E de-a dreptul de necrezut cum de o persoană atât de bine educată ca el poate fi atât de distrată... îşi spunea mâhnit maimuţoiul... Eu fac ce fac şi când colo el... Mă rog, dacă atâta poate, atâta dă...”

Cu un oftat de resemnare, Georges-Albert preferă să privească lucrurile cu filozofie. Se căţără pe umărul stăpânului său ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, numai ochi şi urechi la cele ce aveau să urmeze. Nu voia să scape o vorbă din mărturisirile trădătorului.

— Sutana dumitale nu mă intimidează câtuşi de puţin. În solda cui eşti, netrebnicule? îl interogă sever Adrien pe abate. Şi de unde cunoşti adevărata noastră identitate?

Bărbatul zâmbi, străduindu-se să-şi aranjeze cât de cât ţinuta.

Floris mârâi, furios:

— Să nu crezi că ne impresionezi cu insolenţa dumitale. Oricum, nu ne plac preoţii falşi. Va să zică, dumneata eşti cel ce ne spionează de luni de zile, dumneata ne cotrobăiai prin lucruri şi trăgeai cu urechea pe la uşi. Ştim tot şi, dacă nu vorbeşti de bună

voie, te dăm pe mâna Lui Li Kang care îţi dezleagă limba cât al clipi. Are el secretul lui. O să-l afli de îndată...

Adrien admiră siguranţa de sine a mezinului său. Flatat, chinezul se pregătea să-şi ia o expresie cât mai feroce.

Bărbatul şovăi o clipă:

— Se pare că n-am încotro şi trebuie să vorbesc. Mai întâi însă, domnilor, îngăduiţi-mi să mă prezint: Beaupéou, din SERVICIUL SECRET al Majestăţii Sale, Regele Franţei, ca şi domniile voastre, domnilor de Villeneuve-Caramey!

Cei doi fraţi se priviră sideraţi.

— Aha, mincinosule, replică Adrien, recăpătându-şi cel dintâi sângele rece, crezi că poţi să scapi basma curată, turnându-ne gogoşi din astea? Presupunând că te-am crede, ce dovadă ai că ne spui adevărul?

— Păi ce dovadă mai bună vreţi decât însuşi cursul evenimentelor, domnule conte? Şi, adăugă el, surâzând detaşat, vă rog din inimă să credeţi că nu teama m-a decis să vă mărturisesc adevărul. Regele mi-a dat mână liberă, lăsându-mă să evaluez singur situaţia. Şi, după câte s-ar părea, nu mai avem încotro, trebuie să colaborăm.

— Asta e vorbărie goală, îl întrerupse glacial Floris. Nouă ne trebuie dovezi.

— Bun, atunci ascultaţi-mă! E adevărat că m-am îmbrăcat în abate ca să pot circula mai lesne prin ambasadă. Altminteri, m-aş fi angajat ca grădinar, meserie deosebit de confortabilă în ţara asta unde mai tot anul ninge şi plouă! În schimb, ca abate puteam să mă plimb nestingherit de la un colţ la altul al reşedinţei, ba chiar şi în afara ei. E drept că mi-aţi dat

destul de furcă şi a trebuit să mă deghizez în fel şi chip ca să mă pot ţine după domniile voastre şi să vă protejez de la distanţă. Îmbrăcat în straie de mujic, v-am urmărit până la Palatul de Iarnă, unde v-am pierdut de mai multe ori, dar tot am reuşit să vă facilitez evadarea, deschizându-vă fereastra prin care aţi sărit şi închizând-o în urma voastră, după care m-am amestecat în mulţimea slujitorilor şi am ieşit la rândul meu din palat într-o sanie încărcată cu buşteni. Iată, domnilor, întregul adevăr şi, implicit, dovada pe care mi-aţi cerut-o.

Floris şi Adrien se priviră, uşor nedumeriţi.

— E adevărat că o mână misterioasă ne-a salvat în Palatul de Iarnă, recunoscu Floris, după o oarecare ezitare.

— Dar poate că ai făcut-o din ordinul inamicilor noştri, din raţiuni ce încă ne scapă. Dacă ai într-adevăr misiunea să ne aperi, precum spui, atunci de ce cotrobăi prin camerele noastre? întrebă Adrien dând curs unul raţionament perfect logic.

— Ah, domnilor, regele mi-a poruncit să vă ajut într-ascuns, să vă protejez când e cazul (ceea ce am şi făcut, pătrunzând pe urmele voastre în Palatul de Iarnă), dar să vă şi supraveghez, evident, cu discreţia necesară. Am reuşit prima parte a misiunii mele şi am ratat-o pe a doua, conchise Beaupéou, ridicând resemnat din umeri. Şi ca să vă convingeţi definitiv de veracitatea spuselor mele, aflaţi că în seara balului mascat, mă aflam ascuns după o draperie de unde am văzut şi am auzit absolut totul. Regele i-a dat un diamant marchizului de la Chétardie, apoi l-a poftit afară şi v-a înmânat vouă scrisoarea către ţarevna, recomandându-vă totodată să-l supravegheaţi la

nevoie pe marchiz, în caz că acesta îşi neglijează misiunea.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare: Pe de-a-ntregul convinşi de dovezile lui Beaupéou, tinerii se simţeau copleşiţi de revelaţiile acestuia.

— Va să zică aşa! exclamă Floris, adânc rănit în amorul său propriu. Ei nu, că asta-i prea de tot. Va să zică, regele, prinţul meu pentru care mi-aş fi jertfit bucuros viaţa, nu are încredere în noi şi porunceşte să fim supravegheaţi ca nişte borfaşi de rând... El, căruia i-am cedat-o pe iubita mea, Pauline! oftă el, în culmea indignării

Adrien tăcea. Cel puţin la fel de jignit ca şi fratele său, dar mai puţin impulsiv şi mai stăpânit, se străduia să nu-şi sporească amărăciunea dând frâu liber supărării. Pentru Floris însă, ziua fusese din cale afară de fastă. Prea aflase multe dintr-o dată. Şi prea multe lecţii îi oferise viaţa în răstimp de numai câteva ceasuri.

Înţelegându-le amărăciunea, Beaupéou le spuse pe un ton uşor ironic, dincolo de care răzbătea însă o reală afecţiune.

— Ia te uită la ei! Asta e situaţia, sunt mai bătrân decât voi şi mă aflu de ceva mai multişor decât voi în slujba regelui. Nu uitaţi, domnilor, că Majestatea Sa s-ar putea mulţumi să fie un monarh absolut care dă dispoziţii miniştrilor săi. Şi totuşi, el, atât de tânăr, aproape de o vârstă cu domniile voastre, a preferat să creeze da la A la Z o vastă reţea de spionaj pe care o conduce el însuşi. Iar un adevărat şef nu poate avea încredere în nimeni, niciodată. Face parte din regula jocului. Nu uitaţi că şi eu îl iubesc pe rege, el ştie asta şi totuşi, pe cinstea mea, dacă aş afla că mă

supraveghează prin altcineva, zău dacă m-aş supăra. L-aş înţelege... Ei, drăcie! Doar faceţi parte dintr-un Serviciu Secret, domnilor. Sunteţi agenţi secreţi, nu dansatori de *cotillion*. Ori acceptaţi cu dragă inimă condiţiile misiunii voastre, ori vă lăsaţi de ea.

Era exact genul de limbaj, sincer şi direct, pe care aveau nevoie să-l audă în acea clipă cei doi fraţi. În adâncul inimii lor cinstite şi nobile, ei recunoşteau că Beaupéou avea dreptate. Argumentele lui erau irefutabile. Şi totuşi... Niţică amărăciune tot le mai stăruia în gâtlej. Câştigaţi de discursul lui Beaupéou, Feodor, Li Kang şi Grégoire dădeau aprobator din cap, deşi îndeobşte se lăsau destul de greu cuceriţi de sporovăieli, indiferent din partea cui ar fi venit ele. La rândul său, Georges-Albert îl zgâlţâi de umăr, pe Floris, cu lăbuţa, părând a-i spune: „Şi tu, ce mai aştepţi? Cât o să mai faci pe supăratul?"

— Pe Dumnezeul meu, aveţi dreptate, domnule! exclamă Floris într-un târziu, puţin ruşinat de atitudinea lui. Daţi-mi mâna!

— Îmi face şi mie plăcere să vi-o strâng, ştiind că e mâna unui om cinstit! adăugă Adrien.

Nimeni nu putea rezista farmecului celor doi fraţi de Villeneuve-Caramey. Beaupéou n-avea cum să nu-i ierte. Efuziunile fură însă de scurtă durată, îl puseră rapid la curent pe noul lor aliat cu evenimentele dramatice la care asistaseră, încredinţându-i misiunea ca, până ce nu se lumina de ziuă, să recupereze, cu maximă discreţie, împreună cu Grégoire, întreg tezaurul de la Dubino. Cei doi protestară energic. Amândoi doreau să-i însoţească la Schlüsselburg. Floris şi Adrien preferau totuşi să meargă acolo numai cu Feodor şi Li Kang. Cu greu izbutiră să-i convingă că, la

o adică, era preferabil ca cineva dintre ei să rămână în libertate, pentru a-l putea preveni pe rege. Apoi, mica armată, înarmată până în dinţi şi încărcată cu provizii, cu călduroase *sermiaki* şi *armiaki*[13] părăsiră Petersburgul prin poarta Ust-Ijora, apucând-o în sus pe firul îngheţat al Nevei, spre intersecţia cu lacul Ladoga. Vântul nopţii le şfichiuia obrajii. Viscolul le înţepa nemilos ochii, orbind şi caii. Ca să-i determine să înainteze, călăreţii trebuiau să-i îmboldească întruna cu pintenii. Animalele nechezau şi se cabrau.

— Dumnezeule, strigă Floris, dacă nu se opreşte furtuna, nu mai ajungem în timp util.

Vântul îi înghiţi vorbele lui. Disperat, tânărul îşi ridică privirea spre cerul negru ca smoala, pe bolta căruia alergau imenşi nori vineţi.

— Ah, Petruşka, de dragul fiicei tale, ajută-ne să învingem ori să pierim la Schlüsselburg!

[13] Şube ţărăneşti din blană de oaie întoarsă.

Capitolul XIV

Ţarevna îşi rezemă fruntea de zăbrelele îngheţate ale carcerei întinzându-şi obrazul spre fulgii de nea ce se învârtejeau cu furie.

— De astă dată, bietul meu Lestocq, chiar că nu mai avem nici o speranţă. Până aici ne-a fost.

— Oh, Alteţă, să nu ne pierdem nădejdea. Vrăjmaşii voştri nu vor cuteza să meargă mai departe de atât, protestă bravul medic, deşi glasul lui trăda o totală lipsă de convingere.

— Ce ironie a soartei! continuă Elisabeta, fără să răspundă direct prietenului său. Părintele meu botezase acest loc îngrozitor „Schlüssel"...

— Ah, da, în limba mea natală asta înseamnă „cheie". Dar de ce i-a spus aşa? se grăbi să adauge Lestocq, bucuros că găsise un subiect de conversaţie care să mai alunge gândurile negre ale prinţesei.

— Iartă-mă, uitasem că eşti de origine germană, bunul meu prieten, mereu uit asta... Ştii bine că tatălui meu îi plăcea grozav germana şi botezase fortăreaţa asta „Schlüssel", convins că aici se află zăvorul în calea Suediei, „cheia" Nevei şi a Balticei...

— Şi tocmai această „cheie" zăvoreşte acum pe odrasla lui Petru cel Mare, continuă Lestocq gândul Elisabetei.

— Ah, bunul meu prieten, pentru ce mi-ai fost atât de credincios? N-ar fi trebuit să-ţi accept devotamentul. Mă învinuiesc amarnic... Oricum, nimic nu mai are

importanţă. S-a sfârşit. Aici ne vor putrezi oasele... Ne vor ucide aici, la Schlüsselburg şi nimeni nu-şi va mai aminti de nefericita ţarevna şi de generosul neamţ care atâta s-a zbătut să o salveze.

În timp ce ţarevna de-abia îşi înăbuşea plânsul ce sta să o podidească, uşa celulei se deschise cu un scârţâit sinistru.

— Hei, „nebuno”, ţi-am mai adus nişte prieteni, rânji Herr Grauben. Am galopat de ne-a ieşit sufletul ca să ţi-i depunem la picioare, în donjonul tău, ha, ha! Vezi ce grijă avem de tine? Nu cumva să te plictiseşti. Ha, ha!

La un semn al lui, oştenii de pe coridor azvârliră înăuntru doi bărbaţi hirsuţi[14], cu hainele rupte care se rostogoliră ca două baloturi la picioarele prinţesei. Izbucnind în hohote de râs, soldaţii părăsiră celula. Trăgând uşa după ei, răsuciră cheia în broască.

Doctorul de Lestocq se precipită în ajutorul celor doi nenorociţi, dar numai unul din aceştia avea într-adevăr nevoie de serviciile lui. Celălalt se ridică deja, cu o grimasă de durere. Încercă zadarnic să-şi netezească hainele boţite ca vai de lume şi să-şi îndrepte peruca smotocită. Apoi, recunoscând-o dintr-o ochire pe ţarevna, deşi nu-i văzuse decât portretul, se înclină adânc în faţa ei, de trei ori consecutiv, fără să-i pese de locul infect unde îşi desfăşura arta reverenţei.

— Rog pe Alteţa Voastră Imperială să-mi ierte această intruziune brutală în apartamentele ei şi să aibă indulgenţa de a nu lua în nume de rău ţinuta vestimentară a Ambasadorului Extraordinar al Majestăţii Sale regele Franţei.

[14] Om care are părul şi barba neîngrijite; zbârlit; ciufulit.

În pofida situaţiei tragice în care se afla, Elisabeta îşi muşcă buzele ca să nu i se vadă zâmbetul amuzat. Ascultându-l pe marchizul Joachim Trotti de la Chétardie gargarisindu-se imperturbabil, i se părea că acesta îi adusese pe vârful pantofilor săi roşii ceva din ambianţa strălucitoare a Versailles-ului.

— Fii bine venit, domnule marchiz, îi răspunse Elisabeta cu fermecătorul ei accent slav. Regret din adâncul sufletului că împrejurările mă silesc să vă primesc în asemenea condiţii. De altfel, înclin să cred că inamicii noştri ne-au reunit în aceeaşi închisoare doar ca să ne separe definitiv, punându-ne capăt zilelor.

Marchizul tresări, vizibil şocat:

— Ah, doamnă, ar fi profund incorect din partea lor, sper să nu care cumva să îndrăznească să se atingă de sângele imperial ce curge în vinele Alteţei Voastre şi de persoana inviolabilă a reprezentantului oficial, ca să nu spun „extraordinar”, al stăpânului meu, regele Franţei.

— Teamă mi-e, Sire, că nu se vor încurca ei în asemenea detalii. Au mers şi-aşa prea departe. Ne aflăm în puterea acelei blestemate Mengden, duşmana mea de moarte. Cu lamentabila noastră regentă, la rigoare, m-aş fi putut înţelege. Cu favorita ei, însă, niciodată. Sunt lucidă, domnule ambasador. Nimeni pe lumea asta n-are cum şti unde ne aflăm noi trei. Soldaţii garnizoanei de aici mă cred nebună de legat. Nu mai avem scăpare şi nici speranţe nu mai sunt, domnule... în afară de otrava pe care poate că ne-o vor da... dacă nu ne hărăzesc cumva securea călăului.

O tăcere tragică se aşternu în temniţa întunecată. Deodată se auzi glasul domnului de Lestocq:

— Ei, uite că-şi vine în fire! Bietul băiat, a leşinat mai mult de spaimă decât de durere.

— Ia spune, Clement, ce-ai păţit?

— Păi, să vedeţi, domnule marchiz extraordinar, gemu bietul vizitiu, făcând un talmeş-balmeş din lecţiile de protocol ale ambasadorului, nu prea ştiu să vă spun. Tocmai oprisem sania în faţa bisericuţei, când deodată am văzut negru înaintea ochilor şi nici acum nu văd mai multă lumină. Aoleu, în ce ţară-a-dracului m-aţi adus să mă-nec, să-mi pierd vederea şi să mor îngheţat ca un sloi, cum simt că mi se va întâmpla peste câteva clipe. Spuneţi-mi, domnule marchiz excelent, credeţi că mai apucăm să revedem vreodată Parisul?

— Oricum, domnule guraliv, sunt fericit să descopăr că toate nenorocirile prin care-ai trecut nu te-au lecuit de limbuţie şi nici nu te-au învăţat să vorbeşti ca lumea, îl certă marchizul cu prefăcută severitate. Haide, fă bine şi încetează odată cu jelaniile! Ne-ai împuiat la toţi urechile.

Marchizul tăcu brusc, căci uşa temniţei scârţâi din nou; din pragul ei, Buzov le zvârli patru blide cu o zeamă infectă ce se răspândi pe pardoseala de piatră.

— Ha, ha! iată şi ultima voastră cină, nebunilor! Vă doresc poftă bună. ha, ha, ha!

Deşi nu înţelesese cuvintele ameninţătoare ale temnicerului său, Trotti păli de furie.

— Bestie nenorocită, o să te leg de stâlpul infamiei ca să te-nvăţ bunele maniere!

În loc de răspuns, Buzov făcu un gest obscen, scuipă dispreţuitor la picioarele prinţesei şi trânti violent uşa în urma lui. Trotti ridică din umeri şi, întorcându-se spre ţarevnă, constată că tremura de frig cu tot atâta

stoicism cât şi Clement. Ninsoarea se oprise şi gerul se înteţea din clipă în clipă. Marchizul se apropie de ea, făcu o nouă reverenţă şi dezbrăcându-se de mantia lui îmblănită, o întinse galant pe jos, apoi, înclinându-se pentru a cincea oară, spuse:

— Pot să îndrăznesc să o sfătuiesc pe Alteţa Voastră Imperială să îşi odihnească gingaşul trup pe această modestă mantie care poate îi va oferi puţină căldură?

Elisabeta îi mulţumi cu ochii înlăcrimaţi de emoţie şi se ghemui înfrigurată sub mantie. Trotti şi Lestocq se retraseră spre fundul temniţei, la o distanţă respectuoasă de orfelina imperială.

— Lăsaţi, domnilor, eticheta, le zâmbi Elisabeta. Veniţi şi aşezaţi-vă aici, lângă mine, să ne încălzim unii de la alţii. Prezenţa voastră îmi va da curaj să înfrunt zorile. Spuneţi-i bietului băiat să vină lângă noi.

— Vai de mine, Alteţă, şopti indignat Trotti, este vizitiul meu!

— Peste câteva ceasuri, marchize, vom fi cu toţii egali în faţa lui Dumnezeu.

— Dacă Alteţa Voastră porunceşte... răspunse marchizul, pe un ton evident reprobator, în vreme ce-i făcea semn lui Clement să se aşeze, alături de ei, lângă ţarevnă.

Vizitiul care nu pricepuse prea bine unde şi în tovărăşia cui se afla, se trânti lângă prinţesă, tremurând de-i clănţăneau dinţii:

— Sunteţi foarte curajoasă, doamnă, dar ce ţară a dracului! Ah, la, la!

Disperat, Trotti ridică ochii în tavan! Multe îi mai erau date să audă.

— Da, murmură ţarina, ai dreptate băiete. Ce ţară a dracului! Nenorocită ţară..

Şi începură să aştepte. Timpul se scurgea cu insuportabilă încetineală şi totuşi prizonierii ar fi vrut să-l prelungească, ştiind ce îi aştepta a doua zi.

Orologiul din turnul Schlüsselburgului bătea din jumătate în jumătate de oră, ca un clopot în dungă. Pe cerul curăţat de nori o lună majestuoasă lumina cu raze palide fortăreaţa, a cărei siluetă întunecată domina malefic oglinda îngheţată a lacului Ladoga, păzind trufaş gurile fluviului Neva. Viscolul se oprise ca prin farmec, dar vântul continua să sufle în rafale şi străjile duble postate de Grauben în tot locul se adăpostiseră care pe unde nimeriseră.

Ştiind că prizonierii lor nu erau decât nişte bieţi nebuni, oştenii găseau perfect inutile toate acele precauţii suplimentare, de vreme ce prin însăşi poziţia lui, donjonul Schlüsselburg era inaccesibil...

În carcera cu ziduri acoperite de chiciură, nenorociţii prizonierii căzuseră pradă unui somn bântuit de coşmaruri. Deodată, domnul de Lestocq se ridică într-un cot, agăţându-se de braţul ţarevnei:

— Doamne, Dumnezeule, auziţi? Afară cântă cineva... Elisabeta îl privi cu atenţie pe medicul său care, tremurând de emoţie, respira cu sufletul la gură, pradă unei agitaţii de nedescris.

— Nefericitul de el, îşi spuse ea, cu tristeţe, primejdia i-a tulburat de a binelea minţile.

— Ascultaţi, ascultaţi! o trase iarăşi medicul de mânecă.

Trotti îl măsură şi el pe Lestocq, cu o expresie de profundă dezaprobare întipărită pe chip: „O fi el cumsecade acest Lestocq, nu zic nu, dar unde s-a mai pomenit aşa ceva, să zgâlţâi o prinţesă de sânge regesc, ca pe un prun copt? Şi de vizitiul meu ce să

mai spun? Sforăie ca un mistreţ! Ah, Dumnezeule, ce noapte!

— Linişteşte-te, prietene, spuse Elisabeta, mângâind afectuos mâna lui Lestocq. Linişteşte-te. Nu e decât şuieratul vântului şi sforăitul acestui brav băieţaş.

— Ba, nu, ascultaţi... şi dumneavoastră, domnule, vă rog, ascultaţi, se aude un cântec... cineva cântă, acolo jos, la poalele fortăreţei... Dumnezeule, doar nu visez, aşa e!

Medicul se smulse din mâna prinţesei şi alergă să se agaţe ca un nebun, de zăbrelele temniţei, încercând să privească în jos.

Elisabeta şi Trotti schimbară o privire mâhnită, dar nu spuseră nici unul nimic, spre a nu-şi decepţiona prietenul. O clipă mai târziu însă, ciuleau şi ei urechile. Într-adevăr, părea că un mic grup de bărbaţi se apropia de fortăreaţă cântând:

„Cine va purta coroana, coroana?
Un bătrân, un bătrân, coroana va purta.
Bătrânul să poarte coroana nu va şti
Şi nici tinereţea nu mi-o va struni”.

— E un vechi cântec polonez, nu-i aşa, Lestocq? şopti Elisabeta care se apropiase la rândul ei de zid, urmată de marchiz, deşi acestuia îi era egal dacă se cânta în poloneză sau în rusă, nepricepând oricum o iotă. Între timp, Clement continua să sforăie, fericit că se lăfăie de unul singur pe mantia îmblănită.

— Întocmai, doamnă, este cântecul preferat al bătrânului meu prieten voievodul. Sunt polonezi, pot să jur! Ah Doamne! Dar mai bine să-i ascultăm ce spun, o întrerupse medicul pe ţarevnă, uitând şi de protocol şi de tot.

Menestrelii păreau să se fi apropiat de aripa de sud a citadelei.

„Cine va purta coroana, coroana?
Iubita mea va purta coroana, coroana!
Iubita mea o va purta
Şi tinereţea mi-o va păstra!”

— Au schimbat cuvintele cântecului, Alteţă, o fac dinadins şopti Lestocq.

— Hei, voi de colo, strigă în noapte o santinelă. Ce-i cu voi, străinilor, şi ce căutaţi pe aici la asemenea ceas târziu?

— Oh, înălţimea Voastră, răspunse umil unul dintre bărbaţi, într-o rusească stâlcită, suntem nişte sărmani pescari polonezi. Ne-a prins viscolul pe marele lac Ladoga pe când făceam copci în gheaţă.

— Avem o pradă neobişnuită pentru vremea asta, când peştele stă mai mult pe fundul apei, răspunse un alt glas cu un accent la auzul căruia cei trei prizonieri tresăriră. Am vrea să vindem peştele prins în schimbul unui locşor călduros unde să ne petrecem şi noi noaptea. E un frig de-ngheaţă şi sufletul în creştin şi cântăm şi noi aşa, să ne mai încălzim.

Şi străinii reîncepură să cânte din răsputeri, în timp ce străjerul mormăia. „Peşte, deh, deh...”

„Unde e coroana, coroana?
Coroana o s-o poarte frumoasa, frumoasa,
Dar unde e frumoasa, frumoasa,
Dar unde, unde este ea?”

Prizonierii se priviră, cu sufletul luminat de o neaşteptată speranţă. Nu mai încăpea nici o îndoială:

cei de jos cântau ca să le dea de ştire că se interesau de soarta lor şi că doreau să afle unde se află în fortăreaţă, unde anume sunt închişi. Din păcate, cei de sus nu aveau nici lumânări, nici nu puteau să strige ori să cânte, fără să trezească bănuiala temnicerilor lor. Şi atunci cum să le dea de ştire celor de jos, cum să-şi facă semnalată prezenţa? Fără să mai stea pe gânduri, Elisabeta îşi smulse de pe ea pelerina, îşi desfăcu şireturile de la corsajul rochiei şi, sub ochii aiuriţi şi admirativi ai tovarăşilor ei de nenorocire, îşi scoase cămăşuţa fină din batist alb şi o legă cu mai multe noduri de zăbrelele ferestrei. Vântul o umflă deîndată ca pe un steag şi cei trei aşteptară cu nelinişte să afle dacă vreunul din polonezi ridicase capul să vadă micul triunghi de pânză, argintat de razele lunii.

Clement se trezise exact în clipa când prinţesa îşi încheia corsajul de la rochie, acoperindu-şi superbii sâni, cu un gest de imperială pudoare. Bravul vizitiu crezu că visează şi se întoarse pe partea cealaltă, mormăind aiurit:

— E-te-te! Nu-i chiar aşa de-a dracului ţara asta!

— Ei, Igor, polonezii ăştia or să ne mai împoaie mult urechile cu răcnetele lor? se răţoi unul din soldaţi la străjerul care intrase în vorbă cu pescarii şi care părea destul de atras de perspectiva unui borş de somn proaspăt. De câteva luni încoace, visteria regentei era la fel de goală ca şi burţile soldaţilor cărora nu li se mai plătise solda.

— Tacă-vă gura, bă, polonezilor, ia uite la ei, cu ce-am păcătuit să-i suportăm pe turbaţii ăştia?

— Ne e frig, Înălţimea Voastră şi... vru s-o ia de la capăt, cu glas plângăreţ, unul dintre polonezi.

— Da, bine, au auzit, au auzit, mormăi rusnacul.

Unde zici că e peştele ăla, să văd dacă e ceva de capul lui?

— L-am lăsat pe malul lacului, tăicuţule, era din cale afară de greu. Cântăreşte pe puţin şapte sau opt ocale.

Ochii soldatului sclipiră la auzul unei asemenea abundenţe care-i promitea câteva chefuri zdravene. Lăcomia îl împiedica să-şi dea seama de enormitatea aberantă a cantităţii anunţate.

— Prea bine, Înălţimea Voastră, spuseră polonezii, dintr-odată grăbiţi, nevoie mare. Dăm noi fuga să-l aducem până aici. Aşteptaţi-ne!

Încântat, soldatul reintră în ghereta străjerilor şi spuse camarazilor săi, care jucau cărţi lângă o sobiţă joasă:

— Am făcut o afacere straşnică, băieţi. O să împărţirii toţi patru peştii polonezilor şi pe urmă o să-i aruncăm afară ca pe nişte câini, pe prostovanii ăia!

— Aha, Igor, văd că eşti mai isteţ decât te credeam, răspunse râzând cel ce protestase împotriva gălăgiei pescarilor.

Dacă soldaţii i-ar fi urmărit pe „polonezi”, ar fi avut surpriza să vadă că după ce porniseră ostentativ spre lac, cei patru reveniseră târâş până în apropierea „vechii puşcării” dezafectate, unde se opriseră o clipă, pentru un rapid conciliabul. Unul dintre ei schiţă cu degetul un plan în zăpada proaspătă.

— Vezi, Floris, noi ne aflăm aici. Ghereta cu soldaţi se află spre sud. Dacă semnalul pe care ni s-a părut că-l vedem a fost dat într-adevăr de Lestocq sau de ţarevnă, înseamnă că ei se află în donjonul cu temniţe dinspre răsărit. S-ar putea ca la un loc cu ei să se afle şi Trotti, dacă nu cumva i-au separat pe unii de ceilalţi... Te menţii la propunerea ta, frăţioare?

— Da, cred că nu există altă cale. Altminteri nu văd cum am putea avea sorţi de izbândă.

Georges-Albert îşi scoase capul din vesta stăpânului său, clipi din ochi cu un aer de superioritate şi se strâmbă: ,,Brr, ce frigorniţă! Pe o vreme ca asta nu ţi-ar ieşi nici ursul din bârlog. Ce noroc pe mine că stau la căldurică!”

— Perfect, continuă Adrien, căruia în materie de tactică îi revenea întotdeauna rolul de strateg. Tu, Li Kang, te întorci şi ne aştepţi de partea cealaltă a lacului, cu caii pregătiţi. Tu, Feodor, aşezi muschetele îndărătul tufişurilor de pe mal ca eventual să ne protejezi fuga, în caz că va trebui să traversăm încă o dată lacul îngheţat. Eu îl însoţesc pe Floris.

Cei patru se despărţiră fără o altă vorbă, topindu-se în noapte ca nişte umbre. Cei doi tineri se strecurară târâş până în spatele străjerilor. Trebuiau să dea ocol, fortăreţei compuse din patru corpuri: „bastionul ţarului”, unde se afla ghereta cu soldaţi, „vechea puşcărie”, „castelul secret” şi, în sfârşit, „turnul temniţelor”, care în Rusia echivala cu Puntea Suspinelor de la Veneţia. Cine intra acolo, nu mai ieşea viu.

Până în clipa aceea totul se desfăşurase ca pe roate, cu o uşurinţă care lui Adrien nu-i prevestea nimic bun. Nu cumva căzuseră în vreo nouă capcană? E drept, stihiile naturii dezlănţuite se arătaseră a fi de partea lor. Vântul năprasnic alungase norii curăţind cerul şi, tocmai când credeau că nu vor mai ajunge niciodată la Schlüsselburg, viforniţa se oprise ca prin minune şi răsărise luna. Călăuziţi de razele ei galopaseră cât îi ţinuseră puterile, şi pe ei şi pe bieţii lor cai, până la malul lacului Ladoga. Acolo îşi priponiseră armăsarii de

câteva boschete înzăpezite, în speranţa că până la întoarcerea lor nu aveau să fie descoperiţi de nimeni. Apoi traversaseră lacul pe jos, ca să nu dea de bănuit străjerilor şi să-şi poată juca rolul de „pescari”. Ideea cu cântecul voievodului îi aparţinuse lui Adrien. Acum se aflau chiar în inima capcanei de şoareci, încercând să fure caşcavalul fără să declanşeze mecanismul fatal. Floris se târa înaintea fratelui său. Deodată, încremeni la poalele turnului, doi străjeri patrulau agale în sens contrar, spunându-şi de fiecare dată când se întâlneau:

— Auzi colo, să păzim o nebună ca asta!

— Care după toate a mai şi vrut s-o omoare pe măicuţa noastră, ţarevna!

Poate că în împrejurări diferite de cele prezente, bunele sentimente ale celor doi soldaţi i-ar fi înduioşat pe Floris şi pe Adrien. Dar să le fi explicat acum în ce anume consta uriaşa înşelătorie la care se pretau fără să vrea, era şi complicat, şi inutil. În consecinţă, cei doi fraţi aşteptară clipa când soldaţii se încrucişau şi, cu agilitate de linx, le săriră în spinare atât de brusc încât, surprinşi, aceştia nu apucară să dea alarma. O clipă mai târziu, zăceau adormiţi în zăpadă: unul primise o lovitură zdravănă în moalele capului, celălalt, un fulminant croşeu de dreapta în bărbie. Floris şi Adrien îi traseră în umbra turnului, îi legară fedeleş şi le puseră câte un căluş, apoi priviră în sus. Drapelul de pânză albă flutura la vreo cincizeci de metri deasupra solului. Li se păru chiar că văd o mână care le făcea semne disperate.

— Ah, inconştienţii! Or să ne dea de gol! murmură Adrien.

Goniţi cu mare viteză de rafalele dese de vânt, norii

zdrenţuiţi treceau chiar pe deasupra donjonului, dând o senzaţie de ameţeală celor ce priveau în sus. În ciuda firii lui curajoase, Floris nu se putu împiedica să nu se cutremure, evaluând înălţimea considerabilă a edificiului. Într-un târziu, scoase maimuţoiul din sân şi îi şopti afectuos la ureche:

— Georges-Albert, numai tu poţi s-o salvezi pe ţarevnă.

Capitolul XV

„Mă întreb ce s-ar face băieţii ăştia doi fără mine!” se gândi cu orgoliu Georges-Albert. Frecându-şi lăbuţele cu un aer important, ridică mândru capul, îl sărută pe Floris cu superioritate paternă, clipi cu înţeles spre Adrien, înălţă boticul să amuşine aerul îngheţat, îşi ridică gulerul de la paltonaşul de blăniţă, îşi trase şapca miniaturală pe năsucul fin şi cârn, luă în dinţi frânghia pe care i-o întinse Floris şi începu escaladarea.

Turnul cu temniţe se compunea dintr-un cilindru clădit din stânci imense de granit şi zidărie pe vârful căruia se rezema, în surplombă, rotonda unde se afla închisă prinţesa. Prima parte a urcuşului se dovedi relativ uşoară. Georges-Albert se căţăra ca o pisică, agăţându-se de neregularităţile mortarului, turnat între blocurile de granit.

„Pentru mine ăsta e un simplu joc de copii”, îşi spunea vesel maimuţoiul. Numai că, pe măsură ce se depărta de sol, suprafaţa cilindrului, măturată de rafalele glaciale, semăna tot mai mult cu un patinoar

vertical. Lăbuţele lui Georges-Albert întâlneau tot mai rar crăpături de care să se agate. Floris şi Adrien derulau încetişor frânghia, urmărind cu inima strânsă trudnica ascensiune a prietenului lor. Între timp, reîncepuse să ningă cu furie. Viscolul se înteţea văzând cu ochii. O rafală neaşteptat de puternică fu cât pe ce să-l dezechilibreze pe Georges-Albert. Floris se repezi înainte cu braţele întinse, sperând să-l poată prinde în cazul când s-ar fi prăbuşit. Maimuţica ajunsese la vreo treizeci de picioare de sol, într-un punct de unde nu mai putea nici să avanseze, nici să dea înapoi. Chiar deasupra lui, sculptat grosolan într-unul din blocurile de stâncă, se arcuia un soi de gurgui lunguieţ, prin care din primăvară până în toamnă se scurgea apa de pe acoperişul rotondei.

De la gurgui în sus, turnul se lăţea progresiv. Destul de abruptă şi acoperită cu o gheaţă lucie, panta era lungă de patru picioare. Dincolo de ea, peretele urca iarăşi vertical, preţ de alte cincisprezece picioare, până la rotondă. Georges-Albert se întreba cu disperare cum să treacă de panta de gheaţă lucie. Negăsind nici o soluţie, zgâlţâi frânghia ca să dea de înţeles stăpânului său că se află în încurcătură.

„Brr... Neplăcută situaţie. Mi se pare că m-am cam pripit primind misiunea asta”, îşi spuse Georges-Albert tremurând de frig.

De jos, Floris îi făcu semn să amareze solid frânghia de gurgui. Prin perdeaua deasă a fulgilor de nea, Georges-Albert mai curând ghici decât înţelese gestul stăpânului său. Pierzându-şi echilibrul, alunecă, gata-gata să se prăbuşească în gol, se redresă în ultima clipă într-un vârf de lăbuţă şi, după mai multe încercări ratate, izbuti cu greu să petreacă frânghia pe deasupra

braţului de piatră, legând-o strâns cu un nod dublu. Floris trase zdravăn de funie spre a se asigura că nodul nu se desfăcea. Din fericire cânepa se agăţase de asperităţile stâncii. Adrien apucă frânghia cu amândouă mâinile şi îi petrecu capătul pe sub tălpi, încercând să o ţină cât mai întinsă cu putinţă.

— Ai grijă, frăţioare, vântul se înteţeşte văzând cu ochii!

Floris zâmbi.

— Câtă vreme eşti lângă mine, nu mi se poate întâmpla nimica rău.

Dintr-un salt, Floris se agăţă de frânghie şi începu ascensiunea. Rafalele furioase îl lipeau de perete, ninsoarea îl orbea, vântul şuiera sinistru asurzindu-l, mâinile i se învineţiseră de frig. O pală neaşteptat de violentă fu cât pe ce să-l desprindă, izbindu-l de turn. Înăbuşindu-şi durerea, cu un ultim efort de voinţă, Floris se caţără până la gurguiul pe care Georges-Albert se menţinea într-un echilibru precar. Pe jumătate degerat, maimuţoiul se afla la capătul puterilor. Floris îl prinse din zbor în clipa când lăbuţele începeau să i se desprindă de pe gurgui, şi-l vârî iute în sân, desfăcu binişor nodul frânghiei şi se ridică în picioare, lipindu-se de zid, rămase o clipă nemişcat, să-şi tragă sufletul.

De jos, Adrien îl urmărea cu privirea, îngrozit. Floris voi să-i facă semn cu mâna că totul e-n ordine, ceea ce nu era de fel adevărat. Dovadă că acel simplu gest îl dezechilibră. Regăsindu-şi apoi cu greu stabilitatea, privi în sus, apoi în jos, chibzui preţ de o secundă, apoi îi şopti lui Georges-Albert:

— Ţi-ai revenit, bătrâne?

În loc de răspuns se auzi un strănut sonor.

— E-n regulă, atunci ascultă-mă: dacă îmi ridic braţul de-abia dacă pot să ating rotonda. Ieşi singur din sân de la mine, eu nu am cum să mă mişc, caţără-te pe umărul meu, pe urmă suie-te ca pe o scară pe braţul meu şi pipăie până ce găseşti un locşor de care să putem agăţa frânghia. Nu uita să apuci în dinţişori capătul ei. Hai, du-te!

Georges-Albert trase adânc aer în piept, se înecă cu fulgii, pufni furios pe nări şi, fără pic de entuziasm, porni să caute un punct de reazem pe acel patinoar mortal. Cu iscusinţă de echilibrist, se rezemă cu lăbuţele din spate de palma lui Floris, în timp ce cu lăbuţele din faţă se sprijini ca de un tavan lunecos de baza rotondei. În aceeaşi clipă însă luna se ascunse după un nor. Slobozind în şoaptă tot repertoriul de înjurături acumulat de-a lungul aventuroasei lui existenţe, Georges-Albert încremeni. Apoi lăbuţele lui începură să pipăie cu disperare, în căutarea unei anfractuozităţi. După un răstimp lung cât o eternitate, dădu cu degeţelele de o găurică. Încremeni iarăşi, aşteptând să iasă luna din nori.

— Gata, acum poţi să-i dai drumul, îi şopti Floris. Grăbeşte-te, până nu vine alt nor.

Floris simţea că nu mai avea mult şi-l lăsau şi pe el puterile.

— N-ai vrea să treci tu în locul meu? bodogăni maimuţoiul.

Profitând de fiece asperitate a stâncii, se apropia încet dar sigur de drapelul alb ce flutura deasupra capului său. Nu mai avea decât două picioare până acolo când se simţi luat pe sus de furtună. Când colo era marchizul care îl înşfăcase printre gratii şi-l ţinea strâns la piept, sufocându-l cu dragostea lui, ceea ce

nu prea-i stătea în fire, în orice caz nu în relaţiile sale de până atunci eu Georges-Albert.

— Ah, bunule şi dragule animal, ce nedrept am fost până acum cu tine, repeta emoţionat ambasadorul, copleşindu-l cu mângâieri şi cu pupături.

— Drăguţ din partea lui, deşi până la vârsta asta ar fi fost cazul să înveţe cum se vorbeşte cu o maimuţă, îşi spuse Georges-Albert care detesta să fie tratat ca un animal.

Nu era însă timp pentru asemenea subtilităţi lingvistice. Prizonierii intuiseră drama petrecută la câţiva metri mai jos de fereastra lor. Marchizul şi Lestocq legară zdravăn capătul funiei de una din zăbrele şi-ncepură să o balanseze ca Floris să se poată agăţa de ea. După două încercări ratate din pricină că braţele înţepenite de frig refuzau să-l mai asculte, acesta izbuti să o prindă. Rămase o clipă suspendat de ea, în voia vântului care-l balansa când în stânga când în dreapta, până când reuşi să se proptească cu picioarele de zid şi să urce în rapel până la ferestruica îngustă a temniţei. Cu ultimele puteri se agăţă de zăbrele în vreme ce picioarele şi le rezema de o bosă a zidăriei, întâlnită miraculos sub tălpi. Trotti şi Lestocq se repeziră să-l susţină de subţiori.

— N-avem timp de asta, şopti el în timp ce, ţinându-se într-o singură mână, cu cealaltă scotea din buzunar două pile. Începeţi să tăiaţi zăbrelele!

— Ah, Floris, Floris, murmură ţarevna, ştiam eu că n-o să mă părăseşti!

Două lacrimi izvorâte din ochii de peruzea ai prinţesei se preschimbară îndată în două perle de gheaţă. Floris se simţi mai mult decât recompensat. Oboseala i se risipi ca prin minune şi creierul reîncepu

să-i funcţioneze cu rapiditatea dintotdeauna:

— Alteţă, vă rog, prefaceţi-vă că vă rugaţi cu glas tare, ca să acoperiţi zgomotul pilelor cu care o să tăiem zăbrelele, îi şopti el ţarevnei.

Elisabeta zâmbi:

— Am o soluţie încă mai bună!

Şi apropiindu-se de uşă începu să psalmodieze:

— În lături, Satană, şarpe veninos, demon, şciort, piei din ochii mei, Belzebuth, drac împieliţat, prinţ al nopţii, duşman nevăzut!

Floris surâse. Prinţesa era pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă. Cunoscând prea bine sufletul compatrioţilor săi, ştia că asemenea vorbe aveau să-i îngrozească pe temniceri, îndemnându-i să se îndepărteze pe cât posibil de celula ei. Şi într-adevăr, dincolo de uşa grea de lemn, reacţia nu se lăsă aşteptată:

— Văleu, nebuna s-a apucat de vrăjitorii. Nu te apropia, frăţioare!

Între timp Adrien ajunsese şi el sus. Scoţând din buzunar alte două pile, îi întinse una lui Floris şi amândoi atacară cu energie, din afară, barele ruginite, în vreme ce Trotti şi Lestocq secţionau zăbrelele dinlăuntru! celulei. Leşinat de oboseală şi de atâtea emoţii, Georges-Albert se odihnea în braţele lui Clement pe care incantaţiile Elisabetei, din care nu pricepea o boabă, tocmai îl treziseră din somn.

— Tii, da vorbăreaţă s-a mai făcut femeiuşcă noastră! exclamă vizitiul.

— Piei spurcatule, împieliţatule, dihanie netrebnică. Ucigă-l toaca ne fură minţile, feriţi în lături oameni buni, continua ţarevna care, ca orice bună rusoaică, cunoştea zeci de nume ale diavolului. Din întunecimea

iadului tău se întrupează duhurile nopţii, câine blestemat, spurcăciune, talpă a iadului, tu răscoleşti miasmele pământului, tu satană tulburi apele, tu aţâţi focurile pustiului, tu stârneşti furtunile sufletului întunecând minţile, tu mi-ai furat şi mie minţile, Scaraoţchi...

Drugul de fier pe care Floris îl pilea cu furie cedă pe neaşteptate şi Adrien de-abia apucă să-l prindă din zbor pe Floris, înşfăcându-l cu braţul de mijloc.

— Îţi mulţumesc, frăţioare, cât pe ce eram să fac un plonjon!

Nu era însă vremea pentru efuziuni. Cei doi se apucară să pilească şi celelalte zăbrele. Trotti şi Lestocq nu prea aveau spor. Toţi aveau impresia că timpul se târa îngrozitor de încet, minutele le păreau ani. Urmărindu-i cu coada, ochiului, ţarevna blestema pe nerăsuflate:

— Pe soarele din cer, pe stelele nopţii, pe vântul iernii şi pe şuierul pădurii, jur să încalec pe mătură fără să-mi mai fac vreodată semnul blestemat al crucii, şi fără să mai cer vreodată binecuvântarea bisericii, ha, ha, ha, voi zbura peste întinderea de necuprins a mării, spre insula locuită de cele trei vrăjitoare...

— Văleu, văleleu, gemură temnicerii, băgându-se unul într-altul, îngroziţi de moarte, auziţi cum scrâşneşte din dinţii lui de fier diavolul, tartoriţa asta l-a chemat în celula ei, văleu, văleu, scapă-ne Maică Precistă de necuratul, văleu, văleleu, cu ce-am pătimit noi să trebuiască s-o păzim pe vrăjitoare, văleu, văleleu...

O a doua bară se frânse ca un pai. Rezemându-se de umerii lui Trotti, Floris sări în interiorul temniţei.

— Ah, Floris, fiule şi tu Adrien, copilule, şopti

marchizul tulburat, veniţi să vă îmbrăţişez.

Strângându-i părinteşte la piept, Trotti îi trase într-un colţ şi nu se putut stăpâni să nu-i întrebe:

— Dragii mei, ştiu că nu prea e vreme pentru întrebări, totuşi, lămuriţi-mă şi pe mine... ce anume spune Alteţa Sa Imperială?

Cu toată oboseala lor, cei doi fraţi pufniră în râs. Curiozitatea marchizului nu se dezicea nici măcar în asemenea momente.

— Îl chemă pe diavol în ajutorul nostru, replicară ei, în treacăt.

— Nu se poate, tresări marchizul şocat, o prinţesă de sânge?...

Adrien scoase de sub şuba lui un rând de haine bărbăteşti şi le întinse fără un cuvânt ţarevnei. Fără să-şi întrerupă incantaţiile, aceasta îi făcu semn lui Lestocq să o ajute să se schimbe. Lepădându-şi capa, îşi scoase într-o clipită şi rochia. Întorcându-se cu faţa spre perete, aidoma celorlalţi bărbaţi din celulă, Floris apucă să vadă ca într-o străfulgerare pielea orbitor de albă a prinţesei. Ameţit, simţi că i se urcă sângele în obraji şi că prin faţa ochilor încep să-i joace steluţe multicolore. Se vede treaba că ascensiunea prea bruscă spre înălţimile donjonu-lui îşi spunea cuvântul. Câteva secunde mai târziu, ţarevna era gata. Lui Floris mai că nu-i venea să creadă că ea este acel cavaler chipeş, cu picioare lungi şi zvelte care îi privea zâmbind poznaş. Curajoasă cum era, se apropie de fereastră şi privi în jos, fără să-şi poată stăpâni un ţipăt de spaimă la vederea frânghiei spânzurate deasupra hăului bântuit de viscol.

— Floris, mai întâi cobori tu şi cu prinţesa. Dacă auziţi vre-un zgomot suspect, o luaţi la fugă fără să ne

mai aşteptaţi, ordonă Adrien.

Recunoscându-i superioritatea absolută în materie de „tactică”, uneori Floris se îndura să i dea ascultare fratelui său mai mare. Ceea ce făcu şi acum. Sări pe marginea ferestruicii şi se agăţă de frânghie.

— Coborâţi încetişor, Alteţă, fără să priviţi în jos.

Şi Floris făcu un semn lui Adrien. Acesta o ridică în braţe pe Elisabeta şi o coborî binişor în golul dintre frânghie şi Floris. Simţind sub tălpi cizmele lui Floris, Elisabeta respiră uşurată şi se agăţă strâns de trupul lui.

— Aşa, spuse el cu voce calmă, petreceţi-vă braţele mai sus, pe după gâtul meu, şi ţineţi-vă fără teamă.

Elisabeta închise ochii şi-şi rezemă fruntea de umărul tânărului. Începea coborârea.

În ciuda greutăţii celor două trupuri, viscolul balansa primejdios frânghia. Floris se lăsă să lunece în jos, ţinând frânghia între picioare de vârful cărora se sprijinea tălpile prinţesei. Câte un vârtej îi răsucea în aer şi-i izbea de peretele de piatră al turnului. Floris încerca să preia el şocul cu spinarea, ca să-şi ferească de lovitură preţioasa povară. Funia îngheţată îi zdrelea palmele până la sânge. Ajuns la jumătatea drumului, Floris se opri o clipă să-şi tragă sufletul. Elisabeta îşi ridică ochii spre el, încolăcindu-şi şi mai strâns braţele pe după gâtul lui. În ciuda situaţiei precare în care se aflau, mai aerieni ca niciodată, Floris simţi că-l năpădeşte dorinţa. Privirile celor doi tineri se întâlniseră.

— Oh, Floris, Floris, şopti ţarevna.

Ameţit de înălţimi, dar şi de farmecul prinţesei, Floris o strânse năvalnic la piept şi îndrăzni să-şi lipească buzele de obrazul ei.

Aplecaţi peste marginea ferestrei, Adrien şi Trotti nu pricepeau de ce, acolo jos, în întuneric, cei doi înţepeniseră.

— Ce Dumnezeu fac acolo? se nelinişti Trotti. Or fi dat peste vreo patrulă?

Exasperat, Adrien ridică ochii spre cer. Îşi cunoştea prea bine fratele aşa că zgâlţâi cu putere frânghia ca să-l trezească la realitate. O clipă mai târziu, cei doi îşi reluau coborârea. Ajunşi la capătul frânghiei, le mai rămâneau câţiva metri buni până la sol. Floris sări în gol, rostogolindu-se în zăpadă cu tânăra femei în braţe. Înfrânându-şi cu un efort supraomenesc impulsul de a nu-i mai dă drumul, o ajută să se ridice de jos, teafără şi nevătămată.

Floris trase de frânghie ca Adrien şi ceilalţi să coboare la rândul lor. Deodată, ţarevna se aplecă şi ridică ceva din zăpadă.

— Ia te uită, ce-o mai fi şi asta?

Ţinând cu o mână frânghia, Floris îşi pipăi cu cealaltă gâtul.

— Ah, e talismanul meu, Alteţă, mi-a căzut adineaori, vă mulţumesc că îmi redaţi norocul.

— Doar n-ai să spui că tinicheaua asta...

Într-o fracţiune de secundă Floris îşi aminti cum Pauline, prima lui iubire, amuzată de inscripţiile cabalistice de pe medalionul rudimentar găsit de Georges-Albert într-un colţ de hambar, i-l agăţase de gât. Şi nu putea să nu i se pară ciudat că din nou o femeie îi petrecea pe după gât acea stranie bucată de tinichea. Se înfiora de atingerea metalului îngheţat şi a degetelor prinţesei care întârziau să se desprindă de ceafa lui fierbinte. Ce-i spusese cândva Pauline, pe când făcea acelaşi gest? Ah, da, îi şoptise tandru „Te

numesc cavaler al dragostei, Floris. Jură pe sufletul meu că nu te vei despărţi niciodată de acest medalion, jură... jură Floris, dragostea mea".

— Floris, eşti cavalerul meu... murmură prinţesa, înălţându-şi obrazul spre el.

Tânărul simţi că i se opreşte inima.

— Pe Dumnezeul meu, parcă tot scările de la Versailles sunt mai comode, blestemă Trotti, căzând din cer peste ei şi trântindu-i înapoi în zăpadă.

Floris sări primul în picioare, o ajută pe prinţesă să se ridice, apoi adună din nămeţi peruca şi pălăria marchizului care, dezinvolt, îşi păstra siguranţa de sine, de parcă toată viaţa lui n-ar fi făcut altceva decât să coboare pe funie. Lestocq ateriză şi el, urmat de Georges-Albert, sprinten şi vioi. De fapt dintre toţi era singurul în elementul lui. În sfârşit se ivi şi Adrien, cărându-l în braţe pe Clement, cum o cărase Floris pe ţarevnă, dar se vedea cât de colo că misiunea lui era infinit mai puţin plăcută. Clănţănind din dinţi de frig şi de spaimă, nenorocitul vizitiu se lăsă moale în zăpadă:

— Păi ce spuneam eu, sfântă Eulalia, a dracului ţară e asta!

— Domnule Clement, nu de văicăreli ne arde nouă acum, replică sec Adrien. Ce-a fost până acum e floare la ureche faţă de ce ne aşteaptă.

— Grozav fel de a-mi ridica moralul, domnule conte, n-am ce zice, oftă bietul om.

Fugarii şi salvatorii lor porniră înspre tufişurile unde îi aştepta Feodor. Trecând pe lângă ghereta santinelelor, îl auziră pe unul dintre soldaţi mormăind:

— Hei, Igor, ia vezi tu ce fac polonezii ăia, mai vin odată cu peştele tău nemaipomenit sau nu?

— Bine, mă duc după ei până la lac să le ard o cizmă

în turul pantalonilor, mama lor de puturoşi mincinoşi!

Floris şi Adrien încremeniră. Dacă santinela descoperea muschetele lui Feodor şi dădea alarma? Se mai liniştiră la gândul că Feodor nu era omul să se lase prins cu mâţa în sac.

Soldatul mergea în faţa lor, fluierând. Culcaţi pe burtă în zăpadă, fugarii nu îndrăzneau să se mişte. Totuşi, Floris apucă blând mâna îngheţată a prinţesei şi o duse la buze să o încălzească cu răsuflarea lui. Adrien îşi privi neliniştit fratele spunându-şi:

„N-am făcut bine că nu i-am spus tot adevărul. Trebuie să-i vorbesc neîntârziat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea.”

Dintr-odată nu se mai auzi decât şuieratul vântului. Floris şi Adrien răsuflară uşuraţi, Feodor nu-şi ieşise din mână. Câteva clipe mai târziu erau lângă el. Soldatul cel lacom îşi dormea somnul de veci cu capul înfundat în zăpadă. Adrien se uită cu reproş înspre cazac. Acesta protestă.

— Pe cinstea mea, boierule, de-abia dacă l-am atins. Dar era tare sărac de înger, deh, ce să-i faci? Aşa-s unii, slăbuţi. Nu avea ce să caute în armată, asta e!

Fugarii ciuliră o clipă urechea. Dinspre fortăreaţă nu se auzea nimic, încă nu li se descoperise evadarea.

Floris ridică ochii spre cer:

— Ah, blestemată vreme!

Ninsoarea se oprise din nou. Sub palidul clar de lună silueta fortăreţei se profila ameninţător. În umbra ei, siluetele fugarilor păreau nişte purici pe întinderea nesfârşită a mării de gheaţă.

— Nu avem încotro, trebuie să aşteptăm până intră iarăşi luna în nori, apoi traversăm lacul în goană. Avem de parcurs în fugă cam o verstă, o verstă şi ceva, fără

să ne oprim. E singura noastră şansă. Dacă iese luna când suntem la jumătatea drumului, riscăm să fim văzuţi din turn...

Trotti şi Lestocq se priviră îngroziţi.

— Pregătiţi-vă, ordonă Adrien. Tu, Feodor, ia muschetele.

— Am înţeles, boierule.

— Eu mă ocup de Clement, continuă Adrien.

În faţa acestei perspective, vizitiul păru să nu ştie prea bine dacă să se bucure ori să se sperie.

— Aoleu, măiculiţa mea, în ce-am intrat! A dracului ţară se văicări el, adresându-se prinţesei.

— Acum! Haideţi! şopti Floris.

Georges-Albert, care să găsea din nou la căldurică sub pieptarul stăpânului său, îşi îţi botişorul, apoi şi-l retrase precipitat:

— Brrr, prefer să nu văd ce urmează!

Un nor imens ajunsese în dreptul lunii. Schlüsselburgul se cufundă în beznă. Floris o apucă de mână pe ţarevnă, Adrien îl înşfacă de un braţ pe Clement, Feodor, cu câte o muschetă în fiecare mână, le făcu semn lui Lestocq şi lui Trotti, zdrobiţi de oboseală şi de emoţiile recentei lor coborâri pe frânghie, să-l urmeze.

Alergau cu toţii cât îi ţineau puterile poticnindu-se în întunericul nopţii şi lunecând la tot pasul, pe gheaţa vălurită a lacului, presărată ici-colo cu mormane de zăpadă troienite de vânt. Cădeau, se ridicau ajutaţi de ceilalţi şi continuau să alerge, goniţi din urmă de spaima morţii. Singurii Floris şi Adrien îşi păstrau sângele rece, obişnuiţi din copilărie să nu se piardă cu firea în clipele de cumpănă. Îşi călăuzeau tovarăşii de restrişte orientându-se precis şi rapid, de parcă vedeau

prin beznă, ca pisicile.

— Mai repede, mai repede! strigă Adrien, întorcând capul spre ceilalţi, pe care puterile începeau să-i lase. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu, acu-acu iese luna!

Mânat de vântul Finlandei, norul salvator începea să se destrame, în curând siluetele fugarilor aveau să se decupeze cu precizie pe oglinda de gheaţă. Disperaţi, încercară să grăbească pasul, deşi Trotti, Lestocq şi Clement, prea puţin antrenaţi, simţeau că le plesnesc plămânii. După încă o sută de picioare, razele lunii îi săgetară răutăcios.

— Ah, Dumnezeule!

Prinţesa se împiedicase de un sloi. Cu toate că Floris o prinsese la vreme de braţe, era mai mult decât posibil că îşi scrântise o gleznă. Nu putea pune piciorul în pământ.

Lăsându-se în genunchi, Elisabeta şopti:

— Fugiţi, Floris, du-te cu ceilalţi, lăsaţi-mă pe mine, n-are rost să pieriţi cu toţii din pricina mea.

La poalele Schlüsselburgului se zăreau torţe mişunând zănatec. Probabil că soldaţii alergau zăpăciţi de colo-colo, în căutarea fugarilor. Cu energia disperării, Floris o ridică în braţe pe prinţesă şi o luă iar la goană. Pierduseră însă câteva clipe preţioase. În urma lor răsunară focuri de muschetă. Feodor întoarse capul spre fortăreaţă şi le arătă celor de acolo pumnul:

— Câini blestemaţi, degeaba vă risipiţi muniţia. Gloanţele voastre nu ne mai pot atinge.

Se pare că şi cei din fortăreaţă pricepuseră acest lucru. Cu un vâjâit năprasnic o ghiulea zbură peste capelele fugarilor. Floris şi Adrien săriră înapoi, uluiţi. La picioarele lor se căscase o copcă imensă. Cei din

fortăreaţă trăgeau cu tunul ca să spargă gheaţa şi să-i împiedice astfel să ajungă la ţărmul de apus al Nevei.

— Ha, ha, rânjea Herr Grauben, nu-i aşa că nu vă aşteptaţi la aşa ceva mititeilor? Credeţi că vă puteţi bate joc la nesfârşit de mine? Ei, lasă, că vă arăt eu vouă! Buzov, deschide porţile. Mai repede! Grenadieri, după mine! o să-i prindem ca pe nişte şoareci! Ha, ha, în şa, băieţi, ha, ha!

Unealta Juliei de Mengden îşi freca jovial mâinile, savurându-şi răzbunarea.

Pe lac, fugarii alergau încoace şi-ncolo, căutând să treacă de bariera de apă şi sloiuri sfărâmate create metodic, între ei şi celălalt mal, de tunurile lui Grauben.

Deodată se auzi un tropot de cai.

— Floare de Mai, Bucurie a Zilei, sosesc ca şarpele înaripat, le strigă Li Kang Yuin, galopând din răsputeri, cu codiţa în vânt, aidoma dragonului răzbunător, zeitatea lui preferată, îndemnându-şi caii cu ţipete ascuţite să-i facă să uite de spaima produsă de bubuitul tunurilor, de şuieratul ghiulelelor şi de înţepăturile bucăţilor de gheaţă care zburau în toate direcţiile.

Floris şi Adrien răsuflară uşuraţi. Erau salvaţi. Se pregăteau să ocolească breşa, trăgându-i şi pe ceilalţi după ei, când două ghiulele, trase simultan, izbiră caii, azvârlindu-i în apă. Dezechilibrat, Li Kang se prăbuşi şi el în copcă. Înotând din răsputeri, izbuti să rămână la suprafaţa apei glaciale. Adrien şi Feodor se repeziră să-i întindă mâna şi să-l scoată afară. Puţin lipsise ca baia aceea forţată să fie şi ultima din viaţa lui.

— Îţi mulţumesc, bunule Li Kang, ai avut o idee grozavă şi cu un pic de noroc ai fi izbutit chiar să ne

salvezi, îi spuse Adrien, ca să-l consoleze pe micuţul chinez.

— Şerpii înaripaţi zboară cam jos astăzi, mormăi Feodor care nu rata niciodată ocazia de a-şi ironiza prietenul. Li Kang îşi scutură codiţa înţepenită de ger şi decretă pe un ton sentenţios:

— Oh, Lamă Ascuţită, vulpea nu-şi murdăreşte coada! Cu ajutorul lui Budha, data viitoare Li Kang o să izbândească

— Dacă va mai exista o dată viitoare, replică lucid Adrien, privind neliniştit spre Schlüsselburg.

Începea să se lumineze de ziuă. Bombardamentul încetase brusc. Patruzeci de grenadieri călare se apropiau în galop... Sub copitele cailor lor, gheaţa se fărâma în mii de aşchii scânteietoare. Călăreţii erau conduşi de Grauben. Floris o strânse la piept pe ţarevnă şi-i răcni lui Feodor:

— Pregăteşte muschetele!

— Degeaba, boiernaşule, ni s-a udat toată pulberea, îi răspunse acesta posomorât.

Floris şi Adrien se priviră disperaţi. Ceilalţi erau albi ca varul. Cum să se împotrivească cu pumnalele unei întregi oştiri, cum era aceea din fortăreaţă?

— Doamne, Dumnezeule, murmură Floris printre dinţi. Nu se poate să fi pierdut. Nu ne lăsa, Doamne!

Capitolul XVI

— Pregătiţi muschetele, grenadieri, şi ochiţi femeia drept în inimă, răcni Grauben pe ruseşte.

Apoi, adresându-se fugarilor le spuse în franţuzeşte:

— Sunteţi încercuiţi, predaţi-vă, ori o ucidem pe ţarevnă!

Adrien îl linişti cu un gest scurt pe Floris care îşi scosese sabia din teacă şi-l aţâţa pe Grauben cu mulinete ameninţătoare. Priveliştea tovarăşilor lui de drum era lamentabilă. Li Kang Yuin arăta ca statuia lui Loth. Mustăţile i se prefăcuseră în două jalnice stalactite. Ţeapăn şi verde la faţă ca mânerul de jad al stiletului pe care n-apucase să-l tragă cu totul afară din teacă, chinezul părea un mort viu. Doar ochii migdalaţi, fulgerând de ură neputincioasă, dovedeau că trăieşte. Doctorul de Lestocq, cu desăvârşire epuizat de cursa lor contra cronometru, tuşea de mai mare mila, cu ochii injectaţi şi obrajii stacojii, la un pas de apoplexie. Culcat într-o rână, Clement îşi freca de zor posteriorul rănit de o aşchie de gheaţă împlântată în turul pantalonilor săi în timpul ploii de ghiulele.

— Măicuţă dragă, m-am ars, asta-mi mai lipsea, un vizitiu care să nu se poată aşeza, cine a mai văzut aşa ceva? A dracului ţară, a dracului ţi-am spus eu! se văicărea el ţarevnei.

— N-ai dreptate, domnule Clement, tocmai destinul ţi-a fost de ajutor. Primejdia o înfrunţi întotdeauna în picioare! declară marchizul cu imbatabila lui morgă aristocratică.

— Păi cum să mă ridic, domnule Extraordinar, gemu nenorocitul vizitiu, cum să mă ridic în picioare când am rămas fără tur la nădragi? Cum să mă arăt aşa? se lamenta el, chinuindu-se să-şi ascundă anatomia sub fâşiile zdrenţuite ale fostului său pantalon.

Întorcând capul, Floris întâlni privirea de oţel a lui Grauben. În ochii lui cenuşii se citea o implacabilă ură. Pentru prima dată tânărul regretă că nu-i făcuse de petrecanie când îl avusese la mână.

— Hotărât lucru, Adrien a avut dreptate, l-am subestimat pe acest ticălos.

Cercul soldaţilor călare se strângea în jurul lor. Floris îi privi cu atenţie, dar chipurile lor nu exprimau decât deprindere pasivă de a executa orbeşte ordinele primite de la superiori.

— În numele Majestăţii Sale Ludovic al XV-lea, protestez! Cer să mi se acorde imunitatea diplomatică cuvenită şi reclam pentru Alteţa Sa Imperială un tratament pe potriva rangului Său! strigă Trotti.

— Ha, ha! aici, pe lacul Ladoga, nu are cine să te audă şi să te asculte, „musiu” ambasador extraordinar. Uită-te la soldaţii mei. Nişte tineri bravi şi dobitoci. Nişte mujici cu capete pătrate care nu ştiu decât ruseşte, aşa că poţi să protestezi cât vrei, până ţi s-o usca şi limba-n gură. Tot degeaba! Cât despre scumpa voastră prinţesă, ha, ha, ha, ei ştiu că e o nebună primejdioasă care a vrut să o asasineze pe ţarevnă şi pe care acum, mulţumită vouă, putem să o acuzăm şi să o judecăm pentru vrăjitorie! Ha, ha, domnilor Französen, aţi vrut să vă bateţi iarăşi joc de mine; aţi crezut că vă merge la nesfârşit? Ha? Spioni nenorociţi ce sunteţi! Las’ că vă arăt eu vouă! O să aflaţi voi dacă Grauben ştie să se răzbune sau ba!

Floris ridică nepăsător din umeri. Într-adevăr acel Grauben era pe cât de respingător la mutră, pe atât de tâmpit şi de câinos la suflet. Adrien se întreba ce urmăreşte Floris. S-ar fi spus că făcea totul spre a-şi scoate din minţi învingătorul. Cu un rânjet sardonic, Grauben ordonă unuia dintre soldaţi să descalece şi să-i lege pe prizonieri. Soldatul, un bărbat între două vârste, cu înfăţişarea de om blajin, se apropie mai întâi de ţarevnă şi de Floris. Acesta o lăsase jos din braţe, dar continua să o rezeme de umărul lui, ţinând-o strâns pe după mijloc. Bărbatul ezită o fracţiune de secundă. Poate se întreba cum să-i lege mai bine, ori poate îi era teamă de faima de vrăjitoare a evadatei, dacă nu cumva îl înduioşa priveliştea încântătoare a acelei tinere şi fermecătoare perechi? Fără să mai stea pe gânduri, ascultând ca întotdeauna de o inspiraţie de moment, Floris îi şopti pe ruseşte:

— Nu ţi-e ruşine, tăicuţule, să o pui în lanţuri pe ţarevna ta?

Grenadierul tresări. Cine mai era şi „spionul” ăsta străin, francez, sau polonez, cine să mai ştie, care i se adresa pe limba lui, fără urmă de accent, ca un adevărat rus?

Grauben intui ezitarea grenadierului şi dând pinteni calului său se apropie de Floris care îl înfruntă cu insolenţă:

— Vai de mine, Herr Grauben, ce onoare! Mă simt de-a dreptul emoţionat de atâta atenţie din partea voastră! Cărui fapt se datorează această cinste?

Grauben se aplecă înspre el rânjind fioros:

— O să te căieşti amarnic pentru obrăznicia asta, vierme nenorocit!

Floris privi înapoi, peste umăr. În spatele lor, breşa

deschisă în gheaţa lacului se lărgise considerabil, măsurând acum vreo cincizeci de picioare. Grauben îşi mâna calul spre el, obligându-l să dea înapoi. Lui Floris asta nu-i plăcea deloc.

— Aoleu! Stai! Ce faci? Ai înnebunit? Stai? Aoleu! se prefăcu el că este înnebunit de spaimă, în timp ce cu o mişcare imperceptibilă îşi trăgea braţul de după mijlocul prinţesei. În secunda următoare, iute ca fulgerul, se aruncă asupra lui Grauben. Luat pe neaşteptate acesta se dezechilibră. Floris îl trânti pe spate şi, scoţându-şi de la brâu pumnalul, rânji:

— Uite unde era vânatul pentru vânătoarea noastră siberiană!

Grenadierii dădură să descalece spre a sări în ajutorul căpeteniei lor.

— Nu vă apropiaţi, prieteni, le strigă Floris pe ruseşte, ori jur pe sfânta Rusie că-i tai gâtul ca unui câine turbat.

Punctând aceste cuvinte ameninţătoare, Georges-Albert se ivi de sub haina stăpânului său, sări în capul lui Herr Grauben şi îşi privi triumfător adversarii, dezvelindu-şi buza de sus într-un rictus feroce.

— Aah, horcăi Grauben, va să zică eşti rusnac, mizerabile, las’ că-ţi fac eu de petrecanie!

— Stai uşor, Herr Grauben, în locul dumitale m-aş gândi înainte să vorbesc aşa. Deocamdată te afli în puterea mea.

Profitând de uluirea generală, Feodor se smuci din strânsoarea soldaţilor care îl încadrau şi ţâşni spre Floris.

— Lasă-l pe mâna mea, boiernaşule, spuse el încreţindu-şi unicul ochi şi proptindu-şi vârful săbiei în beregata lui Grauben, n-o să mai facă o mişcare,

dihorul.

— Ce se amestecă şi Feodor ăsta, parcă nu-i de ajuns că am băgat eu spaimă în Grauben, îşi spuse enervat Georges-Albert. Nu mai ştiu ce să inventeze fiecare ca să-şi dea importanţă. Eh treaba lor. Oricum, fără mine nu se descurcă, bieţii de ei...

Li Kang ar fi vrut şi el să-i vină în ajutor lui Feodor dar, asemenea unui arbore acoperit de chiciură, părea să fi prins rădăcini. Floris întoarse capul să vadă ce fac grenadierii, se sculă de jos şi dintr-un salt se azvârli în şaua calului părăsit cam brusc de Grauben.

— Soldaţi, strigă el înălţându-se în scări, iat-o pe ţarevna voastră iubită! Priviţi-o, se află în faţa voastră! Nu daţi crezare minciunilor cu care vă adapă aceşti străini. Nu e nici nebună şi nici vrăjitoare! E prinţesa voastră, chinuită şi batjocorită de duşmanii ei setoşi de putere! Soarta ei stă în mâinile voastre. Ajutaţi-o să dobândească tronul părintelui său, Petru cel Mare, şi o ţarină de acelaşi sânge cu voi vă va fi măicuţă tuturor.

Cu aceste ultime cuvinte Floris se apleca, o ridică de jos pe prinţesă şi o aşeză dinaintea lui pe cal, ţinând-o pe după umeri, cu o atitudine de tandră protecţie. Soldaţii îi priveau cu gura căscată, pe jumătate convinşi, pe jumătate neîncrezători, oricum fascinaţi de priveliştea acelei tinere perechi nimbate de primele raze ale unui palid răsărit de iarnă. În lumina delicată a dimineţii, buclele de abanos ale lui Floris şi ochii de peruzea al prinţesei luceau angelic. Din pieptul oştenilor urcă un murmur admirativ:

— N-o fi el îngerul mântuitor de care pomeneşte Sfânta Scriptură?

— Tânărul boier e un adevărat fiu al Rusiei. E de-al nostru, declară soldatul căruia Floris i se adresase cel

dintâi.

— Da, se auzi un alt glas. Ştie să ne vorbească. Să-l ascultăm, fraţilor!

— Nu are limbă de lemn ca Herr ăsta. Limba lui e mlădioasă, cuvintele lui ne merg drept la suflet, hotărî un bătrân grenadier. Vorba dulce mult aduce, ascultaţi-l fraţilor!

— Nu-i daţi crezare spionului ăsta, urlă deodată Grauben, profitând de neatenţia lui Feodor care îşi ridicase o clipă vârful săbiei din gâtul lui. E un mincinos, eliberaţi-mă din mâna lui...

Soldaţii şovăiau. Nu ştiau nici ei ce să facă. Era limpede că nu-l iubeau pe Grauben care trecea din an în paşte pe la fortăreaţă, se purta urât cu ei, îl punea pe Buzov să-i biciuiască din te miri ce, şi pe deasupra vorbea şi prost ruseşte. Numai că disciplina era disciplină. Oftând, se pregăteau să se supună ordinelor Herr Căpitanului lor, când deodată se priviră aiuriţi: printr-o minune de neînţeles, la picioarele lor începuse să plouă cu aur. Îngroziţi, nu îndrăzneau să descalece şi să atingă monezile cu efigia ţarului Petru.

După ce admirase îndrăzneala şi eficacitatea fratelui său, Adrien îşi spusese că venise momentul să intre şi el în scenă. Amintindu-şi că are buzunarele pline cu rufi de-ai ţarului, aruncă câţiva pumni în direcţia soldaţilor. Înţelept cum era, tânărul conte de Villeneuve-Caramey ştia că omul este astfel croit, încât nu poate vedea un lucru de preţ fără să nu-şi dorească să intre în posesia lui. Pe de altă parte însă, îşi dădea seama că era preferabil să ofere acelui instinct nu prea onorabil un alibi cât mai temeinic.

— Priviţi monedele acelea, prieteni, strigă el. Vedeţi? Sunt bătute cu efigia marelui nostru ţar. Unde mai

găseşti în ziua de astăzi aşa ceva?

Adrien îi făcu semn lui Floris care îşi goli de îndată buzunarele, strecurând monezile în mâinile Elisabetei. Aceasta făcu ochii mari:

— De unde le aveţi? şopti ea uluită.

Fără să-i răspundă, Floris o îndemnă să arunce rufii în direcţia soldaţilor

— Iată, însăşi ţarevnă voastră vă dăruieşte aceşti galbeni, dorind să vă arate ce soartă veţi avea de aci înainte, sub oblăduirea ei.

Floris îşi privi admirativ fratele. Adrien avea idei într-adevăr geniale.

— Numai împreună putem izbândi, murmură el. Cei doi fraţi se priviră zâmbind. Ştiau că asta era cheia.

Nu puteau izbândi decât sprijinindu-se reciproc. Ţarevna le intercepta privirea. Rămase o clipă pe gânduri, apoi îşi întoarse ochii spre masa soldaţilor, care se înghesuiau care mai de care să adune din zăpadă preţioasa şi neaşteptata recoltă, până să nu prindă de veste camarazii lor din fortăreaţă. Cu ţipete de bucurie, se înghionteau ca nişte copii.

— Boierul are dreptate, sunt ruşi adevăraţi!

Un soldat încercă o monedă între măsele:

— E aur curat! N-am văzut aşa ceva de când mama m-a făcut!

— Norocul tău, durak!

— Regenta nu mai e în stare să ne plătească nici cuvenita soldă...

— Banii ăştia sunt dreptul nostru, sunt de la tătuca ţarul.

— Priviţi, priviţi chipul bunului nostru ţar, odihnească-i Dumnezeu sufletul în pace!

— Tăicuţul nostru ne-a trimis-o pe odrasla lui, pe

ţarevnă!

— De ce nu vii, tu, Doamne, să vezi pe ce mâini a încăput biata noastră Rusie, se tânguiau unii, invocându-l pe Petru cel Mare.

Floris simţi că era momentul să le întărească convingerea:

— Priviţi, soldaţi, priviţi-o pe Elisabeta Petrovna, prinţesa voastră, singura voastră suverană legitimă.

— Dar, tu, boierule cu ochi ca frunza codrului, tu cine eşti? De unde vii? întrebă cu glas tunător un bătrân grenadier ce nu descălecase încă şi care părea să se bucure de un anume ascendent asupra celorlalţi. Semeni leit cu tătucul nostru ţarul. Eu l-am cunoscut şi l-am slujit cu credinţă. Să fie ăsta un semn al cerului?

Soldaţii se apropiară cu sfială de Floris şi de ţarevnă, privindu-i cu admiraţie. Elisabeta ridică mâna. Gestul ei imperial îi impresionă pe grenadierii care îngenunchează tăcuţi în faţa ei. O clipă pe deasupra lacului nu se mai auzi decât croncănitul unui corb rătăcit.

— Da, soldaţi, glăsui ţarevna. Este un semn al Cerului. Acest tânăr şi tovarăşii lui au venit până aici, la capătul lumii, ca să o salveze pe prinţesa voastră. Este cavalerul Apocalipsului... cavalerul de Petersburg! Cine sunt eu aţi aflat. Vă îndoiţi să mă urmaţi, nu doar ca bravi soldaţi ce vă aflaţi, ci ca fii devotaţi ai mei? Treziţi-vă din somnul vostru! Poporul geme sub jug străin. A sosit ceasul izbăvirii lui, ceasul izbăvirii noastre!

Desfăcându-şi vesta bărbătească şi dezgolindu-şi fără să clipească pieptul, Elisabeta scoase dintre sâni o cruce mare bătută cu diamante şi înălţând-o deasupra capului, rosti solemn:

— Jur pe această sfântă cruce să mor pentru voi! Juraţi să mă apăraţi? întrebă ea cu glasul înecat de lacrimi.

— Jurăm, măicuţă, jurăm să te urmăm pe tine şi pe acest cavaler cu ochii ca frunza codrului. Arătaţi-ne calea, şi te vom urca pe tronul părintelui tău.

Floris îşi spuse în sinea lui că Elisabeta îi pusese să jure pe ceva ce aducea mai degrabă a bijuterie decât a relicvă. Cum el însuşi era destul de păgân, îşi spuse că asemenea detalii nu contau. O admiră şi mai mult pe prinţesă pentru prezenţa ei de spirit. Ce mai calea-valea, o iubea. Se îndrăgostise nebuneşte de ea. Îi luă mâna şi şi-o apropie galant de buze. Elisabeta se fâstâci. Îngerul ăsta cu bucle negre degaja un magnetism irezistibil! Interpretând gestul lui Floris ca un gest de respectuoasă supunere, soldaţii chiuiră bucuroşi şi se repeziră să sărute şi ei vârful degetelor imperiale. Entuziasmul lor nu cunoştea margini. Feodor striga mai tare decât toţi, fără să tragă spuza pe turta lui:

— Trăiască ţarevnă, trăiască Ucraina şi cazacii!

Cocoţat pe umărul lui, Georges-Albert aplauda din răsputeri, scoţând mici ţipete ascuţite. Uitat de toată lumea în închisoarea lui de gheaţă, Li Kang ar fi vrut grozav să participe şi el la euforia generală. Se căzni să articuleze ceva, dar nu-şi putea mişca buzele, situaţie mai mult decât neplăcută pentru cineva atât de limbut ca el.

Deodată, se auzi tropot de copite. Profitând de emoţia celorlalţi, îndeosebi de explozia de patriotism a lui Feodor, Grauben încălecase hoţeşte pe un cal şi pornise ca o nălucă spre fortăreaţă

— Ah, nemernicul, răcni Feodor, deopotrivă de

ruşinat şi de vexat. Ca şi lui Georges-Albert, îi venea să intre în pământ de ruşine sub privirea ironică a lui Li Kang.

Mă întreb dacă cei din fortăreaţă rămân de partea lui sau trec de pârlea noastră!? se adresă Floris lui Adrien

— Uite răspunsul, îi replică acesta râzând, numai că de data asta ţintesc aiurea.

O ghiulea trecu vâjâind pe lângă ei şi se prăbuşi hăt, departe, spre intrarea în estuar.

— Să ne adăpostim degrabă, până nu apucă să-şi regleze tirul, le strigă Adrien fugarilor şi grenadierilor.

Feodor îl băgă pe Georges-Albert într-unul din buzunarele şubei lui şi îl înşfacă pe Li Kang de singura parte proeminentă a blocului de gheaţă înlăuntrul căruia se afla prizonier chinezul, adică de coadă, Adrien îl apucă pe Clement de restul lui de pantalon, Lestocq se trezi în spinarea unui grenadier, Trotti, pe crupa altuia şi cu toţii porniră în galop nebun spre pâlcul de arbori de pe ţărmul de vest.

Deodată, văzduhul răsună de strigăte disperate de ajutor. Pe firul îngheţai al Nevei urca o troică. De jur împrejurul ei ploua cu ghiulele şi caii se cabrau înspăimântaţi. Vizitiul de abia dacă-i mai putea stăpâni.

Floris o depuse pe prinţesă pe calul unui bătrân grenadier şi strigă:

— Adrien, haide să le dăm o mână de ajutor bieţilor oameni.

Trotti protestă moale:

— Vă interzic categoric să vă depărtaţi!... Nebunilor! Ţi-ai găsit cine să te asculte, mormăi el înciudat pentru că, fără să mai stea să-l asculte, cei doi dăduseră pinteni cailor pornind ca din puşcă spre lac. Tirul de

ghiulele se înteţise. Floris şi Adrien îşi stăpâneau cu greu armăsarii, îmboldindu-i din genunchi să înainteze în zig-zag, ocolind sau sărind peste ochiurile de apă. În faţa lor, stratul de gheaţă se subţia văzând cu ochii.

— Ajutor, domnule conte, vai, domnule cavaler, vai de mine, în ce iad am picat!

Cei doi fraţi zâmbiră pe sub mustaţă... Soarta le oferea prilejul să îşi ia o mică revanşă.

— Ţin-te bine, Beaupéou, sosim!

Din goana calului, Floris sări direct pe capra saniei, smulse biciul din mâna agentului secret, pocni din el de câteva ori învârtindu-l pe deasupra capului şi, ţinând strâns hăţurile, încuraja caii înnebuniţi de spaimă, fără să se uite la masa informă ascunsă sub prelata troicii.

— Haide, dii haida diii, aşa căluţilor, fără frică, diii!

Cu o mână, Adrien apucă din mers frâiele armăsarului lui Floris, în timp ce cu cealaltă prindea zăbala calului din fruntea atelajului.

— Stai uşor, bătrâne, aşa...

Simţindu-se struniţi, cum se cuvine, bidiviii porniră în galop întins, în vreme ce ghiulelele şuierau mai ameninţător pe lângă urechile lor. Floris se aplecă brusc înainte. Un proiectil trecu razant pe deasupra lui şi se prăbuşi în dreapta săniei, ridicând o uriaşă trombă de apă şi de ace de gheaţă. Caii făcură un salt într-o parte, dezechilibrând pentru o clipă atelajul. De sub prelată se auzi un chirăit ascuţit, ca de mâţe.

„Dumnezeule, ce caută muierile astea aici?” se întrebă în sinea lui Floris.

Din fericire, greul trecuse. Se aflau în afara razei de acţiune a tunurilor.

— Ei bine, domnule conte şi domnule cavaler, mi se

pare că eram cât pe ce s-o păţesc. Am tras o sperietură, nu glumă. Pe onoarea mea, n-am să uit că mi-aţi salvat viaţa.

— Vezi, domnule Beaupéou, îi răspunse râzând Adrien, dumneata ne-ai deschis fereastra, noi te-am scăpat de înec. Suntem chit. Rămâne de văzut cui o să revină manşa viitoare?!

— Nouă! se auziră glăscioare melodioase, în timp ce sub privirile aiurite ale lui Floris şi Adrien, de sub prelată se iţeau două adorabile mutriţe: fetele voievodului de Kovno!

— Domnilor, trebuie să le mulţumiţi acestor fermecătoare domnişoare care mi-au adus un mesaj de cea mai înaltă însemnătate din partea „fratelui meu” regele Ludovic al Franţei. Vărul nostru, Frederic al Prusiei, este gata să ne susţină împotriva clanului de Brunswick şi chiar a „surorii” sale Maria Theresa a Austriei, rosti Elisabeta pe un ton autoritar.

Escortaţi de grenadieri, fugarii galopaseră încă câteva verste bune şi acum se opriseră să-şi tragă sufletul şi să ţină un mic consiliu de război, la adăpostul unei râpe.

— Tii, da’ multe rubedenii mai are şi duduca aiasta, domnule marchiz, observă admirativ Clement.

— Taci, prostule, cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Alteţa Sa Imperială şi despre Maiestăţile Lor!? îl certă Trotti, indignat.

— Doar n-o să-mi spuneţi că mi-am petrecut noaptea cu o prinţesă? Hi, hi, pe sfântul Chrisostom, mi-a pus norocul mâna în cap! chicoti Clement fericit din cale-afară.

„Ei drăcie, dacă dă cerul să mă-ntorc cu bine din misiunea asta năstruşnică, poate n-ar strica să-mi caut

un alt vizitiu” îşi spuse exasperat Trotti.

Cel puţin la fel de uluiţi ca şi Clement, dar din motive total diferite, Floris şi Adrien se străduiau să-şi ascundă mirarea.

„Voievodul ne-a păcălit clasa întâi!” gândi Adrien. Aşadar, vicleanul polonez se număra şi el printre agenţii lui Ludovic al XV-lea. Mai mult încă, mesajele lui importante le transmitea prin intermediul „perlelor sale de Baltica”. Cei drept, ideea nu era deloc rea. Cui i-ar fi dat prin minte să le suspecteze şi să le percheziţioneze pe zăpăcitele acelea?

— Ah, Floris... Floris, dragostea mea, vezi că tot noi am dat de urma voastră? şopti Philippa îmbujorată toată de emoţie, dar şi de spaima trasă cu câteva clipe în urmă.

— Vai, Adrien, iubitule... hi, hi... nu-i aşa că nu te aşteptai la aşa ceva? V-am oferit o surpriză grozavă, hai, recunoaşte! pufni Henrietta.

Copleşiţi de acele demonstraţii de tandreţe, cei doi fraţi făceau feţe-feţe. Se vedea de la o poştă că se simţeau cu musca pe căciulă îndeosebi expresia încurcată a lui Floris dovedea că avea conştiinţa încărcată.

— Ştiţi, domnule conte şi domnule cavaler, aceste drăguţe domnişoare ne-au fost de foarte mare ajutor, răsări pe neaşteptate Grégoire de sub crinolinele polonezelor unde vârsta lui înaintată îi îngăduise să găsească o excelentă ascunzătoare. Datorită lor am putut ieşi nestingheriţi pe porţile Petersburgului şi, adăugă intendentul cu glas ceva mai coborât, am adus şi tot aurul. Îl avem ascuns aici, sub podina troicii...

Floris şi Adrien pufniră în râs. Dragul lor Grégoire, preschimbat în agent secret, colaborase cot la cot cu

„falsul călugăr”!

Cu tot rangul ei princiar, Elisabeta rămânea înainte de toate femeie. Toată acea agitaţie din jurul săniei cu cele două fetişcane o agasa. Îi aruncă o privire severă lui Floris, ca un comandant care îşi cheamă la ordine locotenentul.

— Aveţi dreptate, Doamnă, am pierdut minute preţioase. Trebuie să pornim neîntârziat spre Petersburg.

— Nu cred că este prudent să îl lăsăm în urma noastră pe Grauben, protestă Adrien. Ar fi preferabil ca grenadierii şi marchizul să îl aştepte aici şi să-i taie calea pe neaşteptate.

— Ei, asta-i! se indignă Trotti, care tocmai începuse să picotească cu capul pe umărul grenadierului care îl purta pe crupa calului său. S-ar întoarce în groapă strămoşii mei să vadă că eu, Joachim Trotti, al doisprezecelea marchiz de la Chétardie, mă port ca un tâlhar de drumul mare! Ca şi cum nu ar fi de-ajuns că am devenit un proscris.

Prinţesa căreia îi revenea ultimul cuvânt ezită o clipă, îşi privi pe rând prietenii, apoi surâse cu inimitabilul ei aer şăgalnic autoritar.

— Ei haideţi, să n-o luăm în tragic. Nesuferitul Herr Grauben s-a ascuns ca un şobolan fricos într-un caşcaval. Din Schlüsselburg nu-l putem oricum scoate. Să-l lăsăm deocamdată în plata Domnului.

— Prea bine, Alteţă. Pornim în goana cailor spre Kronstadt, cumpărăm cu aurul nostru garnizoana de acolo, apoi ne îndreptăm cu toţii spre cartierul general al regimentului Preobrajenski, care vă este devotat până la moarte! spuse pe nerăsuflate Floris.

Lui Adrien acel plan i se părea cam temerar. Ar fi

preferat o soluţie mai cumpătată. Se uită la Floris şi la ţarevnă şi pentru o fracţiune de secundă le invidie buna dispoziţie şi inconştienţa.

„Nebuni cum sunt, s-ar putea chiar să izbândească! Fie ce-o fi”.

Entuziasmul celor doi era contagios. Renunţând pentru o dată să se mai lase călăuzit de prudenţă şi de înţelepciune, Adrien exclamă voios:

— Poate că aşa vrea Dumnezeu. La drum!

Dând pinteni calului, Elisabeta îi strigă lui Floris:

— Condu-mă pe calea gloriei, cavalere de Petersburg!

Capitolul XVII

— Porumbiţa mea, stai jos, nu câştigi nimic enervându-te.

Julia de Mengden aruncă o privire rea şi dispreţuitoare regentei care clefăia de zor fructe zaharisite tăvălite în scorţişoară, ştergându-se la gură cu dantelele de la cearşaf.

— Eşti o cretină, şuieră printre dinţi favorita.

Îi venea să o ia la palme şi începea să regrete amarnic clipa când îşi legase destinul de acea grăsană tembelă. Furioasă, reîncepu să măsoare în lung şi în lat încăperea ca o panteră închisă în cuşcă. Pricepând în sfârşit că se petrecuse ceva grav, ducele de Brunswick se opri din pieptănatul căţeilor.

— Münich, dă ordin să fie întărită straja palatului. Fii şi tu mai energic măcar o dată în viaţa ta!

— Pe toţi dracii, Ostermann, cum s-o întăresc? Cu

cine? Ştii bine că soldaţii nu ne mai ascultă!

— Ai dreptate. Ce ne facem?! Au început să ne părăsească şi slugile...

— Mie-mi spui? În anticamere nu mai e picior de şambelan.

Cei doi miniştri se priviră disperaţi, cât pe ce să-i umfle plânsul. În Palatul de Iarnă se aşternu o linişte apăsătoare, neliniştitoare. Julia de Mengden se înfioră. Pentru prima oară în viaţa ei simţea că o cuprinde frica.

„Ce s-o fi întâmplat oare cu Grauben? De ce nu dă semn de viaţă? Ce s-o fi petrecut la Schlüsselburg? În mod normal ar fi trebuit să primim veşti de la el de câteva ceasuri bune”.

Firea aprigă a Juliei nu-i îngăduia totuşi să se dea bătută. Pocnind din palme, porunci cu glas sonor:

— Să vină o troică la scară. Mă duc eu însămi până acolo, să aflu ce s-a întâmplat.

Numai că în anticameră nu se mai afla nimeni care să-i poată împlini ordinele. Apropiindu-se de o fereastră, Julia îşi lipi buzele de geamul îngheţat, până făcu un ochi prin care să poată privi în curtea interioară a palatului. Mujicii părăsiseră grajdurile luând caii cu ei. Dinspre oraş se înălţa un murmur surd, ca şi cum o maree clipocindă ar fi înaintat de-a lungul canalelor, spre palat. În anticameră se auziră paşi grăbiţi. Julia de Mengden îngheţă. Soseau prieteni ori duşmani? Uşa sări în lături şi în pragul ei se ivi gâfâind Grauben, urmat de Buzov şi Hermann. Chipurile lor purtau pecetea disperării.

— Cei doi demoni au eliberat-o pe ţarevnă... grenadierii au dezertat... am încercat să-i ţin în frâu pe cei de la Schlüsselburg, dar până la urmă s-au răzvrătit

şi ei. Kronstadt-ul a trecut de partea lor. Şi toate celelalte regimente... Cu chiu cu vai am izbutit să fugim şi să ne strecurăm până aici...

Münich şi Ostermann se priviră tremurând.

— Dum... Dumnezeule... lo... lovitură de s-s-stat, se bâlbâiră ei, albi ca varul la faţă.

— Ah, bunule şi credinciosule Grauben, n-ai să mă părăseşti, nu-i aşa? Ajută-ne să fugim, trebuie să părăsim imediat palatul.

Grauben îi fulgeră cu ochii lui cenuşii şi reci, de broască.

— Staţi, nu vă grăbiţi, s-ar putea să mai avem încă o şansă. Am putea încă răsturna situaţia în favoarea noastră. De asta mă şi aflu aici. Nu vă dezvălui însă planul meu până nu-mi acordaţi titlurile de Mare Duce şi de Prinţ Imperial.

Miniştrii oftară. Nu era momentul să i se refuze nimic.

Julia de Mengden se repezi la Grauben:

— Şi eu am o idee, Grauben, şi citesc în ochii dumitale că ne gândim la acelaşi lucru... ah, ah, îmi place grozav, oh, oh!

Cei doi complici îi traseră într-un colţ pe Münich şi pe Ostermann, fără măcar să se sinchisească de regentă şi de soţul acesteia... care adormiseră, ea în patul cu baldachin, el, pe covor, lângă căţei.

— Norodul e imbecil şi fanatic... şuşoteau Grauben şi Julia. Dacă îi asasinăm pe desfrânata de prinţesă şi pe cei doi acoliţi al ei...

Münich şi Ostermann încuviinţau fericiţi, simţind că le vine inima la loc.

— ...atunci mulţimea asta neghioabă o să se potolească. Or să se reîntoarcă în cocioabele lor şi totul

va reintra în ordine.

— Lipsiţi de căpetenii, soldaţii or să ne dea iarăşi ascultare nouă.

— Ha, ha, să te ţii răzbunare, Grauben, ha, ha!

Ticălosul rânji satisfăcut.

— Aoleu, dar dacă după moartea ţarevnei ne asasinează şi pe noi? gemu dintr-o dată disperat Ostermann, apucându-se cu amândouă mâinile de burdihan.

— Atunci, pe Satana, vor fi dat ortul popii înaintea noastră, deci voi muri fericită! Julia îşi sticli în penumbră dinţii mărunţi şi ascuţiţi, ca de lupoaică.

De spaimă, pe Ostermann îl apucă sughiţul. Oricum, altă soluţie nu aveau. Îşi ocupară fiecare locul stabilit în dormitorul imperial şi începură să aştepte.

* * *

— Da, cred că putem înainta, îi spuse Adrien fratelui său, izbind solul cu cizma.

Un strat gros de zăpadă acoperea pământul, amortizând zgomotele. Aveau norocul să intre în Petersburg fără să fie auziţi. Floris ridică mâna. Câteva sute de grenadieri şi de soldaţi din diferite regimente ieşiră din umbra zidurilor şi se încolonară de-o parte şi de cealaltă a săniei în care se aflau instalaţi Elisabeta şi marchizul de la Chétardie. Floris o privi pe prinţesă cu ochi de îndrăgostit. „Doamne, frumoasă mai e în uniforma regimentului Preobrajenski”. La rugămintea expresă a grenadierilor, cu aceeaşi uniformă se îmbrăcaseră şi Floris şi Adrien.

— E-n regulă, frăţioare, pornim! Priveşte, adăugă Floris, poporul ne sprijină şi el în felul lui.

Într-adevăr, mujicii ieşeau din izbele lor şi, lipindu-se

de pereţi, priveau cu respect defilarea acelei armate tăcute care îi impresiona de două ori mai mult decât dacă ar fi trecut zăngănindu-şi armele şi chiuind.

— Oh, să mă ierte, Alteţa Voastră, mi se pare că m-a cam furat somnul, tresări marchizul, căruia îi cădea din când în când capul pe umărul prinţesei.

— E cu putinţă, domnule ambasador extraordinar, să dormi într-o asemenea noapte istorică?!

— Istorică sau nu, îşi spuse Georges-Albert, strecurându-se în sanie, mie mi-e un somn de nu mai pot şi nu pricep de ce stăpânul meu nu m-a trimis şi pe mine la ambasadă, ca pe gâsculiţele alea două... pe ele le-a pus la adăpost, în timp ce pe mine mă tratează ca pe un câine.

Adevărul este că, neliniştiţi de urmările sentimentelor furtunoase pe care, fără voia lor, le declanşaseră în sufletul polonezelor, Floris şi Adrien îi porunciseră lui Grégoire să le ducă la ambasadă şi să nu le îngăduie să mai iasă de acolo pentru nimic în lume. O nouă apariţie inopinată a lor risca să compromită totul. Cât despre Clement, care, cu sau fără pantaloni, nu le era oricum de nici un ajutor, plecase şi el cu fetele, povăţuit fiind să-şi cârpească cât mai grabnic turul nădragilor, şi să-şi panseze posteriorul rănit.

„Pe strămoşii mei, mi-e un somn de nu mai pot, se gândea Trotti. Trăsniţii ăştia doi ne-au mânat de la spate cu toată viteza, fără o clipă de răgaz. Oare câte garnizoane ruse sau germane am cucerit de partea noastră cu rugăminţi, cu aurul ţarului şi cu binecuvântarea lui Frederic al Prusiei? Ptiu, drace, n-am să uit câte zile oi avea misiunea încredinţată de regele meu! Din ce or fi făcuţi fraţii ăştia de

Villeneuve? N-au coborât din şa de trei zile şi trei nopţi, şi pe cinstea mea, nici că le pasă.. Aah... căscă Trotti, de-i trosniră fălcile, vai... să mă ierte Alteţa Voastră Imperială, am uitat unde mă aflu, nu mai ştiu ce-i cu mine, sunt frânt de oboseală...”

Floris făcu semn soldaţilor să grăbească pasul. Beaupéou îl susţinea pe domnul de Lestocq care părea că nu mai face faţă acelui ritm infernal. Cu degetul pe trăgaci, Adrien scurta încordat întunericul, pregătit să riposteze eventualelor ambuscade, în vreme ce Floris chibzuia pe ce drum să o apuce.

„Ca să ajungem de aici, de la periferia cazărmii Preobrajenski, până în centrul oraşului, ar fi mai bine să o luăm în sus, pe prospectul Nevski, unde la ora asta nu-i ţipenie de om”.

Asigurând ariergarda convoiului, Feodor şi Li Kang aveau grijă să le explice situaţia tuturor celor ce li se alăturau pe parcurs.

— Duşmanului întâi îi faci de petrecanie şi abia pe urmă stai să îl întrebi ce voia de la tine, îi sfătuia Feodor.

— Budha îi întăreşte pe cei ce mânuiesc pumnalul în slujba unei cauze drepte, şoptea Li Kang, clătinându-şi codiţa de şoricel. Of, exclamă el deodată, scărpinându-se enervat în ceafă, nu-mi miroase a bine, chiar deloc, a început să mă mănânce rău de tot codiţa.

— Aoleu, se nelinişti Feodor. Atunci să fim cu ochii în patru. Semnele tale nu dau greş niciodată, înseamnă că pe stăpânii noştri îi paşte o nouă primejdie.

La un gest al Elisabetei, Floris şi Adrien se îndreptară spre soldaţi şi le şoptiră ceva. Câteva umbre tăcute se desprinseră din pluton, îndreptându-se spre intrarea palatului prin dreptul căruia tocmai treceau. Aveau

ordin să îi ţină la respect pe proprietarii lui, în care prinţesa nu prea avea încredere şi să-i escorteze până la Palatul de Iarnă în clipa când clopotul cel mare al bisericii Sfântul Isaac Dalmaţianul avea să anunţe izbânda loviturii de stat. Lista suspecţilor şi planul izolării lor fuseseră întocmite în mare pripă, cu câteva minute în urmă, în cazarma regimentului Preobrajenski. Îngrozit de stilul improvizat al întregii acţiuni, nenorocitul de Trotti preferă să închidă ochii şi să adoarmă buştean, nu înainte de a-şi spune cu resemnare că totul avea să eşueze lamentabil şi că el, ambasadorul Franţei, avea să fie prins în flagrant delict. „Oare cum mă va pedepsi regenta? Brr... O să ne pună în lanţuri şi o să ne expedieze în Siberia. Adio Versailles...” Şi marchizul se cufundă într-un somn fără vise.

— Nu se zăreşte ţipenie de om, haideţi, şopti Adrien.

— Alteţă, cred că ar fi mai prudent să parcurgeţi ultimii metri pe jos, ca nu cumva scârţâitul omătului, sub tălpicile săniei să dea de bănuit celor din palat.

— Iată-ne, deci, faţă în faţă cu ultima redută, murmură prinţesa, privind silueta sumbră a Palatului de Iarnă. Sări jos din troică. Glezna scrântită o durea încă şi cu toată buna ei voinţă nu putea ţine pasul cu plutonul soldaţilor.

— Măiculiţă, să-mi fie cu iertare, dar trebuie să vă grăbiţi puţin, îi spuse respectuos Feodor.

Deşi nu se plângea, prinţesa era evident epuizată. Floris se aplecă şi o luă în braţe. Elisabeta îşi rezemă fruntea de pieptul lui puternic şi îi sărută haina în dreptul inimii. Privirea atentă a lui Adrien îi surprinse gestul.

„Dumnezeule, trebuie să le spun cât mai repede

adevărul...”.

Floris, înainta rapid, păşind cu paşi elastici. Oamenii lui care îl urmau îndeaproape se împrăştiară cât ai clipi în curtea palatului. Floris pătrunse în clădirea corpului de gardă. Câţiva soldaţi care jucau zaruri săriră în picioare, privindu-i zăpăciţi.

— Ce preferaţi: să juraţi credinţă ţarevnei ori să pieriţi de mâna mea?

Floris se grăbea. Adrien începu să prefire între degete câteva monede de aur. Soldaţii căzură în genunchi, sărutară poala rochiei Elisabetei şi alergară să le deschidă porţile.

— Acum lasă-mă jos, cavalere, şopti Elisabeta, trebuie să intru în palat pe picioarele mele.

Prostimea umplea pe tăcute curţile şi grădinile interioare. Floris şi Adrien intrară în goană în palat, trăgând-o după ei pe prinţesă. Grenadierii îi urmau îndeaproape. Păreau că se află în Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Domnea o pustietate absolută. Precauţi, mirosind o capcană, Floris şi Adrien îşi armară pistoalele şi începură să urce cu băgare de seamă scările. Ajunşi sus, o luară la goană pe culoarele pustii. Saloanele ofereau aceeaşi privelişte de abandon absolut.

— Au fugit, gemu Floris, dându-şi seama de ridicolul situaţiei.

Adrien adulmeca aerul. Tăcerea aceea desăvârşită nu-i era a bună. Presimţea că ceva nu era în ordine.

— Rămâneţi în urma noastră, Alteţă, spuse Floris.

— Fii cu băgare de seamă, îl povăţui Adrien.

Cei doi fraţi traversară nenumărate săli pe care le cunoşteau prea bine pentru a le fi străbătut nu de mult în sens invers, urmăriţi de Domnişoara de Mengden şi

de toată servitorimea ei... Floris puse mâna pe clanţa de argint a dormitorului imperial. Tremura de nerăbdare. După o secundă de aşteptare, deschise uşa izbind-o cu talpa cizmei şi se azvârli într-o parte, protejând-o pe prinţesă cu propriul lui trup, în timp ce Adrien proceda aidoma.

— Intraţi, domnilor de Caramey, doar nu vă veţi fi temând de două biete femei părăsite şi de un prunc.

Julia de Mengden se afla în mijlocul încăperii ţinându-l în braţe, pe micuţul „ţar” de doi ani, care dormea dus. Regenta părea bolnavă. Zăcea în pat şi gemea. Floris înghiţi în sec şi îşi privi fratele ce părea tot atât de jenat ca şi el de neaşteptata situaţie cu care se vedeau confruntaţi. Ruşinaţi, îşi coborâră ţeava pistoalelor. Elisabeta îi dădu la o parte şi pătrunse în încăpere:

— Nu vă fie frică, n-o să vă facem nici un rău, nici vouă nici acestui copil; răspund pentru voi cu propria mea viaţă.

— Ah, Doamnă, gemu Julia, prăbuşindu-se la picioarele ei şi trăgând-o spre mijlocul camerei, ştiam că sunteţi bună şi generoasă, lăsaţi-mă să vă sărut mâinile şi daţi-ne măcar răgazul să ne îmbrăcăm.

Ceva suna fals în urechile lui Adrien, dar Floris şi ţarevna păreau mişcaţi de nenorocirea femeilor. Grenadierii care cotropiseră anticamera se simţeau şi ei dezarmaţi în faţa acelor nenorocite, care numai ticăloase şi primejdioase nu păreau. Floris şi Adrien pătrunseră şi ei în cameră, făcând semn lui Feodor şi Li Kang să închidă uşile şi să nu le permită celorlalţi soldaţi să intre. Neîncrezător, Adrien îşi trase spada din teacă şi începu să cerceteze încăperea, înţepând ici şi colo perdelele.

— Vai, domnule conte, oftă Julia, n-ai să găseşti

nimic, te asigur, nici chiar sub baldachin.

Sub privirea mirată şi întrebătoare a ţarevnei, Floris roşi până în vârful urechilor.

— Am să vă explic, şopti el.

Totul le ieşea pe dos. Rolurile se inversaseră. Din victime se trezeau în postură de vinovaţi. Julia aşeză copilul pe pat şi îşi trase peste cap o rochie, plasându-se în dreptul unui sfeşnic cu lumânări. Floris întoarse capul, jenat. Cămaşa ei de borangic era transparentă. Julia se aplecă spre regentă, care începu să se smiorcăie:

— Nu, nu vreau să mă îmbrac, vreau să dorm. Oh, nu pricep nimic din toate astea!

Julia se întoarse spre Floris şi oftă, ridicând din umeri:

— Biata de ea, şi-a pierdut de tot minţile. Cavalere, fii bun, rogu-te, ajută-mă şi dă-mi haina aceea de blană din spatele dumitale.

Floris se îndreptă spre un colţ întunecat al imensei încăperi. Se apropie de un scaun aurit lipit de o perdea bogată ca să ia de pe braţul lui haina cerută de Julia. Întinse mâna să o apuce.

— Aşa, cavalere, dă-i drumul! strigă dintr-o dată Julia.

Lui Adrien i se păru că pe buzele Domnişoarei Julia apăruse un surâs ironic. Nu apucă să se întrebe ce se întâmplă. Tapiseria se despică în două. Din faldurile ei se ivi ca un fulger Grauben, cu un pumnal în mână. Floris se prăbuşi spintecat, în timp ce Buzov şi Hermann se aruncau asupra prinţesei şi a lui Adrien.

— Aah, urlă acesta cu glas de fiară înjunghiată, Floris! L-a ucis!

Cu energia disperării, Adrien o apăra pe prinţesă de

asaltul celor doi zbiri.

— Boiernaşule, am sosit, răcni Feodor, năpustindu-se ca un uragan în dormitorul imperial.

— Bucurie a Zilei, lasă-i pe mâna noastră!

Li Kang zvârli din fugă pumnalul, care îl nimeri pe Hermann drept în frunte, despicându-i ţeasta.

— Ţine, trădătorule, plăteşte pentru viaţa fratelui meu, strigă Adrien, cu ochii ieşiţi din orbite de furie, în timp ce reteza carotida lui Buzov dintr-o singură lovitură de sabie.

Omul căzu la pământ, horcăind.

— Of, nu-mi place deloc să rănesc femeile, mormăi Feodor, străpungând-o cu sabia pe Julia de Mengden care, profitând de situaţie, înşfăcase un pumnal şi se repezea tocmai s-o lovească mişeleşte, pe la spate, pe ţarevnă.

Cu un urlet de durere, Julia se prăbuşi într-un lac de sânge.

— Fiţi blestemaţi, câinilor..., mor... dar măcar m-am răzbunat, ticălosul ăla, e mort, rânji ea înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Cu un gest de disperare, Adrien se aruncă asupra lui Grauben, care îşi ridică din nou pumnalul, dar Feodor şi Li Kang îl apucară de braţe, dezarmându-l. În aceeaşi clipă, un hohot de râs îi încremeni pe toţi.

— Stai uşor, Herr Grauben, spuse Floris, ridicându-se de jos şi frecându-şi pieptul, ce maniere detestabile, pfui, zău că nu mă aşteptam la aşa ceva din partea dumitale!

Elisabeta şi Adrien se uitau neîncrezători la Floris, temându-se că acesta le ascundea rana lui mortală. Grauben îşi privi năuc pumnalul pe al cărui vârf îndoit nu se afla nici urmă de sânge.

— Aha, spion nenorocit, porţi cămaşă de zale pe dedesubt! exclamă el, plin de obidă.

— Nu, domnule asasin, nu, zâmbi Floris, desfăcându-şi brandemburgurile de la tunica militară şi arătându-i pieptul fără nici o zgârietură...

Închinându-se înfioraţi, soldaţii, care dăduseră buzna în cameră, murmurară admirativ:

— Minune! Minune! L-a păzit Dumnezeu!

— Pumnalul tău, Grauben, s-a izbit de acest medalion pe care prinţesa mi l-a agăţat de gât în noaptea trecută. Iată minunea, credincioşii mei grenadieri. E semnul cerului că luptăm pentru o cauză dreaptă, strigă Floris, spre a se face auzit de toţi. Şi acum, prieteni, daţi-i! drumul, adăugă el, arătându-l pe Grauben. Noi nu suntem nişte asasini mârşavi, ca dumneata, Herr Grauben, de aceea îţi propun să ne batem într-un duel cinstit, de faţă cu toţi aceşti ostaşi.

— Ai înnebunit, ce faci, nefericitule? şopti îngrozită Elisabeta. Te pui cu cel mai bun duelist al Rusiei?

— Alteţă, trebuie să-i cucerim până la capăt pe soldaţi de partea noastră, îi murmură la ureche Floris.

„Şi mai ales, imprudentul nostru, vexat că era cât pe ce s-o păţească, vrea să-şi ia revanşa”, oftă Adrien în sinea lui.

Grenadierii făcură cerc în jurul celor doi, cu un murmur aprobator. Ruşilor le plac grozav minunile. Aveau să asiste la un soi de judecată divină şi sufletul lor slav avea să se supună învingătorului hotărât de ceruri. Elisabeta îşi apăsă pieptul cu amândouă mâinile, ca să-şi liniştească bătăile dezordonate ale inimii.

„Ce nebunie, îşi spuse ea. De ce avea nevoie de asta, doar totul era în mâinile noastre...”.

Cei doi combatanţi se îndreptară spre anticameră, salutaţi de soldaţii în delir. Floris îşi scoase sabia din teacă, îi sărută mânerul de aur şi cele două diamante care scânteiau orbitor.

Căutându-şi din priviri fratele, murmură:

„Da, frăţioare, întotdeauna uniţi”.

— Pe cinstea mea, e curajos nu glumă... regele avea dreptate, îşi spuse Beaupéou.

— Din câte am auzit, Herr Căpitan Grauben, se pare că voiai grozav să mă vezi dansând în vârful săbiei dumitale, parcă aşa îi spuneai domnişoarei Julia, într-o anumită capelă, sau nu-mi aduc eu bine aminte? spuse suav Floris, pregătindu-se pentru duel cu un calm exasperant pentru adversar. Îşi scoase tacticos haina cu brandemburguri şi căciula cu pană, îşi suflecă mânecile cămăşii şi îşi deschise gulerul ca să se vadă mai bine strălucirea ciudatului medalion de metal.

— Şarpe mizerabil, de unde şi cum ai aflat toate astea?

— Ha, ha, pentru că vorbeşti prea mult şi prea tare, Herr Grauben, îi răspunse batjocoritor Floris, şi te faci auzit de la mare distanţă.

La rândul lui, Grauben îşi lua toate măsurile de precauţie, ca un adevărat profesionist al duelului. Numără paşii pe care trebuia să îi facă fandând şi retrăgându-se, frecă cu talpa cizmei parchetul ca să-şi dea seama cât de alunecos este.

Între timp, îngrijită de Lestocq, Julia de Mengden îşi revenise din leşin şi cu braţul înfăşurat într-un bandaj improvizat, recăpăta curaj la perspectiva uciderii lui Floris în acel nesperat duel.

„O să-l ciuruiască pe fanfaronul ăsta al vostru” rânji ea către Feodor, care o păzea de parcă ar fi ţinut în

braţe un şacal.

— Sluga voastră, Herr Căpitan, declară Floris cu o plecăciune, şi fiindcă am putut constata pe propria mea piele că vă plac cu deosebire pumnalele, vă propun să complicăm puţin lucrurile. Acceptaţi un duel la care să ţinem un pumnal în mâna stângă?

— Cum să nu! Ah, ah, da' ştii că-mi place? Auzi, un puştulică, un ţânc cu caş la gură ca tine, să mă provoace pe mine! Ha, ha, nu că mor de râs! răspunse Grauben.

Oferite de diverşi binevoitori, mai multe pumnale căzură la picioarele lor. Floris îl alese pe al lui Li Kang, convins că avea să îi poarte noroc. Adrien îi zâmbi prinţesei. Văzând unde bătea Floris, îi mai venise inima la loc. Se rugă însă la toţi sfinţii ca Grauben să nu fi întâlnit vreodată în viaţa lui un anume spadasin veneţian.

— În gardă, domnule!

Atâta aştepta Grauben. Se năpusti asupra lui Floris cu siguranţa omului stăpân pe arta lui. Încrucişară săbiile. Grauben îşi „pipăia" adversarul. Făcu o fentă briantă şi rapidă pe care Floris o pară în ultima clipă. Ticălosul surâse răutăcios. Sub sprâncenele lui stufoase ochii cenuşii luceau sinistru. Floris făcu un pas înapoi. Duela cu fineţe, lăsându-l pe Grauben să-şi desfăşoare întreaga forţă. Acesta încercă să-i smulgă sabia din mână cu o falconadă energică, în timp ce cu mâna stângă se pregătea să-l lovească cu pumnalul. Floris îl respinse, dar bătu încă o dată în retragere. Grauben se înfierbântă.

— Aha, las-că te-nvăţ eu minte, neobrăzatule!

Presimţea că Floris aplică o tactică anume, că îl obliga să atace constant, fără să-şi depărteze nici o

clipă spada de pumnal.

— Mi se pare mie, sau tot încerci să mă păcăleşti, Herr Grauben... Ia te uită, transpiri, asta e foarte rău, remarcă ironic Floris.

Nemernicul începea să se deconcentreze, devenind tot mai nervos. Hotărât să sfârşească odată duelul acela, fandă şi lovi năprasnic cu sabia de două ori consecutiv. Tăişul lamei trecu milimetric pe lângă obrazul lui Floris. Prinţesa scoase un ţipăt de spaimă, Julia de Mengden, unul de bucurie. Grauben nu pricepea de unde izvora încrederea de sine a adversarului său. O nelinişte ucigătoare începea să-i accelereze bătăile inimii. Floris pară o lovitură de dreapta şi cu un joc abil de picioare eschivă un atac pe stânga, în timp ce pumnalul lui pară sabia lui Grauben în „cruce înaltă”. Duelul se apropia de final. Floris se „descoperi” şi făcu o „invitaţie”. Grauben fanda adânc, pentru a-l nimeri drept în inimă. Floris eschivă şi, în loc să riposteze cu mişcarea prevăzută de Grauben, se aruncă asupra lui ţinându-şi sabia şi pumnalul în cruce.

— Vi-l ofer, Doamnă! strigă el, înfigându-şi simultan sabia şi pumnalul în gâtul lui Grauben, care îl privi aiurit, horcăind:

— Lovitura secretă a...

Picioarele i se muiară şi se prăbuşi pe parchetul lucios într-o băltoacă de sânge.

Uluiţi, soldaţii făcură cerc în jurul leşului, nevenindu-le să creadă că vestitul Herr Grauben fusese învins.

Deodată un grenadier strigă:

— Acuma ştiu! E lovitura secretă a ţarului. L-am văzut pe Tătucul la Poltava, doborând întocmai aşa un suedez! Uraa! Trăiască tânărul boier care cunoaşte taina Tătucului!

— Da, da, uraa!

— Lovitura ţarului!

— Ochii lui...

— Chipul lui...

— Trăiască ţareviciul!

Soldaţii îl luară pe sus pe Floris, purtându-l în triumf pe umerii lor.

Adrien se uită la ţarevnă şi se nelinişti văzând că acesta îl privea pe Floris cu un soi de teamă mirată.

„Oh, Doamne, oftă el, suntem nişte biete jucării în mâna destinului”.

Evenimentele începeau să se desfăşoare cam prea rapid pentru ei.

— Nu, prieteni, ascultaţi-mă, eu sunt doar cavalerul prinţesei, lăsaţi-mă jos şi ascultaţi-mă! Vreau să fiu primul care să îngenuncheze dinaintea ŢARINEI!

Floris avea un aer atât de măreţ în timp ce rostea acele cuvinte, încât, subjugaţi de puterea lui, soldaţii îi dădură ascultare. Floris descoperea cât de lesne pot fi manipulate mulţimile.

— Uraaa! Trăiască Măiculiţa noastră!

— Trăiască ţarina şi cavalerul cu ochi verzi!

Floris îngenunche, imitat de grenadierii săi. Cămaşa îi era sfâşiată şi pătată de sângele inamicului. Buclele negre îi încadrau îngereşte obrazul încă îmbujorat de luptă.

— Slăvit fie Dumnezeu, Rusia aparţine iarăşi ruşilor! strigă el cu glas tunător.

Floris apucă mâna Elisabetei ca să o sărute respectuos. Degetele prinţesei tremurau. Încă nu-şi revenise din spaima afrontului de care o salvase Floris. Cercetându-l cu atenţie pe tânăr nu văzu în privirea lui limpede decât cinste şi devotament. Răsuflă uşurată,

uitând de toate, gata să-şi piardă capul pentru acest băiat la care se gândea mai tot timpul de când îl văzuse... în Piaţa Fânului. Câte se mai petrecuseră de atunci încoace datorită lui şi fratelui său! Privi de jur-împrejur şi inima i se umplu de recunoştinţă. Îi surâse lui Floris, apoi se întoarse către soldaţi:

— Vă mulţumesc, bravi grenadieri, astăzi începe domnia Elisabetei Petrovna. Ne vom aminti că mâinile voastre credincioase mi-au dat coroana.

Din spatele ei se auzi un geamăt de furie. Julia de Mengden leşinase pentru a doua oară. Ceea ce se petrecea era peste puterile ei.

— Pe ei, fraţilor, să-i omorâm până la ultimul!

— Priveşte, Măiculiţă, ce am găsit! strigară grenadierii, împingându-i pe miniştrii şi pe Brunswick dinaintea noii ţarine.

— Să-i hăcuim! strigau soldaţii în cor.

— Nu, prieteni, spuse Elisabeta, potolindu-i cu un gest autoritar. Le-am dat cuvântul meu de onoare că nu li se va întâmpla nimic. Îmi ţin promisiunea, chiar dacă ei au vrut să mă asasineze. Bunule Lestocq, ai grijă, rogu-tei de acest copilaş nevinovat şi veghează la toţi aceşti prizonieri să fie trataţi cu omenie... Nu vreau să mai curgă nici o picătură de sânge.

Zece grenadieri îi scoaseră din încăpere pe prizonierii uluiţi de atâta mărinimie.

— Tii, e dată dracului ţarina asta tinerică, mormăi admirativ Beaupéou.

Floris întoarse capul ca să nu vadă lamentabilul cortegiu al clanului Brunswick şi mai cu seamă să nu o vadă pe Julia de Mengden al cărei păr negru mătăsos mătura pardoseala ca un somptuos veşmânt de doliu.

Lui Floris i se uscă brusc gâtlejul, dar nu avu vreme

să se întrebe de ce. Spre cerul Moscovei se înălţa zvonul vesel al clopotelor:

— Poporul a năvălit în curtea palatului!

— Toţi vor să te vadă, Măiculiţă!

Urmă o îmbulzeală indescriptibilă de generali, preoţi, mujici, boieri şi soldaţi.

Floris şi Adrien le făcură semn lui Feodor, Li Kang şi Beaupéou, care aşteptau ordinele lor. Cei doi fraţi voiau să se depărteze discret. Rolul lor se încheiase.

— Rămâneţi lângă mine, ordonă Elisabeta, poate puţin ruşinată de gândul meschin de mai adineaori. Acesta este şi triumful vostru, doar nu credeţi că sunt atât de ingrată încât să mă bucur de una singură!?

Şi, aplecându-se înspre Floris, îi şopti la ureche: „Am să-ţi acord tot ce îmi vei cere. Nu trebuie decât să-mi spui ce anume îţi doreşti, frumosule cavaler...”

Ochii verzi al lui Floris scăpărară şăgalnic:

— Ce anume îmi doresc... Păi... pe dumneavoastră, Doamnă!

Capitolul XVIII

— De unde să ştiu eu, dragă Bestuşev, dacă mâine, la ceremonia de încoronare, Majestatea Sa va ţine sau nu în mână Pasokul? Întreabă-i pe Cavalerul şi pe Contele de Caramey. Ţarina e nedespărţită de ei... Sau... mai bine, întreabă-l pe dracu’, poate ştie el mai multe decât mine care nu sunt decât un biet cancelar la curtea rusă. Mie nu-mi mai spune nimeni nimic...

— Sst, vorbeşte încet, să nu care cumva să te audă cineva, Voronţov! În ziua de astăzi la Kremlin poţi

avea surprize. Prefă-te că admirăm icoana Fecioarei din Vladimir şi că ne rugăm la ea... Va să zică eşti sigur de ce-mi spui... Mda, influenţa acestor Caramey începe să depăşească măsura. E grav. E foarte grav.

— Aşa e, cum îţi spun, Bestuşev. Chiar înainte de venirea ţarevnei aici la Moscova au fost decoraţi, să nu-ţi vină să crezi, cu Marele Ordin Imperial Crucea Sfântului Andrei... Am scăpat de nemţi şi ne-am pomenit pe cap cu franţujii...

— Mai bine spune că am scăpat de dracul şi am dat de tat-su!

— Şi nu uita că n-a trecut decât o lună de când prinţesa şi-a dobândit tronul de ţarină. S-ar putea să le acorde încă şi alte onoruri şi atunci....

— Sst... Uite-i că vin escortaţi de gorilele lor...

— Ai văzut, frăţioare, tocmai îi spunea Floris lui Adrien, pe când pătrundeau în catedrala Uspenki, decorată cu sute de flamuri, ai văzut ce lesne se dă o lovitură de stat?

— Da, Floris, dar mă întreb dacă nu ne va fi fost mai uşor înainte, decât acuma, după victorie, îi răspunse Adrien printre dinţi.

— Ce vrei să spui, nu te înţeleg?

— Zâmbeşte şi priveşte în direcţia celor doi cancelari imperiali, proaspăt numiţi de Elisabeta. Uite-i cum fac pe pioşii, bătând mătănii la icoane. Aş putea să jur că tocmai vorbeau despre noi. Prea au tăcut brusc la vederea noastră şi prea au aerul unor conspiratori prinşi cu mâţa în sac.

— Văleu! Ce mă fac cu tine, frăţioare, replică Floris, înclinându-se politicos înspre cei doi cancelari, prea pui totdeauna răul înainte şi prea bănui pe toată lumea că ne poartă sâmbetele.

— Înălţimea Sa are dreptate, boiernaşule, şopti Feodor. Bestuşev şi Voronţov ăştia au priviri viclene. Nici mie nu-mi miroase a bine.

— Păi sigur, tu îi cânţi întotdeauna în strună lui Adrien, se enervă Floris.

— Floare de Mai, de unde îşi ia zborul corbul se aşează şoimul, dar după plecarea şoimului corbul îşi reia locul, rosti sentenţios Li Kang, îngenunchind în faţa unei icoane bizantine a Sfântului Gheorghe, atârnată deasupra unui cavou cu osemintele a nouă mitropoliţi.

— Ce faci, Li Kang? De când ai trecut la ortodoxie? Te rog să nu-ţi baţi joc de religia mea, îl apostrofă vexat Feodor.

— Spiritul lui Budha se află pretutindeni, Lamă Ascuţită, îi replică blând micuţul chinez, ridicându-se de jos.

— Lăsaţi cearta şi haideţi să găsim un locşor unde să putem discuta fără să ne audă nimeni. Trebuie să-ţi vorbesc, Floris, şi la palat nu suntem mai niciodată singuri. Ca să nu mai spun că zidurile au urechi.

Cei patru părăsiră catedrală urmăriţi de privirea inchizitorială a cancelarilor.

— Ah, da, murmură Adrien, de cum se aflară sub cerul liber, acum îmi amintesc de unde-l ştiu pe Voronţov... Se afla printre patinatorii de la Dubino.

— Întocmai, boierule, l-am văzut şi eu. Nu ştia ce să mai facă, doar-doar o trage cu urechea la ce vorbeai cu Înălţimea Sa marchizul.

— Ei şi? Ţarina ne este îndatorată şi ne copleşeşte cu onoruri. Nu avem deci nici un motiv să ne temem, de nimeni şi de nimic. Iar pe cancelarii ăştia constipaţi, îi pun eu la punct în doi timpi şi trei mişcări, cum am

făcut-o cu Münich şi cu Ostermann, în ciuda profeţiilor sumbre ale lui Li Kang. Uff! Ce v-a apucat pe toţi? Nu pricep! Pe cinstea mea, nu vă mai recunosc, cobiţi ca nişte bufniţe! exclamă Floris impacientat la culme în vreme ce îşi desfăta ochii cu minunatul spectacol oferit privirilor sale.

Se aflau în imensa incintă a Kremlinului, împrejmuită de două verste de ziduri vegheate de douăzeci de tunuri fortificate. Floris uitase că în acel veritabil stat în stat existau atât de multe palate, biserici şi clopotniţe. De zece ani şi mai bine, locul părea mort şi aşa ar fi rămas pe mai departe de n-ar fi survenit ideea năstruşnică a tânărului francez:

„Încoronaţi-vă la Moscova, Doamnă, potrivit străvechii tradiţii a ţarilor şi nimeni nu va mai putea îndrăzni vreodată să vă conteste tronul”.

— Floris, eşti un vrăjitor obraznic, ireverenţios şi... fermecător, îi răspunse zâmbind Elisabeta. De aceea îţi voi urma sfatul. Voi porunci să pornim de îndată într-acolo.

Floris roşise. După preluarea puterii de către Elisabeta şi după răspunsul lui impertinent, un mai avusese ocazia să rămână cu ea între patru ochi. Din zi în zi se simţea tot mai îndrăgostit de ea, şi ca un pui de fiară, de-abia aştepta momentul să-şi înşface prada. La rândul ei, Elisabeta, cum bine observase Voronţov, nu mai făcea un pas fără să ceară părerea celor doi fraţi, îndeosebi a lui Adrien, pe care îl preţuia pentru inteligenţa şi cumpătarea lui.

Cu câteva ceasuri în urmă, Floris se apropiase de Ţarina înconjurată, ca de obicei, de un roi de babuşce, de boieri şi de şambelani.

— Ah, Cavalere de Caramey, spune-mi, rogu-te, ai

pregătit totul pentru ziua de mâine?

— Da, Doamnă, Majestatea Voastră va fi încoronată după vechea datină bizantină. Dar aş vrea să vorbim despre asta mai pe îndelete, adăugă el, cu voce scăzută. Mai sunt unele mici detalii de stabilit...

Pe lângă ei tocmai trecea un cârd de croitorese purtând cu grijă pe braţe kokoşnicul brodat cu perle şi nestemate pe care suverana urma să-l poarte la ceremonia de a doua zi. Elisabeta îi aruncase lui Floris o privire drăgăstoasă şi murmură, cu un zâmbet şăgalnic:

— Ţarina îţi va acorda o audienţă, la noapte.

Inima tânărului începuse să bată năvalnic. Aşadar, Elisabeta îl iubea. Fremătând de nerăbdare, abia aştepta să treacă ceasurile până la căderea serii.

Beat de fericire, Floris dădu capul pe spate ca să admire în voie clopotniţa bisericii lui Ivan cel Groaznic. Apoi, întorcându-se cu spatele spre râul Moscova, privi Palatul cu Muchii, unde ştia că în clipa aceea Elisabeta îşi primea oaspeţii în apartamentul auriu al ţarinelor... Deocamdată la ea se aflau trimişii oraşului Moscova, dar la noapte... La noapte, în chiar noaptea încoronării ei, Elisabeta avea să fie a lui. Simţind că i se taie picioarele de emoţie, Floris respiră adânc şi-şi scutură buclele de culoarea abanosului.

Adrien îl apucă afectuos de braţ şi traversară împreună Piaţa Sobornaia unde în acel ceas festiv domnea o neobişnuită forfotă: chiote vesele, cavalcade, caleşti care intrau şi ieşeau în galop nebun. De la boierul cel mai semeţ la ultimul iobag, toată lumea se pregătea febril pentru festivitatea încoronării.

— Colaci, colaci proaspeţi!

— Poftim la acadele, tăicuţule!

— Bea niţel hidromel să te-ncălzeşti!

— Luaţi caşá, cea mai gustoasă caşá din toată Moscova!

În Piaţa Roşie hărmălaia era de nedescris. Mujicii se înghesuiau care mai de care în jurul bisericii Vasili Blajenâi, străduindu-se să-şi găsească un loc cât mai bun de unde să o poată vedea trecând pe noua lor împărăteasă. Steagurile fluturau în vânt, tobele ritmau mărunt pasul de paradă al regimentelor. Pe Floris toată acea larmă îl ameţea.

— Slăvite fie Înălţimile Voastre, se ploconeau până la pământ mujicii la trecerea celor doi fraţi.

— Domnule Cavaler, Domnule Conte de Caramey, Alexander Iurevici vă salută.

Boierii se înclinau şi ei în faţa tinerilor favoriţi al zilei, deprinşi a se pune bine cu cei din fruntea bucatelor.

— Tare mi-e mie teamă că azi nu încoronăm pe cine trebuie! murmură un boier bătrân, cercetând cu luare-aminte silueta înaltă a lui Floris care, escortat de nedespărţiţii lui tovarăşi, tocmai se îndrepta spre biserica Sfântului Arhanghel Mihail.

— Ce tot spui acolo, Buturlin? îl întrebară cei din preajma lui.

— Păi, spun... iaca, spun şi eu ce văd ochii mei. Priviţi, cinstiţi boieri, priviţi-l pe cavalerul acela tânăr şi frumos. Au oare sunteţi orbi, surzi şi muţi? Doar se vede de la o poştă! Tânărul ăsta are *ţarskaia krovi*[15]. La Petersburg l-am recunoscut de cum l-am văzut.

Tulburaţi, cei din preajma lui Buturlin începură să tremure, şoptind: „*ţarskaia krovi*”!

Treptat, murmurul se amplifică, reluat din zeci de

---

[15] Sânge de ţar.

piepturi: „*ţarskaia krovi*”!

„Îi auzi, Voronţov? mârâi Bestuşev, în timp ce se reîntorcea la palat împreună cu celălalt cancelar. Ai dreptate. Primejdia se apropie, trebuie să acţionăm”.

Ignorând fierberea declanşată de trecerea lor prin piaţă, Floris şi Adrien păşeau cu reculegere prin faţa mormintelor ţarilor dinastiei Rurik[16]. Spre enervarea crescândă a lui Feodor, Li Kang se înclina în faţa fiecăruia dintre ele şi, după ritualul budist, îşi ducea palmele împreunate la piept, scuturându-şi codiţa, cu pătrunsă pioşenie. Deodată Floris se opri în faţa măştii mortuare, turnate în aur, a ţareviciului Dimitri.

— Oh, priveşte, Adrien, ce destin tragic, un copil atât de chipeş, dispărut sau asasinat!... Adevăratul ori poate falsul Dimitri.

— Da, frăţioare, spuse Adrien, cu glasul voalat de o tainică emoţie, da, era tânăr şi frumos ca şi tine şi...

Un preot bătrân se apropia, ducând un mănunchi de lumânări aprinse în mână. Îngenunche în faţa dalei funerare şi începu să le aşeze pe lespedea de marmură.

— Haideţi mai încolo, şopti Adrien, trăgându-şi tovarăşii înspre altarul în umbra căruia se aflau îngropaţi Ivan cel Groaznic şi Ţarul Feodor.

— Oho, Lamă Ascuţită, nu ştiam că te cheamă la fel ca pe un Fiu al Cerului, exclamă admirativ Li Kang.

Feodor rânji cu modestie.

— Floris, începu Adrien, trăgând adânc aer în piept, ca să-şi dea curaj, te-am adus până aici, la adăpost de orice ureche indiscreta, pentru că în privinţa Dianei nu ţi-am mărturisit tot adevărul. Ar fi trebuit să o fac de

[16] Dinastia precedentă celei a Romanovilor.

mult, dar am fost prinşi într-un asemenea vârtej nebun de întâmplări... Aurul ţarului nu este singurul secret al cărui depozitar am rămas după moartea mamei noastre. Spune-mi, te rog, dar răspunde-mi sincer, după lovitura noastră de stat ai mai rămas vreodată singur, între patru ochi, cu Ţarina Elisabeta?

— Nu, dar de ce mă întrebi? mârâi furios Floris, profund nemulţumit de această intruziune fraternă în viaţa lui intimă şi ferm decis să-i ascundă lui Adrien întâlnirea din acea noapte. „Mi se pare că e cam gelos pe mine” îşi spuse el, cu tristeţe.

Adrien îl luă de mână pe impulsivul său mezin cu sânge fierbinte, susceptibil şi îndrăgostit de bucuriile vieţii.

— Floris, dragul meu, Ţarina nu poate avea pentru tine decât sentimente afectuoase şi...

— Aha-ha, secretoşilor, v-am dat în sfârşit de urmă!

— Cu-cu, Flori-is!

Adrien îşi încleştă pumnii, furios că fetele voievodului polonez îl întrerupseră tocmai acum. Regretă amarnic că nu le putuse expedia îndărăt în Polonia lor natală, dar ca răsplată pentru serviciile lor, Elisabeta le luase pe lângă ea, numindu-le domnişoare de onoare. De altfel toată lumea le îndrăgise pentru drăgălăşenia şi amabilitatea lor.

— Dacă aţi şti de când vă căutăm! Ţarina are grozavă nevoie de voi amândoi

Dându-şi seama cât era de nedrept cu el, Adrien oftă, le oferi câte un braţ fiecăreia şi ieşi cu ele din biserică.

— Bine, frumoaselor, haidem la palat.

Se însera şi clopotele din turla Porţii Mântuitorului băteau melodia imnului „Doamne Dumnezeul meu,

apără-l pe ţar”.

— Vai, ce frumos sună! Nu-i aşa, Philippa?

— Da, Henrietta. Papá a avut dreptate să ne trimită aici unde ne distrăm de minune, deşi, pe tine, Floris, nu te văd aproape niciodată!

— Inimioara mea, nu mi-e gândul decât la tine, dar vezi şi tu cât sunt de ocupat acum cu treburile curţii...

— Camerele noastre sunt foarte uşor de găsit. Te aştept la noapte, Floris, îi şopti într-un suflet Philippa, vino...

Floris tuşi încurcat. Două întâlniri galante în acelaşi timp era cam mult pentru un singur om.

— Am să încerc să vin, scumpa mea, am să încerc.

— Vai, Philippa! am uitat să le transmitem mesajul împărătesei!

— Ah, da, ce caraghios mi se pare să-i spun „împărăteasă”, pufni în râs Philippa. E adevărat, împărăteasa vrea ca Adrien să se ducă la mitropolit şi să se asigure că la el se află coroana lui Vladimir, adică ceva... cu fiul lui Iaroslav... ăăă, cum îi spune, ăla... of, nu mai ştiu cum... Am uitat, na!

Adrien se încruntă sever:

— N-am priceput o iotă din aiurelile îndrugate de fermecătoarea ta guriţă. Va să zică, Majestatea Sa doreşte să-şi pună mâine coroana cea veche a lui Vladimir Monomahul, Prinţ al Kievului şi fiu al lui Iaroslav cel înţelept.

— Da, da, întocmai, chicoti Henrietta admirativ. Oh, da’ ce de lucruri ştii, domnule Adrien...

— Prea bine. Mă voi duce chiar acum la Palatul Mitropolitului. Dar Floris ce va face între timp?

— El trebuie să vină cu noi pentru nu ştiu ce bulă şi un vas pe care el va trebui să le înmâneze Ţarinei în

timpul încoronării. Elisabeta vrea să repete asta cu el, diseară.

— Vrei poate să spui globul de aur şi cristelniţa de aur? Ţarina vrea ca Floris să fie acela care i le va oferi mâine, da? murmură Adrien.

— Întocmai.

— Aha... Vezi tu, Floris, acesta este un prerogativ foarte important pentru care ar fi preferabil să-i mulţumeşti călduros împărătesei, rugând-o să-l lase în seama unui înalt boier rus.

Floris se încruntă. Hotărât lucru, fratele lui nu-i putea ierta trecerea de care se bucura pe lângă Elisabeta. Simţi o împunsătură în inimă. Nu s-ar fi aşteptat ca Adrien, omul pe oare îl stima cel mai mult pe lumea asta, să fie totuşi capabil de asemenea mărunte meschinării.

— Floris, ascultă-mă, te implor, frăţioare, e mai înţelept să ne întâlnim amândoi la Trotti, de cum mi-am împlinit eu misiunea primită. Marchizul s-a instalat în Palatul cel Mare unde îşi învaţă, în cel mai deplin secret, discursul pentru ceremonia de mâine.

Floris pufni în râs. Ambasadorul pe care în noaptea conjuraţiei îl uitaseră în sania unde fusese cât pe ce să moară degerat, dimpreună cu Georges-Albert, pregătea probabil o strălucită lovitură diplomatică, pentru a-şi repara imaginea în ochii „rusnacilor”. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Floris le urmă pe Henrietta şi Philippa. Fetele îl luară de câte o mână, în vreme ce el zâmbea, în al nouălea cer, cu cruzimea inconştientă a bărbaţilor care se joacă cu inima unei femei în timp ce gândul, le este la o alta... Visând la Elisabeta, răspundea monosilabic celor două poloneze.

— Povestea asta cu bula de aur trebuie să fie ceva

important, Floris dragă, perora cu inocenţă Philippa, pentru că Ţarina ne-a atras insistent atenţia să te aducem de îndată la Palatul Terems. Ne-a mai spus să urci până la etajul patru, pe scăriţa dinspre nord.

— Ba nu, Philippa, dinspre sud.

Floris clocotea de nerăbdare.

— Ei, hai, frumoaselor, amintiţi-vă ce v-a spus Ţarina, dinspre nord sau dinspre sud?

— Stai să mă gândesc... Ah, da, acuma ştiu, la scara dinspre nord, aceea cu câini.

— Ba nu, ce tot spui acolo? Nu cu câini, ci cu lei. Scara cu lei, ai auzit, Floris? Ajuns sus, un soldat din regimentul Preobrajenski te va conduce unde trebuie, dar, Floris... stai, Floris, aşteaptă... nu mi-ai spus, vii diseară?

Dar tânărul se afla de-acum departe, alergând spre aleasa inimii lui. Cineva nefamiliarizat cu labirintul Kremlinului se orienta anevoie aici. Pe lângă puzderia de porţi, turnuri, biserici, mânăstiri şi clopotniţe înghesuite unele într-altele, se mai aflau şi o mulţime de palate. Pe Floris îl ghida însă inima şi în urechi îi răsuna încă vocea Elisabetei, în caleaşca trasă de opt bidivii albi, care îi purtau spre Moscova:

— Serbările de după încoronare se vor desfăşura în Palatul cel Mare şi în Palatul cu Muchii. în Palatul Terems, situat chiar în spatele celorlalte două, n-o să organizăm nimic. Pe vremuri acolo se aflau apartamentele rezervate nouă, pentru când veneam la Moscova. Mda... Totuşi pregătiţi-le pentru cazul când aş voi să mă retrag acolo să mă odihnesc, adăugase suverana, în treacăt, adresându-se unui secretar care nota plin de zel într-un carnet toate dispoziţiile primite. I se păruse oare lui Floris, sau acele cuvinte îi erau

adresate mai curând lui decât secretarului?

Dădu ocol palatului, şovăi o clipă, apoi începu să urce o scară vag luminată de câteva torţe.

„Ia să vedem ce mi-a spus Philippa? Etajul patru... mai bine zis al şaptelea cer...”

Urcă treptele în goană şi se ciocni piept în piept cu un uriaş din regimentele Preobrajenski.

— Rog pe înălţimea Sa să binevoiască a mă urma, zise soldatul, cu o plecăciune adâncă, după ce, la lumina torţei pe care o ţinea în mână, cercetă mai întâi chipul tânărului. Floris respiră uşurat: se afla pe drumul cel bun. Traversară mai multe anticamere de dimensiuni reduse, mobilate în stil baroc german, unde câteva sipete de argint cizelat erau larg deschise lăsând să se întrevadă mătăsuri scumpe şi vechi pergamente răvăşite de o mână curioasă. În toate camerele plutea un iz pătrunzător de mucegai. Floris se simţi cuprins de emoţie. Dacă Petersburgul era mai occidentalizat, aici la Moscova simţeai bătând încă pulsul vechii Rusii. Parcă-i vedea pe boierii cei bărboşi întâmpinându-l aici pe Ţar, în urmă cu douăzeci de ani... Soldatul deschise o ultimă uşă şi Floris rămase singur într-o încăpere spaţioasă şi confortabilă. În şemineu jăratecul pâlpâia mocnit. Pardoseala era acoperită cu blănuri de jivine. Mobilierul era alcătuit dintr-un pat de lemn cu tăblii meşteşugit sculptate, două fotolii tapisate cu piele de Cordoba prinsă în ţinte cu măciulii rotunde, o draperie din mătase chinezească şi o masă cu tacâmuri puse pentru două persoane. Într-un colţ se afla un mic altar cu icoane vechi. Floris deschise una din ferestrele ale cărei ochiuri din sticlă multicoloră, roşie, albastră şi verde, nu îngăduiau să vezi ce se află dincolo de ea. Spre surpriza lui,

fereastra dădea spre o terasă uriaşă, dominată de un străvechi turn de veghe, acum părăsit. Lui Floris i se tăie respiraţia. La picioarele lui se întindea toată Moscova, scânteind feeric din miile de luminiţe ale felinarelor de pe străzi, ale ferestrelor de la case şi ale coşurilor prea încinse de flacăra sobelor şi a căminelor. Ca mai totdeauna în acel oraş cu majoritatea locuinţelor construite din lemn, în zare lucea para unui incendiu. Admirând cu nesaţ priveliştea, Floris rămăsese acolo, în ciuda frigului pătrunzător al nopţii, uitând de sine şi de toate. De-odată, un al şaselea simţ îl făcu să se întoarcă cu faţa spre cameră. Ivită ca din pământ, frumoasa din Piaţa Fânului îl privea cu tandreţe, de cine ştie câtă vreme.

— Ei bine, da, zâmbi ea, întinzându-i mâna, ca să poată părăsi netulburate palatul, spre a te întâlni, şi Prinţesa şi Împărăteasa, bietele de ele, sunt nevoite să se deghizeze în ţărăncuţă.

În vocea ei se ghicea o undă de blândă ironie. Floris pricepu pe dată şi se simţi cu atât mai tulburat, de delicateţea cu care Elisabeta abolea bariera socială dintre ei. Se repezi să o ia în braţe şi ridicând-o de mijloc, o învârti prin aer:

— Elisabeta! Sufletul meu, viaţa mea!

— Floris! În sfârşit... dragostea mea!

Tânăra gemea sub sărutările pătimaşe cu care o acoperea Floris, fericită să se vadă tratată ca orice muritoare de rând.

— Eşti fericit, Floris?

— Ca un nebun! Nu mă mai recunosc. Din prima zi de când te-am văzut nu m-am mai gândit decât la tine, la frumuseţea ta, la zâmbetul tău, la primejdiile care te pândeau. Când te-am ştiut prizonieră în mâna

duşmanilor tăi aş fi fost în stare să-i strâng de gât cu mâna mea, îngerul meu. Nici nu-mi închipuiam că te pot iubi atât de mult, murmură Floris.

Elisabeta îl privea emoţionată. Niciodată, nimeni nu îi mai vorbise în acest fel, cu asemenea forţă calmă, sigură pe sine. Tânărul o aşeză cu băgare de seamă pe marginea patului. Îi sărută fruntea, apoi sări în picioare, victorios.

— O ţin în braţe pe împărăteasa tuturor Rusiilor! Dragostea mea, ce frumoasă, ce încântătoare, ce fragilă şi curată eşti!

Cu cochetărie tipic feminină, Elisabeta se decise să prelungească acele atât dulci clipe ale aşteptării. Înălţându-şi obrazul spre el, îi spuse:

— Dragul meu, avem înaintea noastră toată noaptea şi tocmai de asta trebuie să-ţi fac o mărturisire cumplită...

— Floris păli, speriat.

— Ei bine, mi-e o foame de lup! pufni în râs Elisabeta.

Amândoi erau deopotrivă de nerăbdători. Privirile li se întâlniră. Floris nu mai rezistă. Pentru prima dată buzele li se întâlniră într-o sărutare prelungă şi pătimaşă. Floris o simţea vibrând, fierbinte, îndrăgostită, gata să-i cedeze. O dorea nebuneşte şi puţin lipsi să n-o trateze ca pe o slujnică, ridicându-i fustele şi procedând soldăţeşte. Poate că în subconştientul ei asta-şi dorea şi Elisabeta. Dar Floris o respecta prea mult. Ca gaj suprem al iubirii sale, îi oferi răbdarea de a aştepta.

— Atunci, haide să cinăm, scumpa mea. Nu te las să mănânci decât ca după aceea să mă strângi în braţe cu şi mai multă putere.

Elisabeta închise o clipă ochii, ameţită. „Totul la el e minunat. Îl ador”.

Ridicându-se la rândul ei, îi răspunse cu un zâmbet:

— Am pus-o pe bătrâna mea Niania[17], pe care am regăsit-o aici, să-mi gătească ce-mi plăcea mie mai mult şi mai mult în copilărie: sci[18], blinele cu icre negre şi peltea de coacăze.

Amândoi pufniră într-un hohot vesel, fără să ştie nici ei prea bine de ce râdeau, poate pentru simplul motiv că erau fericiţi, tineri, frumoşi şi îndrăgostiţi.

Se aşezară la masă.

— Ah, Elisabeta, ce frumoasă eşti aşa, cu părul niţeluş zburlit. La lumina lumânărilor obrajii tăi sunt ca două petale de trandafir şi guriţa ta fragedă cere să fie sărutată.

Floris întinse mâna peste masă şi-i mângâie obrazul catifelat, apoi o apucă de mână, îi sărută încheietura şi începu să urce uşor în lungul braţului, pe firul albăstrui al venelor, simţind cum, sub mângâierea buzelor lui fierbinţi, pulsul Elisabetei se accelera din ce în ce.

— În palatul ăsta tu trebuie să fi fost o fetiţă tare neascultătoare, zâmbi el, ridicându-şi privirea spre ea.

— Ştii, dragule, răspunse Elisabeta, în timp ce îl servea cu blinele, acest bătrân Kremlin era destul de sinistru. Uneori locuiam chiar aici, în aceste apartamente, cu mama şi cu sora mea, înainte de căsătoria ei cu Ducele de Holstein. Din fericire, mai târziu curtea s-a stabilit, definitiv la Petersburg. Aşa hotărâse tatăl meu care ura Moscova şi cu deosebire acest Palat Terem. Prea îi amintea de multe tragedii.

Floris o asculta fermecat povestindu-şi viaţa, simplu

---

[17] Dădacă.

[18] Borş de sfeclă

şi firesc, cum probabil că nu mai făcuse cu nimeni altcineva.

— Dar în astă seară, iubitul meu, poate fiindcă te afli tu aici, sunt nespus de fericită să revăd locurile primei mele copilării unde am fost atât de nefericită. Nu mă înţelegeam de fel cu mama... Singura fiinţă din familia mea căreia îi duc dorul este tata... un părinte nemaipomenit... deşi era cel mai puternic dintre ţari, a ştiut să rămână om, să se comporte ca o persoană obişnuită. Odată cu dispariţia lui am pierdut totul. A murit înaintea mamei mele şi totuşi, după ce el s-a dus, m-am simţit orfană şi singură pe lume.

Floris fu cât pe ce să o întrerupă ca să-i spună, cum intenţionase încă din prima seară când îşi vorbiseră ascunşi în garderoba ei, că ţarul, căruia el şi Adrien îi spuneau Petruşka, îi crescuse şi pe ei amândoi, că îl iubiseră şi îl admiraseră nespus şi că moştenirea lăsată de el făcuse posibilă lovitura de stat organizată pentru salvarea ei, dar vorbele i se opriră în gât. Parcă nu-i venea să pomenească despre asta tocmai acum.

— Ce e ciudat, continuă Elisabeta, fără să pară a fi remarcat uşoara lui ezitare, este că şi eu şi grenadierii de la Schlüsselburg şi de la Palatul de Iarnă am fost uimiţi de asemănarea dintre tine şi părintele meu. Poate din pricina curajului şi impetuozităţii tale. Tu şi cu mine aparţinem aceluiaşi neam al neîmblânziţilor. Tata a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată şi acum, Floris, te iubesc pe tine.

Tânărul îşi împinse farfuria într-o parte. Se priviră emoţionaţi, uitând că le era foame. Floris o ridică gingaş în braţe, murmurând:

— Vino, Elisabeta, scumpa mea, nu mai eşti singură şi orfana printre curtenii tăi, mai răi decât o haită de

lupi turbaţi. De-acum înainte voi fi totdeauna lângă tine, gata să te apăr, da, voi fi cavalerul tău şi voi veghea asupra ta. Nimeni nu va şti că ne iubim şi vom păstra această taină ca pe o nestemată închisă într-o cutiuţă de catifea.

— Al să-ţi părăseşti ţara ca să rămâi alături de mine?

— Da, iubirea mea, voi face tot ce-mi vei porunci.

Floris o culcă cu blândeţe în pat şi se apleacă deasupra ei, rezemându-se în coate. Elisabeta începu să se joace cu una din buclele lui care îi mângâiau bărbia la fiece sărutare.

— Frumosule boier, ce chipeş erai acolo, în Piaţa Fânului. De cum te-am zărit m-a trecut un fior şi inima mi-a spus că destinele noastre se vor lega pentru totdeauna. Dar ştiu atât de puţine despre tine, iubirea mea. Nu mi-ai explicat niciodată de unde şi cum ai învăţat să vorbeşti ruseşte...

Floris izbucni în râs.

— Aşa e, nu ţi-am spus. Vezi, comoara mea n-o să-ţi vină să crezi, dar şi eu mi-am petrecut copilăria în Rusia. Am plecat de aici când aveam opt ani.

— Părinţii tăi erau diplomaţi? Ce caraghios! Îţi dai seama, iubitule, că poate ne-am întâlnit atunci, deşi, nu, Caramey e un nume frumos de care mi-aş fi amintit.

— Nu e decât o parte a numelui meu, oftă Floris, dezgolind unul câte unul umerii aurii al tinerei femei care se înfiora la atingerea degetelor lui.

— Dacă tatăl meu ar fi trăit, continuă Elisabeta, fără să dea atenţie vorbelor lui Floris, cu siguranţă că m-ar fi hărăzit unui rege.

— Ai fi putut deveni cea măi minunată regină a Franţei. Vezi, ne este scris să fie mereu aşa, să rămâi

de-a pururi suverana mea.

— Tare mă tem că l-aş fi înşelat pe Prea-Iubitul cu tine, Floris... *moia liubovi*[19].

Tânărul zâmbi triumfător.

— Frumoasa mea împărăteasă, regina mea, prinţesa mea, vino, fii a mea...

Elisabeta oftă o ultimă dată înainte de a se lăsa în voia furtunii ce-i cutreiera fiinţa.

— Parcă mi-ai spus ceva despre un alt nume, Floris... spune-mi-l, să ştiu şi eu pe mâna cui mă dau...

Floris închise ochii şi îi murmură la ureche:

— Villeneuve, dragostea mea... Villeneuve-Caramey şi cavaler de Petersburg, graţie împărătesei tuturor Rusiilor pe care am onoarea să o ţin acum în braţe... dar... ce-i cu tine... ce s-a întâmplat?

Elisabeta se ridicase brusc în capul oaselor, cu obrajii palizi ca de ceară. Privindu-l cu ochi măriţi de groază pe Floris, îşi ridică înapoi pe umeri rochia, cu un gest reflex şi se trase înapoi, tremurând ca varga.

Floris îngăimă:

— Ţi-e rău, draga mea, să-ţi dau să bei ceva?

Vru să sară din pat, dar ea îl prinse de braţ cu degete dintr-odată reci ca gheaţa în timp ce şoptea ca pentru sine:

— Simt că-mi pierd minţile...

Îşi frecă o clipă fruntea cu palma, ca beată, cu privirile rătăcite şi apoi aproape că urlă:

— Ce-ai spus? Repetă! Floris, repetă-ţi numele!

Speriat, Floris nu-şi putea lua ochii de la Elisabeta în timp ce, fără să ştie nici el de ce, simţea că i se înnoadă stomacul.

---

[19] Dragostea mea.

Se strădui să-i răspundă cât mai calm cu putinţă:

— Nu înţeleg de ce faci atâta caz de asta. E adevărat, ar fi trebuit poate să ţi-o spun de la început. E foarte simplu, în Franţa, adevăratul nostru nume de familie este Villeneuve. Villeneuve-Caramey...

— Şi spui că ai plecat din Rusia când aveai opt ani...

— Da... întocmai, am plecat împreună cu Adrien.

Floris crezuse că menţionând numele fratelui său avea să calmeze ciudata agitaţie a Elisabetei. Numai că aceasta nu-l asculta, urmărind mai degrabă firul propriilor ei gânduri.

— Imediat după moartea ţarului...

— Întocmai dar de unde ştii?

— Şi ai fugit împreună cu mama ta, Contesa de Villeneuve?

— Exact, am fugit de furia... şi Floris îşi înghiţi vorba, împietrit, tremurând din toate mădularele, palid ca moartea.

O sudoare rece îi năpădise fruntea.

Imagini disparate i se succedau fulgerător pe ecranul amintirii: comoara ţarului, Adrien luându-l deoparte ca să-i spună ceva foarte important, grenadierii purtându-l în triumf la Daina, asemănarea lui cu Petru cel Mare. Cuvintele se îmbulzeau să-i iasă din gâtlej dar se loveau de buzele lui încleştate din care fugise parcă şi ultima picătură de sânge. Da, fugiseră de furia împărătesei Ecaterina care, cum putuse fi atât de dobitoc şi de nebun să nu-şi dea scama, era mama Elisabetei!

Căzând în genunchi, şopti disperat:

— Nu... nu Elisabeta... nu e cu putinţă... Dumnezeule...

Cu fruntea întoarsă spre perete şi cu fruntea lipită de

zid, tânăra femeie gemea printre lacrimi:

— Vai, ce blestem!... Suntem blestemaţi... Villeneuve... Villeneuve... Eşti fiul lui...

Din vestibul răzbătu zvon de glasuri agitate. Uşa sări în lături şi în prag se ivi în trombă Adrien, măturându-l din calea lui pe soldatul care stătea de pază.

Înţelegând dintr-o ochire totul, rosti îndurerat, cu voce gravă:

— Da, Majestate, Floris este fratele Vostru.

Capitolul XIX

— Iertaţi-mă, Doamnă, pentru a fi îndrăznit să dau buzna în felul acesta, dar... mă temeam să nu ajung prea târziu...

Adrien stropea cu apă tâmplele Elisabetei care îşi revenea încet-încet din leşin. Ţarina privi de jur-împrejur, ameţită. Dând cu ochii de Floris, amândoi întoarseră în acelaşi timp capul în direcţie opusă, îngrozitor de ruşinaţi şi nefericiţi.

— Oh, Doamne, ce oroare! murmură Floris printre dinţi.

Adrien îl privi cu nespusă milă. Ce cumplită lovitură pentru el să afle adevărul în asemenea condiţii. Preţ de o clipă blestemă universul care se coalizase împotriva lor.

„Şi greşeala părinţilor va cădea asupra copiilor până la a treia şi a patra generaţie”, cită în sinea ei Elisabeta din Sfânta Scriptură. Înăbuşindu-şi cu greu hohotul de plâns, în timp ce Floris îşi ascundea umilit obrazul în palme, să nu i se vadă lacrimile ţâşnite din ochii deveniţi de un verde mai intens ca al smaraldului.

Adrien aşteptă câteva clipe, până ce simţi că Elisabeta se afla în măsură să îl asculte.

— Ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta încă mai de mult, Doamnă, dar pe de o parte împrejurările m-au împiedicat să o fac, iar pe de alta speram că veţi sfârşi prin a descoperi singură adevărul.

— Asta s-a şi întâmplat, deşi poate cam târziu. Da, aţi avut dreptate, domnule Adrien de Caramey, să ne

lăsaţi să ghicim singuri adevărul, spuse Elisabeta, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Acum însă vă rog să binevoiţi a-mi explica totul, pentru că din copilărie n-am păstrat decât câteva amintiri fugare şi nefericite. Parcă aud vocea mamei mele vociferând împotriva Contesei de Villeneuve, amanta tatălui meu...

Adrien simţea că se înăbuşă. Se apropie de una din ferestrele camerei şi o deschise larg, aspirând cu nesaţ, aerul proaspăt al nopţii. În drum spre fereastră, trecu pe lângă fratele său, preschimbat în statuie a durerii. Adrien oftă. Ceea ce urma să spună avea să-l doară încă mai rău, dar nu exista altă soluţie. Începu aşadar să povestească:

— Venit în vizită oficială în Franţa, Ţarul Petru cel Mare a cunoscut-o, la Paris, pe Contesa de Villeneuve-Caramey, mama noastră. Eu sunt fiul Contelui de Villeneuve-Caramey, soţul ei pe care toată lumea îl credea mort. Între împăratul Rusiei şi mama noastră s-a înfiripat o mare iubire şi ea l-a urmat în Rusia. Tu, Floris, eşti fiul lor, născut la Baku. Împărăteasa Ecaterina, mama Alteţei Voastre, Doamnă, o ura de moarte pe contesă, fără să ştie că aceasta nu pretindea nimic altceva, decât dragostea ţarului. După ce Ţarul s-a prăpădit, împărăteasa şi-a pus poterele pe urmele noastre, dar am izbutit să scăpăm cu viaţă şi să ne reîntoarcem în Franţa. Iată, Doamnă, pe scurt, istoria înrudirii noastre.

Elisabeta îl ascultase cu multă luare-aminte, pricepând printre altele că, spre a nu-i leza sentimentele filiale, Adrien îşi îndulcise povestirea, eludând crimele şi trădările Ecaterinei.

— Nu mă îndoiesc că Regele Franţei era la curent cu biografia voastră când s-a gândit să vă trimită în

ajutorul meu, spuse Elisabeta, gânditoare.

— Desigur, Doamnă, recunoscu Adrien. Înainte să moară, mama noastră i-a trimis Majestăţii Sale Regele o scrisoare al cărei conţinut nu îl cunosc, dar din spusele Regelui am dedus că i-ar fi mărturisit totul.

Elisabeta chibzui o vreme, apoi murmură:

— Poate că Regele vostru spera o lovitură de stat în favoarea lui Floris şi nu a mea, cum de altfel puţin a lipsit să se întâmple.

Auzind-o, Floris sări ca ars, dovadă că urmărise şi ascultase totul.

— Nu, Doamnă, ah, nu, eu sunt un BASTARD... un bastard... Înţelegeţi ce vrea să zică asta? Sunt un copil nerecunoscut de tatăl lui, fie acesta şi Ţarul. Orice mărunt nobil de ţară, orice funcţionăraş şi chiar orice ţăran poate sta cu fruntea sus, mândru că are de oferit un nume, acela al tatălui său. Ei bine, eu, eu unul nu dispun de acest umil drept. Fiţi pe pace, Doamnă, Regele nostru respectă legalitatea şi sângele de viţă regală ori imperială... Puţin îi pasă de sângele bastarzilor care îşi datorează numele cine ştie cărei minciuni cusute cu aţă albă a mamei lor. În ce mă priveşte, Villeneuve-Caramey nu mai există, acum nu mai sunt decât Floris... un Floris fără nume.

— Devenit, prin propriile sale merite, Cavaler de Petersburg, îl completă încetişor Elisabeta.

La auzul acestui reproş voalat, Floris tresări, dar sufletul îi era mult prea plin de amărăciune, prea se simţea furios, gata-gata să explodeze. În acele clipe, sângele clocotitor al Romanovilor intra în conflict cu obârşia lui franceză. Îşi simţea sufletul sfâşiat de sentimente contradictorii.

— Ba nu, continuă el cu arţag, titlul acesta l-aţi dat

cuiva care nu mai există, cuiva care a murit aici, în această noapte. De-acum înainte, prezenţa mea nu poate decât să vă inoportuneze. Vino, Adrien, vom părăsi Rusia pentru totdeauna, doar dacă nu cumva vrei să mă părăseşti şi tu, preferind să rămâi aici. Eu unul mă voi duce să mă ascund undeva, într-un colţ uitat de lume al Franţei, cu cealaltă soră pe care o am acolo şi cu care mă împac de minune. Şi ea este tot o bastardă ca şi mine. Copiii nelegitimi se înţeleg mai bine între ei, îi leagă aceeaşi nefericire.

Elisabeta îi privi întrebător pe Adrien.

— Să înţeleg că după venirea pe lume a lui Floris, Ţarul şi mama voastră au mai avut şi o fiică?

Adrien oftă, depăşit de evenimente. Ar fi dat orice să se poată opri aici cu revelaţiile. Şi-aşa, cuvintele amare şi disperate ale lui Floris dovedeau cât de adâncă îi era deznădejdea. Îl privi o clipă, palid şi neliniştit, neştiind dacă să-şi continue sau nu povestirea. într-un târziu se hotărî: „Dacă tot am deschis abcesul, măcar să-l curăţăm până ca capăt”.

— Nu, Floris, interveni el, cu glas răspicat, Baptistine nu este sora ta, ci numai a mea. Voi doi nu aveţi nici o picătură de sânge în comun!

— Bine dar... îngăimă Floris, măcar tu, Adrien... tu mai eşti sau nu mai eşti fratele meu?

— Sunt, sunt, frăţioare drag, linişteşte-te şi ascultă-mă cu atenţie.

Recomandarea lui Adrien era cu totul inutilă. Floris îi sorbea fiece cuvânt, presimţind că urmau revelaţii importante.

— Eu sunt fiul Contelui şi al Contesei de Villeneuve, reluă Adrien, iar tu eşti fiul Ţarului şi al contesei de Villeneuve, deci tu şi cu mine suntem fraţi vitregi, după

mamă. În ce-o priveşte pe Baptistine, ea este odrasla Contelui de Villeneuve şi a... unei tinere... hm... necunoscute.

— Ah, nu! Vreau să ştiu cine era mama ei, Adrien, e dreptul meu să ştiu! tună Floris, redobândindu-şi dintr-odată aplombul.

— Era... era sora lui Cartouche!

— Cartouche... banditul!

— Întocmai... în sfârşit, Floris, toate astea aparţin trecutului. Baptistine este deci sora mea vitregă, prin tatăl nostru comun, iar voi doi nu sunteţi înrudiţi în nici un fel. Nu vă leagă decât faptul că aţi crescut împreună, în sânul aceleiaşi familii.

— Nu mai înţeleg nimic... atunci de ce a recunoscut-o mama ca fiind copilul ei?

— Pentru că, întorcându-ne din Rusia, mama a dat la Marsilia de soţul ei care tocmai părăsea Franţa, crezându-se urmărit de poliţie pentru că făcuse parte din banda lui Cartouche, sub un nume de împrumut. Vezi, Floris, şi eu am suferit când am aflat de acest secret ruşinos din biografia tatălui meu...

Floris îl strânse afectuos de braţ.

— Te rog, spune mai departe...

— Contele de Villeneuve i-a cerut mamei noastre să jure că se va ocupa de Baptistine ca de propriul ei copil, propunându-i în schimb un testament fals în care să scrie că suntem toţi trei urmaşii lui. Ca să poţi avea şi tu un titlu nobiliar, mama a acceptat... Iată, acum ştii totul.

Floris se clătină pe picioare, ca un om beat. „Nu se poate, visez urât, îşi spuse el, în curând am să mă trezesc în braţele Elisabetei...”

Aceasta din urmă îl privea cu un amestec de duioşie

şi milă. Orgolios, Floris înălţă fruntea. Nu-i trebuia mila nimănui şi cu atât mai puţin a unei femei pentru care nutrise fără să vrea sentimente incestuoase. Mai curând simţea nevoia să rănească pe cineva, să fie rău.

Îl privi pe Adrien şi ricană batjocoritor:

— Oh, va trebui să mă obişnuiesc cu noua mea biografie. Va să zică mama mea a fost o fâşneaţă, tatăl tău, Adrien, un tâlhar de drumul mare, iar „sora” mea, Baptistine, e fiica unei golance. Aşa că singura mea rubedenie onorabilă a rămas Alteţa Voastră, Doamnă... cea mai frumoasă şi mai puternică Împărăteasă a lumii... din păcate însă eu nu vreau să-mi fiţi soră. Sper că sunteţi mulţumită şi că v-am liniştit cu această declaraţie. Distanţa dintre noi e mult prea mare. Alteţa Voastră se află mult prea sus, iar eu mult prea jos... cel mai jos... ca un bastard ce sunt, asta e.

Şi Floris făcu, în bătaie de joc, o plecăciune adâncă.

— Încetează, Floris, se răsti la el Adrien, nu ştii ce spui, uiţi că ne aflăm în faţa ţarinei. Doamnă, vă rog să nu i-o luaţi în nume de rău.

Elisabeta schiţă un gest vag.

— Nu, Adrien, vezi bine că nu mai avem ce căuta aici. Adio, Majestate!

Înclinându-se sever şi glacial, Floris porni spre uşă.

Adrien se repezi după el.

— O clipă domnilor, îi ţintui locului vocea autoritară a Elisabetei care îşi reluase aerul demn şi maiestuos de descendentă a Romanovilor. Veţi părăsi această încăpere numai când vă vom îngădui noi să o faceţi.

Cei doi tineri încremeniră. După ce preţ de câteva clipe se lăsase pradă unei slăbiciuni de femeie descumpănită, Elisabeta reintra în rolul, temporar

abandonat, de împărăteasă. Se vede cât de colo că acea tânără şi fermecătoare fiinţă avea stofă de mare cârmuitor.

— Există încă un detaliu pe care dorim să îl aflăm şi pe care nu ni l-aţi explicat. De unde provenea aurul acela cu care aţi cumpărat regimentele în favoarea noastră? Ne îndoim că vi l-ar fi dat el... Aceia erau ducaţi cu efigia Ţarului Petru... De ce tăceţi?... Răspundeţi!

Adrien tuşi încurcat şi îl privi pe Floris cu gândul să îl lase pe el să vorbească şi să facă astfel pace cu suverana.

— N-are nici o importanţă, Doamnă, astea sunt fleacuri, mormăi Floris ţinându-şi cu îndărătnicie privirea aţintită spre vârful cizmelor.

— Asta noi hotărâm. Şi dacă fratele vostru se încăpăţânează să nu vorbească, vă ordonăm să răspundeţi voi în locul lui! i se adresă Elisabeta, lui Adrien, pe un ton ce nu admitea împotrivire.

— Acel aur, Maiestate, se afla ascuns în pivniţele de la Dubino. Ţarul i-l lăsase moştenire lui Floris pentru a dispune de el cum va dori când... va atinge vârsta cuvenită pentru a intra în posesia lui.

— Şi săbiile voastre cu mâner de aur, încrustat cu diamante, tot de la ţar provin?

— Da, Doamnă, răspunse Adrien, întinzându-i lama, cu amândouă mâinile.

Elisabeta o cercetă atent.

— Numai împreună putem izbândi... murmură ea visător.

O tăcere apăsătoare, ca un veşmânt de plumb, pogorî peste cei trei tineri. Elisabeta simţi dintr-odată că o lasă puterile. Avea nevoie să rămână singură şi să

cântărească în linişte toate câte se petrecuseră.

— Prea bine, domnilor, vă puteţi reîntoarce la palat. O să vă comunicăm mâine decizia noastră. Domnule Conte de Villeneuve-Caramey, vi-l încredinţăm pe Cavalerul de Petersburg, adăugă ea pe un ton apăsat. Răspundeţi cu capul pentru el!

— Prea bine, Majestate, aveţi cuvântul meu de gentilom că fratele meu şi cu mine vom asista mâine la ceremonia încoronării.

Elisabeta întoarse capul spre Floris, dădu să mai adauge ceva... apoi se răzgândi... nu, în noaptea aceea nu mai era nimic de adăugat pentru pansarea rănilor sângerânde din sufletele lor.

Se îndreptă cu paşi obosiţi înspre colţul cu icoane.

— Dorim să rămânem singură şi să ne rugăm. Duceţi-vă...

Ţarina poruncise. Floris şi Adrien se înclinară adânc şi ieşiră de-a-ndăratelea.

* * *

Clopotele celor „patruzeci de ori patruzeci” de biserici ale Moscovei răsunau vesel. Înveşmântaţi în straie ruseşti de sărbătoare, curtenii o aşteptau pe împărăteasă în imensa sală a Sfântului Gheorghe, cu totul neîncăpătoare în acea dimineaţă, în ciuda lungimii ei de 300 de picioare. Tras la faţă şi livid, Floris se rezema de una din cele optsprezece coloane de susţinere a plafonului. Numai autoritatea lui Adrien şi respectul pentru cuvântul dat de fratele lui îl convinseseră să fie prezent la întâlnirea promisă. Zadarnic se căznea Georges-Albert să-şi înveselească stăpânul cu mii de giumbuşlucuri. Chipul lui Floris rămânea de piatră. Adrien îl privi neliniştit. Din ajun şi

până atunci, Floris nu scosese o vorbă, de parcă i s-ar fi încleştat definitiv fălcile.

— Floris, răule, n-ai venit azi-noapte! Vai, dar ce bine te prinde costumul de boier rus, bătu din palme Philippa care se apropiase de ei cu paşi tiptili.

— Ţarina soseşte acuşica. Phii, s-o vedeţi, străluceşte ca ruptă din soare! adăugă Henrietta.

— Nu mă îndoiesc, replică Floris glacial, cu o plecăciune scurtă.

— Dar ce-i cu tine, ai dormit cu faţa-n jos? Mai bine mi-ai spune cum îmi stă îmbrăcată aşa! se alintă Philippa.

— Costumul ăsta popular rusesc îţi vine de minune, îi răspunse sincer Floris, şi ţie la fel, Henrietta.

Cele două fetişcane erau într-adevăr fermecătoare, cu părul împletit, după moda rusească, în două cozi lungi lăsate peste piept. Căciuliţa grea, cu calotă de brocart, le maturiza. Prin găurile de la urechi îşi petrecuseră cercei lungi care aproape că le atingeau umerii. Un sarafan roşu, pus peste un ferez[20] ţesut cu fir de argint, le încingea pieptul.

— Sluga Voastră, Domnişoarelor, rosti vesel Trotti, ivindu-se în urma lor.

Marchizul purta haine occidentale, fiind aproape singurul, cu excepţia a încă doi sau trei ambasadori străini, astfel îmbrăcat. Spuneţi-mi, vă rog, nu cumva mi s-a strâmbat peruca? Ah, când vă văd ce frumoşi sunteţi în straiele astea ruseşti, mă apucă invidia că nu m-am costumat şi eu ca voi, dar aflându-mă în slujba regelui şi a ambasadei, era de datoria mea să reprezint în ochii tuturor celor de aici moda de la Versailles.

[20] Ilic.

Vedeţi voi, acest omagiu adus de Ţarină Rusiei tradiţionale mi se pare de bun augur şi îl găsesc cu atât mai meritoriu cu cât vine din partea unei suverane lipsite de familie, orfane din fragedă copilărie, care n-a avut parte de sfaturile cuiva mai vârstnic, nu tu mamă, nu tu tată... sau măcar un unchi acolo... ori un frate... Da' ce-i cu voi, ce-i cu mutrele astea lungi? Aţi păţit ceva? Nu vă mai recunosc?!

„Îl ador pe Trotti, dar uneori trezeşte în mine instincte asasine" îşi spuse Adrien muşcându-şi nervos buzele.

— Supeul de aseară ne-a căzut cam greu, explică el cu voce tare.

— Aha, nici nu-i de mirare. Bucătăria rusească e şi foarte grea şi nici nu face doi bani pe lângă a noastră. Oh, dar sunt grozav de mândru să văd pe pieptul tău, dragă Adrien, panglica Ordinului Sfântului Andrei! I-am şi trimis un mesaj regelui în legătură cu aceste decorări. La ora asta Majestatea Sa a aflat de bună seamă totul despre izbânda conjuraţiei noastre. Împărăteasa mi-a înmânat, în semn de supremă onoare, portretul ei încadrat de o ramă bătută cu diamante. Dar, Dumnezeule, Floris, tu nu ţi-ai pus crucea Sfântului Andrei?

— Nu, am uitat-o pe undeva, ori am pierdut-o, răspunse sec Floris.

— Ah, pe strămoşii mei, una din cele mai importante decoraţii ruseşti... eu... cre... cred că o să leşin. Sprijiniţi-mă, copii. Oh, oh, bine că mi-am revenit... Să-mi fie dat să aud una ca asta... De necrezut... Ah, ascultaţi puţin: „a uitat-o ori a pierdut-o"! Mai curând minţile ţi le-ai „pierdut", cavalere! Dar ce-are turbatul ăsta de frate al dumitale, domnule Conte? Ce tăun l-a

înţepat, sau poate l-a muşcat vreun dragon cu cinci labe, cum ar spune Li Kang al vostru... Ooh, respectele mele, domnule Conte Voronţov, bâigui Trotti, observând că vicecancelarul se apropiase tiptil de ei, pentru a trage cu urechea la conversaţia lor.

— Sluga domniei voastre, domnule Ambasador Extraordinar, vă rog să binevoiţi a-mi ierta această intruziune, dar vin din partea Maiestăţii Sale Imperiale cu poruncă să-i iau cu mine pe domnul Cavaler, şi pe domnul Conte de Caramey, care fac parte din cortegiu, după cum am repetat ieri, dacă nu cumva domnii au uitat de asta.

— Ah, nefericitule, ai văzut? Cum o să te duci acum fără crucea ta?

— Oh, dar, mă îndoiesc că Majestatea Sa se poate supăra pe domnul de Caramey care, fiind străin, n-are de unde cunoaşte uzanţele noastre.

La auzul acelui afront mascat, Floris păli de furie, dar Adrien nu-i lăsă timp să replice:

— Vă mulţumim pentru amabilitate şi vă urmăm, domnule Conte Voronţov şi domnule de Bestuşev, adăugă el, salutându-l cu o plecăciune pe celălalt cancelar, rămas câţiva paşi mai în urmă.

Privindu-i cum se depărtau, Trotti murmură de unul singur: „Pare-mi-se mie, că m-am înşelat... în Rusia nu se poate schimba nimic... Aceşti Voronţov şi Bestuşev îmi amintesc al dracului de tare, de Münich şi Ostermann. Acelaşi bădie cu altă pălărie...”

Trotti nu s-ar fi mirat să afle că Li Kang şi Feodor gândeau întocmai la fel ca el. După noaptea de la Schlüsselburg, pe marchiz nu-l mai mira nimic.

— Haideţi, frumoaselor, luaţi-mă de câte un braţ şi veniţi cu mine să privim procesiunea imperială.

Georges-Albert voi să se ia după ei, dar Feodor îi apucă la timp de coadă şi-l trase înapoi. După cele păţite, nu mai avea încredere să-l lase de unul singur.

În faţa mitropoliei, lumea se îmbulzea, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă celebra „scară roşie” din stânga Palatului cu Muchii. Deodată, din mii de piepturi izbucni un strigăt de admiraţie:

— Uite-o pe Măiculiţa noastră!

Prostimea îngenunche, boierii se închinară cucernic. Elisabeta ieşise din „vestibulul sfinţit” şi se ivise în capul treptelor. Purta o rochie largă, în formă de clopot, ţesută din fir de aur. Kokoşnicul în formă de diademă îi punea în valoare trăsăturile delicate. Fruntea îi era acoperită de o fină zăbrea de perle. Mânecile bufante ale rochiei se terminau cu manşete înalte, brodate cu fir de aur şi pietre preţioase. În acel veşmânt tradiţional de ţarină, Elisabeta părea o icoană bizantină. Mitropolitul păşea în rând cu ea, purtând într-o mână faimosul *posok*. Escorta lor era alcătuită din feciori îmbrăcaţi în straie albe, care duceau pe umeri halebarde scurte. În urma lor veneau boierii de vază. Printre ei, se aflau şi Floris şi Adrien. Alb ca varul, Floris ţinea în mâna dreaptă globul de aur masiv pe care trebuia să îl ofere împărătesei în clipa încoronării. Gândul că era silit să facă ceva împotriva propriei sale voinţe îl făcea să tremure de furie. Elisabeta nu le adresase, evident, nici un cuvânt. De altfel, nici n-ar fi avut când şi cum.

,,Oh, nu-mi doresc decât să fug şi să mă ascund undeva într-o gaură de şarpe. Elisabeta mă păstrează lângă ea numai din milă” îşi spunea el scrâşnind din dinţi.

Adrien se repezi înspre el:

— Ai grijă, Floris, era cât pe ce să-ţi cadă globul de aur!

Cortegiul începea să pătrundă în catedrală. Floris purta un caftan strâmt, din brocart de argint, încins cu un brâu persan bătut cu nestemate şi o căciulă de zibelină garnisită cu mătase. Cufundat în durerea lui, habar nu avea de agitaţia care cuprindea mulţimea la trecerea lui. Vorba aruncată cu o zi în urmă de bătrânul Buturlin era reluată acum în cor de mujicii îngenunchiaţi: „*Ţarskaia krovi*!”

— Priviţi-l pe tânărul boier, în vinele lui curge „*ţarskaia krovi*!”

— E „trimisul” care o apără pe măiculiţa noastră!

Pe meleagurile ruseşti legendele se împrăştiau cât ai clipi.

Porţile grele de la Uspenski Sobor se închiseră cu zgomot surd. Biserica era plină ochi.

— Doamne, apăr-o pe ţarina noastră!

— Doamne, apără Rusia!

Patriarhul făcu un semn. Venise rândul ca Floris să înmâneze ţarinei globul de aur. Floris se apropie de tron. Avea impresia că visează. Dreaptă şi nemişcată între cele două icoane din faţa altarului, a Fecioarei Maria şi a Mântuitorului, Elisabeta părea o statuie. Floris îngenunche în faţa ei, cum fusese învăţat să facă, şi, plecându-şi capul, îi întinse globul cu amândouă mâinile.

— Îţi mulţumesc, Floris.

Ţarina rostise cu adevărat acele cuvinte sau i se păruse lui? Tresări şi îşi ridică privirile spre ea. Elisabeta semăna cu un idol de piatră. Cum ar fi putut vorbi, încărcată cum era de toate acele atribute imperiale: coroana lui Vladimir, pe care mitropolitul

tocmai i-o aşezase pe frunte, globul, sceptrul şi vestitul colan de aur al ţarilor! Floris se reîntoarse la locul său, cu un nod în gât. Toate acele coruri ruseşti care făceau să vibreze cupola bisericii îi sfâşiau încă mai rău inima. Îi venea să plângă. Îl apucă de braţ pe Adrien.

— Iartă-mă, frăţioare. Am fost un ticălos, ieri. Sufletul tău e infinit mai nobil decât al meu. Iartă-mă. Vă iubesc şi pe tine, şi pe Baptistine. Între noi nu s-a schimbat nimic.

— Şi nimic nu se va schimba vreodată, îi răspunse Adrien, cu un surâs înduioşat.

Ceremonia încoronării dură o veşnicie. La încheierea ei, părăsiră catedrala laolaltă cu întreg alaiul de curteni, în uralele mulţimii, şi se îndreptară spre Palatul cu Muchii unde Elisabeta urma să-şi primească supuşii, în sala tronului. Unul după altul, boierii se înfăţişau dinaintea suveranei şi i se închinau.

Se apropia rândul lui Floris. Acesta ezita.

— Frăţioare, n-ai încotro, trebuie să te duci şi tu, îl îmboldi Adrien.

— O să ne ducem împreună, după Trotti.

Marchizul tocmai se îndrepta ţanţoş spre tronul împărătesei, privindu-i de sus pe Voronţov şi Bestuşev.

„Ha, ha, altă bădie sub altă pălărie! Pagubă-n ciuperci! Ca să semnez tratatul de prietenie cu Rusia nu cu ei o să am de-a face!”

— Ne pare bine, domnule marchiz de La Chétardie, să vă întâmpinăm la curtea noastră, spuse Elisabeta pe un ton apăsat, adăugind pe şoptite: Ei, ce zici, parcă e mai bine aici decât în temniţă, nu-i aşa?

Trotti se înclină adânc în faţa împărătesei, cu o expresie impenetrabilă, în timp ce-şi spunea în sinea lui: „Ţarina asta tânără e cam zurlie, parc-ar fi de-un

sânge cu Floris... şi a uitat să menţioneze titlul de ambasador extraordinar...”

Ridicându-se cu eleganţă din reverenţa lui, Trotti îşi începu discursul cu magnifică morgă:

— Mândru de măreaţa misiune cu care am avut imensa onoare de a fi însărcinat, vin să depun la picioarele Maiestăţii Voastre, împărătească şi autocrată a tuturor Rusiilor, a Moscovei, a Kievului, a Vladimirului, a Novgorodului...

— Să te ţii acum, murmură Adrien cu un zâmbet imperceptibil, când îşi dă drumul Trotti, nimic nu-l mai opreşte.

— O să se oprească doar ca să-şi tragă sufletul şi s-o pornească şi mai dihai, pufni Floris.

— ...Ţarină de Kazan, Ţarină a Astrahanului, a Siberiei, a Kersonesului tauric, Doamnă de Plesceav şi Mare Ducesă de Smolensk...

— Ce ţi-am spus eu, franţujii ăştia profită de orice ocazie ca să tragă spuza pe turta lor, mârâi Voronţov

Bestuşev îi făcu semn să tacă şi să asculte urmarea.

— ...Doamnă a Estoniei, Lituaniei, Kareliei, Tverului, Iugriei, Premului, Viatkăi, Bolgariei...

— Oho, se vede că Vorbă Aurită a fost zămislit de Zâna Limbuţiei, şopti Li Kang care îşi găsise un locşor îndărătul unei coloane de marmură, împreună cu prietenii săi şi cu Georges-Albert.

— ...Înaltă Doamnă şi prea puternică Ducesă de Cernogovia, de Resan, de Oseia, Udria, Abdoria, Kondinia, Vilepsk, Mstislav...

— Numai lui Trotti îi putea veni o asemenea idee!

— Nimeni de-aici de la curte n-a ştiut vreodată pe dinafară toate titlurile ţarilor...

— Uită-te la împărăteasă, e în culmea încântării!

Floris ridică ochii din pământ şi se uită la Elisabeta.

Era mai mult decât evident că discursul lui Trotti o amuza. Deodată întoarse capul şi îşi aţinti ochii asupra lui Floris. Se priviră o clipă, dintr-odată singuri unul cu celălalt, în pofida curtenilor care îi înconjurau.

— ...Stăpână peste întreaga coastă de nord, Doamnă de Iveria, Prinţesă Moştenitoare şi suverană a ţarilor din Cartalinia, Georgia, Circazia şi Gonsky...

Trotti făcu o nouă reverenţă şi, trăgându-şi sufletul, reluă:

— ...Îngăduiţi-mi să vă înfăţişez scrisorile mele de acreditare precum şi salutul şi urările de trainică prietenie dimpreună cu speranţa semnării unui Tratat între Statele Majestăţii Sale Imperiale şi cele ale „fratelui” său, Majestatea Sa Ludovic ai Cincisprezecelea, Rege al Franţei şi al Navarrei.

Boierii ruşi erau stupefiaţi de limbuţia lui Trotti.

— Mult prea bine învârte cuvintele, e periculos, din cale afară de periculos, dragă Voronţov, şuieră printre dinţi Bestuşev.

— Vă mulţumesc, domnule Ambasador Extraordinar, pentru urările atât de instructive adresate suveranităţilor noastre. Transmiteţi „prea scumpului meu frate şi apropiat prieten”, Majestăţii Sale Regele Franţei, dorinţa noastră nestrămutată de a întreţine relaţii frăţeşti între curţile noastre.

Elisabeta îşi plecă fruntea. Audienţa lui Trotti luase sfârşit. Alţi câţiva ambasadori se perindară pe dinaintea tronului, în indiferenţa generală a celor prezenţi, prea ocupaţi cu, comentarea pe şoptite a discursului ţinut de Trotti. Acesta se simţea în al nouălea cer, intuind că Tratatul era ca şi semnat.

Floris şi Adrien se apropiară la rândul lor de tron.

Floris mulţumea cerului că atenţia curtenilor se concentrase asupra lui Trotti, ceea ce le îngăduia să suporte aproape neobservaţi acel supliciu. Făcură o scurtă plecăciune, cu intenţia de a porni imediat de-a-ndărătelea spre locurile lor.

Vocea Ţarinei îi ţintiri dinaintea tronului.

— În virtutea imenselor servicii aduse coroanei, am hotărât, domnule Conte de Caramey, să vă acordăm titlul de Duce de Dubino, iar vouă, domnule Cavaler, cel de Duce de Petersburg cu gradul de colonel însărcinat cu comanda militară a oraşului. Poftim, luaţi-vă brevetele, adăugă Elisabeta, întinzându-le pergamentele pregătite de bravul Lestocq.

În sala tronului se aşternu o tăcere mormântală. Încoronarea se lăsa cu neaşteptate surprize. Încremenit, incapabil să facă gestul, firesc, de a se arunca la picioarele Elisabetei, Floris privi cu coada ochiului spre uşa ce da în anticameră, străfulgerat de gândul de a o tuli pe acolo. Nu, nu-i trebuia nimic, nu voia nimic... decât să fugă încotro vedea cu ochii.

Elisabeta ghici ce se petrecea în mintea lui:

— Aha, orgoliosule, se vede că eşti un Romanov, îi şopti ea, îţi place să dai tot fără să primeşti nimic.

În noaptea precedentă, după plecarea lor Elisabeta înţelesese cât de dezinteresaţi şi de generoşi se arătaseră faţă de ea Floris şi Adrien. „Cum de-am putui să-i bănuiesc, fie şi numai o singură clipă, se mustrase ruşinată, de una singură, când de fapt lor le datorez absolut totul!”

— Majestate, suntem nespus de onoraţi, dar... articulă, de-abia auzit, Floris.

— Nu cred că suntem vrednici de atâta cinste, continuă Adrien gândul mezinului său.

— Prea iubite frate al meu, rosti Elisabeta cu glas atât de coborât încât tinerii de-abia dacă îi distingeau cuvintele, primeşte... acest titlu din mâna... surorii tale...

Floris tresări din nou, ca ars cu fierul roşu, şovăi mai curând pentru sine însuşi:

— Prea bine... surioară.

— Fratele meu şi cu mine mulţumim cu emoţie Majestăţii Sale Imperiale cu nădejdea că o vom sluji cum se cuvine, rosti Adrien cu glas sonor.

Voronţov şi Bestuşev se priviră rânjind.

— Ei, ai văzut cum ne-au tras clapa?

— Să fim cu ochii în patru. Acum sunt prea sus plasaţi ca să ne mai putem descotorosi de ei. Deocamdată. Vino să le prezentăm omagiile noastre proaspeţilor duci.

— Doar n-ai înnebunit, Voronţov!

— Câtuşi de puţin, dragă Bestuşev, dar până când vântul o să sufle iar pentru noi, umflându-ne pânzele de la corăbii, trebuie să zâmbim. Să zâmbim şi să aşteptăm. Vine el prilejul să ne răzbunăm! Şi dacă nu vine singur, atunci trebuieşte căutat... De altfel cred că mi-a şi venit o idee în sensul ăsta, mârâi cancelarul printre dinţi.

Floris se ridică în picioare şi privi ameţit în jur. Henrietta şi Philippa aplaudau încântate. Georges-Albert sări peste capul unui mitropolit şi se azvârli în braţele stăpânului său, copleşindu-l cu o ploaie de ţocăituri zgomotoase. De uimire, Trotti amuţise, ceea ce, să fim drepţi, i se întâmpla pentru prima oară în viaţă.

Feodor, Li Kang, Grégoire şi Beaupéou dădeau frâu liber unei veselii zgomotoase pe care în zadar se

căznea să o tempereze un şambelan cu figură austeră..

Elisabeta se retrase în apartamentele ei.

Adrien îl strânse de mână pe Floris:

— Ia priveşte...

O droaie de curteni se precipitau spre ei.

— Ah, Înălţimile Voastre, ne bucură, vă felicităm!

— Ce zi de neuitat pentru Înălţimile Voastre!

Floris înghiţi nodul amar care i se pusese în gâtlej. Se simţea atât de singur în mijlocul acelei mulţimi linguşitoare şi totuşi, acolo, pe treptele acelui tron, un viitor princiar se deschidea în faţa noului Duce de Petersburg...

Capitolul XX

— Ce căldură, oftă călugărul, oprindu-şi măgăruşul la umbra unui tei.

Scotocind în buzunarul sutanei din pânză de sac, scoase o batistă fină de dantelă, cu monogramă brodată şi îşi tamponă cu ea fruntea transpirată.

— Bine măcar c-am ajuns până aici, adăugă el pentru sine, ridicându-şi privirea spre mânăstirea Mântuitorului, ale cărei turle fortificate dominau zidul de incintă. Călugărul îşi îmboldi măgarul, izbindu-l cu călcâiul în pântec. Animalul se codea, dând semne că ar fi vrut să se adape din apele spumegânde ale Volgăi şi ale Kotorosului, pe lângă care tocmai trecuseră.

— Haide, dii, porneşte odată, catâr afurisit!

Traversară Posadul[21], fără ca grăbitul călugăr să

[21] Cartier comercial.

învrednicească măcar cu o privire tarabele artizanilor şi negustorilor, care la rândul lor, nu dădură nici o atenţie sărmanului ecleziast ştiind că în punga lui sufla de bună seamă vântul. Orologiul bisericii Dimitrie din Salonic sună de ora zece.

Călugărul murmură:

— Hmm, aş mai avea încă vreme să mă răzgândesc şi să mă întorc din drum. Riscul e cam mare...

Şovăi o clipă, deşi în adâncul sufletului său era ferm decis, de vreme ce dădu iarăşi pinteni nefericitului animal, obligându-l să înainteze pe şoseaua pietruită. Odată ajuns în faţa mânăstirii, descălecă şi ciocăni energic în poartă. O călugăriţă îmbujorată întredeschise vizorul:

— Ce doreşte prea-bunul frate?

— Să o vadă pe maica Elena Transfigurata şi să-i aducă sprijinul sfintei biserici, spuse călugărul întinzându-i printre gratii un permis de liberă trecere.

Niţeluş încurcată, buna călugăriţă clătină din cap:

— Doamne iartă-mă, păi eu nu ştiu să citesc, aşteaptă puţin, prea-bunule frate, şopti ea, depărtându-se cu paşi repezi.

Călugărul era pesemne foarte sigur de documentul înfăţişat pentru că aşteptă liniştit câteva minute; apoi, ca să-şi treacă vremea, începu să bată cu degetele în tăblia porţii tactul unui marş.

— Poţi intra, frate, dar înainte să te duc la maica Elena, stareţa noastră ţine neapărat să-ţi vorbească.

Călugăriţa ridică un număr impresionant de gratii de oţel şi îl primi în incinta mânăstirii. Călugărul îşi legă măgarul de un pom dintr-o curticică interioară umbrită şi îşi urmă călăuza printr-un nesfârşit labirint de coridoare şi curţi unde cuvioasele maici se rugau,

brodau sau făceau grădinărie.

— Vino, frate, am ajuns, îi spuse călugăriţa, aducându-l la realitate pe călugărul care la adăpostul glugii sale rămăsese cu ochii pironiţi la un grup de măicuţe tinere şi frumoase...

Călugăriţa se lipi de perete, făcându-i loc să intre într-o încăpere rezervată rugăciunii, unde îl aştepta maica superioară a acelui ordin religios, o femeie înaltă şi solidă, cu privire ageră şi pometi proeminenţi, ca de tătăroaică. Stătea aşezată într-un fotoliu cu spătar drept, din lemn sculptat. În ciuda căldurii înăbuşitoare, îşi rezema picioarele de o sobiţă de teracotă. În mână ţinea permisul de liberă-trecere al călugărului.

— Soră Marie a Bunei-vestiri, lasă-ne, te rog, singuri şi închide uşa după tine.

Stareţa îl cercetă cu luare-aminte pe noul venit, părând din cale afară de amuzată de aerul încurcat al acestuia.

— Vin, prea nobilă maică reverendă, pentru...

— Ştiu, ştiu, îi tăie ea scurt vorba, pentru mine ordinele venite de la Petersburg nu se discută. Acest răvaş sigilat îţi dă dreptul să o vezi pe maica Elena, frate... ăă...

— Ah, da, sunt fratele Ivan al Bunei Odihne, prea nobilă reverendă.

Stareţa zâmbi, flatată.

— Ei bine, frate Ivan, trebuie să-ţi spun şi poate că ai să fii bun să comunici aceasta, mai departe, celor sus-puşi, că lăcaşul nostru este cea mai vestită mânăstire din tot Iaroslavul. Sub vechea cârmuire era monedă curentă ca novicele trimise aici să aibă mai degrabă regim de prizoniere, dar vremurile s-au schimbat. Mi s-a spus că acum avem o împărăteasă tânără. Poate că

n-ar strica să dai de ştire cui se cuvine că locul maicii Elena Transfigurata nu mai este câtuşi de puţin potrivit aici, ne stânjeneşte rugăciunile şi ceasurile de reculegere pioasă.

— Mă voi ruga, prea nobilă reverendă, ca dorinţa să vi se împlinească şi să scăpaţi de ea.

Stareţa îşi împreună mâinile.

— Aşa, frate Ivan al Bunei Odihne, roagă-te, roagă-te mult şi posteşte şi te căieşte timp de nouă ori nouă luni.

Apoi stareţa lovi un gong.

— Soră Maria, condu-l, te rog, pe fratele Ivan al Bunei Odihne la maica Elena.

În timp ce-l petrecea cu privirea, stareţa îşi spunea în sinea ei: „Trebuie să fie vreun boier de neam mare, l-am mirosit eu, şi maica Elena asta o fi amestecată în ceva important. Măcar de ne-ar lua-o mai repede de pe cap...”

— Apleacă-ţi fruntea, frate Ivan, nu care cumva să te loveşti de arcadă, îl preveni respectuos călugăriţa Maria.

Traversară alte trei curţi şi câteva săli înainte de a începe să urce o scară spiralată, săpată în stâncă. De undeva de departe răzbăteau strigătele nedesluşite ale unei femei. Scara dădea înspre un coridor lung şi strâmt, mărginit de o parte şi de alta de cincizeci de uşi.

— Aici sunt chiliile noastre, şopti măicuţa.

— Idioato şi dobitoaco, nu-mi trebuie lăturile voastre spurcate. Mâncaţi-le şi crăpaţi dracului, toate! urla o voce de femeie.

— Ah, maica Elena! exclamă călugărul, vizibil interesat.

— Ai ghicit, frate, spuse tremurând sora Maria, aşa e, chilia ei se află în fund, pe dreapta. Vai Doamne, păzeşte şi apără Doamne...

Deodată răsuna un plesnet de palme.

— Mizerabilo, şterge-o de aici! Du-te să dai mâncarea asta stareţei tale. Cară-te sau dai de dracul!

Cu obrajii în flăcări o tânără novice ieşi în goană din chilia cu pricina.

— Doamne Dumnezeule, cum de-l rabzi pe Satana în lăcaşul tău?

Cele două maici îşi făcură grabnic semnul crucii, de mai multe ori la rând.

— Am ajuns, frate, eu te las aici, spuse sora Maria, încântată să nu fie obligată să meargă mai departe.

Călugărul se apropie de uşa rămasă întredeschisă.

— Păi bine, soră Elena, se poate să faci atâta tărăboi? Halal prizonieră care-şi terorizează gardienele!

— Şi tu de unde-ai mai răsărit, popă blestemat, arză-te-ar iadul să te arză! urlă călugăriţa dând cu ochii de el şi, înşfăcând un blid de lemn, vru să-i azvârle în ochi conţinutul.

— Ei, ei, potoleşte-te, soră Elena, doar mă aflu aici ca să te ajut, spuse călugărul închizând binişor uşa în urma lui şi lăsându-şi pe spate gluga.

— Tu eşti, Voronţov, ce mama dra...

— Sst, draga mea Julia, mai încet cu înjurăturile. Mă întristează să observ că de când nu ne-am mai văzut, din acea frumoasă zi de la Dubino, nu ţi-ai ameliorat de fel vocabularul.

— Dacă ai bătut drumul până aici numai ca să mă ironizezi, te poftesc să-ţi iei imediat tălpăşiţa că de nu...

— Stai uşor, Julia, mă aflu aici adus de cele mai bune

intenţii şi sentimente.

— Ia n-auzi, parcă nu te-aş cunoaşte. Tu ai fi în stare s-o omori şi pe maică-ta ca să...

— Nu văd de ce o amesteci pe mama în treburile noastre. Mai bine aşează-te şi lasă-mă să te privesc. Aşa... pe onoarea mea, eşti la fel de frumoasă ca mai înainte, chiar şi în straiele astea grosolane din pânză de sac...

— Care mă zgârie şi mă fac să mă scarpin într-una ca o maimuţă, ca să nu-ţi mai spun ce mi-au făcut soldaţii Preobrajenski, izbucni în plâns fosta favorită în timp ce îşi smulgea boneta ca să-i arate ţeasta rasă chilug.

— Mare lucru! De altfel, uite, a şi început să-ţi crească părul. Parcă ai fi un băieţel! Să ştii, nu-ţi stă rău deloc, pe cinstea mea, te face chiar mai atrăgătoare!

— Vreau să nădăjduiesc că nu te-ai obosit să te deghizezi în călugăr şi să baţi tot drumul de la Petersburg până aici numai ca să-mi faci complimente, mârâi Julia.

— De bună seamă că nu, draga mea, şi înţeleg prea bine că eşti nerăbdătoare să afli adevăratul motiv al vizitei mele, rânji Voronţov punându-şi brusc mâna pe genunchiul Juliei. Aceasta sări într-o parte, ca arsă cu fierul roşu.

— Te urăsc, Voronţov, şuieră ea cu chipul schimonosit de furie, te urăsc pentru că ai ştiut să te pui bine cu regenta, şi cu ţarevna şi scăldându-te între două ape, ai reuşit să te menţii la suprafaţă, te urăsc pentru că ai dobândit postul de cancelar al...

— Pe cinstea mea, să ştii că îmi placi din ce în ce mai mult. Am oroare de femeile pasive şi blegi, iar tu numai aşa ceva nu eşti.

— Spune mai repede ce cauţi aici, broscoi murdar!

— Asta, draga mea, al să afli după ce... şopti Voronţov mângâind crupa Juliei, care se cambra imperceptibil... după ce ai să recunoşti, draga mea, că şi ţie ţi-a dat prin gând acelaşi lucru ca şi mie...

Julia se afla închisă acolo de mai multe luni. Încercase să se distreze cu surorile novice, dar tâmpitele se duseseră să raporteze totul stareţei. Ultimul bărbat pe care îl dorise fusese Floris. Acel Floris pe care îl detesta mai mult decât pe oricine din lume, dar la care visa cu pervers rafinament. Petrecuse nopţi întregi închipuindu-şi torturile cele mai cumplite la care avea să-l supună, după ce, mai întâi, avea să-l ţină în braţele ei. Parcă-l auzea strigând: „A-a-au, iertare, fie-ţi milă, iertare!”, parcă-l vedea târându-se, gol-puşcă, la picioarele ei, cu trupul vârstat de lovituri de bici.

Voronţov îi ridică brusc poalele tunicii de călugăriţă şi îi privi lacom picioarele. Julia îi observă cu ironie tulburarea. „La urma urmei, îşi spuse în sinea ei, nu e un bărbat urât şi oricum am tot interesul să-mi fac din el un aliat.”

Voronţov o apucă de mijloc şi o obligă să i se aşeze pe genunchi, mormăind:

— Eşti rea şi vicioasă, îmi semeni mie, suntem făcuţi din acelaşi aluat... sortiţi să ne înţelegem...

Julia izbucni în râs şi-l muşcă sălbatec de ureche, în timp ce se lăsa moale în braţele lui. Voronţov îşi înfipse degetele în peria ţepoasă şi neagră a părului ei de-abia crescut şi-i dădu brutal capul pe spate.

— Ştii ce le fac eu băieţandrilor care nu sunt cuminţi?

Julia se zbătu în mâna lui, încercând să se elibereze. Conflictul lor fizic şi verbal îi aţâţa în egală măsură pe

amândoi numai că, spre deosebire de Voronţov, Julia îşi păstra luciditatea. De-acum ştia că Voronţov se află în puterea ei. Cunoscându-i slăbiciunea, n-avea de ce să se mai teamă.

Filtrată de geamul lucarnei, lumina de amiază se desfăcea în fascicole multicolore pe zidul celulei. Pe deplin sigură de ea, Julia se aşeză calmă pe salteaua de paie. Lucrurile serioase de-abia de-acum înainte urmau. Cei doi se priviră ţintă. Care din ei avea să atace primul! Julia zâmbi suav. Voronţov se decise să intre direct în problemă.

— Draga mea, lăsând de-o parte clipele agreabile pe care mi le-ai oferit adineauri, mă aflu aici în cea mai desăvârşită taină, ca să întind o capcană unor persoane de care mă ciocnesc la tot pasul. Vreau să le discreditez cu orice preţ în ochii ţarinei şi să obţin alungarea lor din Rusia.

— Foarte nostimă intenţie, dar nu pricep de ce ai nevoie de mine pentru aşa ceva. Eşti destul de ticălos să te descurci şi singur.

Voronţov ricană:

— Dumneata urmează să fii momeala.

— Foarte mulţumesc, dar nu sunt căprioară.

— Dacă te învoieşti, capeţi pe loc o sută de mii de ruble şi un *podarojna*[22] pentru Polonia. În curând voi fi îndeajuns de puternic ca să-ţi asigur reîntoarcerea în Rusia... îmi placi, neruşinato... împreună am putea ajunge departe... foarte departe, adăugă Voronţov dându-i o palmă uşoară peste fese.

Goală puşcă, Julia cântărea la rece propunerea. Cu totală impudoare îl privea gânditoare pe cancelar.

---

[22] Permis de drum cu liberă trecere.

Nimic nu-i putea garanta că acesta avea să se ţină de cuvânt.

— Şi pe cine ar urma să atrag în cursă, Voronţov?

Cancelarul şovăi la rândul său o clipă dacă să-i spună sau nu adevărul, apoi se decise să joace cu cărţile pe faţă:

— Pe fraţii de Caramey.

— Ha, ha! sări în sus Julia, cu un strigăt de bucurie, în cazul acesta primesc, cum să nu! Ah, dac-ai şti de când aştept să-mi iau revanşa! Şi de data asta, martor mi-e iadul, victoria va fi de partea mea!

— Perfect, draga mea, iată-ne deci asociaţi. Pentru început am să te scot de aici şi am să te apropii de Petersburg, ca să putem comunica mai lesne unul cu celălalt. Pe urmă, iată cum vom proceda...

La Petersburg începuseră nopţile albe. Aerul serii era călduţ. Alei mărginite cu răsaduri de flori străluceau sub lucirea felinarelor din parcul Palatului Moika. De-a lungul canalului, gondolele se legănau în acorduri de balalaică. Pe terasa palatului, Floris se grăbi să ascundă în buzunar bileţelul pe care tocmai începuse să-l citească. Ţarina se apropia de el, făcând semn celorlalţi curteni să-i lase singuri.

— Ce citeai, Floris?

— Oh, o scrisoare fără importanţă, se grăbi să răspundă tânărul.

— Cu toate astea păreai foarte concentrat asupra ei.

— Vi s-a părut, Doamnă.

— Şi... dacă aş vrea să o citesc şi eu?

— Să iau cuvintele Voastre drept o poruncă, Doamnă?

Elisabeta şi Floris se înfruntară din priviri, cu egală

trufie. Între ei se stabiliseră raporturi destul de stranii. Nici unul nici celălalt nu puteau uita noaptea lor de la Moscova. Lunile trecuseră, una după alta. La curte se ţineau lanţ, într-un vârtej fără sfârşit, vânătorile, mascaradele şi balurile. În seara aceea, petrecerea era în toi în palatul construit odinioară de Petru cel Mare pentru Maximilienne şi dăruit de ţarină Ducelui de Petersburg. Copleşit de atâtea dovezi de generozitate, Floris se acuza în sinea lui de ingratitudine. În ciuda succeselor şi a averilor acumulate de el şi de fratele lui la curtea imperială rusă, îşi simţea inima îngheţată şi călcată în picioare, chiar dacă în Petersburg nu exista persoană de sex feminin capabilă să reziste farmecelor celor doi fraţi care treceau cu nonşalanţă din patul unei contese în cel al unei baroane, uitând cu totul de cele două micuţe poloneze care încă mai aşteptau vizita lor. Toată acea intensă activitate amoroasă ar fi trebuit să-l însenineze pe Floris. Când colo însă, pe zi ce trecea, tânărul devenea tot mai morocănos şi mai apatic, spre adânca îngrijorare a lui Adrien.

Elisabeta îşi măsură înduioşată fratele şi zâmbi.

— Ei poftim, un ordin... nu mai fi aşa de arţăgos, nici măcar acum când avem iluzia că suntem în sfârşit singuri unul cu altul, nu poţi face efortul de a mă trata că pe o soră?

Şiragul unor perechi de cotillon şerpuia vesel printre boschete. Dând cu ochii de împărăteasă, dansatorii răriră pasul. Femeile se cufundau într-o reverenţă adâncă iar bărbaţii îşi salutau suverana cu o plecăciune plină de respect. Micuţa contesă Kurubov, cucerirea de ultimă oră a lui Floris, îi făcu cochet cu ochiul. Tânărul îi răspunse printr-un gest agasat şi se întoarse spre Elisabeta.

— Ba da, mă strădui din toate puterile bietei mele inimi, dar îmi este cu neputinţă, dragă soră, înconjurat de atâţia curteni care îmi amintesc clipă de clipă cât sunt de mărunt pe lângă înălţimea Voastră.

— Tocmai despre asta vreau să-ţi şi vorbesc, Floris. Vino, dă-mi braţul şi hai să facem împreună câţiva paşi până la Neva.

Georges-Albert, care ieşise şi el să ia aer şi se tolănise confortabil în lădiţa unui lămâi, sări pe umărul lui Floris şi ţinându-se cu o lăbuţă de gâtul lui, cu cealaltă începu să se joace cu colierul de diamante de pe pieptul de o albeaţă marmoreană al ţarinei. Aceasta pufni în râs. De la oarecare distanţă, Voronţov observa scena prin uşile de cristal ale salonului unde mulţimea de curteni se înghesuia încă în jurul meselor încărcate cu bunătăţi.

„Oare ce i-o spune? mârâi cancelarul printre dinţi. Dacă îl întreabă cumva de scrisoare, ne-am ars!”

Dacă Voronţov ar fi auzit-o pe ţarină ar fi fost încă şi mai neliniştit.

Elisabeta se rezemă afectuos de umărul lui Floris.

— Cred că ştii că am un nepot în Germania, ducele de Holstein. E singura rudă care mi-a mai rămas, în afară de tine, frăţioare. Voronţov şi Bestuşev vor să-l aducă în Rusia şi să-l numească Prinţ Moştenitor. E un prostănac şi jumătate, ciufut şi urât ca moartea şi oricum n-am nici un chef să le fac jocul.

— Dacă-i aşa, nu înţeleg de ce nu-l laşi acolo unde se află. Eşti împărăteasă, tu decizi. De ce să te supui ordinelor date de miniştrii tăi? Nu înţeleg.

— Pentru că au dreptate, Floris. Ştiu că n-ai pic de simpatie pentru ei, dar ţarina trebuie să aibă un moştenitor şi să asigure succesiunea la tron.

— Nu văd unde e problema, murmură Floris stânjenit, eşti tânără, surioară, o să te măriţi şi o să ai copii...

Elisabeta se întoarse spre el şi îl privi drept în ochi.

— Nu, Floris, eu nu am să mă mărit niciodată. Nu e o decizie luată în pripă. Am chibzuit îndelung şi am ajuns la această concluzie. Pe de altă parte însă ţara are nevoie de un ţarevici. Şi acela, eşti tu. Tu eşti prinţul care mă va moşteni. Te vom însura cu o prinţesă engleză sau germană şi dacă va fi ca eu să nu am viaţă lungă, la tron îmi vor urma copiii tăi. Ei, ce zici?

Floris deschise gura să-i răspundă, dar nu izbuti să articuleze nici un sunet. Nu-şi dădea prea bine seama dacă trăia un vis frumos sau un cumplit coşmar. Elisabeta vorbea despre viitorul lui de Prinţ Moştenitor ca despre un fapt împlinit. Înţelegând că stăpânul lui se află în încurcătură, Georges-Albert sări jos de pe umărul acestuia şi o zbughi de-i sfârâiau picioruşele, să-l caute pe Adrien. Îl găsi flirtând la poalele unui salcâm.

— Dragă Henrietta, un destin potrivnic ne desparte ori de câte ori pornim pe calea cea bună. Te părăsesc în grabă, întrucât se pare că Floris are urgentă nevoie de mine, dar îţi promit să revin ca să-mi depun iubirea la picioarele tale, spuse Adrien ridicându-se în timp ce mângâia cu o sărutare abia simţită umărul tinerei poloneze. Aceasta începu să se smiorcăie.

— Ah, Adrien, parcă e un făcut să fim mereu deranjaţi, când ne e lumea mai dragă!

— Asta-i viaţa, frumoaso, îi strigă tânărul depărtându-se.

— Ah, bunul meu prieten, soseşti la ţanc, zâmbi împărăteasa întinzându-i mâna delicată, cu degete

lungi şi fragile. Pe unul din ele strălucea un imens smarald, înconjurat de nestemate, pe care era gravată deviza *„Bâti po semu”*[23] menită să amintească celui care ar fi îndrăznit să uite că acea tânără şi frumoasă, femeie cu perucă albă, presărată cu steluţe de diamant şi cu rochie de brocart din fir de aur şi argint, pusă pe o imensă crinolină, era cea mai puternică împărăteasă din lume, având drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi. Te rog, ascultă cu atenţie propunerea pe care i-am făcut-o fratelui nostru, continuă Elisabeta accentuând anume acel pronume, pentru că el unul nu pare câtuşi de puţin interesat de ea.

Floris vru să protesteze, dar Elisabeta îi tăie vorbă, dându-i uşor peste mână.

— Adrien, tu eşti cel mai înţelept dintre noi trei, vreau să-mi spui sincer părerea ta.

— Doamnă, dorinţele voastre sunt lege pentru mine, răspunse Adrien înclinându-se.

O ascultă fără să clipească repetându-i cele spuse lui Floris, egal de copleşit ca şi mezinul său de povara acelei capcane aurite, deopotrivă de grandioasă şi de primejdioasă. Floris ţarevici... Cândva şi ţarul dorise să-l numească moştenitorul lui. Nu-şi dăduse el duhul şoptind *„Daţi-i totul lui F...”*?

Adrien invocă în tăcere spiritul mamei sale: „Buna mea măicuţă, să fie oare asta dorinţa ta? Să fie acesta destinul fratelui meu? Prinţ Imperial?” Simţi că îi era cu neputinţă să ia acolo, pe loc, o hotărâre. Încercă să mai câştige un răgaz de reflecţie.

— Doamnă, spuse el, înclinându-se, vieţile noastre

---

[23] Rămâi credincios.

nu vor fi niciodată îndeajuns de lungi spre a vă mulţumi pentru binefacerile cu care aţi binevoit a ne copleşi. Dar Floris trebuie să-şi scruteze sufletul şi să afle dacă îi stă în puteri să-şi asume un rang atât de înalt încât se înfioară numai cât cutează a se gândi la el.

Ţarina surâse melancolic.

— Dragă Adrien, tu eşti acela care îl va sfătui. Spune-i să primească oferta mea. Poporul îl iubeşte şi el îmi va da puterea să guvernez, să ţin piept propriilor mei miniştri.

Deodată Floris înălţă capul.

— Elisabeta, trebuie să te întreb ceva. Ai abolit cu adevărat pedeapsa capitală?

Adrien şi Ţarina se priviră miraţi.

— Bineînţeles, Floris, dar ce-ţi veni să mă întrebi asta tocmai acum?

— Şi eşti sigură, surioară, că nimeni nu va fi executat fără ştirea şi ordinul tău?

— Aproape sigură.

— Nu, Doamnă, acesta nu este un răspuns.

— Adică? îl întrebă scurt Ţarina, jignită de replica dispreţuitoare a lui Floris.

„Ei drăcie, ce năzbâtie mai pune la cale năzdrăvanul nostru?” se întrebă Adrien scrutându-l cu atenţie pe Floris, ai cărui ochi verzi scăpărau semn că ceva nu era în regulă.

— Adică, Doamnă, explică cu blândeţe Floris, vorbindu-i ca unui copil, dacă, să luăm un exemplu, este arestat un rebel, ce se întâmplă cu el?

— Ia te uită la el, dar ştii că eşti grozav? Habar n-am! Dacă este o persoană primejdioasă pentru siguranţa imperiului, atunci va fi executată. Dacă este

primejdioasă numai pentru mine personal, va fi doar zvârlită în temniţă. Cum s-a întâmplat cu fosta regentă şi cu complicii ei. Oh, poftim de ce-i arde lui! Noi îţi oferim perspectiva ocupării tronului şi tu ne răspunzi împuindu-ne capul cu prostii.

Floris o privi cercetător câteva clipe, apoi îşi lăsă bărbia în piept.

— Într-adevăr, Doamnă, iertaţi-mă, sunt prostii.

Elisabeta îi întoarse spatele, iritată.

Adrien interveni ca să o îmbuneze.

— Fratele meu este atât de tulburat de propunerea pe care i-aţi făcut-o Doamnă, încât nu mai ştie nici el ce spune. Vă implor să nu i-o luaţi în nume de rău. Nu uitaţi că Floris este încă un supus al Regelui Franţei. Nu crede Majestatea Voastră că ar trebui să meargă el însuşi să ceară încuviinţarea pentru...

— Vezi, am avut dreptate, Adrien, tu eşti cel mai cu scaun la cap dintre noi trei. Bineînţeles că asta trebuie să facă. Ia să vedem, cât timp vă trebuie până la Paris şi înapoi?

Pe Adrien îl uluia întotdeauna rapiditatea raţionamentelor Elisabetei. Ce mult semăna cu Floris!

— Ştiu şi eu, Doamnă, cu cai buni de schimb şi cu o berlină îndeajuns de uşoară, putem ajunge acolo cam în treizeci de zile. Mai avem nevoie de încă vreo zece ca să stabilim totul la Versailles, şi de alte treizeci pentru întoarcere. Cam în două luni şi jumătate am putea fi înapoi, o dată cu primii fulgi de zăpadă.

— Excelentă idee. Dar vă rog, nu suflaţi o vorbă miniştrilor mei. Au devenit la fel de bănuitori faţă de Franţa ca predecesorii lor nemţi. Vă voi încredinţa o scrisoare redactată de mine personal către regele vostru, un fel de proiect de alianţă, întărit de

personalitatea lui Floris. Dar nimeni nu trebuie să ştie de călătoria voastră, nici măcar propriul vostru ambasador. Nu mai am încredere în nimeni. La întoarcere o să vă fac o primire triumfală. Pentru moştenitorul meu o să organizez petreceri mai fastuoase chiar decât la încoronarea mea. Acum te-ai liniştit, frăţioare? zâmbi tandru Elisabeta rezemându-se din nou de braţul lui Floris şi mângâindu-i mâna.

Tânărul păli.

— Ai sânge şi inimă de rus de-al nostru, Floris, gândeşte-te la tot ceea ce ai putea face pentru această a doua patrie a ta. Sunt atât de fericită! De-acum nu ne vom mai despărţi şi îţi vei apăra pururi sora de duşmani.

Floris simţea că nu avea cum să dea înapoi. Pentru Elisabeta zarurile erau ca şi aruncate. În ochii ei el era de-acum Prinţ Imperial. Şi totuşi Floris ar fi vrut să protesteze. Privirea lui Adrien îi stopa net elanul.

— Bine, cred că e vremea să mă întorc la Palatul de Iarnă. Adrien ridică braţul. Gondolele traseră la mal. Curtenii se precipitară afară din palat. Zâmbind mieros, Voronţov se apropie de ţarină încercând să-şi ascundă neliniştea. „Oare ce şi-or fi spus atâta timp? Nu cumva pun ceva la cale şi eu nu ştiu nimic?” se frământă el, căznindu-se să pară cât mai amabil.

— Voronţov, oferă-mi, te rog, braţul dumitale.

Cancelarul se ploconi, măgulit de această favoare.

— Majestate, în astă noapte frumuseţea voastră o eclipsează pe aceea a bolţii cereşti.

Elisabeta zâmbi. Voronţov era întotdeauna extrem de galant, iar ei, ca oricărei femei, îi făceau mare plăcere complimentele.

— Suntem foarte mulţumită de seara noastră,

domnule Duce de Petersburg, şi vă aşteptăm mâine, împreună cu Ducele de Dubino, la Palat, spuse în treacăt ţarina, în timp ce se îndrepta spre debarcader.

Tinerii făcură o plecăciune adâncă şi o escortară pe împărăteasă până la gondolă. Câteva clipe mai târziu, marchizul de la Chétardie se îmbarca şi el, bombănind:

— Vai, copii, se duce pe copcă eticheta! Potrivit protocolului, nu contele Voronţov trebuia să-i ofere braţul Majestăţii Sale.

— Nu-nţeleg, Trotti, făcu pe prostul Adrien.

— E foarte simplu, domnule, la Palatul Moika Majestatea Sa s-a aflat în teritoriul francez, da domnule, a venit în vizită în Franţa, în ciuda noilor voastre titluri ruseşti. În consecinţă, Majestatea Sa ar fi trebuit să dea braţul Majestăţii Sale.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic, pe-onoarea mea, se miră Adrien.

— Ei, dar e la mintea cocoşului! Ţarina ar fi trebuit să ofere braţul ei Regelui Ludovic al Cincisprezecelea.

— Am auzit, numai că... ce să-i faci, Trotti... hmm... Regele e cam departe, cel puţin din câte ştiu eu!

— Da, domnule, da, Majestatea Sa fiind absentă, era normal ca ambasadorul lui extraordinar să o conducă la gondolă pe Majestatea Sa Imperială... În sfârşit, asta este prieteni... oricum serata voastră a fost, dincolo de acest mic detaliu foarte important, cum nu se poate mai reuşită. Eh, ce să-i faci, se schimbă vremurile... da, da şi bunele maniere se pierd. Eh, asta e! Pe mâine, dragii mei, pe mâine!

Adrien îşi stăpâni cu greu zâmbetul gândindu-se la ce-ar fi simţit Trotti aflând că Floris...

Cei doi fraţi aşteptară pe treptele debarcaderului până ce zvonul ultimelor balalaice se stinse în

depărtarea nopţii şi abia apoi se reîntoarseră în tăcere spre palat. Urcând scările peronului de la intrare, Floris se opri o clipă şi îşi înălţă privirea spre acoperişurile care scânteiau deja sub primele raze ale răsăritului de soare. Închizând ochii îşi deschise larg braţele în lături sorbind aerul tare al dimineţii. Dinspre oraş adia o boare încărcată de miresme de pâine caldă, abia scoasă din cuptor.

„Bun, va să zică o s-o aducem aici pe Baptistine şi o facem din ea o mică prinţesă rusoaică” – murmură el.

Adrien îl privi atent, simţind că fratele lui îi ascunde ceva.

Ridicând din umeri strigă:

— Feodor, Li Kang, prieteni, nu-l treziţi pe Grégoire. Faceţi-vă în mare taină bagajele. Mâine seară plecăm toţi cinci la Paris.

Georges-Albert tuşi discret, ca să-i aducă aminte că exista şi el pe lumea asta.

— Vreau să spun toţi sase. Cum credeai că nu te luăm cu noi, tâlharule? zâmbi Adrien.

— Dar de întors... ne mai întoarcem, boierule? întrebă neliniştit cazacul.

— Bineînţeles că da, cât s-o putea de repede.

Fără o vorbă, Floris le întoarse spatele şi se îndreptă spre camera lui.

Li Kang îl urmări îngrijorat cu privirea:

— Floare de Mai e nervos ca un vultur imperial.

Floris zăvori uşa în urma lui, scoase din buzunar bileţelul pe care o mână misterioasă îl strecurase sub farfuria lui în timpul ospăţului şi pe care îl citise în grabă pe terasă. Apropiindu-se de lumânările unui sfeşnic, reciti la lumina lor tremurătoare slovele răvaşului:

„Mă adresez inamicului meu cel mai loial cerându-i ajutor. De luni de zile sunt târâtă dintr-o carceră în alta. Ultima etapă a calvarului meu este bastionul de la Oranienbaum, unde voi fi executată peste câteva zile, din ordinul ţarinei. Dacă am greşit, voi plăti pe lumea cealaltă, dar fie ca sângele meu să cadă pe aceia ce nu-mi sunt judecători, ci asasini.

Maica Elena Transfigurata, care a fost cândva nefericita

Julia de Mengden

21 iulie curent.”

Floris îşi înălţă privirile şi murmură cu un zâmbet ghiduş: „Nu panteră, eşti prea frumoasă ca să mori.”

Adrien îi bătu în uşă. Floris se grăbi să-i deschidă, nu înainte de a ascunde cu grijă bileţelul Juliei, deşi îşi simţea sufletul cuprins de remuşcare. Nu-i plăcea să aibă secrete faţă de fratele lui, dar ştia că, rezonabil cum era, Adrien ar fi găsit o mie de motive ca să pornească la drum lăsând-o în plata domnului pe Domnişoara de Mengden.

— Nu te simţi bine, Floris? îl întrebă îngrijorat Adrien.

— Ba da, ba da, spune-mi mai bine ce rută vom alege pentru călătoria noastră!

— Ştiu şi eu, cred că aceeaşi pe care am folosit-o la venire. Peterhof, Oranienbaum...

Floris avu o uşoară tresărire care, pentru o dată îi scăpă lui Adrien, prea preocupat să refacă din memorie itinerariul.

— ...Pskov, Riga, frontiera de pe Daina, am putea să ne abatem şi pe la Kovno, la prietenul nostru voievodul. Om vedea. Principalul e că la vremea asta

drumurile sunt în bună stare, nu sunt desfundate de ploi, aşa că totul o să meargă mult mai uşor. Acum însă ar fi bine să ne odihnim câteva ceasuri.

— Stai o clipă, Adrien, murmură Floris, apucându-şi fratele de mânecă, ce crezi despre toate astea câte ni se întâmplă? Crezi că voi fi într-adevăr ţarevici?

Adrien îşi privi o clipă mezinul apoi îl bătu afectuos pe umăr.

— Nu ştiu, Floris. De-acum destinul tău se află în propriile tale mâini. Va fi aşa cum vei voi tu...

Capitolul XXI

— Iute, omule, dă-ne cai odihniţi! strigă Adrien arătându-i permisul de liberă trecere starostelui poştalionului de la Oranienbaum. Acesta cercetă cu privirea luxoasa berlină trasă de şase armăsari şi se ploconi respectuos recunoscând pecetea imperială de pe pergamentul din mâna lui Adrien.

— Dacă Înălţimile Voastre poftesc, se pot răcori în izba mea în timp ce mujicii or să deshame caii.

Îndreptându-se din şale, bărbatul se răţoi către rândaşii care căscau, toropiţi de soare.

— Treziţi-vă, puturoşilor, viermilor, broscoilor. Înălţimile Lor se grăbesc. O să vă ard câte o sută de bice pe cocoaşă dacă nu vă mişcaţi, daţi-i zor...

Adrien zâmbi. Cunoştea pe dinafară limbajul nemilos cu care îşi tratau stăpânii slugile, numai că ameninţările erau rareori puse în practică. Într-adevăr, de fel impresionaţi, mujicii de-abia dacă se mişcară. Era limpede că n-aveau nici un chef să muncească.

Adrien se apropie de ei şi le strecură în palmă câteva copeici, socotind pe bună dreptate că acest limbaj le spunea mai mult decât celălalt. Ca prin farmec, rândaşii săriră în picioare şi începură a se învârti ca titirezii împrejurul berlinei. Mulţumit de ispravă, Adrien trecu pragul hanului, urmat de Feodor, Li Kang şi Grégoire. Floris şi Georges-Albert căscau încă gura pe afară. Floris aşteptă ca tovarăşii lui de drum să se instaleze la o masă, în jurul unui samovar, apoi fluierând dezinvolt, se strecură în spatele berlinei şi îl strigă pe unul din rândaşi.

— Hei.. tu de colo... psst, psst... vrei să capeţi un *na vodku*[24] suplimentar?

Cel strigat, un georgian cu chip hâtru, dădu din cap în semn că s-ar învoi.

— Poţi să te prefaci că berlina are nevoie de o reparaţie care să ne blocheze aici preţ de câteva ceasuri?

Mujicului îi sclipiră ochii sub sprâncenele negre şi stufoase.

— Asta-i treabă de copil, boierule, mai întrebi? răspunse el, cu o plecăciune adâncă.

— Atunci poftim cinci ruble şi ai să capeţi încă pe atâta la plecarea noastră.

— N-o să-ţi pară rău de bani, boierule, şi Dumnezeu să te binecuvânteze! rosti în şoaptă georgianul înfundându-şi şapca pe cap.

Georges-Albert se scarpină în vârful capului. „Oare ce mai coace stăpânul meu?”

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Floris îl bătu pe spate şi intră la rândul lui în han. Nevasta starostelui şi o

[24] Bacşiş pentru o votcă.

slujnică se foiau în jurul călătorilor umplând masa cu plăcinte, pui fripţi, chefir şi friptură de berbec. Georges-Albert înşfacă din mers o cană cu cvas pe care o şi dădu pe gât cât ai clipi. Era clar că ceaiul nu-i spunea nimic. Floris se aşeză pe un scaun şi începu să se legene în el cu un aer absent.

— Va să zică, tocmai spunea Adrien, am parcurs destul de rapid primele şaizeci de verste. Până la Pskov trebuie să mai schimbăm caii de două ori. Apucăm să ajungem acolo până-n seară, ce zici, Feodor?

— Cred că da, boierule, caii sunt buni şi, după cum vezi, nici eu nu mi-am pierdut mâna, răspunse mândru Feodor, care mânase atelajul.

— Dacă Lamă Ascuţită simte că şarpele oboselii îi cuprinde braţul de aramă, asemeni unui inorog agil, Li Kang va sări alături de el şi agăţat de coama nobilelor animale le va obliga să zboare precum zeul...

— Bătrâne, îi tăie vorba Feodor, 6.000 de verste amărâte nu sperie un cazac ucrainean şi află de la mine că le poate parcurge în picioare, pe capră, fără să doarmă o clipă, treizeci de zile şi treizeci de nopţi.

Grégoire oftă:

— Ba eu vreau să sper că o să ne mai şi oprim din când în când, nu-i aşa, domnule Conte?

— Desigur, bunul meu Grégoire, nu-ţi face griji, o să facem o călătorie rapidă dar foarte bine organizată şi calmă, fără incidente. Nici prin cap nu ne trece să te obosim. În noaptea asta, îţi promit că vom dormi la Pskov.

— Ah, ce fericit sunt că voi revedea Franţa. Dumneata, nu te bucuri, domnule cavaler?

Floris tresări.

— Poftim?... ah da... sigur, Grégoire... da, sigur.

Adrien îi azvârli o privire piezişă. Nu mai încăpea nici o îndoială, de la o vreme Floris nu era în apele lui. Ceva nu era în ordine, dar nu izbutea încă să-şi dea seama ce anume îl frământa pe fratele lui.

Patroana se uita bănuitor la noii-veniţi. Scoţându-şi şorţul de la brâu, ieşi în curte unde bărbatul ei îi supraveghea pe rândaşii care tocmai deshămau caii.

— Ei, mai încet, nătărăilor, ăştia sunt cai de rasă, nu gloabe de înhămat la plug!

— Ia ascultă, Iuri, îi şopti nevasta, eşti sigur că ăştia sunt boieri cu adevărat şi că or să ne plătească?

— Mai întrebi, femeie nepricepută, cum de-ţi dau prin gând asemenea prostii?

— Păi... uită-te şi tu la ei cum se poartă. Văzut-ai tu vreodată boieri adevăraţi care să se aşeze la aceeaşi masă cu slugile, vorbind şi râzând cu ele, când pe ruseşte când în cine ştie ce limbă păgână de-a lor? Nu! Păi atunci? Eu ţi-o spun verde. Nu-mi place, Iuri. Ceva nu-mi miroase a bine. Tu eşti stăpânul, faci cum vrei, dar măcar, te rog, fii cu băgare de seamă.

În aceeaşi clipă, georgianul se apropie de izbă şi răcni cât îl ţineau bojocii:

— S-au rupt două arcuri, Înălţimile Voastre! Dacă nu le reparăm acum, n-o să ajungeţi departe!

Adrien izbi cu pumnul în masă, înciudat:

— Ei, să fie! O berlină nouă-nouţă, mii de trăsnete! Cât timp îţi ia să o repari?

— Dobitocii ăştia or să se grăbească dar câteva ceasuri tot o să le ia, spuse starostele, scărpinându-se în ceafă.

Floris îşi opri brusc balansul.

— Ce-ar fi să profităm de ocazie şi să ne odihnim

niţel? Aveţi cumva câteva paturi disponibile, Doamnă?

— Desigur, înălţimea Voastră, avem tot ce trebuie, se fandosi patroana, ameţită de politeţea şi de aerul princiar al lui Floris. Cucerită de el, biata femeie lăsase deoparte orice bănuială.

,,Of, ce ţi-e şi cu femeile astea! mormăi patronul, ridicând ochii spre cer. Toate-s la fel. N-au creier nici cât o găină!”

— Vă rog să ne treziţi de cum aţi isprăvit cu reparatul, porunci Adrien, profund nemulţumit de întorsătura lucrurilor.

Câteva clipe mai târziu, cei cinci bărbaţi se instalau în dormitorul comun rezervat călătorilor ocazionali, unde se mai aflau, neocupate, încă vreo zece paturi. Popasul de poştă de la Oranienburg slujea oraşele Petersburg, Riga, Novgorod... şi deseori călătorii osteniţi rămâneau acolo peste noapte. Din fericire, în dimineaţa aceea hanul era gol, aşa că puteau profita în voie de liniştea din dormitor. Saltelele de paie erau cam tari, dar, spre lauda patroanei, nu aveau nici ploşniţe şi nici gândaci. Cât ai bate din palme, Feodor şi Grégoire începură să sforăie de se cutremurau pereţii. Cu toate astea, Adrien adormi şi el destul de repede. După ce aşteptă încă câteva minute, Floris se ridică binişor din pat, îl înşfăcă pe Georges-Albert, enervat la culme că fusese trezit din somnul dulce în care de-abia se cufundase şi, sărind pe fereastră, ateriză uşor într-o ulicioară dosnică. O secundă ezită, gata să urce înapoi în cameră şi să-şi trezească tovarăşii de drum ca să le spună totul. Dar în urechi i se păru că aude glasul înţelept al lui Adrien: „Cum? Te duci să salvezi o femeie care a vrut să ne asasineze?...”

Floris ridică din umeri. Prea era complicat să stea să le explice. Avea să acţioneze de unul singur, de dragul ochilor frumoşi ai... maicii Elena...

„Nu pot să mă duc pe jos, aş avea aerul unui dobitoc” îşi spuse Floris care ca orice adevărat călăreţ nu se simţea bine decât în şaua unui cal.

Întorcându-se din drum, Floris intră cu un aer sigur de sine în curtea popasului de poştă unde mujicii îşi făceau de lucru în jurul berlinei.

— Hei, patroane, porunceşte să mi se înşeueze un cal. Tovarăşii mei de drum s-au culcat şi eu mi-am adus aminte că am uitat ceva la vreo trei verste depărtare de aici.

Starostele îl privi bănuitor.

„Stai uşor, frumosule, îşi spuse el, dacă ai de gând s-o ştergi fără să plăteşti, cu Iuri Davidovici ţi-ai găsit naşul!”

Floris intui neîncrederea omului şi îi aruncă o pungă plină cu douăzeci de ducaţi imperiali de aur.

— Oh! De-ndată, de îndată, Înălţimea Voastră la ordinele Voastre, Stăpâne.

— Ai grijă să nu-mi trezeşti prietenii. Lasă-i să doarmă până la întoarcerea mea, ne-am înţeles?

— Desigur, Excelenţa Voastră, desigur, sluga Înălţimii Voastre...

Floris se aruncă în şa şi părăsi fără zgomot curtea hanului.

— Oh, Iuri, ce domn frumos, bine crescut şi politicos! suspină nevasta starostelui, apropiindu-se de el şi ce bine ne-a mai plătit!

— Tacă-ţi gura, proasto, o repezi bărbatul, ne-ai ameţit cu pălăvrăgeala ta idioată.. Avem cu siguranţă de-a face cu persoane sus-puse, dar afacerile lor nu

sunt de nasul unor bieţi *posadskie-liudi*[25], ca noi. Pentru noi e mai înţelept să nu vedem şi să nu auzim nimic.

Floris traversă în trap uşor orăşelul Oranienburg şi intră în piaţa lui centrală, care la acea oră oferea un spectacol nespus de viu şi colorat.

— Nu vrei să cumperi verzele mele, conaşule, altele mai fragede n-ai să găseşti de-aici pân' la Smolensk.

— Ouă, vând ouă mai mari ca pietrele din Marea Baltică!

— Hei, lume, lume, veniţi să-mi vedeţi gâştele, mai fragede şi mai şmechere ca toate muierile voastre!

Floris schiţă un zâmbet. De n-ar fi fost atât de grăbit, s-ar fi oprit să stea de vorbă cu ţăranii al căror limbaj colorat îl încânta întotdeauna. Întoarse capul, căutând din ochi ceva anume şi dădu cu privirea de o altă marfă:

— Hai, tinere *gospodin*[26], nu-ţi face trebuinţă un iobag, sau poate mai mulţi? Avem câţi pofteşti!

Floris aruncă o privire iobagului şi oftă. N-avea să se poată obişnui niciodată cu obiceiul acesta al negoţului de oameni. „Orice ar spune alţii, eu n-am nici în clin nici în mânecă cu sufletul slav, chiar dacă în venele mele curge şi sânge rusesc, prea multe mă despart şi prea puţine mă apropie de acest popor.”

— Să mergem, Georges-Albert, spuse Floris, dând pinteni calului său şi înşfăcându-l de ceafă pe maimuţoiul rămas cu ochii pironiţi la o palpitantă partidă de *lapta*[27]. Floris zărise în sfârşit ceea ce căuta. Se îndreptă glonţ spre spiţerul pe taraba căruia se

[25] Hangii.

[26] Domn.

[27] Un fel de oină.

înşirau tot soiul de ierburi.

— Poftim, boierule, vino să-ţi dau nişte rădăcini medicinale. Faci din ele o fiertură şi o bei pe stomacul gol să îţi subţiezi sângele şi să-ţi cureţe pipota năclăită de umori! îi strigă „omul de ştiinţă”.

Floris descălecă. Georges-Albert profită de ocazie să şterpelească câteva frunze şi să le bage lacom în gură Se păcălise însă pentru că o clipă mai târziu le scuipă înciudat, strâmbându-se de parcă ar fi băut mătrăgună. Floris se apecă să şoptească ceva la ureche spiţerului. Acesta scutură din cap, în semn de refuz. Floris îi strecură în buzunar o pungă doldora de galbeni. Spiţerul se lumină la faţă. Îşi strânse cât ai clipi marfa, o încărcă într-un cărucior tras de un măgar, se sui în spinarea bietului animal şi îmboldindu-l cu călcâiul în burtă porni spre ieşirea din oraş. Floris îl urmă la oarecare distanţă. Odată ajuns în câmpie, spiţerul trase de hăţuri, opri căruciorul, descălecă de pe măgar, se dezbrăcă de pelerina lungă şi neagră, îşi scoase pălăria cu boruri verzi şi le înmână lui Floris.

— Dar să fim bine înţeleşi, boierule, nu te cunosc şi nu te-am văzut în viaţa mea. Dacă o fi să mă întrebe cineva de unde şi cum ai făcut rost de căruciorul meu de spiţer, o să spun că mi l-ai furat, pentru că nu vreau să fiu amestecat în treburile dumitale. Nu ştiu ce vrei să faci şi nici nu mă interesează să aflu. N-am chef să dau de bucluc...

— Fii pe pace. Ai cuvântul meu de gentilom că n-o să pomenesc nimănui de târgul nostru, îi spuse Floris, urcându-se în cărucior. Georges-Albert sări în şeaua calului şi îi legă cu agilitate căpăstrul de osia cabrioletei. Spiţerul le făcu un semn de rămas bun şi porni înapoi spre oraş, pe jos. Floris privi de jur-

împrejur spre a se asigura că nu-l spiona nici o privire indiscretă şi abia după aceea îşi puse pelerina şi pălăria de spiţer. Plesni din bici şi măgarul se urni alene în direcţia unei coline înverzite, dominate de un castel în stil baroc a cărui faţadă, orientată spre mare, lăsa impresia unei clădiri părăsite. În schimb dependinţele păreau perfect întreţinute.

„Alt castel al lui Menşikov, îşi spuse Floris. După cum se vede vechiul nostru inamic nu-şi refuza nici un capriciu. Înaintând printre boschetele pitice din marginea drumului prăfos de ţară zări deodată, deasupra unui mamelon, silueta impunătoare a bastionului central. Puntea mobilă era coborâtă.

— Minunat, murmură Floris, înseamnă că nu bănuiesc nimic.

Şfichiuindu-şi măgarul, începu să urce spre castel. Pe neaşteptate însă Floris avu certitudinea că ceva nu era în ordine. Un al şaselea simţ îl avertiza că îl paşte o primejdie şi că ar fi fost mai cuminte să facă degrabă cale întoarsă. Prea nu se zărea ţipenie de om. Nici un soldat nu părea să păzească turnul cu crenele.

„Să nu fi înţeles eu bine scrisoarea? se întrebă tânărul. Poate că m-am pripit arzând-o.

Şovăi o clipă, apoi se angajă pe pod. La capătul lui, sub bolta copleşită de viţă sălbatică, un străjer se plimba în lung şi în lat.

— Hei, tu de colo, încotro? Aici nu se intră cu una cu două, negustorule. Ce vânt te-aduce pe la noi?

Lui Floris îi veni inima la loc. Putea trece la acţiune.

— Sunt un spiţer savant, bravule soldat, şi am venit să ofer celor din garnizoana voastră maceraţiile benefice ale ierburilor mele, leac minunat pentru toate bolile. Plantele mele alungă acizii din urină, scorbutul şi

alte expectoraţii. Am un zahăr anume pentru decolorarea excrementelor şi o unsoare miraculoasă pentru stomacurile sensibile, picioarele umflate şi ficaţii sleiţi de băutură. Am purgative formidabile pentru evacuări delicate şi decocţii aduse tocmai din Urali pentru maţe. Vă pot vindeca de hidropică, de umori şi de lingoare! Vă scap de postul negru şi de lipitori, de prişniţe şi de ghips!...

În vreme ce-şi debita pe nerăsuflate discursul, Floris sărise din cabrioletă şi, ajutat de Georges-Albert, ridica una după alta sticluţele spiţerului, destupându-le şi întinzându-le să le miroasă celor câţiva soldaţi din garnizoană care ca să-şi alunge plictisul coborâseră din donjon şi îl înconjuraseră curioşi pe noul venit.

— Veniţi, veniţi, vitejilor!

— Eu am o rană veche care nu-mi mai trece.

— Pe mine m-au apucat iarăşi frigurile de mlaştină.

— Pe mine mă chinuie durerile la lingurică...

— Staţi uşor, prieteni, nu ştiu dacă am ce-mi trebuie pentru atâta lume! strigă Floris.

— Păi, domnule savant, nu suntem decât noi zece amărâţi care păzim o prizonieră.

— Aha! O femeie! Poate că şi ea are nevoie de ştiinţa mea...

— Ba nu, de ea nu se poate apropia nimeni. Aşa e ordinul.

— Bine, prieteni, atunci o să mă ocup numai de voi. Priviţi, beau în faţa voastră această licoare fermecată care vă va dărui virilitate eternă, să le puteţi da gata de trei ori pe zi pe babuşcele voastre!

Bărbaţii izbucniră într-un hohot prelung de râs, dându-şi coate.

— Ia’n auzi ce şmecherii ştie vraciul ăsta...

— Lasă că vedeţi voi, o să mă pomeniţi şi pe lumea cealaltă. O să rămâneţi cu gura căscată. Mi se pare mie, sau deja îşi face efectul poţiunea mea, ha-ha!

Într-adevăr, soldaţilor începeau de-acum să li se împleticească picioarele, trăsniţi de puternicul narcotic luat de Floris de la spiţer, şi administrat lor, după ce în prealabil se prefăcuse a bea din el. Amuzat la culme, Floris întoarse capul spre Georges-Albert, în clipa când acesta tocmai se pregătea să dea pe gât restul licorii din sticluţa buclucaşă. Mustrându-l din priviri, Floris îşi pipăi sub pelerină mânerul săbiei şi pistoalele. Pentru mai multă siguranţă, trase cocoşul acestora şi pătrunse în bastionul pustiu. Urcând scara de piatră, aruncă un ochi în curtea interioară şi zâmbi la vederea soldaţilor care trăgeau la aghioase unii peste alţii, sforăind de se cutremurau zidurile.

— Nu le strică un pui de somn. Se mai odihnesc şi ei câteva ceasuri. La urma urmei m-am purtat chiar prea blând cu ei!

Georges-Albert pufni în râs, apoi îşi bătu pe umăr stăpânul ca să-i atragă atenţia asupra unei uşi întredeschise. Tânărul se apropie cu paşi de lup şi lipindu-şi spatele de perete, privi cu prudenţă înăuntru, unde o călugăriţă stătea cu spatele, spre el, contemplând de la fereastră priveliştea oraşului mijind în zare. În ciuda straielor monahale, o recunoscu de îndată pe Julia de Mengden, după ţinuta ei trufaşă, după talia înaltă şi suplă, ca o liană... de fier. Încă bănuitor, Floris cercetă cu atenţie încăperea spaţioasă, mobilată simplu, dar confortabil. Se încruntă amintindu-şi că biletul se referea la o carceră şi din nou avu dezagreabila impresia de a fi fost tras pe sfoară. Acelaşi sentiment îl încerca probabil şi Georges-

Albert care îl apucă pe Floris de o ureche încercând să-l tragă înapoi. Dar stăpânul lui nu mai putea fi oprit. Tânăra femeie părea singură. Floris deschise uşa împingând-o cu vârful săbiei. Balamalele scârţâiră prelung. Sora Elena întoarse capul şi gemu:

— Ah! Dumneata, dumneata, mulţumescu-ţi Ţie Doamne, Floris, salvatorule!

— Sst, Fräulein Julia, i-am adormit pe toţi, dar nu strică să fim prudenţi şi, mai ales, să ne grăbim.

— Da... desigur, murmură ea, dar ce să fac, nu pot fugi de-aici în straiele astea de călugăriţă; aş fi imediat suspectată.

— Scoate-ţi boneta şi pune-ţi pe umeri pelerina asta.

Julia de Mengden se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vai, mi-este atât de frică, spuse ea tremurând şi frângându-şi mâinile, încât mi s-au tăiat picioarele. Nu cred să fiu în stare să merg.

Floris se apropie de ea.

— Ei asta e, doar te cunosc, nu eşti dumneata femeia care să se lase doborâtă de emoţii, fă un efort, ce Dumnezeu, trebuie să ne grăbim, nu dispun decât de câteva minute.

— Da... da, ai dreptate, dar unde ai să mă duci?

— Fratele meu şi prietenii noştri ne aşteaptă la popasul de poştă de unde o să pornim în goana cailor spre Polonia. Acolo vei fi în siguranţă.

Frumoasa creatură îşi înălţă fermecătorii ochi verzi-cenuşii spre Floris şi îşi încolăci braţele de după gâtul lui. Înfiorat, tânărul avu senzaţia neplăcută că un şarpe îl prinde în strânsoarea lui ca să-l ameţească şi să-l facă să piardă noţiunea timpului.

— Să ne grăbim, murmură el, incapabil să reziste puterii de seducţie a acelui demon. Măcar spune-mi

dacă mai sunt pe aici şi alţi străjeri cu care ne-am putea trezi pe cap.

Julia de Mengden surâse suav privind peste umărul tânărului.

— Bineînţeles că da, uite-i!

Floris făcu o săritură în lături, ţintindu-şi pistoalele spre uşă. Doisprezece bărbaţi mascaţi îl înconjurau, cu săbiile întinse spre beregata lui.

Capitolul XXII

— Nu trageţi, domnule, e inutil. N-aţi putea ucide decât doi dintre noi, iar ceilalţi zece de-abia ar aştepta să vă facă sită. Sunteţi prins. Nu vă rămâne decât să vă predaţi, spuse ironic unul din bărbaţi, care părea a fi şeful celorlalţi.

Floris îşi aruncă armele şi îşi încrucişă calm braţele.

— Vorbiţi ca din carte, domnule mascat, este o plăcere să vă ascult şi mă supun mai ales desăvârşitei voastre politeţi. Pe cinstea, mea, frumoasă doamnă, întâlnirilor noastre nu le-a lipsit niciodată neprevăzutul.

Georges-Albert mormăi ceva la urechea stăpânului său apoi, dintr-un salt se ascunse sub o mobilă. Unul din bărbaţi încercă să-l scoată de acolo cu latul săbiei. Georges-Albert începu să zbiere ca un disperat şi izbuti să-l muşte de deget pe agresor. Cu o înjurătură murdară, acesta îşi retrase mâna sângerândă.

— Destul, lasă naibii bestia, nu de ea ne arde nouă acum, porunci căpetenia mascaţilor. Avem treburi mai importante de rezolvat, adăugă el, întorcându-se spre Floris. Acesta tresări. Vocea bărbatului îi era

cunoscută, deşi acesta se străduia să şi-o schimbe.

— Aha, frumosule, va să zică nu-ţi ascunzi numai drăgălaşa ta mutră, ci şi vocea! Să înţeleg deci că ne cunoaştem? Fii cu băgare de seamă, trădătorule, o să-ţi descopăr identitatea şi ai să plăteşti cu capul! îl ameninţă Floris.

Bărbatul izbucni în râs.

— Tare m-ar mai mira să poţi descoperi ceva vreodată... Oricum n-ar avea nici o importanţă. Ne-ai uşurat misiunea adormind garnizoana care-ar fi putut eventul să ne dea de furcă cu comentariile ei stupide. Mulţumesc pentru ajutorul dat, domnule fanfaron! Acum avem mână liberă, ha, ha!

Floris strânse pumnii simţind că se sufocă de furie. Toate cuvintele din toate limbile ştiute de el nu i-ar fi de-ajuns pentru a-şi blestema propria prostie. Raţiona febril, căutând o soluţie. Poate că Georges-Albert l-ar fi putut ajuta. Oricum era evident că agresorii lui nu intenţionau să-l omoare. Cel puţin nu imediat. Poate că era mai înţelept să nu-i provoace, să le cânte în strună, menajându-şi forţele pentru mai târziu.

— Hei, voi ceilalţi, ordonă şeful, legaţi-l mai strâns, aşa... legaţi-l de fotoliu... puneţi-i acum căluşul... perfect. Domnule, vă urez gânduri plăcute, îl salută în bătaie de jac mascatul, făcând semn ciracilor lui să-l urmeze. Julia de Mengden se apropie de fotoliu şi îşi aţinti ochii asupra lui Floris care îi înfruntă dârz privirea.

— Ai să te căieşti şi ai să tremuri de frică în faţa mea. Aşteaptă numai. Acum te afli în mâna mea.

Ochii de smarald ai lui Floris se îngustară într-un râs insolent.

— Ha... am să-ţi smulg dinţii... şarpe, dar mai întâi ai

să fii al meu într-o zi, căci prea eşti frumos, tună ea, repetând aproape cuvânt cu cuvânt declaraţia făcută de el în noaptea baldachinului. Floris respiră adânc. Femeia asta mirosea a pucioasă. O ura şi o dorea cu aceeaşi patimă. Julia de Mengden îşi plimbă buzele pe căluşul care strivea gura lui Floris. I se păru că simte prin ghemotocul de pânză para răsuflării lui. Chicoti nervos. Îl avea în sfârşit la picioarele ei, cum îşi visase de atâtea ori. Coborându-şi încetişor unghiile de-a-lungul pieptarului întredeschis al bărbatului, i le înfipse cu cruzime în carne, în timp ce-i pândea ochii ca să-i surprindă reacţia. Floris nici nu clipi.

— Eşti puternic, şopti ea apucându-l cu dinţii de lobul urechii şi muşcându-l până la sânge. O picătură se prelinse de-a-lungul gâtului. Julia izbucni în râs şi o linse delicat, în timp ce chipul îi căpăta o expresie asasină...

— Hai, draga mea, ai fost divină, ca-ntotdeauna, dar acum n-are rost să mai întârzii, te rog, urmează-mă, spuse căpetenia mascaţilor care se reîntorsese în încăpere şi urmărise sfârşitul scenei cu o privire glacială.

Floris rămase singur.

„Ce-o fi cu toate misterele astea? se întrebă el, încordându-şi muşchii într-o încercare disperată de a lărgi frânghiile ce-l legau de fotoliu.

— Eeh... dez... ghă.. mhă, mormăi el.

Georges-Albert sări pe speteaza fotoliului şi încercă să taie frânghia căluşului cu dinţii. Dar cânepa era foarte tare şi udă. Maimuţoiul asuda de zor, dar degeaba. Floris se enervă. Deodată ciuli urechea. Georges-Albert profită ca să facă o pauză şi să se repeadă la uşă. Împinse fără zgomot un scaun până în

dreptul broaştei şi privi prin gaura cheii. Tresări, se frecă la ochi şi sări pe genunchii lui Floris ca să-i explice că de partea cealaltă văzuse un imens ochi holbat.

— Vino, boiernaşule, i-am văzut, sunt aici.

Uşa se deschise brusc şi Feodor şi Adrien năvăliră înăuntru, înarmaţi până în dinţi. Li Kang şi Grégoire îi urmară. Floris, de ce să nu recunoaştem, oftă uşurat, aşteptând cu resemnare papara pe care urma să o încaseze de la Adrien. Cei patru îl înconjurară pe dată. Cam vexat că se speriase de ochiul lui Feodor, Georges-Albert se întinse în pat, cu lăbuţele încrucişate sub ceafă, observând de la distanţă derularea operaţiunii de salvare. Feodor tăie rapid frânghiile căluşului cu lama săbiei.

— Să ştii, boierule, că tare ne-am mai temut pentru domnia ta.

— Dar cum de m-aţi găsit? şopti mirat Floris în timp ce Li Kang îngenunchea pentru a tăia cu pumnalul frânghia ce-i imobiliza braţele şi picioarele.

— Prin cerşetorul care ne-a îndrumat într-aici, răspunse Adrien.

— Care cerşetor? întrebă Floris, frecându-şi încheieturile amorţite.

— Cum care? Cel pe care l-ai trimis tu la noi după ajutor.

— Dar eu n-am trimis pe nimeni! exclamă mirat Floris.

Adrien privi neliniştit în jur.

— Iute... e o capcană. Au vrut să ne atragă pe toţi aici, şopti Floris sărind în picioare.

În aceeaşi clipă podeaua de sub picioarele lor se trase în lături şi cei şase se prăbuşiră în gol, însoţiţi de

ecoul unui sardonic hohot de râs.

Floris îşi reveni în simţiri cu pieptul strivit de genunchiul elefantin al unei brute cu tors voluminos şi păros ca de urangutan şi cu capul acoperit de o cagulă neagră.

— Salut, prietene, încântat de cunoştinţă, zâmbi Floris în ciuda răsuflării sale chinuite şi a trupului în care îl durea fieşce osişor.

— Hap... că... hău, grohăi bruta, aşezându-se de-a-dreptul peste Floris.

„Călăul ăsta nu prea e vorbăreţ, iar frumoasa Julia perseverează în răzbunare” îşi spuse tânărul, căznindu-se să-l răstoarne pe individ.

— Hi... hi... hi... rânji bruta.

„Matahala asta începe să mă calce pe nervi şi chiar nu văd deloc ce găseşte el de râs” se mânie Floris. De-abia în clipa aceea îşi dădu seama că braţele şi picioarele îi erau prinse cu lanţuri de inelele de fier înfipte în dalele puţului unde fuseseră azvârliţi. Îşi ridică privirea şi apucă să vadă cum, la vreo douăzeci de picioare deasupra brutei, trapa cu fotoliul capcană se închidea încetişor, acţionată de un mecanism de o extraordinară precizie. Floris se înfioră. Căzuseră în mâna unor duşmani redutabili, care foloseau împotriva lor diabolicele instalaţii cu care Prinţul Monşikov îşi împănase bastionul.

— Ku... gur... bu... mormăi satisfăcut bruta, după ce petrecu încă un lanţ pe după gâtul lui Floris, imobilizându-l cu desăvârşire.

— Mulţumesc oricum, fluturaşule, încearcă să spună Floris uşurat oricum de a nu mai trebui să suporte pe piept, cele două sute cincizeci de livre ale colosului. Întoarse capul spre stânga, aceasta fiind singura

mişcare pe care o mai putea face. Spera ca fratele şi tovarăşii lui să nu-i fi împărtăşit soarta. Se înşela. Adrien zăcea lângă el, strivit de gabaritul altei namile.

— Rha... gro... bru.

— Vezi, frăţioare, omul tău e mai deştept decât al meu!

— Da, drăguţul de el, el e bun ca pâinea caldă!

— Nu ţi-ai rupt nimic? îl întrebă Floris.

— Nu, dar tu?

— Merge... şi cu ceilalţi ce s-a întâmplat? se interesă Floris, căznindu-se să-şi sucească gâtul ca să poată privi în jur.

Mastodonţii se ridicaseră în picioare şi păreau să fi uitat de prezenţa prizonierilor. Dădeau din mâini, scoţând sunete guturale.

Sunt surdo-muţi, mormăi Feodor. Nu ştiu să vorbească dar se pricep să facă de petrecanie.

— Grégoire e şi el aici? se nelinişti Floris.

— Da, Bătrâna Prudenţă a suportat de minune zborul lui planat.

— Asta s-o crezi tu, Li Kang! Vă rog să nu vă supăraţi, domnule cavaler, dar mie unul nu-mi miroase a bine.

— Bunule Grégoire, îţi cer iertare, şopti Floris, toate astea se datorează numai şi numai prostiei mele. Ah, cât aş vrea să mă aflu de unul singur aici şi să nu vă fi târât şi pe voi după mine. Dac-aţi şti ce ruşine mi-este...

— Ei, haide, frăţioare... lasă... situaţia nu e prea strălucită, recunosc, dar câtă vreme suntem împreună şi... dar, ia stai, Georges-Albert unde e?

Era în pat, boiernaşule.

— Înseamnă că a rămas acolo sus şi atunci putem

spera că... sst, vine cineva.

O poartă se deschise şi în pragul ei se ivi căpetenia mascată, însoţită de doi zbiri şi de „maica Elena”.

„Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă gândesc că ticăloasa asta are vreun amestec. E infinit mai primejdioasă decât credeam”, îşi spuse Adrien.

— Scotociţi-i! porunci bărbatul cu mască.

Tânărul Duce de Dubino se felicită pentru a fi ascuns în berlină mesajul ţarinei către regele Franţei.

— N-am găsit nimic, Excelenţă, în afară de armele şi de pungile cu galbeni confiscate de surdo-muţi.

„Ia te uită, se miră Adrien, va să zică avem de-a face cu Excelenţe! Interesant, foarte interesant!”

— Cum adică... nici un document compromiţător? întrebă bărbatul. Nici un „cifru” care să ne dea cheia mesajelor trimise de ambasada Franţei? Trebuia să-i prindem cu mâţa în sac şi să dovedim asta ştii tu bine cui, se adresă Juliei, dezamăgit, înaltul personaj.

„Aha, deci asta era! pricepu Adrien. Acuma vin de acasă. Va să zică vroiau să ne compromită în ochii Elisabetei... Dar cine oare putea fi interesat de aşa ceva?”

— Ce staţi dobitocilor! N-aţi înţeles, cercetaţi-i cum se cuvine! tună apriga Mengden.

— Oh, blândă creatură, zâmbi Floris, tu care păreai atât de drăgăstoasă pe gheaţa de la Dubino, ce crudă decepţie!

— Spion nemernic, te demasc eu, n-ai grijă! şuieră Julia cu un surâs sardonic, repezindu-se la Floris şi smulgându-i pieptarul.

Floris îşi privi fratele cu aerul de a spune: „Vezi, n-am ce face, pentru ea orice pretext o bun.”

Julia se ridică. Unul din zbirii ei, îmbrăcat în vizitiu de

casă mare, cu o pălărie înaltă de catifea, împodobită cu pene, tocmai intrase în goană. îşi scoase în graba *podiovka*[28] pusă peste uniforma de soldat şi spuse gâfâind:

— E-n ordine, am adus berlina şi cuferele lor, Excelenţă.

Adrien tresări.

— Prea bine, Vasili. Cei de la popasul de poştă n-au mirosit nimic?

— Nu, tocmai isprăveau de reparat berlina. Le-am plătit gras şi le-am spus că tinerii boieri se răzgândiseră şi că voiau să-şi continue călătoria călare, însărcinându-mă pe mine să mă ocup de trăsură şi de bagaje. Starostele şi nevasta lui mi-au mărturisit că nu se miră, pentru că tinerii li se păruseră cam ciudaţi. După spusele lor, boierul cel tânăr l-ar fi plătit pe unul din rândaşi să spună că s-a rupt un arc.

Ca la un semn, Adrien, Feodor, Li Kang şi Grégoire îşi întoarseră capul spre Floris şi îl priviră cu reproş. Acesta îşi luă un aer angelic, de parcă nu despre el ar fi fost vorba.

— Vezi, draga mea, ce nebunii provoacă ochii tăi frumoşi? Poţi fi mândră de tine.

— Prea bine, Vasili, cercetează cu de-amănuntul totul. La nevoie sfârtecă pernele berlinei, fă-o praf dacă trebuie, adăugă „Excelenţa”, aşezându-se calm pe un scăunel şchiop, ca să le demonstreze prizonierilor că dispune de suficient timp. În mână ţinea o cravaşa cu care tamburina ritmul unui marş pe carâmbul cizmelor lui. Julia de Mengden se apropie de el şi şuşotiră ceva. Floris şi Adrien se căzneau zadarnic

---

[28] Livrea.

să desluşească murmurul lor abia auzit. Nu înţeleseră decât ultimele două propoziţii:

— Acţionez spre binele ei, pentru a-i întări puterea, se dezvinovăţea bărbatul.

— Nu eşti decât un invidios meschin şi ipocrit, îi râse în nas Julia.

Vasili se reîntoarse în goană.

— N-am găsit decât asta, spuse zbirul întinzându-le o scrisoare sigilată.

— Oho! exclamă şeful cu mirare, în timp ce se apropia de lumina unei torţe, sigiliul personal al ţarinei, numai câţiva îl cunoaştem...

Adrien se căzni să se ridice dar căzu înapoi pe spate, sufocat de strânsoarea lanţului.

— Luaţi seama, domnule, de-acum cred că ştiu cine sunteţi, vă aflaţi pe cale de a deconspira un secret de Stat şi Împărăteasa nu vă va ierta niciodată pentru că veţi fi îndrăznit să vă atingeţi fie şi de un fir de păr al Ducelui de Petersburg, strigă el.

Bărbatul era pe punctul de a rupe sigiliul de ceară. Se răzgândi şi păru să ezite.

— Nu-l asculta, urlă Julia, e un lăudăros... un...

— Calmează-te, draga mea, într-adevăr, sunteţi foarte puternic, domnule Duce de Dubino, rosti apăsat bărbatul mascat şi mă interesaţi grozav.

— Înaintea noastră au plecat mai mulţi mesageri cu care urmează să ne întâlnim pe drum... ambasadorul Franţei este de altfel la curent cu adevăratul motiv al expediţiei noastre, afirmă Adrien.

— E adevărat? îşi întrebă Julia complicele.

— Eu n-am cum să verific, draga mea, dar... continuaţi, continuaţi, domnule, sunt numai urechi...

Floris zâmbi. Dracul ăsta de Adrien avea să-şi înece

inamicii într-un val de minciuni.

— Dacă nu ajungem să înnoptăm astăzi la Pskov, conform planului, avangarda noastră va face cale-ntoarsă, îl va avertiza pe marchizul de La Chétardie, iar împărăteasa va răscoli imperiul ca să dea de urma noastră.

— Atunci înseamnă că m-am înşelat, crudă decepţie pentru tine, draga mea, aceşti domni aveau o cu totul altă misiune şi nu s-au ocupat de tine decât... ca supliment... ca să spun aşa...

— Aah... te laşi tras pe sfoară! urlă Julia scoasă din minţi şi repezindu-se la el, îi smulse din mână scrisoarea şi rupse cu brutalitate sigiliile. Citind conţinutul mesajului, scoase un geamăt de furie.

„Suntem salvaţi” îşi spuse Floris.

— Suntem pierduţi, murmură Adrien.

— Poftim, citeşte, îi întinse ea scrisoarea bărbatului mascat, lividă la faţă.

— Aveţi grijă, nu întindeţi prea tare coarda, domnule conte VORONŢOV strigă Adrien. Aţi mers şi-aşa prea departe. Sunteţi pe cale de a comite un act de les-majestate.

Cancelarul tresări. Nu se aşteptase să fie demascat de perspicacitatea tânărului francez. Îşi smulse masca şi îl privi lung, frământat de sentimente contradictorii. Până la urmă se lăsă învins de curiozitate. Se apropie de flacăra torţei şi citi:

„Prea-Iubitul meu Frérot,

Datorită dumitale, mica noastră prăvălie, curăţată de şobolanii care mişunau, cunoaşte o oarecare prosperitate. Din nefericire, o biată femeie singură n-are întotdeauna forţa necesară pentru a mânui făraşul

şi mătura, nici pentru a se face ascultată de băcanii ei. Eşti la curent că legăturile de sânge cele mai apropiate mă leagă de tânărul văr pe care ni l-ai trimis personal în misiune. Ne-am gândit deci să-l numim patron şi moştenitor al magazinului nostru, în felul acesta nu vom mai avea nevoie de serviciile subalternilor noştri care nu sunt mai breji decât ai voştri (între noi fie vorba). Marea prietenie pe care mi-ai arătat-o mă îndeamnă să te rog să-mi dai voie să-l legitimez pe acest tânăr care va întări între prăvălioarele noastre schimburile cele mai eficace şi mai afectuoase.

Află, prea-iubitule Frérot şi prea-scumpe prietene, că voi rămâne întotdeauna a ta fidelă şi sinceră

Elisabeta”

— Foarte mulţumesc pentru „Subalterni”, mormăi Voronţov.

— Ai citit? rânji Julia... ha... vrea să-l ia de bărbat!

Floris izbucni într-un râs dureros.

— Vai, Maică Elena, ce-ţi dă prin gând!

Voronţov se apropie de tânărul care îl sfida din priviri.

— Vai, draga mea, nu mă aşteptam să fii atât de puţin perspicace, ca şi mine de altfel. Priveşte... priveşte cu atenţie... ochii ăştia verzi şi buclele astea negre... le-am văzut în nenumărate portrete oficiale... ei? Aha, ai priceput deci cheia misterului. Da, l-am arestat şi l-am umilit chiar pe fratele împărătesei. Mâine acest domn va fi Ţarevici... şi ne va tăia capetele.

— Trebuie să recunoşti Voronţov că aş face-o cu cea mai mare plăcere, spuse insolent Floris, cel puţin în ce te priveşte pe dumneata. Capul domnişoarei fiind prea

frumos, pe cinstea mea, cred că o bătaie bună i-ar îmblânzi caracterul.

Adrien oftă. Ce diavol îl împingea pe mezinul lui să-şi exaspereze astfel inamicii? Voronţov era pe punctul de a-i replica, când numitul Vasili apăru din nou şi-i şopti ceva la ureche cancelarului, care se ridică, brusc grăbit.

— Vedeţi, domnilor, spuse el dintr-o suflare, situaţia e foarte complicată. Îmi propusesem pur şi simplu să determin izgonirea voastră din Rusia, numai că acum, această scrisoare schimbă totul.

Ieşind, o trase pe Julia după el, spunându-i cu ironie:

— Vino, draga mea, să chibzuim şi să-i lăsăm pe aceşti domni să se odihnească.

Prizonierii rămaseră singuri cu cei cinci surdo-muţi care nu primiseră nici o dispoziţie în privinţa lor şi în consecinţă nu le dădeau nici o atenţie.

— Ah, boierule, ar fi trebuit să sucesc gâtul acestei Mengden, ca unui pui de găină, se căina Feodor, trăgând de lanţuri în speranţa zadarnică de a le sfărâma. În ciuda forţei lui herculeene, ucraineanul nu reuşi să clintească nici măcar un inel.

— Lamă Ascuţită, râul nu se seacă cu linguriţa, îşi şopti Li Kang, dar dacă prinţul e departe, Budha se află acolo sus.

Cei patru îl cunoşteau prea bine pe Li Kang pentru a înţelege că vorbele lui ascundeau un mesaj precis şi îşi ridicară privirile spre trapa de deasupra lor, pe unde începuse să se strecoare o firavă rază de soare. Câteva pietricele căzură de sus şi curând în crăpătură se ivi mutriţa lui Georges-Albert.

— Hei, domnule conte... domnule cavaler... mă auziţi?

Floris şi Adrien se priviră năuciţi. De când începuse maimuţoiul lor să şi vorbească?...

— Cum aş putea să vă scot de aici, ca să câştig şi manşa a treia...

— Ah, dumneata erai, Beaupéou, şopti Adrien.

— Păi cine altcineva, domnule Conte, spuse agentul secret, arătându-şi o bucăţică de chip prin trapa întredeschisă.

— Eşti singur? întrebă Floris.

— Da, cu Georges-Albert.

— Teamă mi-e că suntem prea înlănţuiţi şi prea bine păziţi ca să poţi încerca ceva, prietene, bombăni Feodor.

— Voronţov şi Mengden ne-au arestat fără ştirea nimănui. Pleacă în galop şi previn-o pe ţarină sau caută-l pe marchiz, e singura noastră şansă, şopti Adrien.

— Păi tocmai marchizul m-a trimis în căutarea voastră. S-a făcut foc şi pară că aţi plecat fără să-l anunţaţi şi pe el.

— Al naibii Trotti ăsta! zâmbi Floris. Şi cum de ne-ai găsit?

— Datorită lui Georges-Albert care cobora spre oraş.

— Nu te-a văzut nimeni apropiindu-te de bastion? se nelinişti Adrien, privind de jur-împrejur, deşi surdomuţii nu le dădeau nici o atenţie.

— Nu... nu, cu siguranţă că nu.

— Bine, atunci du-te iute sau altfel s-a zis cu noi.

— Noroc, prietene, adăugă Floris.

Sus, raza de lumină dispăru. Prizonierii se priviră învioraţi. Începeau să prindă curaj. Aveau oricum o speranţă.

— Domnul Beaupéou acesta, e un tip pe cinste,

spuse Grégoire într-un suflet.

— Coarnele bourului negru să-l apere pe mărinimosul nostru prieten, murmură Li Kang.

Deodată răsună o împuşcătură, urmată de un răcnet victorios.

— Dumnezeule, dac-au păţit ceva n-am să mi-o iert cât voi trăi, şopti disperat Floris închizând ochii.

— Ha, ha! L-am atins drept în inimă! tună glasul triumfător al Juliei de Mengden. Ce credeau ei, că pot să ne păcălească? Ticăloşii! Las’ că le arăt eu...

De sus Beaupéou le strigă, cu ultimele puteri:

— Din... păcate... a treia manşă... am pierdut-o... dom nule conte... ah, Sire, mi-am ratat... misi... iertare... Sire.. vă... ah. şi bietul agent îşi dădu duhul.

— Urmăriţi animalul ăla blestemat, să nu care cumva să ne scape! urlă Julia.

O ploaie de gloanţe se abătu asupra lui Georges-Albert care sări pe după ruinele unui zid şi se ascunse într-o vizuină de vulpe, din fericire pustie la ora aceea, hotărât să aştepte acolo căderea nopţii.

— Asasini nemernici, îi înfruntă Floris dispreţuitor pe Voronţov şi pe Julia care intraseră în temniţă cu pistoalele încă fumegânde. În tunica ei de călugăriţă, funesta creatură părea mai malefică decât oricând. Văzând zâmbetul ei satisfăcut, Floris pricepu că soarta le era pecetluită.

— Vai, se poate să vă enervaţi aşa, domnule... fost Duce de Petersburg, rânji cancelarul. Fräulein Julia e cam nervoasă, asta-i tot. Şi vă mulţumim tuturor pentru interesanta conversaţie avută cu nefericitul acela de spion cu zilele numărate.

Voronţov zâmbi Juliei cu gândul la curtea unde Beaupéou zăcea cu ochii larg deschişi, părând a privi

corbii care începeau deja să zboare în cercuri din ce în ce mai strânse pe deasupra lui.

— Nici un mesager nu vă precede şi nimeni nu ştie unde vă aflaţi în clipa de faţă. Aţi vrut să ne trageţi pe sfoară, dar cu mine nu vă merge, şuieră Julia cu un zâmbet crud.

— Vă contrazic, domnule, i se adresă Adrien lui Voronţov, făcând abstracţie cu bună ştiinţă de diabolica femeie, împărăteasa ştie că aveam asupra noastră mesajul pe care ni l-aţi furat şi nu va accepta dispariţia noastră.

Voronţov îl privi cu atenţie şi după o clipă de gândire îl întrebă perfid:

— E adevărat... nu va accepta... dar cine vă spune că Majestatea Sa nu s-a răzgândit... şi nu m-a însărcinat pe mine să recuperez acea scrisoare primejdioasă, debarasându-se cu aceeaşi ocazie de o familie... cam nedorită?...

Floris îl privi, palid ca un mort. Ochii verzi scăpărau năprasnic.

— Jură pe viaţa dumitale şi pe onoarea dumitale de gentilom, că ţarina ţi-a poruncit să ne arestezi!

Voronţov nu şovăi:

— Da, domnule, aş fi preferat să nu aflaţi asta niciodată; dar jur pe capul meu, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, că nu fac decât să împlinesc porunca suveranei mele...

Julia de Mengden izbucni în râs. Era prea frumos să fie adevărat.

— Ce să-i faci, tinere, aşa-s femeile, schimbătoare, spuse ea, aplecându-se asupra lui Floris.

Floris îşi întoarse dispreţuitor capul într-o parte.

— Atunci ce mai aşteptaţi, isprăviţi odată tot circul

ăsta. Împuşcaţi-ne ca pe nişte câini, strigă Adrien, care se îndoia de adevărul spuselor lui Voronţov.

— Nu, domnule, orice ai crede dumneata despre mine, asasin nu sunt, protestă cancelarul. De ce să-mi încarc conştiinţa şi să-mi murdăresc mâinile cu sângele vostru, domnilor? Ei bine, nu. Veţi face pur şi simplu o mică plimbare... pe cheltuiala Majestăţii Sale... Împărăteasa Elisabeta.

Prizonierii se priviră miraţi, neînţelegând unde voia să ajungă cancelarul.

— Veţi porni pe un drum de unde nimeni nu mai vine înapoi... veţi deveni nişte simple cifre...

— Ha, ha, îl întrerupse Julia, vă expediem cu tot dragul... pe drumul... pe drumul fără întoarcere al... SIBERIEI!

— Dacă-mi vei pica vreodată în mână, va fi vai şi amar de tine, năpârcă veninoasă! răcni Adrien.

Floris închise ochii murmurând:

— Te răzbuni pe bastardul tău... RUSIE!

Capitolul XXIII

Domnule Feldjaeger, de la Kazan încoace convoiul nostru e urmărit de „Limbile roşii”.

— Sunt mulţi?

— Vreo treizeci.

— La ce distanţă se află de noi?

— La vreo trei verste...

— Or fi niscaiva gunoieri care adună resturile de la masa noastră. Dă-le pace.

— Am înţeles, domnule Feldjaeger.

— Hei! Să nu încetiniţi pasul, până-n seara vreau să ajungem la Perm.

Floris îşi lăsă capul în piept, ca nu cumva soldatul să bage de seamă că trăsese cu urechea la convorbirea lui. Îl aşteptă să se depărteze, apoi îl întrebă în şoaptă pe Adrien:

— Psst... frăţioare, cine-or fi „Limbile roşii”?

— Habar n-am. Gardienii plesniră din bice.

— Mişcaţi-vă, trântorilor. Mai repede! Gura, viermi puturoşi ce sunteţi!

— Dă-i drumul, n-auzi, melc bătrân!

Floris făcu un salt lateral, ca să primească el lovitura de gârbaci în locul lui Grégoire. Se înfioră de durere, dar nu scoase un sunet, deşi zdreanţa care-i ţinea loc de cămaşă se înroşi de sânge. Închise ochii o secundă şi simţi că i se umple pieptul de ură neputincioasă. O singură întrebare îi frământa creierul, obsedându-l până la nebunie: Voise cu adevărat Elisabeta să scape

de el, sau era invenţia lui Voronţov? Otrava îndoielii îi măcina sufletul şi puterile. Nu visa decât planuri de evadare şi de răzbunare în timp ce-şi târa picioarele prin noroiul gros, cot la cot cu tovarăşii lui de nenorocire, sfâşiat de remuşcare pentru moartea lui Beaupéou şi neliniştit pentru soarta lui Georges-Albert. Lanţurile de la glezne erau grele şi îl răneau. Ca toţi ocnaşii, Floris şi le înfăşurase în jurul mijlocului, ca să poată păşi mai uşor.

— Ţine pasul, dă-i drumul, mai iute, ticăloşilor.

La trecerea nefericiţilor proscrişi, ţăranii de pe ogoare dădeau drumul la coarnele plugului ca să-şi facă în grabă semnul crucii apoi o tuleau de le sfârâiau călcâiele.

Floris îşi alătură glasul melopeei îngânate de ocnaşi:

„Haai... hooo... pe malul mării... mi-am uitat desaga...

Colo-ntro izbă... şi mi-a luat-o... Baba Jaga[29]*”*

Edecarii îşi răspundeau de pe cele două maluri ale Kamei, pe când trăgeau de zor, cu odgoane împletite care le zdrobeau bietele spinări, un şlep atât de încărcat cu buşteni încât ameninţa să se scufunde dintr-o clipă în alta. Floris trăgea de odgon mai tare ca toţi ceilalţi. Aproape că îi făcea plăcere să simtă cum, cânepa, întărită ca fierul, îi crapă pielea. Durerea îl împiedica să gândească, îi ajuta să nu-şi piardă minţile de disperare. Ura adunată în suflet începea să-i întunece raţiunea.

— Julia de Mengden e Baba Jaga! Am s-o caut şi pe lumea ailaltă, mârâi el, împiedicându-se la fiece pas,

---

[29] Personaj malefic din basmele populare.

pentru că lanţurile grele i se încolăceau de glezne ca nişte şerpi îngheţaţi.

„În ea se află... toată libertatea mea...
Amarnic plânge şi suspină... dar puterea...
Puterea-o am aici... cu mine... toată-ntreagă...
Şi cât o am... viaţa-mi este... încă dragă...”

— Mai iute, câinilor... trageţi... mai iute!...

Ocnaşii erau în aşa hal de năuciţi de chin, de foame şi de frig, încât aproape că nu mai simţeau ploaia de lovituri şi pierdeau noţiunea timpului, uitând să mai numere zilele. Noaptea nenorociţii se înghesuiau unii într-alţii pe pământul gol care, spre ceasurile dimineţii, începea să se întărească şi să îngheţe. Câte un ocnaş nu se mai trezea la venirea zorilor. Era scos din lanţuri şi părăsit în marginea drumului, pradă lupilor şi corbilor.

— În curând o să-mi vină şi mie rândul, le spunea melancolic Grégoire lui Feodor şi Li Kang care-l duceau mai mult pe sus. Bravul bătrân slăbea văzând cu ochii. Pântecele lui rotofei de venerabil notar şi obrajii lui bucălaţi se topiseră de tot. Floris şi Adrien erau disperaţi, întrebându-se dacă bunul lor prieten avea să reziste la un asemenea tratament neomenos şi la soarta aspră care-i aştepta la capătul acelui periplu... Unul dintre tovarăşii lor de lanţuri, fost popă, cel puţin aşa pretindea el, deşi nările lui crestate, ca cele ale condamnaţilor de drept comun îi cam puneau la îndoială spusele, le dezvăluise etapele călătoriei:

— Tu cine eşti, prietene întru nefericire? îl întrebase „preotul” pe Floris, când fuseseră înlănţuiţi laolaltă, la formarea convoiului de ocnaşi de la Râbinsk.

Floris îl privise pe bărbatul căruia din pricina bărbii lungi şi stufoase era imposibil să-i atribui o vârstă anume. Avea ochi inteligenţi şi o expresie şireată, de om pus pe şotii.

— Crezi că mai ştiu cum mă cheamă, tăicuţule? îi răspunse sincer Floris.

— Aha... mi se pare mie sau tu şi tovarăşii tăi sunteţi... „politici"?

— Cam aşa ceva.

— Vezi c-am ghicit? Prea aveţi pielea obrazului nebătută de soare şi mâinile prea vă sunt albe. Te pomeneşti că îi fi vreun domnişor de neam mare, căzut în dizgraţie, ai? Eu nu sunt decât un sărman preot osândit pe nedrept pentru că am îndrăznit să tai un copac din pădurea boierului meu. Ah, prinţul e departe şi Dumnezeu e acolo sus...

— Bietul de tine, murmură Floris, mişcat de atâta nedreptate şi sărăcie.

— Te-am văzut sosind cu prietenii tăi într-o caleaşcă închisă şi păzită cu străşnicie. I-am auzit pe soldaţii care v-au adus spunând căpeteniei convoiului nostru: „Sunt nişte răsculaţi primejdioşi. Nu îngăduiţi nimănui să destăinuie aşa-zisele lor „revelaţii", sau de nu, plătiţi cu capul!"

Gârbaciul temnicerului şfichiuise spinarea preotului.

Floris protestase:

— Laşule, loveşte-mă pe mine, omoară-mă dacă vrei, dar lasă-l în pace pe amărâtul ăsta de popă!

— Aşa? Atunci, na, poftim, mai na, dacă vrei cu tot dinadinsul...

Floris se prăvălise la pământ, năucit de loviturile sălbatice ale brutei. Îl salvase un alt gardian care intervenise spunând celuilalt:

— Hei, ajunge! Nu uita că o să avem nevoie de braţe zdravene şi ăsta pare destul de bine clădit, deocamdată...

Adrien se repezise să-şi ajute fratele.

— Fii cu băgare de seamă, Floris, nu-i mai provoca.

— Dar asta şi vreau, frăţioare, să mă omoare, să scap odată... cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Of, boiernaşule, ascultă de înălţimea Sa, rabdă, suflete, om ieşi noi la liman odată, mormăise Feodor fulgerându-l din unicul lui ochi pe gardian.

— Al grijă, Floare de Mai, rugina mănâncă fierul... necazul frânge inima, şoptise Li Kang clătinându-şi codiţa.

— Vai, domnule Cavaler, în ce hal v-au adus, gemu bravul Grégoire văzând obrazul însângerat al stăpânului său, marcat pentru totdeauna de o cicatrice adâncă.

Floris îşi pipăi falca învineţită şi oftă:

— Dragii şi bunii mei prieteni, voi aţi trebui să mă rupeţi în bătăi pentru că v-am târât după mine în capcană şi când colo vă arătaţi în continuare buni şi devotaţi mie... Dac-aţi şti ce ruşine îmi este!

— Lasă, boiernaşule, ştii bine că te-am urma şi la capătul lumii de-ar fi cumva nevoie.

— Teamă mi-e că într-acolo ne şi ducem, bunul meu Feodor...

— Dragi fraţi de lanţuri, Zoloti Vorotov vă găseşte tare simpatici, îi taie vorba preotul, făcând o plecăciune adâncă, aşa că îngăduiţi-i să vă dea un sfat, fără de care nu veţi rămâne nici unul în viaţă. Treceţi cât mai neobservaţi, ca să nu pieriţi ucişi de knut. Odată ajunşi în Siberia, e mai simplu de supravieţuit.

— S-ar zice că ai mai făcut odată drumul ăsta,

părinţele, observă Adrien.

— Păcatele mele, se poate, tinere cu limbă ascuţită, să spui aşa ceva despre un biet slujitor al Domnului, pe nedrept osândit pentru a fi împrumutat o iapă şchioapă de la un neguţător din Novgorod? Nu, ferita sfântul, nu l-am mai făcut, dar mi s-au povestit şi mie multe de-a-lungul vieţii mele de duhovnic.

„Răspopitul ăsta a mai fost deportat o dată, îşi spuse Adrien. O fi fost condamnat pentru o tâlhărie măruntă, pe care o povesteşte de fiecare dată altfel, dar nu contează, „ştiinţa” lui ne poate fi de mult folos în călătoria noastră.”

— Bine, părinţele, rosti el cu glas tare, n-ai vrea să ne împărtăşeşti şi nouă ceva din câte ţi-au auzit urechile?

— Cum să nu. Va să zică, mai întâi suntem adunaţi cu toţii aici, în tabăra de la Râbinsk, de unde coborâm pe firul de sus al Volgăi, pe la Kostroma şi Nijni-Novgdrod. Până acolo nu e prea greu, pentru că ne poartă şuvoiul repede al Okăi, care se varsă în Volga cea mare. De la Kazan însă, e nenorocire, fraţilor, pentru că trebuie să urcăm cursul Kamăi trăgând după noi şlepurile şi acolo, luaţi seama, începe să ne dea târcoale moartea.

— Şi până unde mergem de-a lungul apei?

— Până la Perm, frate ucrainean. Acolo or să ne încarce în căruţe solide, cu zăbrele groase de lemn, cu care o să traversăm munţii Urali. Pe urmă ajungem la fruntariile Siberiei. La Ekaterinburg, ochii voştri îşi pot lua adio de la tot ce au cunoscut până atunci. Vom fi târâţi spre Tiumen, Tobolsk, Tomsk şi în sfârşit, ultima noastră destinaţie, Irkuţk.

— Doamne Dumnezeule, v-am spus eu că toate

astea se vor sfârşi prost. Oh, la, la, nu stăteam noi bine şi liniştiţi la Versailles? Şi... acest Irkuţk, domnule Conte, sau cum îi mai zice, unde se află? Ce-o să ne facem noi acolo? începu să se vaite Grégoire căruia stăpânul său îi tradusese între timp cele spuse de preot.

— Irkuţk se află la capătul lumii, o să muncim acolo în minele de aur de pe valea Amurului...

— Frumos nume pentru aşa un loc, n-am ce zice, gemu Grégoire din ce în ce mai disperat.

Floris şi Adrien îi priviseră întrebători pe Feodor şi pe Li Kang, cu aerul că în ei se afla întreaga lor speranţă.

— Găsim noi ocazia să o tulim în călătoria asta. Nu e dracul chiar aşa de negru. Pariez că o să evadăm înainte să ne îngroape ei în valea Amurului! se îmbărbăta de unul singur Floris, văzând că cei doi tăceau chitic.

Între timp ajunseseră la câteva verste de Perm. Gardienii nu-i slăbiseră o clipă din ochi. Periplul se desfăşura întocmai după cum prevăzuse Zoloti Vorotov. Pe cei cinci începea să-i cuprindă disperarea... Cum să evadeze cu câte o jumătate de pud de fierărie agăţată de picioare! Feodor încercase să se pună bine cu gardienii, oferindu-se să repare cârma avariată a şlepului. Trudise lungi ceasuri în şir, cu apa până la brâu. Odată reparaţia încheiată, primise mai întâi o vadră de bere, pentru buna lui purtare, şi apoi douăzeci de lovituri de knut. pentru că furase o pilă... Numai constituţia lui robustă de ucrainean şi o pomăda miraculoasă pe care Li Kang izbutise s-o ia cu el îl salvaseră de la o moarte sigură. Adrien poruncise ca nimeni să nu mai încerce asemenea experienţe. Era preferabil să aştepte cu toţii un moment propice... care

însă nu se arăta de fel. Cu trupurile mâncate de viermi, cu feţele supte şi acoperite de bărbi hirsute, Floris şi tovarăşii lui erau la capătul puterilor.

„Haai... hoo...”

— Trageţi de odgoane... strângeţi parâma... puturoşilor. Stop! Facem popas. Rămânem aici peste noapte.

Ocnaşii prindeau din zbor codrii de pâine mucegăită distribuită la grămadă. Floris înghiţi pe nemestecate câteva îmbucături din raţia lui şi bău, ca toată lumea, apă din fluviu, fără să mai aibă puterea de a se spăla pe mâini. Se, prăbuşi pe spate, în iarba îngălbenită de toamnă. Feodor şi Li Kang se ocupau de Grégoire, masându-i gleznele şi reconfortându-l care mai de care.

Floris privi în amontele fluviului, unde se zăreau primele case de la marginea oraşului Perm, apoi ridică privirea spre cerul acoperit de nori negri şi foarte joşi. În depărtare, înroşiţi de razele apusului, se profilau Munţii Urali.

„Iată graniţa spre necunoscut, îşi spuse tânărul. După ce vom trece de munţii aceia, nimic nu va mai fi ca înainte iar bastardul din mine va înceta să existe...”

Floris se înfioră înfrigurat. Nopţile erau din ce în ce mai răcoroase. Foarte curând aveau să degere în timpul somnului. Îşi contemplă picioarele goale în nişte cizme flendurite, îşi privi fratele şi prietenii îmbrăcaţi în zdrenţe. Îşi înăbuşi cu greu un hohot de plâns. Pentru prima oară în viaţă îl copleşea disperarea.

„O să crăpăm cu toţii, nu mai avem zile multe şi totul e numai şi numai din vina mea... bieţii mei prieteni, i-am tras după mine... de ce să plătească ei şi cu fratele meu pentru nesăbuinţa mea?... Doamne, iartă-mă...”

Un somn de copil îl cuprinsese, scutindu-l pentru câteva ceasuri de vârtejul interior care ameninţa să-i zdruncine mintea. Adrien îl privi cu duioşie. „Aşa, frăţioare, dormi, dormi şi uită de chinul care te roade...”

Câteva minute mai târziu, adormiră cu toţii. Grégoire sforăia între Feodor şi Li Kang care îl încălzea cu trupurile lor. Floris şi Adrien îl strângeau între ei pe prietenul lor, preotul. Floris visa că... regele îi întindea mâna... auzea glasul răguşit al lui Ludovic al XV-lea. Floris îl atingea... regele râdea. „Ah, Floris, prietene, cât mi-ai lipsit... şi tu Adrien!” Împrejurul lor era lume multă, agitaţie. Totul se tulbură brusc. Floris se mişcă. Lanţurile zornăiră, fu cât pe ce să se trezească... dar Elisabeta se apropia de el... ba nu, păşea agitată de la un capăt la celălalt al camerei... plângea. „Vai, dragă frate, unde eşti, unde-ai dispărut?”... apoi chema un bărbat mascat şi îi poruncea cu un glas aspru, de nerecunoscut, plin de ură: „Prindeţi-l... arestaţi-l pe Floris!”... Tânărul se cutremură de durere, oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Un înger trecu... surâse şi respiraţia i se linişti... Baptistine îi întindea braţele: „Of, Floris, dragul meu, vino să mă iei de aici, te aştept...” Floris se simţi cuprins de o stranie tulburare... O recunoştea pe Baptistine, ochii ei, zâmbetul ei... dar crescuse, era o adevărată domnişoară şi îi simţea inimioara bătând lângă pieptul lui. Încercă să o păstreze încă o clipă lângă el, o auzi chicotind... şi imaginea se tulbură din nou... Julia de Mengden se arunca asupra lui, sugrumându-l. Floris se lupta cu ea cu bucurie lubrică. O apucă de gât şi începu să i-l strângă ca într-un cleşte...

— Hei, aoleu, ajutor, mă strângi de beregată pe

mine, prietenul tău, Zoloti, săriţi, mă omoară!

Floris se trezi din vis, năuc. Acum era absolut convins că nu mai avea mult până să-şi piardă minţile. La oarecare depărtare de ei, soldaţii se ridicaseră în capul oaselor, gata să intervină cu gârbacele lor...

Floris scutură cu tristeţe din cap:

— Iartă-mă, părintele Zoloti, am visat urât...

— Ei, da, tu ai visat şi eu eram să mă trezesc pe lumea ailaltă. Da’ ştiu că al putere, nu glumă, bodogăni preotul frecându-şi omuşorul.

Deodată Floris tresări: lângă capul lui, un pacheţel învelit în cârpe răspândea o îmbietoare aromă de mâncare. Ducând degetul la buze îi făcu semn preotului să tacă şi privi atent de jur-împrejur. Oare nu era vreo capcană a gardienilor, menită să-i supună cine ştie cărui nou supliciu? Floris întinse cu precauţie mâna, apucă pachetul şi-l desfăcu cu mâinile tremurând de emoţie. Înăuntru se aflau bucăţi de carne fiartă, câteva cepe, nişte slănină şi un ulcior cu vodcă. Floris îl zgâlţâi de umăr pe Adrien care îi trezi la rândul lui pe Feodor, Li Kang şi Grégoire. Toţi cinci împărţiră cu Zoloti cina picată din cer, hotărând, de comun acord, să nu sufle o vorbă celorlalţi nenorociţi din convoi, de vreme ce oricum hrana n-ar fi ajuns pentru toţi. A doua zi în zori ocnaşii părăsiră şlepurile ajunse la destinaţie şi porniră înspre oraş. În drum, trecură pe lângă nişte cariere de marmură, şi nişte saline unde asudau din greu alţi condamnaţi la muncă silnică. Floris speră o clipă că se vor opri acolo şi îl privi întrebător pe Zoloti Vorotov.

— Ehei, ai vrea tu, frăţioare, dar nu, noi suntem nişte ticăloşi primejdioşi, aici nu sunt lăsaţi decât ocnaşii cumsecade... cei ce n-au de ispăşit decât un an sau doi

de condamnare, nu ca noi... of, amărâtul de mine, de trei ori blestemat... condamnat pe nedrept pentru că am îndrăznit să beau laptele covăsit al unei oi afurisite, fără să ştiu că e a patriarhului...

Adrien îi făcu cu ochiul mezinului său. Cunoşteau pe dinafară repertoriul preotului, singurul lor prilej de amuzament în toată grozăvia pe care o îndurau. Oricum, în dimineaţa aceea se simţeau ceva mai optimişti. O fiinţă umană se gândea la ei şi le întinsese o mână de ajutor.

Floris de-abia aştepta să se înnopteze iarăşi. Îmbătat de speranţă, aproape că nu mai simţea greutatea lanţurilor.

„Bieţii nenorociţi”, îi compătimiră două gospodine privind procesiunea lentă a ocnaşilor în fiare, însoţiţi de zornăitul acela infernal.

„Vă mulţumesc pentru mila voastră, măicuţelor...” murmură Floris. Aproape că uitase că pe lumea asta mai existau şi fiinţe libere şi fericite şi se uita cu mirare la orăşenii care se interpelau vesel, scoteau apă din fântâni ori îşi vedeau de treburi. Deodată îşi dădu seama că mare parte dintre bărbaţi purtau înscrisă pe chip marca infamiei, ca şi prietenul lor preotul, având fie o nară, o ureche, o mână, un picior ba chiar şi nasul sau buzele, tăiate. Se aflau într-un oraş de foşti ocnaşi... Floris se cutremură. Nu cumva îi aştepta şi pe ei aceeaşi soartă? Nu cumva aveau să fie marcaţi, pe viaţă, în acelaşi fel? Ca pentru a-i confirma bănuielile, se văzură împinşi de-a valma într-o baracă de la marginea oraşului. Aici alţi ocnaşi îi tunseră chilug. Floris era încântat. Prea îl mânca pielea capului. În schimb i se strânse inima la vederea buclelor aurii ale fratelui său, împrăştiate fără milă pe jos. Părul acela

blond îi amintea de Baptistine... N-avea s-o mai revadă niciodată...

Fiecăruia dintre ocnaşi i se distribui o zeghe şi o pereche de pâslari. Floris îi încălţă fericit. Nu şi-ar fi putut vreodată imagina că vor ajunge atât de rău şi nu se putu împiedică să nu se gândească la destinul care, la distanţă de zece ani, se repeta în termeni aproape identici... Hotărât lucru, Rusia nu le pria, n-aveau ce căuta acolo! Simţind că îl îneacă iarăşi lacrimile, se aşeză de-a dreptul pe pământ aşteptând cu fatalism semnalul plecării. Adrien i se alătură. Se aplecară amândoi şi se priviră într-o băltoacă cu apă stătută. Cine ar fi putut recunoaşte în aceşti bărbaţi cu chipuri aspre, marcate de suferinţă, pe frumoşii cavaleri care, până nu de mult, erau răsfăţaţii saloanelor şi al frumoaselor doamne din Petersburg...

— Haideţi porcilor, strigă Feldjaegerul, mai repede, adunarea, haideţi, vă tratăm ca pe nişte prinţi, târâtoare ce sunteţi, grăbiţi-vă, nemernicilor, pui de căţele turbate... Gardienii îi îmbarcară ca pe nişte vite în căruţe zăbrelite. Cei cinci izbutiră să rămână împreună, luându-l cu ei şi pe Zoloti. Feodor privi încântat gratiile.

— Pentru mine, e o joacă de copil să le scol din ţâţâni, boierule, şopti el.

— Teamă mi-e că şi-au dat şi ei seama de asta, îi răspunse Adrien arătându-i gardienii care înfăşurau fiece cuşcă într-un veritabil brâu de lanţuri groase cât braţul de om.

— Nici păsărica nu mai scapă de aici, se posomori Feodor.

— În schimb condorul înfometat sfărâmă lanţul întărit de zeul Fou Hi, al cărui trup de şarpe... începu Li

Kang, mângâindu-şi codiţa pe care şi-o putuse salva de tunsoare numai datorită lui Feodor care îl ascunsese în spatele lui.

— Ascultă, bătrâne, izbucni Feodor, dintr-odată supărat pe întreg universul, dacă nu isprăveşti cu zeii tăi, să ştii că coada aia de şoarece eu cu mâna mea ţi-o retez, m-ai înţeles?

— Vai, Lamă Ascuţită... doar atât izbuti să îngaime Li Kang cu lacrimi în glas...

De douăzeci de ani de când se cunoşteau, nicicând nu-şi insultase Feodor aşa de rău, prietenul chinez...

— Isprăviţi odată, se răţoi la amândoi Adrien. Aţi şi găsit momentul să vă dondăniţi, bodogăni el înfuriat.

Gardienii dădură bice cailor şi lungul convoi de căruţe se puse în mişcare, străbătând câmpia în direcţia defileului ce străbătea Munţii Urali. La început, fericiţi de a fi scăpat de marşul lor infernal, ocnaşii nu întârziară în a-l regreta. Fuseseră înghesuiţi câte zece într-o cuşcă concepută să cuprindă doar cinci. Nu li se îngăduia să coboare ca să-şi facă nevoile şi curând duhoarea deveni insuportabilă. Pe neaşteptate, în cuşca ocupată de Floris şi de prietenii săi, se ivi o anume animozitate. Ceilalţi ocnaşi îi invidiau pe cei şase pentru solidaritatea lor.

Unul dintre ei se strâmbă:

— N-am loc să-mi întind picioarele, fă-mi loc mormolocule, spuse el lovindu-l în burtă pe Grégoire care urlă de durere.

Floris se aruncă asupra individului care mirosea de-ţi rupea nasul:

— Câine imund! răcni tânărul, cuprins de o furie demenţială împotriva acelei brute.

Simţea o dorinţă imperioasă să-l ucidă. Celălalt

dădea în el cu pumnii ca într-un sac. Floris, mânat de acel acces nebun de ură, izbuti să-i răsucească braţul la spate, strângându-l de gât cu cotul îndoit. Ocnaşul horcăi şi începu să dea ochii peste cap.

— Spurcăciune, te-am prins, atât ţi-a fost! ricană Floris care-i strângea în acea clipă de beregată pe Julia, pe Voronţov, pe Elisabeta...

Îngroziţi, ceilalţi ocnaşi se traseră într-o parte. Adrien îşi apucă fratele de umăr, oprindu-i gestul ucigaş.

— Ajunge, frate, ajunge.

Floris se ridică în picioare urlând:

— Să nu mai îndrăzneşti să te atingi de unul din ei ori îţi crap capul!

Floris începea să folosească vocabularul ocnaşilor... Celălalt îl privi cu ochi mici încărcaţi de ură. În timp ce-şi freca gâtul amorţit, şuieră printre dinţi:

— Data viitoare, unul din noi doi nu se mai ridică, de jos.

O lovitură de bici îi şfichiui, printre zăbrele:

— V-aţi luat la bătaie, mortăciunilor, vă arătăm noi! se buluciră gardienii călare împrejurul căruţei lor. Ocnaşii mormăiră ceva nedesluşit. Fiecare îşi găsi un locşor şi totul reintră în ordine. Foamea îi abrutiza, aşa că ziua trecu fără alte incidente. La căderea nopţii convoiul se opri. Caii trebuiau să se odihnească. Soldaţii le dădură câteva raţii bune de ovăz. Ocnaşii întindeau şi ei mâinile printre gratii. Li se azvârliră câteva pâini mucegăite. Animalele erau mai de preţ decât oamenii. Cineva imploră: „Lăsaţi-ne să ieşim, măcar pe timpul nopţii”. Drept răspuns se auzi un plesnet de bici.

Din lene, gardienii preferau să-i lase pe ocnaşi în cuştile lor. Le era mai simplu să-i păzească aşa.

— Crezi că o să mai vină misteriosul nostru vizitator şi-n noaptea asta? întrebă în şoaptă Floris, după ce se convinse că ceilalţi ocnaşi adormiseră.

— Să veghem, să pândim şi vom afla, răspunse Adrien care nu se atinsese de porcăria de hrană distribuită de temnicerii lor.

— Ba eu, frate, zic mai bine să dormim. Mila Domnului e mare. De ce să vrei să ştii cui datorezi această bucurie câtă vreme nenorocirea n-are nume, ca pentru mine, de-o pildă, pe nedrept condamnat...

— Ascultă, vorbăreţule, îi tăie vorba Feodor, noi vrem să ştim cine ne ajută pentru că, află de la mine, nici prin gând nu ne trece să rămânem închişi aici, să respirăm mirosul tău de ţap bătrân...

— Potoleşte-te, Feodor, şopti Adrien.

— Lamă Ascuţită are dreptate, moţăi din cap Li Kang, motanul care scurmă, scurmă pentru el.

Era evident că micuţul chinez cânta în strună ucraineanului, doar-doar s-ar împăca cu el.

Grégoire îşi împreună mâinile. Îşi făcea rugăciunea, nesimţit, ca în fiece seară.

Împrejurul lor, ceilalţi ocnaşi începeau să se foiască. Tăcură brusc. Aşteptară toată noaptea, până când, epuizaţi de atâtea emoţii, sfârşiră prin a asculta de sfatul lui Zoloti, adormind buştean.

Floris se trezi, mângâiat pe frunte. Deschise ochii. Misteriosul vizitator venise din nou pe furiş, aşezând pe genunchii lui un nou pacheţel cu de-ale gurii.

— Ce mai e şi misterul ăsta? îşi spuse Floris, încercând să scruteze întunericul.

Adrien îi puse mâna pe umăr:

— Ai apucat să vezi ceva, frăţioare?

— Nu, e cu neputinţă... ori am visat, ori mi s-a părut

că zăresc o siluetă de femeie, murmură Floris, brusc tulburat.

Capitolul XXIV

— Stop! Coborârea!

Caii nu mai făceau faţă urcuşului pieptiş, de munte.

— Dă-i jos din căruţe pe porcii ăia. Trebuie să ieşim din taiga înainte de căderea nopţii! răcni Feldjaegerul, plesnind o tuie cu gârbaciul.

Floris şi Adrien suspinară fericiţi. În privata aceea pe roţi simţeau că se îndobitocesc. Convoiul se opri. Animalele îşi înfundau copitele în solul spongios, nechezând enervat. De ore şi ore, o ploaie măruntă şi rece, care te pătrundea până la piele, preschimbase pădurea într-o nesfârşită turbărie.

Gardienii dezlegară lanţurile şi deschiseră cuştile bodogănind:

— Blestemată călătorie!

— Nu mai ajungem odată la Ekaterinburg!

— Nu tu femei, nu tu vodcă, ptiu, asta nu-i viaţă! Nu văd mare deosebire între ocnaşi şi noi, pe cinstea mea.

Lui Floris îi veni să râdă:

— Îi auzi? S-ar zice că ei sunt condamnaţi pe viaţă şi nu noi, îi şopti el lui Adrien pe când cobora din căruţă.

După atâtea zile de nemişcare petrecute în acel dezgustător furgon, picioarele refuzau să-i mai asculte şi se clătinau ca beţi. Traversarea Uralilor li se păruse nesfârşit de lungă, mai scurtă totuşi decât acest marş forţat prin taiga. În alte condiţii, Floris ar fi admirat splendoarea vegetaţiei. Arbori seculari îşi împleteau

crengile la înălţimi nemaivăzute. Brazi, cedri, pini, aluni, mesteceni şi stejari străjuiau o potecă şerpuitoare tăiată de mâna omului în desişul de nepătruns. De-a lungul ei, convoiul înainta cu greu.

— Mişcaţi-vă, animalelor, ori ne prinde zăpada pe drum. Atunci să vezi distracţie, tună ameninţător glasul Feldjaegerului.

Floris respiră adânc. Se urni din loc cu paşi şovăielnici şi întoarse o clipă capul să-şi privească prietenii, comparând-înfăţişarea lor cu a celorlalţi deţinuţi. Zâmbi fericit. Toţi şase arătau infinit mai bine. Adevărul este că erau pe cale să-şi recupereze condiţia fizică pentru că, în fiece noapte, fără să poată descoperi de unde proveneau alimentele care le întăriseră puterile, miracolul pacheţelului cu hrană se repetase. În seara aceea Floris îşi pusese în gând să nu se mai lase pradă somnului, ca să afle identitatea misteriosului lor salvator.

Cu o zi în urmă, unul dintre ocnaşii din furgonul lor se stinsese de frig, de oboseală şi, probabil, de foame.

— Atâta pagubă! mârâise inamicul lui Floris. Crăpând, ne-a făcut un bine. O să avem mai mult loc să ne întindem ţurloaiele!

Floris se căi o clipă pentru a nu fi împărţit cu acel nenorocit nesperata raţie picată din cer, apoi privi într-altă parte. Înţelegea cât de mult decăzuse din faptul că moartea necunoscutului îl lăsa nepăsător şi că prima lui reacţie nu se deosebise prea mult de a brutei de lângă el. Îşi trecu degetele peste ţeasta rasă chilug, cu gestul maşinal cu care odinioară îşi dădea peste cap buclele ca abanosul, şi porni împleticindu-se după furgonul ce suia din greu o colină argiloasă.

— Hei, prinţule, geaba te ţii cu nasu’ pe sus, puţi ca

şi mine, ocna te-o făcut de-o samă cu noi, hă, hă! rânji cu răutate unul din prizonieri.

Floris dădu să-l înjure, apoi se răzgândi: la urma urmei, mizerabilul avea dreptate. Acum nu mai era decât o simplă cifră. Cifra 108. Celălalt luă tăcerea lui ca o dovadă de laşitate şi, ajungându-l din urmă, îi zvârli cu răutate în burtă lanţurile lui, făcute ghem:

— Ţine, cară-mi-le, tu, prinţule, ha, ha!

Sub şocul surprizei şi al durerii, Floris se prăvăli în noroi. Soldaţii care mânau caii furgonului biciuiau animalele pentru a le obliga să înainteze. Caii se ridicară în două picioare şi căruţa alunecă, pornind de-a-ndărătelea. Într-o frântură de secundă, Floris văzu roţile apropiindu-se fulgerător de capul lui. Cu un efort disperat, izbuti să se ghemuiască şi să se rostogolească într-o parte, mirat el însuşi că în fiinţa lui supravieţuia intactă dorinţa de a trăi. În aceeaşi clipă Feodor pricepu primejdia de moarte care îl ameninţa pe tânărul său stăpân. Se aruncă în calea furgonului şi, încordându-şi spinarea, ca un Hercule, îl opri în loc de unul singur. Rămaşi în urma lui, Adrien şi Li Kang dădură fuga să-i vină în ajutor. Sub povara aceea uriaşă cazacul se făcuse stacojiu la faţă. Vinele de la tâmple i se umflaseră, mai-mai să-i plesnească. Roata căruţei se opri la un deget de capul lui Floris. Acesta se ridică de jos strâmbându-se de durere, dar teafăr. Cu paşi hotărâţi se îndreptă spre ticălos:

— Chestia asta, sufleţelule, ai să mi-o plăteşti.

Sub privirea lui fioroasă, ocnaşul păli. Dădu să fugă dar de el se apropia Feodor, Li Kang şi Adrien, ţinându-şi lanţurile în mâini, cu un aer ameninţător. Mirosea a încăierare. Soldaţii din urma convoiului se repeziră, pocnind din bice.

— Daţi-i drumul înainte, împingeţi furgonul, leneşilor!
— Ai răbdare, tot îţi pică el în mână, şopti împăciuitor Adrien.
Călăreţii se depărtară, îndreptându-se spre furgonul dinaintea lor. Preţ de jumătate de minut, ocnaşii rămăseseră fără pază. Feodor le făcu semn cu cotul stăpânilor săi:
— Iute, să profităm de ocazie, boiernaşilor!
Floris şi Adrien ezitară o fracţiune de secundă, privindu-se întrebător.
— Nu, Feodor, şopti Adrien, lanţurile nu ne-ar lăsa să ne depărtăm decât câţiva paşi.
Auzind o zornăială suspectă în urma lor, întoarseră capul. Bruta o tulise la goană, împreună cu alţi doi ocnaşi din căruţa lor. Cei doi fraţi şi tovarăşii lor continuară să împingă povara lor ca şi cum nu ar fi observat nimic, fără să sufle o vorbă, aşteptând să vadă urmarea evenimentelor, care nu se lăsă aşteptată. Un tropot grăbit de copite şi focuri de muschetă îi anunţară pe fugari că lipsa lor fusese descoperită. Zadarnic încercară să alerge în zig-zag printre copaci. Cât ai clipi fură prinşi şi aduşi înapoi.
— Cincizeci de lovituri de knut pentru ticăloşii ăştia trei şi alte câte zece celor care nu i-au denunţat! urlă Feldjaegerul apropiindu-se în galop de furgonul indisciplinaţilor. Înălţându-se în scări, continuă fioros, la adresa tuturor ocnaşilor:
— Asta să vă slujească de lecţie la toţi; nu există evadare posibilă din convoiul „meu”, şi nici din Siberia, nemernicilor! Asta e răsplata pentru că ne-am purtat omeneşte, prea omeneşte cu voi, până acum? Las’ că schimbăm noi foaia. Daţi-i drumul, soldaţi, biciuiţi-i la sânge pe porcii ăştia!

„Omeneşte, auzi la el”, bombăni Floris în timp ce soldaţii îl târau spre un copac pregătindu-şi funiile să-l lege de el.

Impulsiv ca totdeauna, Floris răcni pe neaşteptate:

— Feldjaeger, bătrânul a vrut să dea alarma, dar noi nu l-am lăsat.

Ofiţerul schiţă un gest. Soldaţii îl eliberară pe Grégoire care murmură, cu lacrimi în ochi:

— Puiule drag... nu trebuia... puiule...

— Iertare, prinţule, tăinuişi fuga... eşti de-al nost...

— Ehei, bietule oc...

Floris nu mai apucă să-şi termine fraza. O durere şfichiuitoare îi arse spinarea... doi... trei... patru. Foarte curând Floris pierdu socoteala loviturilor. Umerii îi erau carne vie. Soldaţii îl dezlegară şi îl zvârliră în căruţă, unde îl urmară, în aceeaşi stare lamentabilă, Adrien şi ceilalţi prieteni al lor. Grégoire se apucă să-i oblojească cu unsoarea lui Li Kang. Acesta gemea de credeai că i-a sosit ceasul. Floris încercă să se ridice într-un cot:

— Bătrânul meu Li Kang, pe tine te-au biciuit cel mai sălbatic!

— Oh nu, Floare de Mai, nu m-au biciuit, nu, îhî, îhî, nu, mi-au descoperit codiţa şi mi-au tăiat-o, râzându-şi de mine... îhî, îhî, nefericitul de mine, cum o să mai vină Budha să mă ia la el în ceasul morţii? suspina Li Kang agitându-şi moţul negru caraghios care i se iţea în vârful capului.

Soldaţii aruncară claie peste grămadă şi trupurile însângerate ale celor trei fugari. Floris şi Adrien încercară să le vină în ajutor, dar era inutil. Nu mai aveau mult de trăit. Unul dintre ei scuipa sânge. După câteva clipe îşi dădu duhul.

„De profundis clamavi ad te Domine. Per mortem et

sepulturam tuam”[30] mormăi preotul Zoloti împreunându-şi mâinile cu o strâmbătură de durere.

— Nu ştiam, părintele, că ştii şi latineşte, se miră Adrien.

Convoiul se urni iar din loc.

— Da, boierule şi mai ştiu şi multe alte lucruri, grăi cu şiretenie răspopitul. De pildă că putem să ne rugăm Cerului şi să-i mulţumim bunului Dumnezeu care în mila lui nemărginită a chemat la dânsul pre aceşti păcătoşi a căror prezenţă ne incomoda din cale afară, mai ales acum, când se petrec asemenea ciudăţenii în pădure...

Într-adevăr, o formă colorată păruse că se mişcă printre copaci. Floris şi Adrien îşi aţintiră privirile într-acolo, dar nu putură desluşi nimic prin perdeaua deasă de verdeaţă şi crengi. O cioară trecu pe deasupra lor croncănind. Pe loc proscrişii uitară şi de durere şi de toate, cu cele cinci simţuri la pândă. Croncănitul se repetă.

— Asta nu e glas de pasăre, ci de om, boiernaşule, şopti Feodor cu ochii sticlind de bucurie.

Câţiva soldaţi călări se apropiaseră de furgon. Prizonierii tăcură mâlc. Spre seară, un alt ocnaş porni spre lumea cealaltă

— Mulţumescu-ţi, Ţie, Doamne pentru milostiva Ta bunătate şi nu uita, rogu-te, să-l chemi la tine şi pe acest al treilea nefericit care imploră clemenţa ta. Îndură-te şi pentru toate câte a îndurat, deschide-i o portiţă în paradisul tău, se ruga încetişor Zoloti, privindu-l ţintă pe muribund. Acesta horcăi o ultimă dată şi se stinse.

---

[30] Din adâncuri am strigat către tine, Doamne. Pentru moartea şi mormântul tău.

— *„Reguiem aeternam dona eis Domine; et lux perpetua lucas eis”*[31]. Vă jur că amărâţii ăştia trei au avut noroc, bunul Dumnezeu îmi dă adesea ascultare. Acum toate s-au aranjat, pentru toată lumea şi iată-ne, în sfârşit, singuri, adăugă Zoloti cu glas tare, plesnindu-se peste coapse.

— În orice caz, să nu-i prevenim pe soldaţi, ca să nu ne aducă pe cap alţi ocnaşi, spuse Adrien, deşi tovărăşia cadavrelor care se tot prăvăleau peste ei, la cel mai mic hop, nu-i făcea nici o plăcere.

Întunericul devenise de nepătruns. Convoiul făcu popas într-o poiană. Soldaţii îşi montară corturile şi izbutiră să aprindă un foc de vreascuri. Unul dintre ei începu să cânte, acompaniindu-se la balalaică. Avea un glas nespus de frumos, adânc şi plin de alean. Ceilalţi paznici se adunară în jurul lui, după ce mai întâi zvârliră printre gratii condamnaţilor, mizerul lor codru de pâine mucegăită. Cei şase prieteni pierduseră noţiunea timpului pentru că cerul era acoperit şi nu se vedea luna. Tocmai începeau să-şi piardă speranţa şi să creadă că cele petrecute în nopţile precedente fusese un vis, când deodată Floris sări în sus:

— Se aude un zgrepţănat sub căruţă... Un bulgăre negru îi sări în braţe.

— De data asta chiar cred că mi-am pierdut minţile... de unde răsari aici... doar te-am lăsat la două mii de verste depărtare... visez... nu e cu putinţă... nu eşti tu...

— Georges-Albert? murmură neîncrezător Adrien.

Maimuţica îi privea, grozav de încântată de propria-i persoană. Plescăi scurt şi le întinse o pilă şi mai multe

---

[31] Dă-i pace veşnică, Doamne; şi ochii lui să vadă eternă lumină.

chei. Floris şi Adrien se aşternură imediat pe treabă. Curând inelele de la lanţuri cedară şi cheile minune deschiseră lacătele ce ferecau lanţurile cu care era încins furgonul. Feodor înşfacă două zăbrele şi le îndoi cu un rânjet de satisfacţie. De când aştepta clipa aceea! Li Kang şi Zoloti piliră alte zăbrele, ajutaţi de Floris şi Adrien. Pentru orice eventualitate, Grégoire căzu în genunchi şi începu să se roage... Două lanţuri fură îndepărtate. Era îndeajuns. Deschizătura era destul de mare. Îşi ţinură răsuflarea şi îşi ascuţiră urechea. În tabără domnea o linişte absolută.

— Dă-i drumul, Georges-Albert, suntem gata, şopti Floris.

Unul câte unul se strecurară afară din furgon şi începură să se târască pe burtă, luându-se după maimuţoi, care le arăta calea. Deodată se auzi un foc de armă. Lui Floris îi îngheţă sângele în vine.

— Ei, ce e, ce te-a apucat? se auzi o voce somnoroasă.

— Nimic, domnule Feldjaeger, mi s-a părut că iar ne dau târcoale blestematele alea de „limbi roşii”. Poate că nu era decât un lup.

Fugarii se făcură una cu pământul.

— Ah, Doamne, ce căutăm noi aici unde şi-a înţărcat dracul copiii, gemu Grégoire cu obrazul înfundat în noroi. Floris îi opri lamentările, bătându-l afectuos pe umăr. Adrien înălţă mâna. În tabără se reinstalase calmul şi cei şase tovarăşi o porniră din nou târâş spre pădure. Georges-Albert întorcea într-una capul să se asigure că se ţin după el şi le indica cu lăbuţa încotro s-o apuce. Floris şi Adrien evaluară distanţa parcursă. Se aflau la mai bine de trei sute de picioare de convoi. Nu mai riscau să fie văzuţi. Ridicându-se în picioare o

luară la fugă, urmaţi de ceilalţi. Nu erau prea siguri pe picioarele lor, dar speranţa le dădea aripi. După ce străbătură vreo două verste, se prăbuşiră la pământ, gâfâind să le iasă sufletul. Georges-Albert ţopăia în jurul lor ca să le dea curaj şi să-i îndemne să-şi reia marşul.

— Minunatul meu Georges-Albert, va să zică tu ne-ai hrănit, îl mângâie Floris.

Maimuţoiul dădu din cap bătându-se mândru cu lăbuţele în piept.

— Ascultă, Feodor, întrebă Adrien, gâfâind ştii să-mi spui cine sunt „limbile roşii”?

— Păi... ei, boierule, şopti Feodor arătând înspre umbrele care îi înconjuraseră pe neauzite...

Capitolul XXV

— Fii binevenit, gagiule, spuse într-o rusă stricată bărbatul aşezat turceşte în faţa focului, în timp ce cu gesturi delicate îşi aprindea o pipă lungă.

Floris cercetă din priviri interiorul grotei în care tocmai intraseră.

Într-un colţ, pe o saltea groasă acoperită de ţoale multicolore, dormeau câteva femei înconjurate de o droaie de copii. În acel adăpost natural se aflau mai bine de treizeci de suflete, plus cai, câini, pisici şi capre. Bărbaţii şi muierile lor aveau pielea tăbăcită de soare şi de vânt, dovadă că-şi petreceau mai toată viaţa sub cerul liber. În urechi purtau cercei de aur şi salbe din acelaşi metal le înconjurau gâtul.

„Aşa, va să zică, misterioasele «*limbi roşii*», sunt

ţiganii”[32] îşi spuse Floris.

— Eu sunt Vajda Tamärä... Căpetenia triburilor de romi. E-n regulă, fiii mei mi te-au adus teafăr. Ai scăpat din taiga. Aşează-te, gagiule, continuă bărbatul cu pipă.

Floris îi dădu ascultare şi îşi apropie mâinile de căldura focului.

— Dar oamenii ăştia din spatele tău, cine sunt, gagiule? întrebă căpetenia ţiganilor.

— Cine să fie, decât fratele şi prietenii mei, răspunse Floris, destul de mirat că şeful i se adresa numai lui.

— Aha! Noi nu te aşteptam decât pe tine, dar nu-i nimic, dacă tot au ajuns, n-au decât să rămână... mormăi bulibaşa molfăind între dinţi ciotul de pipă. După câteva clipe îl scoase din gură şi scuipă cu dexteritate o zeamă negricioasă, drept peste pălălaia focului.

— Soldaţii sunt pe urmele noastre, remarcă sec Adrien. Îţi suntem recunoscători, Vajda Tamärä pentru generoasa ospitalitate oferită, dar trebuie să plecăm.

Floris sări în picioare.

— Ai dreptate, haideţi, prieteni!

Feodor şi Li Kang înghiţiră în sec, cu ochii la ceaunul de ciorbă de pe foc. Se ridicară cu vădit regret, trăgându-i după ei pe Grégoire şi pe Zoloti.

— Una ca asta nu s-ar fi întâmplat în Ucraina, mormăi dezamăgit cazacul.

— Şi nici în cea mai mare şi mai puternică ţară din lume, susură Li Kang.

— Serios, domnule? tare mi-ar plăcea şi mie să ştiu care o fi ţara aia, îl repezi Feodor, mai prost dispus ca

[32] Limbi roşii, Romi, Kälosi, Zingari, Bumieni, Caraci, Boemi, Rabuini, Egipteni, etc. sunt diferitele denumiri date în diferite ţări ţiganilor.

niciodată.

Îi ghiorăiau maţele de foame şi nu-i ardea de lăudăroşeniile chinezului. Înţepat, acesta deschise gura să-i răspundă că, de bună seamă, ţara cea mai frumoasă, şi mai ospitalieră din lume era Imperiul Celest, dar bulibaşa Tamärä care îi lăsase pe fugari să facă stânga împrejur, strigă după ei:

— Ei, gagiule, stai, aşteaptă!

Floris întoarse capul peste umăr şi îl privi.

— Te-ai supărat pentru că am vorbit aşa despre prietenii tăi... citesc asta în ochii tăi care fulgeră de mânie... Fie, rămâneţi cu toţii. Când un Kälo s-a apucat de o treabă, o duce la bun sfârşit. Aşezaţi-vă şi ospătaţi-vă din mâncarea noastră. Nu care cumva să refuzaţi, ar însemna să jigniţi de moarte tribul Romilor, adăugă bulibaşa, arătându-le imensul ceaun din care se înălţau aburi plăcut mirositori.

Feodor şi Li Kang îi aruncară o privire întrebătoare lui Adrien. Acesta le făcu semn să primească invitaţia şi cu toţii se aşezară în faţa bulibaşei şi a unor străchini de lemn umplute cu o ciorbă nemaipomenită în care pluteau arici împănaţi cu usturoi. Li Kang zâmbi şi sugând cu delicateţe oscioarele îi dădu un cot lui Feodor care scuipa, se îneca şi împroşca de jur-împrejur resturi alimentare. Neobişnuit cu acel tip de bucătărie, lui Grégoire îi rămase în gât un ac de arici. Zoloti îl ajută frăţeşte vârându-i în beregată trei degete murdare şi scoţându-i acul înfipt într-o amigdală. Georges-Albert lăpăia ciorba cu un zgomot infernal. Adrien aruncă o privire severă tovarăşilor săi şi se adresă politicos căpeteniei ţiganilor:

— Îţi mulţumim, Vajda, pentru ospitalitatea şi mâncarea asta minunată care ne redă puteri.

— Ha, ha, astea’s bucate de-ale noastre, cum numai cei din tribul Kälo ştiu pregăti. Sunt bucuros că le găsiţi pe gustul vostru, gagiule, pentru că de obicei străinilor nu le prea plac. Fraţii mei ucid ariciul dintr-o singură lovitură peste bot. Pe urmă femeile îl ung cu noroi, aşteaptă să se usuce crusta, îl trec prin flacără până cade crusta, apoi îl aruncă întreg într-un ceaun cu fiertură de urzici, oţet, usturoi şi seu proaspăt de berbec. Secretul bunătăţii stă în maţele care nu se scot şi pe care le sugeţi în clipa asta, gagiilor, le explică bulibaşa, frecându-şi încântat mâinile.

Cu toată foamea lor de lup, Floris şi Adrien simţiră că li se întoarce stomacul pe dos. Reprimându-şi cu un efort supraomenesc reflexul de a scuipa îmbucătura pe care tocmai o mestecau, izbutiră să înghită stoic excrementele ariciului, schiţând chiar şi un zâmbet amabil. Feodor, care nu fusese atent la vorbele ţiganului, se frecă satisfăcut pe burtă, cu un râgâit de plăcere:

— Pe Sfântul Gheorghe, să nu-mi spuneţi mie Feodor Tartakovski dacă am mai gustat ceva aşa de bun din tinereţile mele, de când galopam pe malul Niprului şi până acum...

Căpetenia ţiganilor dădu din cap, încântată, cercetându-şi cu atenţie oaspeţii, unul câte unul, deşi era evident că cel mai mult îl interesa persoana lui Floris.

— Nu eşti curios, gagiule, să afli de ce te-am ajutat să evadezi din convoi?

Floris înghiţi ultima lingură de ciorbă, împinse la o parte blidul din faţa lui şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Aştept să mi-o spui domnia ta, nobile şef.

— Aha, joci tare, gagiule cu ochi verzi, chiar foarte tare, pentru că ştii ce porţi asupra ta...

Nedumerit, Floris îl privi întrebător pe Tamärä apoi întoarse capul spre Adrien să vadă dacă acesta pricepuse mai mult! Adrien ridică din umeri, la fel de mirat.

— Să-mi fie cu iertare, Vajda Tamärä, dar nu pricep unde baţi...

— Eu sunt vulpoi bătrân şi pe deasupra sunt şi bulibaşă al acestei şatre, îi tăie vorba ţiganul. Mie îţi este îngăduit să-mi spui de unde ai talismanul... adăugă el întinzându-şi degetul, de o extraordinară fineţe, spre pieptul tânărului.

Floris duse mâna la talismanul de fier pe care îl purta de atâţia ani şi murmură tulburat:

— Pentru că... mi-a salvat viaţa de mai multe ori... la început am crezut că e pură întâmplare...

— Este semnul nostru de recunoaştere, gagiule, semnul ordinului secret al marelui Egipt, din care fac parte toţi ţiganii de pe lumea asta.

— Va să zică din cauza acestui talisman ne-ai eliberat, Vajda Tamärä? exclamă uluit Floris.

— Întocmai, gagiule. Fiica mea, Zingara, l-a văzut sclipind pe pieptul tău pe când traversaţi oraşul Perm, târându-vă în lanţuri. Abia atunci am înţeles de ce acest biet animal flămând aciuiat într-o bună zi pe lângă noi, ţinea cu tot dinadinsul să meargă după convoiul de osândiţi. Coincidenţa dintre venirea lui în şatra noastră şi încăpăţânata lui dorinţă de a vă urma, ne-a dat de gândit.

Georges-Albert sări în braţele bulibaşei care nu părea să-i inspire nici o temă, îi smulse pipa din gură şi pufăi cu deliciu câteva fumuri.

— l-am dat deci drumul acestui *kayek*[33], încredinţându-i bocceluţe cu de-ale gurii, ca să vedem ce va face. Fiul meu cel mare Isdör şi Zingara, care se pricep să ajungă oriunde fără să lase urme, l-au pândit şi au văzut că ţi le ducea ţie, pe când dormeai laolaltă cu ceilalţi tovarăşi de ocnă.

— Deci pe fata ta mi s-a părut că o zăresc într-o noapte, îl întrerupse Floris.

— Da, gagiule. Am sperat atunci că tu eşti „trimisul”, cel pe care triburile noastre îl aşteaptă dintotdeauna şi am hotărât să te eliberăm. Acum ai aflat totul şi este rândul tău să ne lămureşti, gagiule. Eu ţi-am vorbit deschis, gagiule, fă şi tu la fel. Care e numele tău? Eşti cu adevărat de-al nostru? Eşti tu acela pe care ni-l vestesc poveştile noastre din bătrâni? Dacă nu, atunci care frate al nostru ţi-a încredinţat semnul nostru de recunoaştere şi de ce? Ca mulţumire, poate, pentru că i-ai salvat viaţa? Vorbeşte, te ascultăm, gagiule!

Floris şovăi o clipă şi se uită la Adrien.

Acesta îi şopti:

— Ce aştepţi? Spune adevărul.

La un semn al căpeteniei lor, ţiganii se apropiaseră de foc, instalându-se în cerc împrejurul fugarilor. Floris clătină din cap, întristat că avea să înşele aşteptările binefăcătorilor lui.

— Numele meu, bunule Tamärä, nu-ţi va spune nimic. Află doar că mă trag dintr-o familie franceză, dar că în venele mele curge şi sânge rusesc. Nu sunt unul dintre ai voştri şi nici „trimisul” aşteptat de voi. Şi nici un rom nu mi-a încredinţat acest talisman. L-am găsit întâmplător, în Franţa, acum mulţi ani, într-un hambar.

---

[33] Maimuţă.

Georges-Albert începu să chiţăie, considerând, pe bună dreptate, că o parte din meritele acelei descoperiri îi revenea lui[34].

„Stăpânul meu îmi minimalizează întotdeauna meritele” gândi el, înecându-se cu fumul de pipă.

— De ce minţi, gagiule, ai face mai bine să spui adevărul.

Adrien văzu în privirea ţiganului o lucire primejdioasă.

— Te-am primit cu braţele deschise, gagiule, pe tine şi pe ai tăi, vorbeşte, o să-ţi ascultăm vorbele cu prietenie, dar să nu care cumva să ne minţi... rosti pe un ton ameninţător Tamärä.

— Dar ţi-am spus tot adevărul, bulibaşă Tamärä, numai şi numai adevărul, strigă Floris.

Ţiganii îşi strânseră cercul, mormăind agitat. Grégoire care nu înţelegea o iotă din dialogul lor, pricepu totuşi că lucrurile luaseră brusc o întorsătură neplăcută.

Disperat, se agăţă de braţul lui Feodor:

— Aoleu, ce s-a mai întâmplat, spuneţi-mi şi mie! şopti el îngrozit.

— Păi... sunt nemulţumiţi că boiernaşul nostru nu este „trimisul”... îl lămuri Feodor.

— Cine? Ce „trimis”? Aoleu, asta mai lipsea, parcă n-aveam şi aşa destule necazuri... crezi că ieşim basma curată? Spune Feodor, te rog, tradu-mi şi mie...

— Sst... Bătrână Prudenţă... nu, nu cred c-o scoatem la capăt, bombăni cazacul.

Bulibaşa îl azvârli cât colo de pe genunchi pe Georges-Albert şi se ridică în picioare. Floris şi toţi ai lui

---

[34] A se vedea Floris, dragostea mea.

îl imitară, cu excepţia lui Grégoire, care nu se îndura să se despartă de blidul cu mâncare. Oftând resemnat, sfârşi prin a se ridica şi el, spunându-şi în sinea lui: „Stăpânul meu ar trebui să accepte să fie tot ce vor ei... dacă tot a fost şi Mare Duce şi Ţarevici, ce contează dac-o să mai facă şi pe «trimisul cerului», cum vor oamenii ăştia. Să primească orice, numai să ne putem culca odată, sunt mort de osteneală...”

— Înţelege-mă, bine, gagiule, spuse bulibaşa, jucându-se ostentativ cu mânerul stiletului petrecut pe sub chimir, noi, adevăraţii Käloşi, nu dăm doi bani pe cei de alt sânge cu noi şi n-am mişca un deget ca să-i scăpăm de la pieire. Treburile lor nu ne privesc, ba chiar ne plictisesc. Noi avem propriile noastre legi.. Dacă te încăpăţânezi să nu ne spui adevărul, fie că vrei sau nu vrei, o să te ducem înapoi la convoi, ba o să mai încasăm şi o recompensă grasă pentru asta. Priceput-ai?

„Am priceput, îşi spuse Floris. Ori inventez pe moment o istorie de adormit copiii, ori ne-am dus pe copcă!”

— *Khas bäpkä ghorăväv ghï bară bară*! spuse bulibaşa pe un ton poruncitor.

Floris şi Adrien îl priviră cu reproş pe Li Kang care omisese să înveţe limba ţigănească, dar nu le fu greu să ghicească spusele bulibaşei, văzând că toţi ţiganii puneau mâna pe hangere, încruntându-se fioros. Feodor şi Li Kang interpretară greşit privirea stăpânilor lor. Înşfăcând câte un trunchi de copac din stiva pregătită pentru a fi transformată în buşteni pentru foc, începură să-l rotească ameninţător pe deasupra capului.

— Aï... Aï... Aï Alia Verdi! tună Feodor, amintindu-şi

strigătul de luptă al cazacilor, ferm hotărât să-şi vândă scump pielea. Zarurile fuseseră aruncate.

Cu vorba bună nu se mai putea obţine nimic. Ţiganii se dădură cu un pas înapoi, impresionaţi de răcnetul ucraineanului... Profitând de deruta lor, Floris şi Adrien se apropiară şi culeseră din foc câte o creangă în flăcări. Preotul Zoloti îşi înşfacă blidul şi îşi luă poziţia străvechilor discoboli. Grégoire nu avea altă armă în afară de lingura lui de lemn... dar ce conta... O învârti vijelios pe deasupra capului oftând: „N-o să avem în vecii vecilor linişte”.

— Ţi-am spus tot adevărul, bulibaşă Tamärä, strigă pentru cea din urmă oară Floris.

— Pe toţi dracii, ne-ai minţit, gagiule, urlă ţiganul dând semnalul de atac.

Oamenii lui se repeziră spre Floris şi Adrien care se ghemuiră ca nişte feline, pregătiţi să riposteze:

— Staţi... opriţi-vă... gagiul a spus adevărul! se auzi un glas de femeie bătrână.

Beligeranţii se întoarseră miraţi spre fundul grotei. O momâie cocârjată şi scheletică, atât de împovărată de ani încât părea cu neputinţă să-i ghiceşti vârsta, se ridică cu greu de pe salteaua ei de paie. Se apropie, târşindu-şi picioarele, de lumina focului.

— De ce te-ai sculat, Regină Guzrati, eşti prea obosită şi prea...

— Când vorbesc eu, tu să taci, Tamärä, îl fulgeră bătrână înălţându-şi mâniată toiagul spre bulibaşă. Nu spui decât prostii... şi tu, gagiule, apropie-te... Vino aici să te văd!

Floris ezită şi-şi lăsă de-o parte arma improvizată.

— Nu te teme, gagiule... nimeni nu se va atinge de tine...

Floris se supuse, impresionat de ochii negri pătrunzători ai femeii cu chip brăzdat de vreme şi de suferinţă. Era atât de bătrână încât nimeni din şatră nu-i mai ştia exact anii.

— Apleacă-te, gagiule, eşti aşa de înalt...

Floris se lăsă în genunchi. Ţiganca întinse o mână tremurândă spre talismanul care lucea la gâtul tânărului. Apucându-l cu degetele ei încovoiate, îl trase spre ea şi îşi lipi buzele de el:

— Da.. da... e talismanul meu... de mult de tot... acum atâta amar de vreme...

Îl privi o clipă ţintă pe Floris, îi cuprinse mâinile într-ale ei şi le întoarse cu palmele în sus, rostind cuvinte fără şir, ca şi cum ar fi gândit cu glas tare:

— Am spus eu... am spus tot... le-am prezis.. da, da... *As yag khamgäri khös*, drumul e lung, ca şi viaţa... totul se regăseşte... întotdeauna... ah! *ţarskaia krovi... ţarksaia krovi*!...

Ţiganii încremeniră:

— Tăceţi. Regina Guzrati îi proorocesc... Regina o să ne spună totul... Pe Sfântul Ioan Gură-de-Aur, înseamnă că el este „Trimisul”!...

Şatra îngenunche în jurul lui Floris.

Ruşinaţi, bărbaţii îşi băgară pumnalele în teacă.

— Da, gagiule... ai putea fi predestinat să devii un măreţ rege al ţiganilor, căci eşti fiul lui... fiul celui mai puternic şi singurul dintre împăraţii recunoscuţi de noi, ţiganii... pretutindeni va fi recunoscut drept fiul tatălui său... da... da... pretutindeni.

Bătrâna Regină Guzrati îl mângâie pe Floris cu mâna ei noduroasă.

Floris tresări la atingerea degetelor ei fragile ca nişte vreascuri prea subţiri şi prea uscate.

— Ascultă-mă, gagiule şi voi, fraţii mei de sânge, ascultaţi-mă, căci îmi simt sfârşitul aproape şi niciodată n-am să vă mai vorbesc. Ridică-ţi fruntea, Vajda Tamärä, te-ai arătat înţelept când l-ai salvat pe străinul ăsta... Cândva, de mult, şatra noastră se îndrepta spre Soare-Apune... mama şi tatăl lui ne-au adăpostit cu multă bunătate pe noi, cei de-a pururi prigoniţi şi urâţi de toată suflarea, au încercat chiar să-l vindece pe bărbatul meu, bătrânul rege Yäkh, numai că aşa ceva era mai presus de puterile lor... firul vieţii lui ajunsese la capăt. Ca să le mulţumesc, le-am ghicit în palmă. Am proorocit atunci venirea ta pe lume, gagiule, şi multe altele... Părăsind în zori acele locuri, am lăsat acest talisman pentru nobila contesă şi ţi-a fost scris ţie, fiul ei, să-l găseşti. Soarta a potrivit bine totul... *ţarskaia krovi... ţarskaia krovi*... da, tu eşti „cel predestinat”, dar ai să vrei tu oare să rămâi aici?... ea te-aşteaptă... acolo departe... Încă nu ştii că este SINGURA... nu va mai exista decât ea... tot restul va fi monedă calpă... dar drumul este lung... foarte lung... şi va curge sânge... da, mult sânge... Asta e, am zis.

Regina Guzrati îşi propti bărbia în piept şi amuţi. Floris era adânc tulburat de povestea şi de profeţia ei. Aşadar, ea îi văzuse pe Maximilienne şi pe Ţar pe vremea când dragostea lor de-abia înflorea. Emoţionat, întoarse capul spre Adrien şi văzu că ochii fratelui său se umpluseră de lacrimi. Feodor şi Li Kang îşi suflau cu zgomot nasul, ca să nu bage de seamă ţiganii că şi lor li se umeziseră ochii. Preotul Zoloti îi binecuvântă pentru orice eventualitate pe ţiganii adunaţi ciopor.

Grégoire îl trase de mânecă pe Feodor:

— Ei, care mai e situaţia? A dres busuiocul?

— Da, Bătrână Prudenţă, boiernaşul nostru este

„trimisul”!

— Oh, la, la, iar dăm de belea!

Georges-Albert sări pe umărul lui Floris şi începu să-i mursice vârful urechii.

— Aoleo, iartă-ne, gagiule, noi ţiganii, avem firea iute şi...

Adus de vântul stepei, de afară răzbi ecoul unor împuşcături depărtate

— Îţi mulţumim, nobile Vajda, dar precum auzi şi domnia ta, îi tăie vorba bulibaşei Adrien, trebuie să plecăm degrabă. Poţi să ne dai niscaiva hrană şi să ne arăţi pe unde s-o luăm înspre Perm?

— Aoleo, ai, ai, ai, păcat de tine, gagiule, te credeam nai deştept; păi dacă o apucaţi spre apus, nu dau nici o ceapă degerată pe voi. Or să vă prindă după nici douăzeci de verste. Nu vedeţi cum arătaţi? Ia priviţi-vă!

Floris şi Adrien se uitară unul la altul.

Într-adevăr, ţestele lor rase chilug miroseau a puşcărie de la o poştă. Şi totuşi Floris ardea de nerăbdare să pornească în goana calului spre Petersburg ca să-i dea în vileag şi să-i pedepsească pe vinovaţi, pe Voronţov şi pe Iulia Mengden să-şi scuipe dispreţuitor în obraz sora... ţarină trădătoare... Inima tânărului era plină de silă şi de ură...

Afară mijeau zorile şi în interiorul grotei pătrunse o geană vineţie de lumină. Femeile şi copiii începeau să se trezească şi se foiau chicotind. Una dădea să sugă unui prunc nou-născut, alta mulgea o capră, cele mai tinere îşi pieptănau părul negru, bogat, împletindu-l în nenumărate cosiţe, se găteau cu salbe şi îşi înnodau pe frunte baticuri de toate culorile. Floris luă de-abia atunci seama la frumuseţea strălucitoare a Zingarei,

care le călăuzise paşii până la şatră împreună cu Isdör. Ţigăncii îi jucau ochii în cap când îl privea Floris. Tânărul îi surâse şi se reîntoarse spre Tamärä.

— Vajda, tu, care eşti atât de înţelept, încotro ne sfătuieşti să pornim?

— Ca mai toţi fraţii noştri, tribul nostru se îndreaptă spre marele Baikal, într-un pelerinaj pe care îl facem o dată la cincizeci de ani. Vino cu noi, trimisule, şi toţi cei din neamul kälos te vor recunoaşte drept rege al lor. Alături de noi vă veţi afla în deplină siguranţă. Soldaţii gagiilor vă vor căuta o vreme pe drumul spre Soare-Apune, bănuind cu temei că într-acolo vă duceţi, cum de altfel şi vă pregăteaţi să o faceţi. Dobitocii vor pierde astfel câteva zile. Apoi vor trimite iscoade călări în toate direcţiile, numai că, între timp, noi vom fi departe şi nimănui dintre ei nu le va da prin minte că nişte ocnaşi evadaţi fug... înspre ocnă. La capătul pelerinajului vă veţi întoarce odată cu noi spre apus... şi îţi vei împlini cumplita răzbunare pe care o citesc în ochii tăi, gagiule.

— Vorbele tale, Vajda, sunt înţelepte, dar soldaţii s-ar putea totuşi să dea de urma noastră şi să vă pedepsească pentru că ne veţi fi ascuns, spuse Adrien.

— Ha, ha, asta s-o crezi tu, gagiule! Nimeni nu va veni să vă caute în şatra ţiganilor, e doar lucru ştiut că noi nu-i primim printre noi pe străini... aşa e legea noastră.

— Şi-atunci... ai să faci o excepţie ca să ne salvezi nouă viaţa?

— Nu, gagiule, nu... am să vă ADOPT! declară solemn bulibaşa, privindu-şi înveselit cele şase odrasle.

„Iată cum un bastard ca mine se trezeşte cu un tată original, picat din cer”, îşi spuse, Floris.

Pus rapid la curent cu situaţia, Grégoire încercă să-i atragă atenţia lui Adrien:

— Vai, domnule duce, spuse el ceremonios, domniile voastre faceţi cum credeţi, eu unul însă nu mă las pentru nimic în lume adoptat de zdrenţărosul ăsta, de coate-goale ăsta, am şi eu mândria mea!...

— Taci, zâmbeşte şi priveşte-ţi cu bucurie noul părinte, mârâi printre dinţi Adrien, târându-şi fidelul servitor înspre locul sacrificiului.

— Haide, bătrâne, ia exemplu de la popă! mormăi Feodor înghiontindu-l afectuos.

Într-adevăr, Zoloti se îmbrăţişa entuziasmat cu noii săi fraţi.

Li Kang se trăgea de moţul negru ce i se iţea ca o măturică din vârful capului, întrebându-se circumspect dacă zeul Huang, cel cu picioare de rinocer, ar fi îngăduit ca un fiu al Cerului să aibă un asemenea părinte.

Ceremonia se desfăşură rapid. Tamärä făcu o mică incizie în antebraţul său şi în cel al fugarilor, apoi îşi amestecă sângele cu al lor şi cu toţii îşi legară minuscula rană cu feşe albe. Isdör făcu trei semne cabalistice cu pumnalul pe pieptul celor şapte. În sfârşit, Floris, Adrien şi tovarăşii lor îşi lepădară zdrenţele şi se îmbrăcară cu straie viu colorate. Ţestele rase şi le acoperiră cu turbane de care atârnau cercei de aur.

Zingara se apropie de Floris.

— Pari un adevărat Kälo... cum te cheamă, frate gagiu?

Tânărul se aplecă să-i şoptească la ureche numele lui. În treacăt genele lui lungi mângâiară obrazul ţigăncii. Floris zâmbi. După acea cumplită noapte de la

Moscova, era pentru prima oară când o făcea din tot sufletul. Se simţea liber şi gata să ia viaţa de la capăt, chiar dacă nu era decât un biet proscris, hăituit de bună seamă de poterele asmuţite pe urmele lui. Zingara îl luă de mână şi îl trase spre una din căruţele în care ţiganii îşi zvârleau baloturile şi se urcau din mers.

Scârbit peste poate, Grégoire îşi găsi un loc pe cinste, alături de Georges-Albert şi de popa Zoloti, între o cuşcă cu găini şi un purcel.

Feodor şi Li Kang înşfăcară hăţurile. Adrien încălecă pe unul din caii fără şa şi fără scări, aduşi de Isdör.

— Iute, frăţioare, iute, strigă el, întinzându-i mezinului său o biciuşcă.

Cât ai clipi, Floris o apucă de mijloc pe Zingara şi, ridicând-o ca pe un fulg, simţi cum ţiganca îl împungea provocator cu sânii.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, îi spuse el, înainte de a o aşeza în căruţă, căci tu ai fost cea dintâi care mi-a văzut talismanul.

Sub privirea ochilor lui verzi strălucitori, fata se tulbură şi înfăşurându-se graţios în şalul ei pestriţ, murmură tainic:

— Te-aş fi recunoscut oricum, frumosule... Florică...

Capitolul XXVI

— Ya... yka... yek, yek, îşi îndemna Tamärä caii de la căruţă, privind într-una în urmă.

— Tss... die, hai... ia, dădeau pinteni bidiviilor lor Floris şi Adrien, galopând împreună cu Isdör în fruntea

convoiului.

O ţineau într-o goană de zile şi nopţi, oprindu-se doar atât cât să se odihnească, să hrănească şi să adape caii, potcovindu-i la nevoie pe cei cărora de-atâta drum li se tociseră fiarele şi şchiopătau. Fiece nou răsărit de soare îi depărta încă mai mult de turma ocnaşilor şi de eventualii lor urmăritori. Femeile şi copiii se supuneau fără crâcnire acelui marş forţat, vădind incredibila rezistenţă fizică şi sufletul generos al käloşilor, întăriţi, prin selecţiei naturală, chiar din ceasul naşterii.

De la noii lor prieteni, Floris şi Adrien învăţau să se ferească de populaţia eteroclită a localnicilor ori a triburilor nomade care, aidoma ţiganilor, băteau în lung şi-i lat Siberia.

— Vezi, Florică, fiule, ăia sunt Buriaţii cu ochi migdalaţi, spunea Tamärä, făcând semn şatrei să se ascundă în hăţişul des al pomilor sălbatici ori al scaieţilor mai înalţi de un stat de om călare.

— Cei de acolo, Tătarii Kacean, pot fi de o cruzime fără seamăn, mai bine să ne ferim din calea lor.

Uneori întâlneau şi oameni cumsecade. Blânzii Samoezi cu care făceau troc de alimente, sau neguţătorii turco-musulmani ce colindau orăşelele de-abia întemeiate unde ruşii îşi ridicau căsuţe de lemn vopsite vesel în toate culorile. Ţinându-se după Isdör şi Zingara, Floris şi Adrien îşi perfecţionau tehnica în şparlirea găinilor din coteţ ori în furtul de cai, a căror înfăţişare învăţaseră să o schimbe de nu-i mai recunoşteau nici ei înşişi.

— Domnule duce... ah, nu, domnule duce!... se lamenta Grégoire profund indignat de acele coţcării.

De cum se suiau în căruţe şi porneau la drum, nu făcea decât să se văicărească şi să geamă din rărunchi

la fiece hop.

— Ce să zic, bine ne-a mai păcălit domnul conte, auzi colo, voiaj calm şi organizat, halal să-i fie, suntem serviţi cu vârf şi îndesat!

— Ascultă, moşule, îşi ieşi într-o zi din pepeni Zoloti, ce tot îndrugi acolo? Ba spui domnule conte şi domnule cavaler, ba-i dai zor cu domnule duce, hotărăşte-te odată! Te-ai ramolit într-atâta că nu mai ştii ce vorbeşti? Şi nu te mai văicări într-una ca o babă, ne-ai împuiat urechile!

Grégoire se îmbăţoşă demn şi, împingând purcelul care crescuse şi începuse să ocupe cam prea mult loc, replică pe un ton superior:

— Află, neştiutorule prieten, că stăpânii mei au dreptul la toate aceste titluri, la care aş mai putea să-l adaug chiar şi pe acela de monsenior; că este dreptul meu să le spun cum îmi place; că este o onoare şi un privilegiu pentru mine şi că nu un flecar de popă de trei lulele o să mă înveţe pe mine bunele maniere!

Zoloti pufni în râs, mângâindu-şi barba stufoasă:

— Păcătuieşti prin înfumurare, fiule, păcătuieşti, vanitatea e pedepsită de bunul nostru Dumnezeu...

— Ei, da, stai! De vreme ce-am priceput ce mi-ai spus înseamnă că mi-ai vorbit pe franţuzeşte! se bătu Grégoire cu palma peste frunte, uluit să constate că „popa” se exprimase pe limba lui.

Georges-Albert îşi descoperi dinţii într-un rânjet şi îi făcu pe şest cu ochiul lui Grégoire, cu aerul că de-acum înainte trebuiau să nu-l scape din ochi pe acest Zoloti care ştia cam prea multe, îşi băga nasul peste tot şi avea să le ofere cu siguranţă încă multe alte surprize.

— De-acum intrăm în Asia, şopti Feodor în clipa când

părăseau oraşul Ekaterinburg.

Floris nu resimţea pic de emoţie. Prea greu îl trăgea înapoi trecutul. „Nu încape îndoială, gândi Adrien, fratele meu se simte mult mai în largul lui aici decât la curtea imperială. Oare ce demon îl împinge să declanşeze de fiece dată dezastrul? Va putea el uita vreodată toate prin câte a trecut?”

Fugarii urcau pe firul râului Tobol, îndreptându-se spre Tobolsk. Reîncepuse să plouă cu picuri mărunţi şi reci. Căruţele se împotmoleau. La tot pasul Floris şi Adrien descălecau ca să despotmolească roţile. Caii osteniseră. Patinau pe pământul lunecos.

Feodor îi încuraja bătându-i uşor cu mâna peste grumazele fumegânde:

— *Na levo... na pravo*[35]... curaj iepuraşii mei... haideţi vulturaşilor! răcnea el în ucraineană, şuierând din biciuşca pe deasupra spinărilor lor arcuite de efort, pe cărei sudoarea curgea râuri-râuri.

Apele râului se umflau văzând cu ochii, dar nu era nici o primejdie de inundaţie din pricina vitezei curentului şi a malurilor foarte înalte.

— Ai nevoie de ajutor, Zingara? strigă Floris trăgând de zăbală ca să se întoarcă din drum şi să vadă dacă restul convoiului îi urma. Frumoasa ţigancă îi zâmbi scuturându-şi pletele lungi ce fluturau în vânt pe sub tricornul peticit, şterpelit cine ştie de pe unde în peregrinările ei. În picioare pe capră, Li Kang se zgribulea sub pătura zdrenţuită şi îngreunată de apă care îi acopere umerii.

— Floare de Mai, răsuflarea caldă a inorogului ne-ar prinde bine tuturor, strigă el, arătând înspre o cabană

---

[35] La stânga... la dreapta.

veche şi dărăpănată, ridicată probabil în primăvară de niscaiva vânători.

— Frăţioare, spuse Floris, apropiindu-se de Adrien poate n-ar fi rău să ne oprim aici şi să aprindem un foc.

Între timp începuse să plouă cu găleata. Din cer se revărsau adevărate cascade de apă. Muraţi până la piele şi frânţi de oboseală şi oamenii şi animalele aveau nevoi de câteva ceasuri de răgaz. Adrien făcu semn că auzi şi porni în galop spre Tamärä şi Isdör, aflaţi în frunte convoiului. Copitele calului ridicau la fiece pas trâmbe de noroi, stropindu-l din cap până în picioare. Nici nu-si mai dădea seama dacă apa venea de sus sau de jos.

— Nu prea este înţelept, dar cred că ai dreptate, gagiule, se învoi bulibaşa, şatra mea trebuie să se odihnească. Au ostenit cu toţii.

Se înghesuiră în căbănuţă. Cu îndemânarea lui drăcească, Li Kang izbuti să aprindă focul, deşi vreascurile erau ude leoarcă, spre admiraţia ţigăncilor de toate vârstele.

— Ei, nu-i mare lucru, explică el modest, ar arde încă şi mai bine cu „oscioarele de dragon” dăruite uneori de bunul zeu Chen-Nong, în paza căruia vom rămâne la noapte.

Vorbele lui se pierdură în gălăgia generală. Toţi îşi scuturau zdrenţele, se aşezau împrejurul focului, în speranţa vană că se vor usca.

Floris se întinse de-a dreptul pe pământ şi adormi cât ai clipi. Îl trezi, în miez de noapte, foamea. Tocmai se pregătea să-l zgâlţâie pe Adrien, ca să-l trezească şi pe el, cum făcea în copilărie, când i se păru că aude un zgomot în spatele cabanei. Încremeni, cu urechile ciulite. De jur-împrejur, şatra dormea dusă, zdrobită de

oboseala călătoriei şi de frigul îndurat. Câţiva cărbuni licăreau încă sub cenuşa focului. Floris îşi înşfacă pumnalul, se ridică încetişor, îl apucă de ceafă pe Georges-Albert şi-l băgă în sân şi se strecură afară cu paşi de lup.

„Ce manie pe băiatul ăsta să mă trezească întotdeauna când mi-e somnul mai dulce”, bombăni în sinea lui maimuţoiul. Ploaia se oprise şi doar din crengile golaşe ale gorunilor mai cădeau picuri răzleţi. Floris ocoli cu precauţie cabana. Urme de paşi coborau spre râu.

— Ei, ce părere ai, Georges-Albert?

Maimuţoiul se frecă la ochi şi privi bănuitor în toate părţile. Îi făcu semn lui Floris să intre în cabană şi să-l trezească pe Adrien. Dar tocmai răsărea luna şi Floris nu luă seama la sfatul prietenului său. Întinzându-şi braţele în lături, respiră cu nesaţ boarea călduţă ce se înălţa din iarba udă. Necruţătoarea iarnă siberiana le oferea un ultim răgaz înainte de a se năpusti asupra lor, aprigă, glacială. De n-ar fi fost covorul de frunze veştede, Floris ar fi putut jura că venea primăvara. Fu smuls din visare de trosnetul unei crengi. Tresări şi se lipi cu spatele de un trunchi de copac, pregătit să riposteze unui eventual atac, neprevăzut.

„Iar dăm de bucluc” îşi spuse Georges-Albert, scărpinându-se nervos în vârful capului.

Floris privi spre albia râului care în locul acela cotea, despletindu-se în mai multe braţe. Pipăindu-şi pumnalul, ţâşni ca din puşcă spre un boschet dincolo de care i se păruse că aude un clipocit suspect.

— Stai pe loc sau te împuşc!

Floris încremeni, năucit. Cu apa până la coapse, Zingara, goală puşcă, îşi ţinea cu o mână pletele

ridicate şi ca cealaltă îndrepta spre el ţeava unui pistol. Floris izbucni în râs:

— Te scalzi întotdeauna la ora asta? N-am ştiut că scăldatul o mai plăcut când ţii degetul pe un trăgaci. Cât trăieşte omul învaţă!

— Te-am auzit apropiindu-te şi m-am temut să nu fie vreun soldat ori vreo fiară. Oricum, nu te apropia.

Fără să o asculte, Floris făcu un pas spre ea, ca să admire mai de aproape linia desăvârşită a trupului. Zingara vru să se repeadă spre hainele ei, agăţate de crengile boschetului.

— Ah, nu, frumoaso, aşteaptă-mă şi pe mine, zâmbi Floris dezbrăcându-se într-o clipită.

— Pleacă sau de nu, să ştii că trag.

— Încearcă, frumoaso! Oricum pulberea e aşa de udă că poţi să azvârli jucăria aia, nu mai face doi bani! adăugă el, plonjând în undele râului.

Georges-Albert oftă resemnat şi se căţără într-un pom ca să-şi vadă de somn, ca tot omul cu scaun la cap, care nu stă să facă baie în miez de noapte şi încă în prag de iarnă. „Brr, se zgribuli maimuţoiul, mă ia cu frig numai când îi privesc. Sper să nu mă trimită pe mine să caut pistolul în adâncul râului, unde l-a azvârlit zăpăcita asta care ia de bune gogoşile stăpânului meu. Aah, ce viaţă,” căscă de-i trosni fălcile Georges-Albert, adormind supărat.

Apa era îngheţată de-ţi tăia răsuflarea. Din câteva braseuri energice, Floris se apropie de Zingara. Acoperindu-şi sânii cu braţele, fata se refugie spre mijlocul albiei, unde apa era mai adâncă. Tulburat, Floris murmură:

— Zingara, frumoasa mea, sălbatica mea, nu trebui să te temi de mine.

Tânărul înota spre ea. Zingara îi vedea umerii laţi despicând apa. Dându-se speriată înapoi, se trezi că nu mai atinge nisipul cu picioarele. Cât ai clipi, Floris fu lângă ea şi o cuprinse în braţe. Fata se zbătu, zgâriind şi muşcându-l, izbindu-l cu capul în piept. Floris îi prinse amândouă mâinile şi i le răsuci la spate. Zingara dădu capul pe spate. Atâta aştepta Floris. O sărută pătimaş simţind-o cum se lasă moale, fără să se mai zbată ori să se împotrivească. Ridicând-o ca pe un fulg, Floris se îndreptă spre mal. Ţiganca îl luă de gât, ascunzându-şi obrazul la pieptul lui. Floris simţi pe piele câteva picături fierbinţi. Apucând-o de bărbie şi obligând-o să întoarcă faţa spre el, Floris văzu că Zingara plângea cu lacrimi grele.

„Sunt un monstru” îşi spuse el, venindu-şi în fire.

— Iartă-mă, frumoasa mea, şopti el îngenunchind şi lăsând-o binişor pe pământ. Nu te supăra că te-am sărutat. Nu te teme, am plecat, şopti el şi, uitând că era gol puşcă, îi luă mâna şi i-o sărută respectuos.

— Eşti demnă de o prinţesă, Zingara...

Ţiganca îşi trase încetişor mâna şi ridică braţul să-l mângâie.

— Florică, dragostea mea, nu pleca...

Zorile îi găsiră cuibăriţi unul într-altul, înfăşuraţi în zdrenţele lor care le ţineau mai mult de frig decât de cald. Floris se desprinse încetişor din îmbrăţişarea Zingarei. Fata dormea dusă. Vrând s-o învelească mai bine cu şalul ei, tânărul tresări văzând preţioasa brăţară de aur torsadat ce lucea pe mâna fetei în lumina vânătă a dimineţii. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, atinse cu degete tremurânde medalionul prins de brăţară cu un delicat lănţuc.

— Poţi să-l deschizi, Florică, şopti Zingara care-l

pândea cu privirea printre genele-i lungi întredeschise. Acum înţelegi de ce ţi-am spus că te cunoşteam de multă vreme?

Floris se uită cu emoţie la propria-i miniatură şi mai cu seamă la aceea a Baptistinei, pe spatele căreia o mână nesigură de copil, scrisese cu litere strâmbe: „Pentru Floris al meu”.

— Zingara, pentru numele lui Dumnezeu, cred că visez. De unde ai brăţara asta?

— Mi-a dat-o fetiţa din medalion, răspunse ţiganca, ruşinându-se să-i mărturisească tot adevărul.

— Bine, dar... unde şi cum ai văzut-o? Scumpa de ea, e sănătoasă?

— Da şi părea foarte veselă. Când am întâlnit-o era cu o prietenă de-a ei.

— Pun prinsoare că era cu Jeanne-Antoinette! Iartă-mă, aşa e, tu nu le cunoşti... Zingara, frumoasa mea, nici nu ştii ce bucurie mi-ai făcut. Ce coincidenţă extraordinară să-ţi iasă în cale Baptistine...

— Poţi să-mi spui şi mie cine e fetiţa? îndrăzni să-l întrebe sfios ţigăncuşa.

— Baptistine? Oh! E diavoliţa mea, surioara mea... adică, vreau să spun că am fost crescuţi împreună, se corectă el.

O iubea încă mai mult pe Zingara şi ar fi vrut să mai stea cu ea şi să o descoase despre Baptistine, să afle dacă era tot aşa de frumoasă, dacă se înălţase, dacă... numai că de sus, din copacul lui, Georges-Albert îl fluieră energic, semn că se apropia o primejdie. Maimuţoiul era un străjer mai destoinic decât zeul Chen-Nong. Floris se caţără cât ai clipi lângă prietenul lui şi, punându-şi palma streaşină la frunte ca să-şi apere ochii de scânteierea răsăritului de soare, îşi roti

privirea peste întinsul stepei acoperite de aburul răsuflat de pământul ce părea să se lepede de toată ploaia înghiţită.

— Ce este, Georges-Albert, ce s-a întâmplat?... Aha... mda... văd... hmm, bizar, bizar...

Înspre Tiumen şi Tobolsk, o linie neagră şi ameninţătoare ascundea orizontul...

* * *

— Priviţi, aceasta este stepa Barabra, fiii mei. Aici Siberia îţi spune: „Ia seama, tătucule, de intrat ai intrat, dar să vedem dac-ai să mai şi ieşi!”

Vajda Tamärä îşi coborî braţul întins spre câmpia nemărginită. Floris şi Adrien se priviră. Hotărârea lor era luată.

— Bunule bulibaşa, lasă-ne să plecăm. Nu vrem să primejduim şatra ta, spuse Adrien.

— Duceţi-vă spre Tobolsk sau Tara, să căutaţi de-ale gurii şi să vă adăpostiţi când o da frigul. Noi o s-o apucăm spre „pământurile negre” ca să fugim din calea primejdiei, de se va adeveri că suntem ameninţaţi, adăugă Floris.

— Domol, fiule, domol. Un kälo nu-şi ia înapoi cuvântul dat. Rămâneţi cu noi, aşa cum ne-am înţeles, iar tu, Florică, al să fii regele nostru...

Feodor se sui pe coviltirul unei căruţe:

— Boiernaşule, s-ar zice că sunt la vreo douăzeci de verste în urma noastră, cam prin dreptul oraşului Ob.

— Şi norul creşte ca hydra cu douăsprezece capete, susură melodios Li Kang, care se căţărase, agil ca o pisică, în spinarea ucraineanului.

— Ah, la, la, bombăni Grégoire, înţelegând că îi păştea o nouă belea. Ce păcatele mele ne mai

aşteaptă?

Zoloti îşi înălţă braţele spre cer:

— Neştiute sunt căile Domnului şi poate că în noaptea aceasta, în nemărginita lui milostivenie, a întins asupră-ne braţul lui ocrotitor.

Deodată Georges-Albert scoase un ţipăt ascuţit. Îl muşcase purcelul. Ţigăncile şi plozii lor murmurau rugăciuni numai de ei ştiute. Adrien sări şi el pe coviltirul unei căruţe:

— Vajda, ce văd eu cam seamănă a armată! strigă el mirat, neîndrăznind să-şi ducă până la capăt gândul: oricât, de importanţi ar fi fost ei, totuşi să trimiţi după şase bieţi fugari o armată de 50.000 de oşteni era cam mult...

— Ascultă, gagiule, ca să aflăm despre ce e vorba ar trebui să vedem mai de aproape. S-ar putea să se fi revărsat Irtâşul sau Tuiul şi să fugă lumea din calea apelor, sau poate că migrează nişte animale sălbatice şi atunci chiar că e mai cuminte să nu ne afle în calea lor.

Ca pentru a întări vorbele bulibaşei, o ceată de mistreţi ţâşni dintr-un tufiş, trecu ca un fulger prin faţa lor şi se pierdu într-un lăstăriş de salcâmi, în timp ce pe deasupra şatrei trecea în fâlfâit grăbit de aripi un stol de vulturi de stepă. Floris îi urmări cu privirea cum se îndreptau glonţ spre gurile Amurului.

— Păsările fac bine ce fac! strigă Feodor. După ele, fraţilor!

Vajda Tamärä plesni din bici şi căruţele pătrunseră în stepa blestemată de unde nu putea ieşi decât după o mie de verste. Uriaşa distanţă era relativ lesne de parcurs, în cel mult douăsprezece zile, cu condiţia să călătoreşti în caleşti uşoare, trase de câte patru trăpaşi

odihniţi. Şatra nu dispunea însă decât de nişte căruţe hodorogite şi de cai storşi de puteri.

Cât fu ziua de lungă, pe lângă ei trecură în goană căprioare şi cerbi, antilope saiga şi marali, alungaţi parcă din urmă de o neînţeleasă primejdie. La căderea nopţii începu să ningă. Feodor îl luă deoparte pe Adrien şi îi spuse în mare taină:

— Boierule, am dat de dracu'. Am aflat că ţiganii n-au tălpici de sanie cu care să înlocuiască roţile. Dac-o ţine tot aşa cu ninsoarea, curând va trebui să ne oprim...

În zilele următoare fugarii se adânciră şi mai mult în nemărginirea stepei. Albeaţa zăpezii sporea monotonia, peisajului, ascunzând privirii arbuştii, tufişurile, smârcurile şi iarba atât de înaltă şi de frumoasă pe timp de vară. Ca şi tovarăşii săi de drum, Floris se înfofolise într-o pătură veche şi găurită. Se căznea să-şi ţină ochii deschişi sub acele de gheaţă pe care vântul i le zvârlea în obraz. La orizont, linia neagră dispăruse.

— Dac-o fi fost cumva o armată, se vede treaba că a coborât spre miază-zi spre Omsk, să se adăpostească de vremea asta rea, îşi dădu Adrien cu părerea.

— Ah, domnişorule, să ne rugăm bunului Dumnezeu să nu fi fost altceva, mult mai rău! şopti neliniştit Feodor aţintindu-şi privirea spre înaltul cerului şi amuşinând literalmente aerul. Încălecase pe un cal şi galopa când înaintea convoiului, când se întorcea înapoi, din ce în ce mai speriat. Parcurseseră de-acum mai bine de două sute de verste. Deodată ninsoarea se opri ca prin farmec şi vremea se însenină. Atmosfera era limpede, cristalină, de o puritate totală, aproape ireală.

— Perfect! exclamă Floris. O să putem avansa mai lesne. Tânărul avea strania senzaţie că natura încremenise ca suspendată în timp şi spaţiu. Adrien îi strigă ceva dar nu-i înţelese vorbele. Întoarse capul spre el şi se îngrozi. Adrien era livid. Brusc îşi dădu seama că se întâmpla ceva cu caii care nu mai puteau înainta. Unul dintre ei căzu în genunchi, clătinând ca beat din cap nechezând abia auzit.

„Suntem otrăviţi!” fu cel dintâi gând al lui Floris aiurit să vadă că şi calul lui Adrien se prăbuşea în acelaşi mod inexplicabil. Vru să se repeadă să-şi ajute fratele dar îşi simţi mişcările îngreunate şi încetinite de ceva mai presus de înţelegerea lui. O privi pe Zingara. Fata zâmbea ca o statuie. În înaltul cerului corbii zig-zagau şi se prăbuşeau ca fulgeraţi, cu aripile ţepene. Pe lângă ei trecu în trombă o herghelie de cai sălbatici. Galopul lor disperat se frânse în plin elan. Animalele se căzneau să mai dea din copitele care nu le mai ascultau şi alunecau pe o parte fără să mai aibă putere să necheze măcar.

— Feodor… Feo… dor… ce… se… petre… ce? urlă Floris, abia auzindu-şi glasul

— Nenorocire, blestem pe capul nostru, boiernaşule! tună Feodor, înălţând cu greu braţul spre cer. Ne-a prins… *MERZLOTA*…

Floris şi Adrien simţeau cum frigul le cuprinde inima şi pricepură că aveau să piară, dimpreună cu tovarăşii lor de drum, zidiţi într-o temniţă de gheaţă…

Capitolul XXVII

— Daţi zor... frecaţi mai cu sârg, blegilor!

— Păi şi-au venit în fire.

— Aşa? Dă-te la o parte, mototolule, să-ţi arăt eu cum se face treaba!

Floris auzi un geamăt prelung, de animal. Îi trebui o bucată de vreme ca să-şi dea seama că acel sunet neomenesc provenea din propriul lui gâtlej. Îşi simţea capul strâns într-o menghină, ace fierbinţi i se înfigeau în urechi, în orbite, în obraji. Îl dureau cumplit picioarele şi braţele. Fiece bucăţică din trup părea pusă pe jăratec, îşi dădea prea bine seama că murise şi totuşi în jurul lui era o hărmălaie de nedescris. Să fi fost glasul dracilor? Se afla pe tărâmul lui Scaraoţki? Deodată, din zumzetul de voci se desprinse un glas autoritar, venit de pa altă lume.

— Iute, dă-mi ulciorul cu vodcă!

Floris simţi că i se deschideau buzele cu forţa şi că i se turna în gâtlej ceva fierbinte. Înghiţi, se înecă, scuipă şi întredeschise pleoapele. Dar ochii lui nu distingeau decât nişte umbre informe care se agitau şi alergau de colo până colo. Una singură rămânea aplecată deasupra lui.

— Aha, aha, îşi vine în fire, ticălosul!

— Slavă Cerului... încep să mişte şi ceilalţi...

— Află, băiatule, că ai scăpat ca prin minune. Dacă nu vă găsea avangarda mea, încă două-trei minute şi... crrac, s-ar fi zis cu voi. *Merzlota*[36] cade o dată la zece ani şi de obicei nu iartă, decât dacă eşti foarte bine

---

[36] Fenomen aflat la originea multor uluitoare procese de eroziune care au modificat solul siberian datorită îngheţării lui bruşte până la o adâncime de peste 200 de metri.

echipat împotriva ei. La căderea ei pământul îngheaţă până la o adâncime de cincizeci de picioare, pricepi? Ptiu, mi-a stat inima când mi te-au adus îngheţat tun!

În altfel de situaţie, Floris ar fi zâmbit, dar acum era prea năucit să o facă. Tot ce înţelegea era că i se vorbea lui. Se sculă cu greu în capul oaselor şi se pomeni că cineva îl bătea afectuos pe umăr, cu o palmă grea cât să doboare trei elefanţi. Lovitura neaşteptată îl trezi de-a binelea. Clipind din ochi văzu ca prin ceaţă că fratele şi prietenii lui se ridicau de jos unul după altul, gemând şi tuşind.

— A... Adrien... murmură el, epuizat de a fi încercat să rostească numele fratelui său, obişnuit cum era ca întotdeauna şi înainte de orice să se asigure că acesta era teafăr şi nevătămat.

— Te simţi... bine, Floris? întrebă la rândul său Adrien, cu îngrijorare paternă.

— Îhî...

— Aha, tâlharilor, aţi rămas la fel de nedespărţiţi, tună „vocea”.

Puzderie de bărbaţi încotoşmănaţi în mantale de dimie, dublată cu blană de astrahan, se învârteau în jurul fugarilor. La comanda unuia dintre ei, înalt şi lat în umeri, aduceau în fugă căldări cu cenuşă fierbinte, blănuri, samovare cu ceai clocotit, coşuri cu de-ale gurii. Cu toţii purtau la şold săbii scurte, cu vârful uşor curbat. De sub căciulile de blană, înfundate până peste urechi, li se vedeau sprâncenele stufoase şi mustăţile răsucite ţanţoş.

Floris murmură neîncrezător:

— Visez sau ăştia sunt cazaci?

Privind în sus îşi dădu seama că se aflau adăpostiţi într-un cort încăpător, din piei de ren, ceea ce explica

temperatura agreabilă a locului.

— Ia să vedem... mă recunoşti? tună iarăşi „vocea”.

Prin perdeaua de ceaţă ce-i întuneca încă privirile, Floris se căzni să distingă trăsăturile bărbatului impunător, înveşmântat într-o haină lungă din blană de zibelină, care se aplecase spre el, zâmbindu-i, pe jumătate afectuos, pe jumătate fioros. Sub sprâncenele ţepoase, ochii de un albastru pătrunzător luminau cu strălucire blândă un chip marcat de trecerea anilor, mulţi la număr, fără îndoială, în ciuda sprintenelii cazacului.

Floris începu să se bâlbâie. „Nu, nu era cu putinţă, doar ştia că cel din faţa lui murise...” Amintiri din copilărie i se amestecau fulgerător în minte şi fără voia lui, murmură întocmai ca odinioară:

— Da... naşule... eşti Hatmanul Saratov şi mi-ai salvat din nou viaţa...

— Ah, finule... finuţul meu drag, vino să te strâng la piept... Doamne, mare e mila Ta şi necunoscute sunt căile Tale... Eu te-am recunoscut din prima clipă, cu toate cicatricele de pe obraz şi cu ţeasta ta rasă chilug, când mi te-au adus pe braţe, ca pe un mort... Ptiu, ce spaimă am mai tras! Ah, Doamne, ţii minte ce ţi-am spus cândva, că Ucraina nu uită niciodată...

Floris se înăbuşea, strivit de îmbrăţişarea colosului. Tânărul pricepea prea bine că hatmanul, viu şi nevătămat, îl scăpase de la o moarte sigură ca să-l omoare acum, stupid, sufocându-l din prea multă dragoste! Din fericire în aceeaşi clipă, se auzi un soi de răget care îl salvă de la o asfixie sigură.

„Al... Al... Al... Alia verdi... Alia verdi... fraţii mei. Iuhu!... frăţiorii mei!”

Feodor deschisese şi el în sfârşit ochii şi, pricepând

unde se afla, azvârlise cât colo muntele de blănuri clădit peste trupul lui îngheţat. Fără să-i pese de extremităţile înnegrite şi pe jumătate degerate, plângea de bucurie în braţele a patru cazaci, nepoţii unor veri de-ai lui. În Ucraina ca şi în Bretagna, toată lumea se cunoştea ori se înrudea, într-un fel sau altul.

— Feodor Tartakovski, eşti un adevărat cazac, ţi-ai împlinit cu credinţă jurământul şi misiunea. În toţi aceşti ani ai vegheat cum se cuvine asupra finului meu. Apropie-te să te binecuvântez! îl strigă cu glasul lui de bariton Saratov.

Feodor roşi, emoţionat. Prin cuvintele hatmanului sufletul lui nobil primi cea mai frumoasă răsplată posibilă.

Li Kang se trezea şi el din letargie. Scărpinându-se în vârful capului avu o mare decepţie la constatarea că moţişorul, vestigiu al celebrei sale codiţe, nu rezistase merzlotei şi căzuse o dată cu pojghiţa de gheaţă de pe ţeasta lui. Fericit că scăpase totuşi cu viaţă, şi fără nici o altă pierdere, îi mulţumi în gând lui Budha „pentru ai fi trimis pe aripile unui leu cu patru cozi pe providenţialii prieteni al lui Lamă Ascuţită.”

Georges-Albert îşi întindea lăbuţele, strănutând de zor. Se alesese cu un guturai straşnic. Un ulcior cu vodcă trecea pe lângă boticul lui. Profitând de ocazie îl înşfăcă din zbor şi-l dădu peste cap cu deliciu... savurând medicamentul cel mai sigur şi mai bun din lume.

Grégoire se ridică în şezut şi gemu, frecându-şi pleoapele înroşite de ger:

— Al... of, nu mai pot... domnişorii mei... Slavă cerului, trăiesc!

— *Resurrexi ct adhuc tecum sum, alleluia*!,

psalmodie Zoloti, adăugând mirat: Explică-mi şi mie, bătrâne, ce se petrece aici? Văd că voi şi salvatorii noştri păreţi cunoştinţe vechi?

Grégoire se încruntă, din ce în ce mai agasat de mania lui Zoloti de a vorbi pe latineşte şi se hotărî să-i dea o mică lecţie.

— Nu am avut onoarea să aud ce şi-au spus înălţimile lor, dar află domnule aşa-zis popă, că Seniorii mei l-au recunoscut, ca şi mine de altfel, pe Excelenţa Sa, Hatmanul Saratov, care l-a ţinut în braţe la botez pe stăpânul meu cel tânăr, în prezenţa Majestăţii Sale Imperiale Ţarul. De altfel am asistat şi eu la ceremonie, alături de Feodor şi Li Kang, încheie Grégoire cu o expresie de falsă modestie, privindu-l de sus, ca să vadă, ce impresie îi face. Mintea bătrânului francez nu degerase şi trebuie spus că iarna petrecută la Petersburg îi rafinase considerabil modul de exprimare. Imitându-l pe marchiz, ajunsese să vorbească precum un adevărat om de lume, ceea ce pe Zoloti părea să-l lase cu desăvârşire rece. Înciudat, Grégoire continuă:

— Chiar înălţimea Sa Hatmanul ne-a salvat la toţi vieţile, în urmă cu mai bine de zece ani, când a trebuit să fugim din Rusia, urmăriţi de răzbunătoarea ură a unor ticăloşi.

— Mi se pare mie sau v-aţi cam specializat în chestia asta? îl luă peste picior Zoloti.

— Vorbeşti ca să n-adormi, replică ofensat Grégoire. Mai bine ascultă ce spun Excelenţele Lor, ca să-mi traduci şi mie cuvintele pe care nu le înţeleg, adăugă nonşalant Grégoire.

— Dar unde se află ceilalţi prieteni al noştri, tocmai îl întreba neliniştit Floris pe Hatman, în timp ce acesta îngenunchea în faţa unei tăvi uriaşe de argint pe care

trona o căprioară friptă, decupa cu dexteritate o pulpă şi i-o întindea zâmbind.

— Käloşii sunt afară de orice primejdie, finuţule, şi se află în cortul de alături. Au scăpat toţi cu viaţă, în afară de o bătrână trecută de suta de ani. Mi se pare destul de rezonabil din partea ei, avea tocmai vârsta potrivită ca s-o tulească pe lumea ailaltă, hohoti Hatmanul, muşcând din carnea fragedă. Haide, dă-i drumul, mănâncă pe săturate. Până nu trece merzlota nu putem oricum pleca de aici.

Floris se îndreptă cu paşi nesiguri spre intrarea cortului, închisă cu un şnur gros, şi ridică unul din colţurile pânzei cerate. Un cazac se repezi cu intenţia de a-l împiedica să iasă. Hatmanul îl opri cu un gest autoritar. FINUL lui putea să facă orice îi poftea inima. Saratov nu avusese parte de copii şi privindu-l pe Floris, îi râdea sufletul.

— Ha, ha, fatalitate... fatalitate... murmură el... eh, ţarule, ţarule, vezi că se adeveresc vorbele mele?... fiul tău trebuia apărat... De-acum înainte o să-l apere Saratov.

Cu respiraţia tăiată de gerul năprasnic de afară, Floris fu cât pe ce să leşine din nou. Ameţit, se agăţă de pânza cortului şi privi în jur. Stepa dispăruse. Se aflau în centrul unei tabere de mii de corturi căzăceşti, cel al Hatmanului fiind mai înalt decât toate celelalte. De undeva din apropiere se auzeau rugăciunile ţiganilor care o vegheau pe regina lor, Guzrati, pregătindu-se să o înmormânteze. Tânărul se gândi o clipă cu emoţie şi recunoştinţă la ciudata bătrână. Vorbele ei stranii îi reveniră brusc în memorie... Oftă şi liniştit să o ştie pe Zingara în siguranţă, se reîntoarse lângă prietenii săi şi lângă Saratov. Acesta îşi desfăcu

brâul cu paftale de argint şi îşi trase sub el picioarele încălţate cu cizme groase îmblănite.

— Ştiţi voi, prieteni, că ne aflăm pe urmele voastre de trei luni încheiate?

— Care va să zică armata ta am zărit-o la orizont şi de cazacii tăi fugim ca nebunii de atâtea zile, crezând că sunt soldaţii împărătesei şi al cancelarului Voronţov, duşmanul nostru! exclamă Adrien.

Hatmanul dădu pe gât o duşcă zdravănă de vodcă şi îl privi cu atenţie pe tânărul cu obraz emaciat sub barba blondă, cârlionţată.

— Cum aşa? Povesteşte-mi, băiete, îl îndemnă Saratov în timp ce rupea cu degetele o nouă halcă de carne şi i-o întindea interlocutorului său.

Adrien îl puse rapid la curent cu toate câte li se întâmplaseră de când călcaseră din nou pe pământul Rusiei: misiunea Regelui lor, conjuraţia, încoronarea. Cu obişnuita lui discreţie, nu pomeni o vorbă despre sentimentele născute între Floris şi Elisabeta, dar Hatmanul era un om cu multă experienţă de viaţă, obişnuit să ghicească din ochi ceea ce nu era spus urechilor. Adrien îşi încheie istorisirea explicând trădarea lui Voronţov, a ticăloasei Mengden şi, poate, a Elisabetei.

— Ah! femeile, femeile... mârâi Saratov, ne aduc numai belele. Cum de i-a putut trece aşa ceva prin minte regelui vostru? Şi mai cutezi să spui că este un mare rege?... brrr... cum să aduci o femeie la cârma unui imperiu? Femeile nu-s în stare să-şi conducă propriile familii, nu-i aşa, oameni buni?

— Aşa, aşa, prea-iubite hatman, răspunseră cazacii în cor.

— În staniţele[37] noastre e iadul pe pământ tocmai din pricina muierilor astea plângăcioase care îi storc în aşa hal de puteri pe bărbaţi şi îi înnebunesc de cap, încât bieţii de ei de-abia aşteaptă să plece cu mine în câte-o misiune militară pe Don, ori încoace, în Siberia. Mai scapă şi ei niţel de pisălogeală... se mai hodinesc, nu-i aşa, oameni buni?

— Aşa, aşa, prea-iubite hatman, repetară automat oştenii.

Saratov se reîntoarse satisfăcut spre Floris, îl bătu pe umăr, dădu încă o duşcă de vodcă pe gât şi deodată încruntă fioros din sprâncene:

— Ia, stai, finuţule, ia stai, dar pentru ce tu şi fratele tău n-aţi tras o fugă până în Ucraina, să mă căutaţi? V-aş fi scutit de toate necazurile astea, prostuţilor.

— Am vrut s-o facem, naşule, dar ni s-a spus că ai murit.

— Cine eu?

— Da, doi cazaci bătrâni din Petersburg i-au povestit lui Feodor cum că ai fi murit, ca şi scumpul nostru Prinţ Romodanovski, de urma căruia a fost cu neputinţă să măi dăm.

— Ah, da, bietul Romo ne-a părăsit, e adevărat, a murit deportat...

— Cum? strigară într-un glas Adrien şi Floris.

— Cum aţi auzit... am aflat prea târziu ca să-l mai pot salva. Fosta împărătească, nemernica de Ecaterina şi concubinul ei, Menşikov, puah, au făcut ce-au făcut şi s-au descotorosit de el pentru că nu se învoise să se lepede de moştenirea spirituală a lui Petru cel Mare. Ei, Doamne şi uite aşa, bietul Romo îşi doarme somnul de

[37] Sate militare în Ucraina.

veci pe malul Baikalului... I-am ridicat acolo un mormânt... Dar eu, iată-mă, n-am nici pe dracul! Da, ia stai... pe Sfântul Gheorghe, ai dreptate, finuţule, bătrân ramolit ce sunt! Păi sigur, eu însumi am lansat zvonul morţii mele. Mă săturasem până peste cap de toate urzelile ultimilor aşa-zişi ţari şi ţarine. Fiecare pretindea să-i folosească pe cazacii mei pe post de poliţie personală! Puah! Noi suntem slobozi şi ne place să-i slujim pe ţari numai când şi dacă socotim noi că o merită, aşa cum am făcut cu tatăl tău, finule!

Floris tresări. Pentru prima oară cineva îi vorbea atât de direct despre rudenia lui Petru cel Mare.

— Ah, straşnice bătălii am mai purtat cu el pe timpuri!

Visător Hatmanul rămase o clipă cu ochii în gol.

Floris şi Adrien îi respectară reveria.

— Baku... Baku... murmura el melancolic sub mustaţa lui cenuşie... venirea ta pe lume, fiule... ah! neasemuit de bună şi nobilă era contesa, măicuţa ta... În viaţa mea nu mi-a fost dat să cunosc o altă asemenea femeie... pentru una ca ea mai că le-aş ierta pe toate celelalte... S-a prăpădit, nu-i aşa?

Floris şi Adrien se priviră uluiţi. De unde putuse afla hatmanul?

— Nu vă miraţi, am visat-o într-o noapte, e mult de atunci... zăcând pe năsălie.

Bătrânul urs scutură din cap, hotărât să alunge amintirile triste şi schimbă vorba.

— Am aflat de înscăunarea Elisabetei de-abia la începutul verii. Cum ţi-am spus, finuţule, o femeie la cârma statului nu poate aduce nimic bun, chiar de e fiica unui prieten. Flerul meu de bătrân vulpoi mă îndemna să ies din ascunzătoare. Am hotărât să

reînviu, ca Lazăr din morţi, şi să mă îndrept încetişor, încetişor spre Sanct-Petersburg, pregătit să jur credinţă noii ţarine. Mi-am adunat oamenii şi armata mea de 50.000 de cazaci s-a pus în mişcare. Vezi tu, finuţule, voiam să-i fac impresie noii ţarine, voiam să-i arăt că Ucraina nu este o provincie ci o ŢARĂ şi că Saratov este un adevărat rege. În drumul nostru am început să aflăm zvonuri ciudate. Ni s-a vorbit despre un ţarevici cu ochii verzi, bucăţică ruptă din marele Ţar Petru. La început n-am dat prea mare crezare, doar ştii şi tu, fiule, cum sunt ruşii: guralivi, gata oricând să înflorească lucrurile... vreau să spun că nu sunt ca noi, ucrainenii. E adevărat că şi tu eşti rus... brr, dar eşti un Romanov, ceea ce este cu totul altceva, încercă să o dreagă Saratov, dar să lăsăm asta, pe scurt, tocmai trecusem de Moscova şi ne aflam la Kostroma, pe malul Volgăi de Sus, când una din iscoadele mele trimise la Petersburg s-a întors în goana mare, mai-mai să-şi omoare calul, să ne vestească, abia trăgându-şi sufletul, că un nobil de seamă, mare Duce al oraşului, căruia poporul îi spunea „ţareviciul”, se făcuse nevăzut, împreună cu fratele lui. Unul avea pletele ca pana corbului, celălalt ca spicul grâului. Pe la colţuri prostimea şoptea că ducele ar fi fost fiul lui Petru cel Mare. Un alt cazac de-al meu mi-a povestit că prin Novgorod văzuse trecând convoiul ocnaşilor deportaţi în Siberia şi că unul din cei în lanţuri, brunet şi cu ochii verzi, era mai înalt cu un cap decât toţi ceilalţi. Omul meu, care luptase sub comanda marelui Ţar, mi-a jurat că nu putea fi vorba decât despre fiul lui Petru cel Mare. „În vinele tânărului curge *ţaskaia krovi*”, zicea el. Din descrierea lui am înţeles că nu putea fi vorba decât despre tine, finuţule. Mi-am schimbat pe loc planurile şi

am hotărât să-mi duc oamenii la manevre în tabăra bătrânului meu prieten, atamanul Siberiei. În felul ăsta nu pierdeam nimic călcând pe urmele convoiului de ocnaşi, chiar dacă toate s-ar fi dovedit a fi scorneli. Când v-am ajuns din urmă, la Perm, tocmai evadaserăţi. Imbecilul de Feldjaeger îşi trimitea soldaţii în toate direcţiile să vă caute. Am priceput că nu eraţi ocnaşi de rând, ci prizonieri politici „primejdioşi”, şi asta mi-a plăcut. Numai că intraserăţi în pământ. Singura pistă posibilă rămânea aceea a „limbilor roşii”. Feldjaegerul nu le-a dat nici o atenţie, convins că aceştia n-ar fi primit în şatra lor nişte străini. Mie unul ţiganii îmi sunt însă simpatici şi un al şaselea simţ mi-a şoptit să mă iau după ei. N-a fost simplu. Pe unde treceau, nu lăsau nici o urmă, ceea ce mi-a întărit bănuiala că aveau ceva de ascuns. Am trimis aşadar cercetaşi în căutarea voastră, în vreme ce armata mea se desfăşura în trăgători ca să cerceteze fiece colţişor al stepei. Şi aşa s-a nimerit ca unul din pâlcurile de cercetaşi să dea peste voi. Fiind bine îmbrăcaţi şi îndopaţi cu vodcă, pe care o turnasem din belşug şi peste ovăzul cailor, n-au suferit urmările merzlotei pe când voi... De cum v-au găsit au montat în graba mare un cort. În vreme ce unul dintre ei pornea în triplu galop să-mi dea de ştire... restul îl ştiţi. Ha, ha, la ocnă nu ţi-ai pierdut decât părul, finuţule. Acum vă aflaţi sub protecţia mea şi, am planuri mari, conchise Saratov.

— Hatmane, merzlota se înmoaie, strigă de afară un cazac.

— Prea bine... Aï, Aï, ridicăm tabăra, pe cai, tună Hatmanul, ridicându-se în picioare. Ce zici, finuţule, crezi că al să te poţi ţine în şa?

— Pe Sfântul Gheorghe îl străpung pe loc pe cel ce ar

spune că nu pot, răspunse vesel Floris îmbrăcând şuba şi îndesându-şi pe cap o căciulă de blană cu urechi, pe care i le întindea respectuos un soldat.

— Ne întoarcem în Ucraina, Hatmane? întrebă Adrien căruia îi plăcea întotdeauna să ştie încotro se îndreaptă.

— Nu, prietene, ne continuăm drumul până la Sankt-Baikal, unde ne aşteaptă Hatmanul Siberiei. Pentru bătălia cea mare o să fie nevoie de 100.000 de oameni şi... după victorie, o să pot muri fericit...

Adrien nu îndrăzni să insiste, bănuind că bătrânul Hatman urma să se lupte cu tătarii ori cu mongolii. Cu toată firea lui prudentă, pentru o dată Adrien se bucură de perspectiva participării la o mare bătălie, ferm decis să nu-şi slăbească fratele din ochi şi să nu-i îngăduie să-şi asume, cum îi era obiceiul, prea multe riscuri. După bătălie aveau să se reîntoarcă în Ucraina, de unde avea să le fie mult mai simplu să pornească spre Franţa. Încântat de aceste perspective, Adrien încălecă dintr-un salt.

Un ceas mai târziu, în stepa Barabra nu se mai auzea decât şuieratul vântului. Masa compactă a cazacilor se afunda în inima Siberiei, luând cu ei fugarii şi „limbile roşii”. În ultima clipă, un regretabil incident fusese la un pas de a da totul peste cap. Tamärä refuza ospitalitatea cazacilor dacă aceştia nu se lăsau adoptaţi de el. Cu mult tact şi diplomaţie, Floris şi Adrien îl convinseseră totuşi că o familie de 50.000 de suflete era cam greu de întreţinut şi că era mai înţelept să-l înfieze numai pe Hatman. Numai că acesta, în ciuda vederilor sale largi, nici nu se gândea să devină fiul unui „limbă roşie”. Se lăsase de-abia cu greu înduplecat de Floris, căruia, era limpede, nu se îndura

să-i spună „nu”. Aşa că acum Floris îşi simţea sufletul împăcat. Dincolo de recunoştinţa reală datorată ţiganilor, în balanţa insistenţelor sale atârnase şi gândul de a o putea păstra pe Zingara în preajma lui.

Imensul convoi era atât de perfect organizat încât nimeni nu apuca să sufere de frig. De fiecare dată când se ridica tabăra, o avangardă de cinci sute de călăreţi pleca înaintea grosului trupei ca să instaleze corturile pentru noaptea următoare, să aprindă focurile şi să frigă la proţap vânatul ucis de grupul cazacilor vânători. Floris şi Adrien grozav s-ar mai fi alăturat acestora din urmă, numai că Hatmanul nu le îngăduia să se depărteze un metru de el, ca şi cum s-ar fi temut încă pentru soarta lor...

Georges-Albert era confortabil instalat, alături de Grégoire şi Zoloti într-o sanie, unde cei doi se certau cât e ziua de lungă, în vreme ce Feodor şi Li Kang îşi urmau stăpânii, călare. Codiţa chinezului creştea la loc, ca şi părul celorlalţi fugari. Cicatricea de pe obrazul lui Floris începea să atenueze, ca şi setea lui de răzbunare. Fericit, nu se mai gândea la nimic.

Ieşiră cu bine din stepa Barabra care nu izbutise să le vină de hac. La Tomsk, Hatmanul cumpără nutreţ pentru cele încă două mii de verste câte rămâneau de parcurs până la ţinta călătoriei lor. Zilele, Floris călărea cot la cot cu Hatmanul, iar nopţile şi le petrecea cu Zingara, care îi oferea dogoarea trupului ei cu piele catifelată şi mată. După ceasuri întregi de dragoste, Floris adormea pe pieptul tinerei femei. Printr-o adevărată minune, alături de corturile unde era adăpostită şatra, găseau în fiece seară şi un cort gol. Adrien, care reperase manevra fratelui său, bănuia că minunea se datora unui ordin expres al Hatmanului.

Iarna părea să nu se mai sfârşească. În acea imensitate albă şi tăcută, Floris pierdea noţiunea timpului. I se părea că veneau de nicăieri şi se îndreptau către nicăieri. Într-o zi cazacii îşi instalară tabăra pe malul Angarei, singurul fluviu născut din apele Baikalului. Peste noapte Floris auzi un trosnet grozav şi speriat, se repezi afară să vadă ce se întâmplă. Pojghiţa groasă de gheaţă a Angarei crăpase în zeci de locuri. Cazacii îşi dădeau ghionţi, fericiţi:

— Gata, tătucule, s-a zis cu iarna, încă niţel şi dă firul ierbii!

„Dumnezeule, a trecut aproape un an”, gândi îngrozit Adrien.

Iarna siberiana îi amorţise îndeajuns. Intrau în primele zile ale lui aprilie, iar ei părăsiseră Petersburgul în iulie. Tânărul privea fascinat vârtejul de apă pe care pluteau imense sloiuri de gheaţă. Dezgheţul avea ceva grandios. În amonte, se înălţa o colină stâncoasă şi abruptă. În vârful ei, Hatmanul scruta zările, în direcţia Baikalului. Bătrânul cazac ardea de nerăbdare să ajungă la tabăra prietenului său, atamanul. Înălţă braţul să-şi apere ochii de primele raze ale soarelui şi ceva sclipi pe mâna lui. În aceeaşi clipă, un strigăt de spaimă se înălţă din piepturile cazacilor. Dintr-un cuib aşezat între două stânci se ridicase în zbor o pereche de vulturi mongoli, temuţi pentru ferocitatea şi forţa lor. Hatmanul întoarse capul şi pricepu dintr-o ochire primejdia care îl pândea. Se afla singur, neînarmat, şi prezenţa lui tulburase tihna păsărilor care acum îşi apărau ouăle din cuibar. Femela deschise prima atacul, luând mai întâi înălţime, coborî în picaj vertiginos spre Saratov care abia avu vreme să se arunce la pământ,

acoperindu-şi capul cu braţele. Zburătoarea îşi înfipse ghearele ascuţite ca nişte pumnale în spinarea bătrânului cazac, în timp ce masculul se învârtea în cercuri tot mai strânse pe deasupra lui, ca să-l momească.

— Ţin-te bine, Hatmane, sosim! strigă Adrien.

Floris îi făcu semn şi amândoi încercară să apuce de aripi, pe la spate, uriaşa răpitoare. Masculul, văzându-şi perechea atacată, coborî şi el în picaj direct asupra lui Floris, doborându-l din picioare. Adrien izbuti să înţepe cu lancea femela. Aceasta dădu drumul hatmanului şi se năpusti asupra noului atacant. Hatmanul rămase prăbuşit cu faţa în jos. Oamenii lui se repeziră să-i ridice trupul, convinşi că se prăpădise.

Saratov îşi reveni însă imediat şi privi, la început cu oarecare spaimă, apoi cu neascunsă satisfacţie, spre cei doi tineri angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu vulturii. Cazacii şovăiau să le sară în apărare, paralizaţi de o sfântă teamă. Acei bărbaţi neînfricaţi nu îndrăzneau acum să se mişte, cu gândul la străvechea legendă ucraineană potrivit căreia „în ziua când vulturii se vor scoborî din nouri pe pământ, va fi sfârşitul lumii”. Până şi Feodor nu se încumeta să înfrunte superstiţia.

— Ce aştepţi, Lamă Ascuţită, hai să le dăm o mână de ajutor stăpânilor, îi şopti Li Kang.

Scuturându-se din încremenire, Feodor îl imită pe chinez şi îşi aţinti pistolul spre fioroasele păsări.

Hatmanul scoase un urlet:

— Nu, să nu care cumva să-i răniţi pe băieţi!

Pipăindu-şi spinarea şiroind de sânge, Saratov adăugă, ca pentru sine: Mai aşteptaţi o clipă până le vin singuri de hac, se descurcă ei, n-am grijă şi după

aşa o ispravă, oamenii mei or să-i venereze ca pe nişte dumnezei.

— Curaj Legendar are dreptate. Mă duc să-l doftoricesc, spuse Li Kang scoţând din buzunar pomada lui miraculoasă. De cum o întinse peste rănile Hatmanului, sângele se opri.

Floris simţea în faţă duhoarea de hoit din gâtlejul vulturiţei. Pasărea îi sfâşia pieptul cu ghearele şi îşi ţintea primejdios ciocul spre ochii de smarald al tânărului. Izbuti să-l ciupească de arcadă. De durere Floris scăpă din mână lancea, care se rostogoli în prăpastie. Feodor se târî pe burtă până la el şi îi întinse un pumnal. Presimţind o nouă primejdie, femela bătu din aripi şi se ridică o clipă în aer, gata să se arunce asupra inamicului ei.

Adrien se lupta şi el cu masculul. Ţinând strâns lancea, izbuti să-l înţepe în gât. Sângele negru şi gros ţâşni, împroşcându-l în ochi. Rapacea pasăre scoase un ţipăt ascuţit, fâlfâi din aripile-i imense şi se abătu cu toată greutatea asupra lui Adrien, lovindu-l cu ciocul în frunte. Lăsându-se brusc pe spate, tânărul înfipse adânc lancea în burta golaşă, rostogolindu-se cu agilitate într-o parte, ca să nu fie murdărit de maţele dezgustătorului rege al înălţimilor. Mulţumit, Adrien se întoarse spre fratele lui tocmai când, înnebunită de moartea perechii sale, femela se azvârlea cu forţe înzecite asupra lui Floris, plesnindu-l cu aripile ei ucigaşe. De astă dată ciocul ei atinse gâtul tânărului. Era evident că pasărea încerca să-l ciugulească de carotidă. Strivit de masa adversarei lui, Floris izbuti să o împingă în sus cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi înfigea pumnalul în piept, până la plăsele. Răpitoarea se rostogoli în jos pe stânci, cu aripile larg desfăcute în

lături. Răsuflând uşuraţi, cei doi fraţi coborâră de pe colină. Hatmanul se repezi la ei şi îi strânse îndelung la piept, mânjindu-se cu sângele ce şiroia din belşug din rănile lor, din fericire superficiale. În jurul lor, cazacii răcneau în delir:

— Aï... Aï... Aï... Alla Verdi!

Zingara îşi şterse ochii de lacrimi.

Grégoire căzu în genunchi şi începu să se roage.

Zoloti murmură:

— E-te-te, sunt de cremene flăcăii ăştia!

Georges-Albert scoase capul de sub cort mormăind înciudat:

— M-am săturat de cazacii ăştia gălăgioşi, nu poate dormi omul în pace de larma lor.

Hatmanul făcu un gest. Floris tresări. Pe unul din degetele de la mâna stângă, Hatmanul purta un smarald imens, pe care nu i-l mai văzuse până atunci. În luciul pietrei preţioase se afla gravată o formulă prea bine cunoscută lui: „*Bâti po semu*”, deviza sfântă a ţarilor. Hatmanul interceptă privirea lui Floris şi îi întinse mâna. Tânărul se înclină adânc şi i-o sărută cu respect. O picătură de sânge de pe fruntea lui căzu pe inel. Omagiul lui Floris era adresat în egală măsură bătrânului cazac şi amintirii celui care îl onorase într-atât cu prietenia sa pe Hatmanul Saratov, încât să-i ofere în dar acel giuvaer nepreţuit, simbol al unei puteri absolute.

— Da, finul meu, spuse Hatmanul cu glas de stentor, acest inel mi-a fost înmânat de tatăl tău, Ţarul tuturor Rusiilor, Petru cel Mare. Ştia prea bine că mă voi folosi de el cum se cuvine şi că în mâna mea se va afla în bună păstrare. Ia-l. Este al tău. Ţi se cuvine de drept!

Floris îl căută din ochi pe Adrien. Emoţionat, acesta

îşi petrecu braţul pe după grumazul lui, în semn de afectuoasă protecţie.

— Totdeauna împreună, îi murmură el la ureche.

Oh, da, Adrien simţea nevoia să-şi apere mezinul de noile primejdii care păreau că încep să-i dea târcoale.

Floris îngenunche spre a primi din mâna Hatmanului acea ultimă amintire rămasă de la legendarul lui părinte.

Vocea Hatmanului îl încremeni:

— Cazaci, să ne răsculăm întru apărarea fiului lui Petru cel Mare. Iată-l pe ADEVĂRATUL VOSTRU ŢAR! Să-l aclamăm cu toţii!

Cazacii îşi zvârliră căciulile spre cer, cu chiote de entuziasm.

Smaraldul însângerat scânteia malefic...

Capitolul XXVIII

Vântul Munţilor Altai împingea spre sud mica ambarcaţiune, una din acele corăbioare lunguieţe şi înguste, folosite de pescarii de pe lacul Baikal. Briza umfla pânza groasă. Vâslitul viguros al celor şase bărbaţi aşezaţi la rame, sporea lunecarea pe ape. Nimeni nu scotea o vorbă. Întunericul nopţii era de nepătruns, dar ţipete de pescăruşi vesteau apropiata auroră.

Unul din vâslaşi suspină adânc, înecându-şi în piept un hohot de plâns:

— Ah, fatalitate... fatalitate...

— Regreţi? Atunci hai să facem cale întoarsă.

— Nu, frăţioare, nu... mergem înainte.

Lopeţile izbeau ritmic undele încărcate, încă, de sloiuri de gheaţă ce treceau cu un fâşâit uşor pe lângă flancurile ambarcaţiunii. Clipocitul lugubru adâncea durerea din inima lui Floris. Şi totuşi, cu douăsprezece ceasuri în urmă, trăise o sărbătoare princiară la Irkuţk. Siberienii veniseră de la zeci de verste distanţă să asiste la acel spectacol. Sute de clopote răsunau vesel. Floris îşi conducea calul în pas de paradă, urmat de cinci sute de cazaci în veşminte strălucitoare. Unii dintre ei purtau mândru steaguri şi flamuri împodobite cu ciocuri din fir de aur şi argint. Adrien călărea în dreapta fratelui său.

— Rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi acest modest omagiu al oraşului care îi deschide porţile recunoscându-l drept unic şi legitim suveran al ei.

Guvernatorul, însoţit de notabilităţile locale, păşi înaintea ulucilor înalte de lemn ale incintei de apărare a celor opt sute de case din Irkuţk. Cu o plecăciune adâncă, îi întinse lui Floris însemnele oraşului. Floris le primi cu emoţie. Stema reprezenta „un câmp argintiu şi o panteră, alergând prin iarbă, cu o zibelină în dinţi”. Tânărul păli. I se părea că micuţa zibelină semăna cu sora lui... Elisabeta, Ţarina blestemată pe care o iubise atât de mult, ca acum să o urască din răsputeri. Simţământul amorţit de lunile de iarnă şi de dragostea pătimaşă a Zingarei îl cuprindea cu nouă şi îndoită intensitate. Prin faţa ochilor îi trecu fulgerător propria imagine, în fruntea trupelor care încercuiau Palatul de Iarnă, ca în urmă cu un an, numai că de astă dată la picioarele lui se târa, gemând şi implorând iertare, cu glas tremurat, însăşi Elisabeta. Floris îşi încleşta pumnii. Toată lumea începuse să-i spună „Majestate”.

Zarurile fuseseră aruncate. Începea marea răzmeriţă siberiană.

Floris îl privi pe Adrien încercând să ghicească ce se petrecea în sufletul acestuia. Chipul fratelui său rămânea însă impenetrabil. Floris oftă.

Înălţă stema cu braţele întinse şi strigă:

— Siberieni, jur înaintea lui Dumnezeu şi a Sfintei Rusii să acţionez întotdeauna spre binele vostru şi să rămân demn de încrederea voastră.

— Apără-l, Doamne, pe Ţarul nostru, strigară mii de glasuri.

— De o parte şi de cealaltă a drumului, localnicii se înghesuiau în faţa izbelor lor, ca să-l zărească pe noul împărat. Pe aceste meleaguri îndepărtate, populate în cea mai mare parte cu surghiuniţi, orice insurecţie era binevenită. Oamenii de-abia aşteptau să îmbrăţişeze cauza unui mântuitor aureolat, de-acum, cu fapte de legendă.

— Oh, priveşte-l ce chipeş e!

— Sigur ăst'să fie Ţarul nost'?

— Pe toţi dracii, da, Zinaida, e tătucu nost!

— Binecuvântează, tătucă!

— Ai să-i slobozi din ocnă pe deportaţi?

— Ai să ne laşi să ne întoarcem în Rusia?

— Ai să ne iubeşti, spune?

— Da... da, prieteni... vă iubesc... pe toţi.

Floris zâmbea, încuviinţa din cap, promitea, lăsa prostimea să-i sărute cizmele şi mâinile.

— Aşa o să fie tot drumul, până la Petersburg, şopti Floris. Ah, Adrien, iată, răzbunarea mea! O să fiu fără milă cu duşmanii noştri!

— Dacă ai cugetul în pace, atunci e bine, frate, îi răspunse calm Adrien, printre dinţi.

Floris se întoarse spre el, rănit în amorul propriu. Avea oroare ca Adrien să-i vorbească pe tonul acela. Dintr-odată îşi simţi sufletul plin de amărăciune. În depărtare, munţii înalţi îşi oglindeau piscurile veşnic înzăpezite în luciul Baikalului. Feodor şi Li Kang nu prididеau să dea la o parte femeile care, în entuziasmul lor, se repezeau dinaintea cailor, riscând să fie rănite. Conştienţi de triumful şi de soarta grandioasă a tânărului lor stăpân, Grégoire şi Georges-Albert îl potopeau cu onomatopee dispreţuitoare pe Zoloti.

Acum alaiul urca pe strada principală, croită larg, cu trotuarele podite cu lemn şi străjuită de case elegante şi de biserici cu cupole aurite, demne de Irkuţk, perla Siberiei.

Hatmanul Saratov şi atamanul îşi aşteptau „protejatul" în piaţa „Kremlinului", cum era pompos denumită vechea citadelă de lemn. Floris descălecă spre a le saluta pe cele două căpetenii cazace. Atamanul avea o superbă barbă roşie şi purta o căciulă din blană de miel, îndesată până peste sprâncene. Ridică autoritar braţul ca să facă linişte în piaţă.

— Popor al Siberiei, fratele meu Hatmanul şi cu mine pornim cu oamenii noştri spre Moscova spre a-l încorona pe ţarul nostru. Nici o armată din lume nu ne poate sta în cale nouă, cazacilor. O să cucerim Sanct-Petersburgul, o să-i facem pe soldaţii ţarinei să muşte din ţărână şi în toate bătăliile puterea şi dibăcia noastră ostăşească vor fi de neînvins. Cine vrea să ne urmeze spre a se acoperi de glorie sau spre a dobândi viaţă veşnică pe lumea cealaltă?

Sute de braţe se ridicară. Foşti ocnaşi, dezmoşteniţi al sorţii, ruşi şi buriaţi, cu toţii gândeau că dacă se

alăturau noului Ţar, le va pune norocul mâna în cap.

Floris pălea din ce în ce. Uniforma cu brandemburguri aurite începea să i se pară peste puteri de apăsătoare. O briză uşoară îi mângâia buclele negre, pe care şi le tot dădea peste cap, cu un gest maşinal, semn de intensă nervozitate. Adrien citea în ochii lui o adâncă frământare. Ar fi vrut să îl ajute, dar, nu, trebuia să-i lase mezinului libertatea de a-şi alege singur destinul.

După încheierea ceremoniei, Floris dădu pinteni calului său, pornind ca din puşcă înapoi spre tabăra de corturi de pe ţărmul Baikalului. Prietenii lui îl urmară, uşor nedumeriţi de acel galop nebun. Treceau pe lângă şiruri lungi de ţigani, scăpaţi ca prin minune din iarna siberiană. Cu toţii se îndreptau spre ţinta finală a pelerinajului lor. Mulţimea lor veselă şi colorată îi interpela pe călăreţi, cânta, forfotea pe drumurile preschimbate în râuri de noroi şi unde nu se mai zăreau decât din loc în loc mici petece recalcitrante de zăpadă. Floris îşi desfăcu la gât tunica. Respira greu şi o sudoare rece îi acoperise fruntea. Descălecă din goana calului în faţa cortului său, păzit de doi cazaci înarmaţi cu hangere. Fără o vorbă, intră şi se azvârli, aşa îmbrăcat cum era pe patul de campanie, cu faţa în jos. După un timp se întoarse pe spate şi începu să privească cu ochi ficşi tavanul, învârtindu-şi maşinal pe deget inelul cu smarald. Georges-Albert încercă zadarnic să-i atragă atenţia, în cele din urmă renunţă, spunându-şi: „Stăpânul meu e mai prost-dispus ca niciodată, ce s-o fi întâmplat?”. Ridică nedumerit din umeri şi plecă să facă giumbuşlucuri pe ţărmul Baikalului cu o focă mustăcioasă, nemaipomenit de jucăuşă.

Floris sări deodată în sus.

— Adrien, hai cu mine să facem o tură călare. Simt nevoia să iau aer.

Adrien zâmbi. Oare de la Irkuţk încoace, nu luase destul aer? Încălecară pe cai odihniţi şi trecură la pas prin faţa cortului Hatmanului unde acesta şi Atamanul cercetau cu mare atenţie o hartă. Amândoi îl salutară pe Floris cu acea plecăciune, jumătate ucraineană, jumătate orientală, tipică la cazaci.

— Întoarce-te degrabă, Ţarule, mâine în zori ridicăm tabăra, îi strigă Hatmanul, care hotărâse să acorde acest titlu finului său încă înainte de încoronare.

Tinerii galopau în lungul lacului pe undele căruia se legănau corăbii mici cu pânze. Pescarii îşi descărcau pe mal plasele pline de sturioni.

Floris dădu pinteni calului care făcu un salt pe plaja cu pietre lucioase. Adrien îl urmă, murmurând:

— Du-te, frăţioare, du-te, ah, dacă nu te-aş cunoaşte...

Ţiganii îşi instalaseră şatra mai în aval. Femeile îşi spălau rufele şi copiii. Vajda Tamärä i se închină la fel ca şi Hatmanul.

— Întoarce-te degrabă, Florică, noi şi toţi fraţii din celelalte triburi te vom urma spre Moscova, unde vei fi şi mai-marele gagiilor şi al nostru...

Floris dădu din cap fără să-şi încetinească galopul. Zingara îl privi depărtându-se spre un promontoriu. S-ar fi zis că acolo mâna omului croise un drum prin vegetaţia deasă şi ciudată ce mărgineşte *Sviataia More* – Marea Sfântă, cum numeau bătrânii siberieni Baikalul. O chemare irezistibilă părea să-l atragă pe Floris înspre vârful promontoriului. Ca să scurteze calea, o luă de-a dreptul prin apa puţin adâncă, cu

bancuri de nisip. Peşti de o nemaivăzută frumuseţe, cu aripioare albe ca ale fluturilor tropicali şi crevete pestriţe se fereau grăbit de copitele cailor care împroşcau stropi reci ca gheaţa. Adrien avea impresia unei naturi misterioase care se străduia să-şi apere secretele. Tinerii urcară din nou pe mal. Îşi legară caii de un arbust şi se îndreptară spre o capelă de lemn înălţată cu faţa spre răsărit. Floris împinse cu umărul uşa care cedă imediat. În interiorul capelei, chiar în mijloc, se afla o simplă dală funerară. Tinerii îngenuncheară şi râcâiră cu degetele muşchiul care cotropise mormântul.

— Dumnezeule, îmi spunea mie inima, şopti Floris citind inscripţia săpată în marmoră: „*Prinţul Romodanovski, jertfit onoarei şi libertăţii*”.

Floris şi Adrien rămaseră multă vreme cu capetele plecate, rugându-se pentru odihna sufletului prietenului lor, evocând imaginea bunului lor prieten, credincios până la moarte Ţarului Petru. Din câte primejdii şi capcane nu le salvase el viaţa… Aşadar, acel falnic şi curajos principe sfârşise prin a cădea victimă duşmanilor lor comuni. Parcă îi auzeau glasul grav, povăţuindu-i părinteşte:

— Respectul faţă de cuvântul dat este cea mai de preţ bogăţie pe lumea asta.

Tinerii se întoarseră în tabără la căderea nopţii. N-aveau nevoie să-şi vorbească. O simplă privire de-a lui Floris îi fusese îndeajuns lui Adrien pentru a înţelege că fratele şi sora nu aveau să se lupte pentru tronul Rusiei, jertfind viaţa a mii de nevinovaţi. De dimineaţă Floris jurase poporului că va acţiona întotdeauna spre binele lui. Avea să-şi ţină legământul. Fiul ţarului n-avea să verse sângele supuşilor săi.

Floris intră tiptil în cortul Hatmanului Saratov. Santinela îşi duse degetul la buze. Bătrânul cazac dormea dus, visând fericit la viitorul grandios al finului său. Floris îl privi îndelung, cu ochii înecaţi în lacrimi, refuzând să se gândească la durerea pe care avea să i-o pricinuiască, cu nădejdea că, mărinimos cum îl ştia, avea să înţeleagă. Tânărul îşi scoase smaraldul din deget şi îl petrecu pe inelarul Hatmanului. Sărută cu respect filial mâna zbârcită de ani şi părăsi cortul cu sufletul sfâşiat, fără să privească înapoi.

Întors în cortul lui, îşi ambală strictul necesar, şovăi o clipă, îşi pipăi sabia de la şold şi îşi strecură sub centură un pistol şi un stilet, apoi îl trezi pe Georges-Albert, în timp ce Adrien îi scula, din somn pe Feodor, Li Kang şi Grégoire. Câteva minute mai târziu, se furişau afară din tabără şi se îndreptau spre o barcă cu pânze trasă la mal şi ascunsă după nişte tufe, pe care o ochiseră ceva mai devreme.

În clipa când tocmai o împingeau în apă, o umbră ţâşni spre ei.

— Ah, pleci, Florică, am citit asta pe chipul tău, când ai trecut ca vântul pe lângă şatra mea, fără să te opreşti să-mi vorbeşti.

Floris scrută neliniştit întunericul, privind în urma ei.

Ţiganca scuipă, jignită.

— Ptiu, drept cine mă iei, frumosule Florică? N-am spus nimănui... ceilalţi oricum nu te-ar pricepe... eu însă, te iubesc, Florică şi tocmai de aceea simt ce se petrece în sufletul tău.

Floris o luă în braţe şi îi mângâie drăgăstos obrazul.

— Îţi mulţumesc, Zingara, prinţesa mea, m-ai salvat de la moarte, m-ai ajutat să nu-mi pierd minţile, n-am să te uit nicicând, adăugă el, sărutând-o scurt.

— Adio... Florică, dragostea mea, murmură fata şi apucând mâna tânărului i-o strânse pumn, o duse la buze, i-o muşcă adânc şi o rupse la fugă. Floris deschise degetele sângerânde. În palma lui strălucea ceva. Frumoasa ţigăncuşă îi restituise brăţara de aur cu miniatura Baptistinei, dar păstrase pentru ea portretul lui Floris...

— Haideţi, îmbarcarea! ordonă Adrien.

Domnul conte are dreptate, să ne grăbim, domnule duce, e primejdios să mai zăbovim, bodogăni Grégoire, care detesta despărţirile.

Credinciosul intendent se aburcă cu oarecare dificultate. Li Kang îl ajută apucându-l de şezut şi răsturnându-l în barcă. Ambarcaţiunea se clătină şi Grégoire fu cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul în apă. Noroc cu Feodor care îl prinse de haină cu braţul lui de fier. Georges-Albert se repezi şi el să-l apuce de turul pantalonilor şi amândoi căzură claie peste grămadă peste nişte parâme vechi de pe fundul mahunei. De-abia în clipa aceea bătrânul servitor se întrebă pentru ce motiv fugeau iarăşi pe furiş. Voi să le ceară lămuriri stăpânilor săi numai că, între timp Floris şi Adrien intraseră în apă până la brâu ca să despotmolească din nisip carena. O voce, prea bine cunoscută tuturor, şopti de pe mal:

— Hei, voi de colo, aşteptaţi-mă şi pe mine, nu plecaţi fără mine. Mi se pare mie, sau avem acelaşi drum?

— Asta mai lipsea! Sst, vorbeşte încet Zoloti, nu care cumva să te audă cineva. Fie, hai cu noi, spuse posomorât Adrien, întinzându-i mâna.

Preotul îşi ridică sutana până la subţiori. Şiroind de apă, Floris şi Adrien îl luară pe sus şi îl suiră în barcă,

apoi reîncepură să împingă cu umărul în flancurile ei.

Vâslele se cufundară fără zgomot în oglinda lacului. Ridicară pânzele. Ceaţa de primăvară îi ferea de eventuale priviri indiscrete. Pământul rămânea undeva în urmă.

Când primele raze ale soarelui luminară tabăra cazacilor, la orizont nu se mai zărea nici urmă de fugari. Trezindu-se din somn, bătrânul Hatman văzu de îndată smaraldul din deget şi închise ochii cu un geamăt îndurerat.

— Oh, finuţule, eşti sânge din sângele părintelui tău. Numai el ar fi fost în stare să renunţe la un tron pentru binele poporului său... Aaah, pui de Romanovi... *„ţarskaia krovi”*...

Câteva ceasuri mai târziu, cazacii şi ţiganii îşi reluau drumul spre Soare-Apune, îngânând o melopee tristă. Cazacii rămăseseră fără Ţar, käloşii, fără Rege...

— Ehei, Regină Guzrati, în înţelepciunea ta, ştiai că aşa va fi să fie, şopti Tamärä.

Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Zingara întoarse o ultimă dată capul spre Baikal.

— A plecat... a plecat să se reîntâlnească cu ea, cu URSITA lui... blestem pe capul meu... n-am ştiut să te păstrez lângă mine, gagiule...

* * *

Mahuna atinse ţărmul de răsărit al Baikalului. Floris îşi ridică vâsla şi o întinse lateral, ca să evite ciocnirea de o stâncă. Cei şase săriră pe mal şi traseră ambarcaţiunea pe mal, adăpostind-o într-un mic golf, în speranţa că pescarii aveau să şi-o poată regăsi, înainte ca vreo furtună neaşteptată să o facă ţăndări. Se aşezară la umbra unui boschet şi înghiţiră în grabă

cele câteva provizii pe care Feodor şi Li Kang avuseseră înţelepciunea să le ia cu ei.

Georges-Albert era însetat, Feodor îi arătă lacul. Georges-Albert se strâmbă, profund dezgustat. Cazacul voia să-l otrăvească, altfel nu i-ar fi putut da prin minte aşa ceva! Doar ştia că detestă apa.

— Şi acum, prieteni, spuse Adrien, după ce toată lumea sfârşi de mâncat, pornim înapoi spre Franţa!...

— Slavă Cerului, domnule conte, iată prima veste bună ce-mi mângâie auzul după nu mai ştiu câte luni, exclamă încântat Grégoire, împreunându-şi mâinile. Şi, dacă, nu sunt indiscret, aţi putea să-mi spuneţi cât de departe este Parisul pentru că, nu vă fie cu supărare, nu prea mai ştiu unde ne aflăm...? Poate Că...

— Bătrâne, ne aşteaptă un drum de cel puţin 12.000 de verste! îi reteză vorba Feodor.

— Da? Şi asta cam câte leghe înseamnă?

— Eh, o nimica toată, ia, acolo, vreo 3.000.

— Aoleu! Sfântă Fecioară!

Bietul om nu mai putu să adauge nimic, cu desăvârşire zdrobit de cele aflate.

— Şi... pe ce drum o luăm, stăpâne? îl întrebă Feodor pe Adrien, bizuindu-se ca totdeauna, pe judecata chibzuită a stăpânului său.

— Asta rămâne să hotărâm de comun acord, îi răspunse tânărul.

— Rămânem ascunşi aici câteva săptămâni, retraversăm Siberia prin Chirchizia, ţinem coasta de nord a Caspicei, trecem prin Circazia şi, odată ajunşi în Marea de Azov, ne îmbarcăm pe o corabie; asta este calea cea mai sigură, propuse ucraineanul.

Floris, pe care până atunci discuţia păruse să îl intereseze prea puţin, scruta orizontul. Simţind aţintite

asupra lui privirile întrebătoare ale celorlalţi, răspunse sec:

— Prieteni, voi mergeţi pe unde credeţi de cuviinţă. Eu unul însă nu mai pun NICIODATĂ piciorul în Rusia.

Adrien oftă. Rana din sufletul mezinului sângera încă.

— Bucurie a Zilei, zâmbi Li Kang, clătinându-şi ciotul de codiţă, de ce n-am apuca-o pe calea ce înfloreşte de trei ori în inima Celui sfânt, precum palmierul parfumat.

— Bine zis, prietene, tocmai acolo ţin să ajung şi eu! exclamă Zoloti, care tăcuse mâlc până atunci, dovedind astfel că era singurul în a pătrunde tâlcul ascuns al propunerii chinezului.

Adrien îi privi mirat.

— Adică urcăm pe valea Selenegăi, explică Zoloti, traversăm platoul Mongoliei şi...

— ...ajungem la Tchong Kuo, Imperiul de Mijloc, Centrul Pământului[38], îi luă vorba din gură Li Kang, în culmea fericirii.

— Bine, dar sunteţi amândoi nebuni de legat, strigă Adrien, sărind în picioare. Mongolii nu ne vor lăsa niciodată să trecem pe teritoriul lor, iar chinezii ne vor tăia capetele ori ne vor trage în ţeapă!

— Aah! Aaaaah, gemu prelung Grégoire, leşinând.

Georges-Albert se precipită spre lac, îşi umplu pumnişorii cu apă şi veni cu ea să-i stropească obrazul.

— Vai de mine, Bucurie a Zilei, mongolii şi chinezii sunt prea bine crescuţi şi prea blânzi ca să ne facă aşa ceva, iar eu, Li Kang Yuin, am să vă apăr cu aripa mea de dragon.

Floris zâmbi amuzat.

---

[38] Aşa numesc chinezii ţara lor.

— Ştiţi ce? Cred că Li Kang are dreptate. Eu unul mă învoiesc. De când aştept să-ţi cunosc ţara, bunul meu prieten.

Feodor şi Adrien şovăiră o clipă, încrezându-se destul de puţin în „aripa tutelară” a lui Li Kang.

— Ascultaţi, grăi prudentul Adrien. Să mai chibzuim, poate că mai există şi alte soluţii la care încă nu ne-am gândit.

— Hei, dar poate că şi eu pot să vă apăr, spuse pe neaşteptate Zoloti.

— Cu condiţia să ne spui mai întâi cine eşti cu adevărat. Cu siguranţă că nu eşti nici popă, nici rus. Pentru Dumnezeu, spune măcar acum adevărul.

— Prea bine... Prieteni, sunt preotul iezuit Del Boccaccio!

— Dar... te-am auzit înjurând... sfinţia ta, începu să se bâlbâie Adrien.

— Ca şi tine, fiule, numai că eu mi-am bătut întotdeauna joc de numele Satanei, pe când tu, fiule, îl amesteci în vorbirea ta de toate zilele pe Dumnezeu, care nu are nimic de a face cu încurcăturile voastre.

— Şi ce vânt te aduce în China, părinte? se miră Floris.

— Ei, mă duc şi eu să-i creştinez pe chinezi, să-i botez şi să-mi întâlnesc prietenii iezuiţi, consilieri pe lângă marele împărat.

— Bine, dar atunci nu înţeleg ce căutai în Rusia, îl chestionă bănuitor ca totdeauna Adrien.

— Ce să caut? Pentru cei cărora nu le place să călătorească pe mare, drumul spre Soare-Răsare trece pe acolo.

— Totuşi ai mai fost şi altă dată osândit la deportare în Siberia...

— Ei, da, fiule, se pare că ori de câte ori am vrut să pornesc spre China, mi-a fost dat să am mici ghinioane de parcurs... În sfârşit, să mulţumim Cerului pentru mila lui şi, haideţi la drum!

Părintele Del Boccaccio îşi ridică poalele sutanei şi o luă din loc cu paşi elastici, urmărit îndeaproape de Li Kang care nu mai ştia cum să-i mulţumească pentru turnura dată evenimentelor. Cei doi fraţi pufniră într-un hohot nestăvilit de râs văzând figurile plouate ale lui Grégoire şi Feodor care, din prima clipă când îl cunoscuseră şi până atunci, îl insultaseră în fel şi chip pe Zoloti.

— Se pare că zarurile au fost aruncate. Înainte, prieteni! exclamă Adrien.

— Vai de mine şi de mine, domnule cavaler, mie nu-mi miroase deloc a bine, vă conjur, mai gândiţi-vă, iar ne azvârlim cu capul înainte în necunoscut, bodogăni Grégoire, ridicându-se de jos cu calculată încetineală.

Floris îl înşfacă de braţ şi îl împinse înaintea lui, râzând.

— Stai, stai, ah, ce copil nesuferit eşti, protestă prea-bunul servitor.

— Vino, bătrâne, nimic rău nu ni se poate întâmpla, doar ne aflăm sub aripa ocrotitoare a acestor doi „fii al Cerului”, glumi ireverenţios Floris.

Capitolul XXIX

Floris îşi miji pleoapele iritate de vântul sărat. Întoarse capul să-şi privească tovarăşii. Ca şi ceilalţi, Adrien îndura cu stoicism setea. Soarele strălucea de o

suliţă pe cer, învăluind zarea într-o pulbere de aur. Cât vedeai cu ochii, de jur-împrejur se întindea imensitatea de nisip galben, sare şi cugir a deşertului Gobi.

— Dacă ne este scris să pierim aici, fiilor, spuse surâzător părintele Boccaccio, dornic să-şi etaleze întreaga erudiţie, de când îl „omorâse” pe Zoloti, cugirul care nu este altceva decât sulfat de natriu, ne va conserva intacţi până la sfârşitul lumii... da, da... Egiptenii îl foloseau la îmbălsămarea mumiilor.

— E-te, na, domnule abate, doar nu vrei să cred că veneau până aici ca să se aprovizioneze cu el, exclamă Grégoire cu gâtul uscat ca iasca.

— De buna seamă că nu, fiule, doar aveau cât le poftea inima în propriile deşerturi.

— Poate că ar fi mai înţelept să ne oprim şi să căutăm o sursă de apă, sugeră placid Adrien.

— Dacă vrea Domnul, o să găsim şi aşa ceva, răspunse iezuitul.

Deodată, Georges-Albert scoase un strigăt, arătând cu degetuţele lui spre orizontul unde se zăreau nişte umbre care nu puteau fi altceva decât nişte copaci. Maimuţoiul avea oroare de apă, dar nici să piară mumificat nu-i surâdea.

— Haideţi, curaj, prieteni, cred că Georges-Albert a găsit ceva, spuse Floris, îmboldindu-şi cu călcâiul poneiul cu păr lung şi aspru.

Putuseră cumpăra şase căluţi mongoli şi câteva provizii, la ultimul *sloboda*[39] găsit în calea lor, pe malul râului Bura, în schimbul brăţării de aur, singurul obiect de preţ pe care-l aveau asupra lor. Floris se despărţise cu tristeţe de ea. Păstrând doar miniatura Baptistinei

[39] Punct de frontieră improvizat la marginea imperiului rus.

şi-o agăţase de gât, dimpreună cu talismanul.

Cavalerii îşi îndemnară poneii să grăbească pasul, dar cu picioruşele lor scurte, bietele animale înaintau anevoie. Cizmele lui Floris aproape că atingeau nisipul. Uneori se părea că se află în cârca unui şobolan şi nu a unui cal.

Cu foţii scoaseră un oftat de uşurare. Georges-Albert nu se înşelase: dintr-o mică râpă ţâşnea miraculos un izvoraş ocrotit de vişini şi piersici sălbatici. Şerpuia pe solul stâncos pentru a se face nevăzut în nisip, la oarecare distanţă. Grégoire înţepenise de-a binelea în şa. Floris şi Adrien îl ajutară să descalece şi coborâră cu toţii printre stânci până la fundul râpei, ţinându-şi căluţii de căpăstru. Ajunşi jos, izbucniră în urale entuziaste, dând frâu liber bucuriei de a se şti salvaţi de la o moarte sigură. Lăsară poneii să pască printre arbuşti şi să lipăie cu nesaţ apa, în timp ce ei se trânteau pe burtă, sorbind pe nerăsuflate lichidul binefăcător.

Floris îl azvârli râzând, pe Georges-Albert în mijlocul lăcuşorului.

— Ei, ce zici, bătrâne, nu-i aşa că e mai bună chiar decât vinul regelui?

Georges-Albert se strâmbă neîncrezător şi îşi stropi cu deliciu stăpânul. Floris îşi smulse cămaşa şi tunica ca să se poată scălda şi se zbengui în voie cu maimuţoiul. Se amuza să-l bage cu capul sub apă, lăsându-se supus aceluiaşi tratament. Georges-Albert îşi umfla pieptul şi se apăsa cu toată puterea asupra lui, de parcă ar fi cântărit trei sute de livre. Deodată, Floris simţi că Georges-Albert îi sare în spinare şi îl trage de păr în sus. Crezu că se joacă cu el. Maimuţoiul însă îi înfipse unghiile în gât şi-l trase de o ureche.

Floris se lipi de fundul apei. Georges-Albert îi dădu drumul. Tânărul rămase câteva clipe în adâncul izvorului, frecându-şi trupul şi pletele în apa cristalină. Simţind că nu-şi mai poate ţine respiraţia, ieşi la suprafaţă şi pricepu de îndată de ce Georges-Albert voise să-l scoată afară adineaori. Tovarăşii lui de drum priveau încremeniţi spre creasta râpei aflată la vreo cincisprezece picioare deasupra lor.

— Sfinte Sisoe, exclamă Floris, dând să se repeadă spre armele rămase pe malul izvorului. Adrien îi făcu semn să nu se mişte, iar părintele Del Boccaccio să nu înjure. Deasupra lor îi înconjurau, călări, vre-o sută de mongoli cu arcurile întinse, pregătite să sloboadă spre ei săgeţile lor ascuţite.

— Ce staţi ca nişte momâi? mârâi Floris printre dinţi. Priviţi-i, se codesc să tragă. Feodor, tu hăcui zece dintre ei cu sabia, eu tot pe-atât: tu Adrien, care eşti cel mai aproape de pistoale, apucă-le şi pasează-le lui Li Kang. Nenorociţii ăia nu cred să fi văzut aşa ceva în viaţa lor. Când or să audă prima împuşcătură or s-o tulească îngroziţi. Sunteţi gata? Îi dăm drumul?

— Nu, lăsaţi-mă pe mine să le vorbesc şi veţi vedea cum se vor îmblânzi ca prin minune, spuse părintele Del Boccaccio, scoţând din sânul sutanei un crucifix şi pornind cu pas măsuraţi spre buza râpei.

Floris şi Adrien îi priviră mai cu atenţie pe călăreţi. Feţele le erau arse de soare şi purtau veşminte din piele roşie, lungi până-n pământ. Ochii migdalaţi le erau aproape acoperiţi de căciulile de blană rotunde, ornate cu figurine de corali şi cu trei panglici lungi, lăsate pe spate.

— *Murgu Liku* (omagiu prea supus)... îşi începu discursul bunul reverend.

Restul propoziţiei rămase nerostit. Doi dintre călăreţi descălecaseră tacticos, cu suliţele ridicate ameninţător. Floris şi Adrien închiseră ochii, îngroziţi. Mongolii aveau să-l străpungă pe nefericitul iezuit şi ei se aflau prea departe ca să-l poată apăra. Dar cei doi se mulţumiră să-l lovească uşor peste ţeastă, mai mult ca să-l facă să tacă, şi după ce îi legară în viteză mâinile la spate şi îi băgară un căluş în gură, îl azvârliră în spinarea unuia din poneii lor.

— Acum e momentul, luaţi pistoalele şopti Floris.

— Oh, nu, Floare de Mai, Rugăciune Blândă n-a găsit cuvântul magic, lasă-mă să încerc şi eu puterea răsuflării mele de foc, susură printre dinţi Li Kang.

Micuţul chinez ieşi binişor din apă, îi salută pe mongoli cu trei plecăciuni până la pământ şi le strigă cu mâinile pâlnie la gură, ca să fie sigur că este auzit de cei de sus:

— *Om ma n'i pad ma hum* (O, preţiosule Lotus).

Floris şi Adrien se priviră plini de speranţă, ştiind că mongolii atribuie virtuţi miraculoase acestor cuvinte. Probabil însă că Li Kang nu le pronunţase cum trebuie, pentru că avu parte de acelaşi tratament ca şi onorabilul reverend, ce-i drept, administrat, nu de doi, ci de patru diavoli roşii.

— Aah... oooh... aoleu... ajutor, domnule duce, mi-aţi spus că nimic rău nu ni se poate întâmpla, strigă cu reproş Grégoire, zbătându-se disperat în braţele musculoase ale unor mongoli furişaţi tiptil pe la spatele lui.

Floris şi Adrien săriră ca nişte lincşi, să-şi elibereze fidelul servitor. Asiaticii îi dădură drumul acestuia şi se întoarseră să-şi înfrunte atacanţii. Floris îşi repezi pumnul în falca celui dintâi care se prăbuşi, năucit de

acest gen de luptă, necunoscut lui. Tânărul francez înşfăcă un alt duşman şi învârtindu-l pe deasupra capului, îl azvârli ca pe o ghioagă asupra ciracilor lui, care căzură claie peste grămadă, aidoma unui castel de cărţi. Adrien apucă alţi doi ochioşi de piepţii tunicilor şi îi ciocni cap în cap, lăsându-i pe jumătate leşinaţi. Între timp, o parte din cei rămaşi pe creastă coborau cu băgare de seamă, ferindu-se pe după scuturi. Precauţia nu era deloc inutilă, căci Feodor, după ce doborâse vreo trei-patru adversari, părea că îşi ieşise din minţi de furie. Răcnea dezlănţuit teribilul strigăt de luptă al cazacilor, rotindu-şi fioros unicul ochi:

— Aï... Aï... Alla Verdi!

Înfioraţi de acele sunete nemaiauzite, mongolii îşi opriră o clipă înaintarea. Apropiindu-şi căpăţânele, ţinură un scurt conciliabul. Sus, pe buza râpei, arcaşii nu ştiau ce să facă. Aşteptau un ordin care nu venea şi nici nu îndrăzneau să-şi sloboadă de capul lor săgeţile, de teamă să nu-şi rănească, în îmbulzeală, camarazii.

— Feodor, ia-i tu pe ăia, noi ne ocupăm de ceştilalţi, strigă Floris ridicând de jos o stâncă şi aruncând-o spre mongoli în timp ce Adrien se aplecă fulgerător, îşi luă sabia şi începu să facă mulinete şi şuierând ascuţit. Feodor privi în jur. Cu un urlet herculean se repezi la trunchiul unui vişin sălbatic, îl smulse din pământ cu rădăcini cu tot şi, aidoma cavalerilor Evului mediu, se năpusti asupra inamicilor, croindu-şi cărare printre ei. Georges-Albert nu se lăsa nici el mai prejos. Se strecura printre picioarele goale ale mongolilor şi îi muşca până la sânge. Surprinşi de atacul neaşteptat şi de neînţeles pentru ei, aceştia ţipau şi ţopăiau de durere. Pe creastă, căpetenia oştenilor îşi pierdu

răbdarea. Făcu un semn şi un nou val de luptători porni la vale. Cincizeci de războinici se apropiau acum în front compact de cei patru recalcitranţi. Floris, Adrien şi Feodor doborâră încă vreo douăzeci, dar inegalitatea numerică îi copleşi.

Floris avea buza ruptă, Adrien capul spart, Feodor ochii tumefiaţi şi pe cale de a vira spre o superbă culoare vânătă. În învălmăşeală, Georges-Albert îşi pierduse un dinţişor. Spre consolarea prinşilor, mongolii arătau însă infinit mai rău. Prizonierii fură legaţi fedeleş, li se înfundă câte un căluş în gură, inclusiv maimuţoiului şi la un semn al căpeteniei mongole, ceata se urni spre sud. Galopară toată noaptea. În zori, Floris observă că ieşiseră din desertul Gobi şi se îndreptau spre munţi. Se făcuse mai frig. Pe păşunile montane păşteau herghelii întregi de cai sălbatici şi cerbi pitici.

Adrien mârâi ceva şi îl împunse cu fruntea pe fratele său, de care se afla legat în spinarea aceluiaşi cal. Floris îi urmări privirea. Pe un platou stâncos, la peste 1.500 de picioare altitudine, se zărea un oraş cu arhitectură stranie. Poneii urcau cu pas uşor drumul pieptiş şi bolovănos. Pe măsură ce se apropiau, Floris înţelese că era vorba de un orăşel demontabil, alcătuit din carcase de os prinse unele de altele şi fixate în peretele muntos. Mongolii ieşeau din „locuinţele” lor ca să-i întâmpine pe oştenii lor şi pe prizonierii luaţi de aceştia.

„Iată de ce nu ne-au masacrat pe loc: mai întâi voiau să se fălească cu captura lor” îşi spuse Floris.

Femeile reacţionau ciudat la trecerea prinşilor. Cu obrazurile acoperite de o pânză neagră, alergau împrejurul lor râzând, arătându-i cu degetul, plesnindu-

se cu palmele peste piept şi scuturându-şi cozile lungi, împletite cu fir de argint, perle şi pietre preţioase. Una dintre ele îşi scoase tichia ascuţită de mătase şi i-o aşeză pe cap lui Floris, ceea ce declanşă ilaritatea tovarăşelor ei.

„Mă întreb ce-or fi găsind să râdă atâta” îşi spuse tânărul, înveselit fără voia lui de norul acela de fetişcane. „Mi se pare mie, ori au de gând să ne taie capul într-un hohot de râs general?”

Călăreţii se opriră în faţa „palatului”, sau cel puţin asta deduseră Floris şi Adrien că era, destinaţia nenumăratelor cutiuţe de os suprapuse într-o impresionantă masă, la poalele unui pisc ameţitor de înalt, şi acoperită cu un soi de fetru roşu.

În piaţeta din faţa palatului se foiau încoace şi încolo preoţi lama, în tunici galbene, lungi până la călcâi. De undeva se auzi deodată un gong urmat de câteva lovituri de talger. Războinicii descălecară în grabă, îşi coborâră prizonierii de pe cai şi se înclinară până la pământ. Floris şi Adrien îi imitară, deşi nu erau obişnuiţi cu acele saluturi orientale în care aproape că trebuia să atingi ţărâna cu capul. Se apropia un cortegiu. Preoţi lama scoteau sunete tânguitoare din viori cu o singură coardă, deschizând drum, cu pas rar şi măsurat, unei femei cu chipul ascuns de valuri albe şi cu turban roşu, cu pompon de diamant. Cele câteva femei care o urmau, cu un aer de adânc respect, alcătuiau de bună seamă suita ei. Şi chipul lor era ascuns privirilor de un văl, dar erau mai modest îmbrăcate decât stăpâna lor ale cărei straie somptuoase vădeau un înalt rang princiar. O pelerină de mătase azurie, brodată cu aur, ascundea pe jumătate tunica închisă cu douăsprezece semilune

întrepătrunse spre a forma imense agrafe de diamant şi pantalonii bufanţi. La picioarele tinerilor, Georges-Albert fu cuprins de o bruscă nervozitate. Gemea şi se tăvălea, căznindu-se în zadar să-şi elibereze lăbuţele legate fedeleş. Floris îi trase un picior, ca să-l calmeze. La trecerea cortegiului, populaţia îngenunchea murmurând rugăciuni. Deodată, un soldat băgă de seamă că Floris şi Adrien ridicaseră capul şi priveau cortegiul prinţesei. Îşi ridică furios gârbaciul, cu intenţia de a-i plesni, ca să-i oblige să-şi plece fruntea. Prinţesa, sau Regina, ce-o fi fost, îl opri din priviri şi se apropie de cei doi captivi. Preoţii lama o urmară cu paşi mărunţi şi repezi, asurzindu-i pe cei din jur cu scârţâiala scripcilor. Femeia îi cercetă îndelung cu privirea pe Floris şi Adrien. Ochii ei negri, cu gene lungi, întoarse, clipiră des în deschizătura îngustă dintre turban şi vergeaua albă. Lui Floris chiar i se păru că o aude râzând. Apoi, tânăra murmură ceva, atât de încet încât tânărul nu-i desluşi glasul, dar un preot se repezi ca un fulger şi, înşfăcându-l pe Georges-Albert, îl depuse cu respect în mâinile ei. Floris mugi sub căluşul lui. Voia să protesteze, asta era chiar prea de tot. Ce tupeu nemaipomenit avea creatura aceea musulmană, rătăcită printre budişti. Auzi! Să-i fure prietenul! Floris ţâşni în picioare, dar un soldat îi propti o palmă grea pe umăr silindu-l să îngenuncheze la loc. De astă dată, Floris fu sigur că auzise un râs cristalin, uşor batjocoritor. Visa, sau glăsciorul acela îi era cunoscut? Eliberat din strânsoarea frânghiilor şi tolănit voluptos în braţele prinţesei, Georges-Albert părea să fi uitat cu desăvârşire de stăpânul lui. Prinţesa făcu semn preoţilor să-şi reia procesiunea, dar după o clipă se răzgândi şi se apropie de Adrien. Buclele aurii ale

acestuia se năclăiseră de sângele scurs din plaga de la cap. Prinţesa apucă între degete marginea voalului ei şi tamponă cu delicateţe fruntea rănitului, apoi se îndepărtă, urmată de preoţi şi de întreaga ei suită, lăsând în urmă o suavă dâră de parfum. Floris se întoarse spre fratele său. Adrien zâmbea. Ochii lui albaştri cu ape viorii luceau poznaş.

Soldaţii le scoaseră căluşele şi îi împinseră fără menajamente, dar nici cu excesivă brutalitate, spre „palat”. Văzut dinăuntru, acesta părea încă mai spaţios, căci mongolii se folosiseră în construirea lui de o peşteră naturală. În interior, muntele era pe de-a-ntregul săpat, ca un imens caşcaval şi puzderia de grote şi grotişoare fusese amenajată în încăperi, apartamente şi săli, graţie ingeniosului sistem al cuştilor din os. Pe jos, erau aşternute covoare de Turkestan. Idoli de aramă şi de aur, încrustaţi cu pietre preţioase îşi întindeau nenumăratele braţe pe deasupra tronului în care se afla instalat un bărbat cu carură animalică. Pe cap purta o tichie de mătase aurie şi părul strâns şi împletit în coadă era presărat cu diamante cât nuca. Tunica purpurie se întredeschise lăsând să se vadă vârful lung şi curbat al unui hanger de dimensiuni impresionante. Se vedea cât de colo că acea armă cumplită era, deseori, scoasă din teacă pentru a reteza, dintr-o singură lovitură, capetele celor imprudenţi.

— Cu individul ăsta, teamă mi-e că discuţia noastră se va sfârşi în doi timpi şi trei mişcări, îi şopti Floris lui Adrien.

Visător, cu un zâmbet abia ghicit pe buze, acesta păru să nu-l fi auzit.

„*Guruna kiku*!” (în genunchi!), strigă unul din străjerii

de lângă tron, în timp ce braţele lui se abăteau ca două ghioage pe umerii prizonierilor, silindu-i să se prosterneze.

„Ce manie au şi ăştia!” îşi spuse Floris, realizând în aceeaşi clipă că încă de la prima lor întâlnire cu mongolii, înţelesese tot ce li se spusese. Bravul Li Kang se dovedise cel mai prevăzător dintre preceptori.

— Vă aflaţi în faţa Marelui Mogul! lătră străjerul.

Floris tresări. Va să zică, acel suveran misterios, urmaş spiritual al lui Gingis Han şi Tamerlan, continua să-şi exercite puterea...

— Străinilor, aţi pătruns pe pământurile mele fără să-mi cereţi încuviinţarea. Pentru aceasta vă veţi primi pedeapsa.

Marele Mogul avea o voce piţigăiată şi dezagreabilă. Îşi privi prizonierii, îngenuncheaţi la picioarele lui, un amestec de şiretenie şi ferocitate.

— Astru al Lumii, protestă părintele Del Boccaccio, intenţiile noastre erau curate...

— Tacă-ţi gura, când Prea-Măritul Galdan Tsereng Han vă face hatârul de a vi se adresa, răcni un alt străjer.

Adrien coborî de-abia atunci cu picioarele pe pământ, din visarea lui. Auzise vorbindu-se de acel prinţ, vestit pentru sălbăticia lui, care se lupta cu toţi vecinii spre a-şi apăra de pieire imperiul intrat în decadenţă. Galdan cel crud înălţă braţul drept. Pe fiece deget al mâinii i se încolăceau inele în formă de şarpe.

— Veţi fi ucişi la prima lună nouă. Până atunci, veţi fi trataţi ca oaspeţi ai mei. Veţi sta închişi, iar femeile tribului meu şi concubinele mele vor veni să vă vadă. Va trebui să le onoraţi, străinilor. Asta vă va îndulci aşteptarea sfârşitului.

„Am căzut în mâna unui nebun sadic” gândi Floris.

Adrien îndrăzni să îşi ridice capul:

— Mare Mogul, este dreptul nostru să aflăm cum anume vom fi ucişi.

— Eşti curajos, străine, dar când ai să auzi, inima îţi va îngheţa în piept şi sângele ţi se va înverzi de spaimă, spuse Galdan Tsereng, cu un rânjet viclean, bun să bage groaza în două duzini de rinoceri. Vă vom duce în piaţa din mijlocul oraşului, unde preoţii mei lama, îndemânateci ca nimeni alţii, vă vor smulge încetişor unghiile şi ochii, cu cleştioare de aur, în vreme ce călăul vă va ţesăla cu ţesale cu zece lame de oţel şi vă va turna ulei clocotit pe ficaţi şi, ha, ha, dacă nu vă va fi de-ajuns, după toate acele chinuri, vom vedea că încă mişcaţi, veţi fi traşi în ţeapă într-un par învârtit ca un titirez de oamenii mei... oh, oh!

Galdan cel crud făcu un semn. Străjerii se năpustiră asupra prizonierilor şi îi scoaseră din palat de-a-ndăratelea, făcând mii de plecăciuni.

Captivii fură instalaţi într-una din cuştile din os, lipite de peretele stâncos al muntelui, împărţite în şase încăperi şi extrem de confortabile. Mobila era alcătuită din paturi de lemn acoperite cu blănuri, sipete, covoare şi puzderie de idoli. Floris şi Adrien nădăjduiau ca până la viitoarea lună nouă să găsească o soluţie de evadare. Înainte să pătrundă la rândul lui în „puşcărie”, Floris se întoarse din prag şi cercetă cu luare-aminte platoul. Fiece stâncă, fiece drum şi fiece crăpătură a muntelui păreau bine păzite de câte unul din acei soldaţi îmbrăcaţi în piele roşie.

— Drace, va fi mai greu decât mi-am închipuit, le şopti el celorlalţi.

Adrien îi arătă din priviri cei zece soldaţi şi toţi atâţia

preoţi care vegheau la instalarea lor. Li se desfăcură frânghiile şi li se aduseră cazane de aramă în care să se scalde, îmbrăcăminte, hrană şi băutură. Adrien duse la buze cana de lemn plină cu rachiu din lapte, pe care i-o întindea unul din preoţi. Licoarea îl învioră brusc.

— Nu mai pricep nimic, de ce ne-or răsfăţa atâta? îşi întrebă Adrien fratele.

Grégoire nu mai prididea cu laudele:

— Oh, domnule duce, Mongolii ăştia au obiceiuri tare ciudate şi regele lor nu e ca al nostru, dar câtă ospitalitate!

Floris şi Adrien îşi spuseră că era mai bine să nu dezvălui nimic bravului lor servitor şi să-l lase să se bucure în tihnă de acele mici plăceri, fără să ştie ce moarte cumplită le pregătea Galdan Tsereng Han.

Feodor inspecta „apartamentul”, mârâind:

— Boierule, ascultă-mă pe mine, s-o ştergem cât mai iute de aici, ăsta nu e un loc pentru noi.

Li Kang părea să fi uitat cu desăvârşire de trista soartă care îi aştepta. Fericit că se regăsea într-un „mediu” budist, le explica preoţilor uluiţi unde şi în ce împrejurare rămăsese fără coadă.

Pentru orice eventualitate, părintele Del Boccaccio începu să se roage:

„*In manus tuas Domine commendo spiritum meum*”[40].

— E cam prematură rugăciunea aceasta, sfinţia ta, glumi Adrien, cu forţat optimism.

Odată instalaţi în noile apartamente, Floris îmbrăcă cu plăcere o tunică de nankin azuriu; după baia din izvor, rămăsese fără cămaşă. Soldaţii părăsiră

---

[40] În mâinile tale, Doamne, încredinţez sufletul meu.

încăperile şi se postară de strajă în fata intrării. Un lama rămase cu captivii, spre a le servi o cină regală. Era vizibil că gazdele ţineau să le îmbunătăţească condiţia fizică.

— Ei bine, spuse Floris, atacând un şarpe prăjit în mirodenii. Marele Mogul se dovedeşte o persoană încântătoare... până la primul răsărit de lună plină... De fapt, de cât timp dispunem pentru a ne pregăti evadarea?

— Ne-au mai rămas doar patru nopţi, Floare de Mai.

— Hmm, tu ce zici, Adrien?

Acesta tocmai îşi înghiţea ceaiul cu unt sărat. Se strâmbă, împinse într-o parte bolul pe care lama-ul se grăbi să i-l umple iarăşi ochi şi păru a chibzui adânc:

— Prieteni, ca s-o putem şterge de aici, ar trebui să ne facem rost mai întâi de nişte straie mongole. Patru zile nu-s de ajuns să ne facem prieteni şi, mai ales, să deprindem configuraţia terenului. Întreg muntele pare o tabără militară. Dar, ia staţi să încercăm să-l tragem de limbă pe băiatul ăsta. Pare foarte dispus să ne vorbească.

Într-adevăr, lama-ul zâmbea cu gura până la urechi, întinzând tânărului un bol cu fiertură de tigru.

— Ia, prea-nobile prizonier, e bun, foarte bun, o să-ţi redea putere.

— Mulţumesc, nobile lama, dar m-am săturat, refuză politicos Adrien.

Celălalt părea sincer dezolat:

— Nu faci bine, nu faci deloc bine, până mori trebuie să fii în puteri.

— Păi tocmai, aici e baiul, nobile lama, gândul execuţiei mele mă cam întristează şi îmi taie pofta de mâncare.

Părintele Del Boccaccio dădu să spună ceva. Floris îi făcu semn să tacă. Avea mult mai multă încredere în iniţiativele fratelui său decât în acelea ale iezuitului.

— Oh, prea-nobile străin, pe floarea preţiosului lotus, moartea înseamnă naştere şi ai încă patru zile de fericire înaintea ta.

— Oh, da, desigur, frate lama şi asta poate fi o adevărată eternitate, îi cântă ipocrit în strună Adrien.

— Execuţia voastră va fi cum nu se poate mai strălucitoare, va fi apogeul unor nemaivăzute serbări. În ziua aceea, Galdan Tsereng va lua de soţe o sultană de neam mare.

— Ah, prinţesa pe care am zărit-o şi noi... aşadar e musulmană? întrebă nonşalant Adrien, luând, spre încântarea preotului, încă o bucată de tigru.

— Nu uita să mănânci şi ghearele. Suge-le, una câte una, prea-nobile străin, sunt foarte bune pentru bărbaţi, le sporesc bărbăţia... Da, prinţesa aceea este musulmană, dar în ziua morţii voastre îşi va abjura credinţa, adăugă preotul, cu un zâmbet suav. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, bunule lama, îţi mulţumim pentru grija ce ne-o porţi.

— Îngăduiţi-mi să mă retrag, ca să mă rog divinului lotus. Odihniţi-vă şi apoi o să vă trimitem femeile.

Decis să elucideze până la capăt acel mister, Adrien îl apucă de pulpana tunicii galbene.

— Nu, frate lama, până la execuţie vrem să rămânem numai noi între noi. Nu ne trebuie femei.

Mâhnit din cale-afară, budistul se scarpină în vârful ţestei rase chilug:

— Dacă aude aşa ceva, pe Galdan Han o să-l apuce furia marelui dragon şi s-ar putea chiar să-mi taie

capul că îndrăznesc să-i duc o asemenea veste tristă. Oh, străine, femeile noastre sunt nespus de frumoase, de blânde şi de iubitoare! îl imploră bătrânul lama, împreunându-şi palmele.

— Uite ce e, bunule lama, pe nepreţuitul lotus, nu le primim pe femeile voastre decât dacă ne spui de ce Marele Mogul ţine cu tot dinadinsul să ni le trimită.

— Oh! Oh! Străine, dacă îţi spun asta, Galdan Tsereng e-n stare să-mi taie de două ori capul.

— Asta m-ar cam mira. N-o poate face decât o singură dată, zâmbi Adrien.

Bietul lama şovăi îndelung. Îşi privi pe rând prizonierii, în speranţa că măcar unul din şase va fi de altă părere decât Adrien.

— El este marele nostru şef alb, ridică din umeri, a neputinţă, Floris, cu un aer posomorât. Dacă şeful nostru porunceşte «Fără femei», n-avem încotro şi îi dăm ascultare, bătrâne lama, aşa spune religia noastră.

— Bine, bine, voi, dar chinezul? întrebă lama cu o undă de bănuitor dispreţ în glas, căci orice mongol se simte de o sută de ori mai presus decât un chinez – sentiment întors lor de Fiii Cerului.

Li Kang vru să răspundă, dar încrezându-se la fel de puţin în el ca şi în părintele Del Boccaccio, după ce odată se fripsese mergând pe mâna lor, Floris îi tăie vorba:

— Oh, nu te uita la ce pare, este un fals chinez, căzut de pe coada zeului Huo într-o zi de furtună. Şi el e nevoit să se supună ordinelor marelui nostru şef.

Preotul lama îşi încreţi ochii şi încruntă din sprâncene, chinuindu-şi creierii să găsească o soluţie. Floris şi Adrien fură cât pe ce să pufnească în râs, deşi

nu era deloc momentul. Stăpânindu-se cu greu, Adrien, împinse în lături bucatele din faţa lui şi îşi încrucişă braţele peste piept, în timp ce pe chip i se întipări o expresie de încăpăţânare.

Celălalt pricepu că n-avea s-o scoată la capăt cu căpoşii aceia. Privi cu teamă de jur-împrejur, ca pentru a se asigura că nu-l mai auzea nimeni altcineva în afară de ei. La poalele „locuinţei” lor, sub cuştile din os, se zărea un cordon de cizme scurte şi de tunici roşii de piele. Prizonierii erau atât de bine păziţi pe dinafară încât ce făceau ei pe înăuntru nu mai interesa pe nimeni. Lama le făcu semn celor şase să vină mai aproape de el:

— Oh, străinilor, pe floarea preţiosului lotus, poporul nostru e lovit de o tainică boală.

Floris şi Adrien se priviră miraţi.

— Ei şi? Spune, bunule lama, despre ce boală e vorba şi ce legătură are ea cu noi?

— Bărbaţilor noştri le-a pierit sămânţa şi femeile noastre, rămân sterpe. Nimeni nu mai face copii. Marele Mogul a aflat că cei de pe meleagurile voastre depărtate, nu au fost atinşi de această boală, de aceea vrea să vă dea femeile noastre şi pe urmă să vă ucidă, ca să şteargă pentru totdeauna amintirea voastră.

— Înţeleg, rosti cu gravitate Adrien, şi bine ai făcut că ne-ai spus adevărul, fiindcă, pentru a ne putea împlini cum se cuvine, menirea, avem trebuinţă de cel puţin trei sau patru luni, dacă nu chiar mai mult. Lama-ul nostru alb, aci de faţă, îl va ruga pe Dumnezeul nostru ca sămânţa noastră să rodească.

Părintele Del Boccaccio, înspre care Adrien arătase tu capul, bodogăni:

— Necuviinciosule, Sfântul Spirit nu se bagă într-o

asemenea lucrare păgână.

— Bunul meu lama, continuă Adrien, fără să ia în seamă protestele iezuitului, du-te la Marele Mogul şi spune-i că patru bărbaţi zdraveni şi viguroşi se vor ocupa de repopularea câmpiilor şi munţilor lui, dar că pentru asta e nevoie de timp. Dacă nu se învoieşte să ni-l acorde, nimic nu ne va putea sili să-i dăm ascultare.

Preotul înălţă braţele spre cer, într-o disperată implorare:

— Fie ca preţiosul lotus să-l inspire pe Galdan Tsereng să îngăduie capului meu să se reîntoarcă aici, dimpreună cu trupul.

Floris şi Adrien aşteptară ca mărunţelul preot lama să iasă şi să coboare din coteţele lor, şi de-abia după aceea dădură frâu liber unei explozii de nestăpânită veselie.

— Iertaţi-mă, domnule duce, îmi spuneţi şi mie de ce râdeţi, întrebă nedumerit Grégoire, umplându-şi din nou, ochi, cana cu rachiu.

Cei doi fraţi şovăiră, apoi se hotărâră să-l pună la curent pe bătrânul lor prieten cu mersul evenimentelor.

— Acuma ştii tot, bunule Grégoire, încheie Floris, ştii ce ne aşteaptă şi în privinţa torturilor... şi a femeilor mongole. În sfârşit, la acest ultim capitol, povara o să cadă desigur pe noi, cei patru bărbaţi tineri, în putere şi...

— Ah, ba pardon, domnule duce, protestă indignat Grégoire, spre marea mirare a celorlalţi, nu ştiu care este părerea reverendului, dar în ce mă priveşte, vă asigur că pot să vă dau o foarte serioasă mână de ajutor, aşa că n-o să fiţi doar patru, ci cinci...

— Ia te uită, ia te uită, exclamară într-un glas Floris şi Adrien.

— Întocmai, domnule conte şi domnule cavaler, o să fim cinci, eu când spun o vorbă, să ştiţi că aşa e!

— Oh, fiule, păcătuieşti..., păcătuieşti de două ori, o dată prin orgoliu şi a doua oară prin desfrâu, păcă...

— Lasă, domnule abate, după aceea o să mă spovedesc dumitale...

Preotul budist se reîntorcea în goană:

— Preţiosul lotus mi-a ascultat ruga, străinilor, şi Galdan Han s-a învoit. Vă acordă patru luni pline şi amână sărbătorile de nuntă până la data execuţiei voastre...

— Vezi, nobile lama, ştiam eu că hanul vostru este un înţelept, îşi frecă radios mâinile Floris.

— Pe floarea preţiosului lotus, să ne aşternem pe treabă, adăugă Adrien.

Preotul lama ridică o cortină. Îngroziţi, prizonierii făcură instinctiv un pas înapoi: sub supravegherea strictă a oştenilor în straie de piele, mai multe sute de femei aşteptau, în şir indian, să le vină rândul. La vederea celor cinci bărbaţi, îşi clătinară cosiţele împletite, chicotind fericit.

— Ştii ceva, boierule, decretă Feodor, clipind şiret din unicul său ochi, până în ziua execuţiei ne vom fi dat de mult duhul, răpuşi de osteneală!

Spusese cu glas tare ceea ce gândea în sinea lui fiecare din cei cinci...

Capitolul XXX

„Eu, biată râmă, eu praf de sub tălpile tale sfinte, eu, trup nedemn de splendoarea ta, oh, stăpân al lumii, eu mizerabilă…”

Tolănit pe o sofa de mătase pestriţă, Galdan cel Crud se înălţă într-un cot şi o privi pe femeia îngenuncheată în faţa lui, pe un covor tibetan din lână groasă. Peştera lui semăna cu grota lui Ali Baba. Jeturi de apă izvorau din bazine de argint aurit unde peştişori verzi şi albaştri înotau în cerc, palpitând din aripioare. Candelabre de email turcoaz îşi reflectau lumina în luciul oglinzilor de opal. Potire din gips trandafiriu ori din lapis-lazuli striat cu aur, debordau de perle negre, diamante şi safire. Pentru cei neobişnuiţi cu ele, beţişoarele parfumate din lemn de santal, răspândeau un miros greu, înecăcios. Galdan Han nu era îmbrăcat decât cu un pantalon de mătase portocalie. În picioare purta cizme de piele cu talpă foarte groasă. Impresionantul lui tors, în întregime epilat, lucea sticlos. Marele Mogul izbucni într-un hohot de râs animalic. Se ridică în picioare. Părul strâns într-o coadă groasă, împletită cu lanţuri de aur, aproape că atingea pământul. Scuipă frunzele de betel[41] pe care le rumega într-una ca să-şi grăbească arderile.

— Vino aici şi dezbracă-te.

Micuţa concubină tremura din toate mădularele. Se grăbi să-i dea ascultare şi lăsă să-i alunece de pe umeri tunica rochiei închisă cu o simplă buclă de argint. Marele Mogul îi contemplă satisfăcut sânii ale căror sfârcuri iţite stăteau mărturie fie emoţiei, fie spaimei grozave a tinerei fete. Ochii migdalaţi ai hanului coborâră spre pântecele ras.

---

[41] Plantă orientală a cărei masticare stimulează digestia.

— Cine eşti, nu te-am mai văzut?

— Nu, Soare Strălucitor, sunt de-abia venită în haremul tău, dar matroanele m-au educat şi cunosc toate tainele mângâierilor.

Marele Mogul mârâi şi o luă în braţe, înfigându-i în crupă unghiile lucioase, peste măsură de lungi şi arcuite. Micuţa gemu de durere dar îşi frecă trupul de al stăpânului şi hanului ei, murmurând:

— Oh, astru orbitor, sunt micuţa ta păpuşă, oh, stea strălucitoare a firmamentului, eşti puternic şi frumos, oh, luceafăr al nopţii, sunt sclava ta... sunt...

Galdan Han scoase un urlet de furie şi o îndepărtă cu o lovitură de cizmă pe nefericita care se rostogoli de-a-dura, izbindu-se de peretele de stâncă. Şi-ar fi spart cu siguranţă capul dacă, încăperea n-ar fi fost tapisată cu draperii groase, pictate de mână.

— Bobo Noor! Bobo Noor! răcnea ca scos din minţi tiranul.

Căpetenia eunucilor, un omuleţ măsliniu, cu cărnuri flasce şi asudate, se ivi pe cât de iute îi îngăduiau să alerge picioruşele umflate ca nişte cârnaţi.

— Am auzit sunetul dulce al glasului tău care îmi mângâie auzul şi inima, divine stăpân, spuse eunucul, aruncându-i-se la picioare.

— Trimite la moarte capra asta behăitoare, prea mult vorbeşte.

Tânăra concubină începu să hohotească zgomotos, frângându-şi mâinile de disperare.

— Cum, stăpâne, femeia asta netrebnică a îndrăznit să te supere, soare al meu strălucitor? se miră Bobo Noor, ridicându-se de jos.

Eunucul era singura fiinţă care nu se temea de tiran, pentru că el îl crescuse pe Galdan Tsereng, având un

anumit ascendent asupra lui.

— Mai rău, m-a plictisit. Nimic nu-i mai cumplit ca asta. Mă plictisesc toate căţelele astea, nu mai pot să le văd în ochi.

— Oh, şi cu toate astea e fecioară, cum îţi plac ţie, mărite stăpâne. Priveşte, am ales-o să fie nici prea costelivă, nici prea grăsuţă şi are o piele atât de mătăsoasă, spuse Bobo Noor, palpând-o ca pe un animal pe biata fată, mai mult moartă decât vie.

— Cu atât mai bine, prăjeşte-o la proţap, să ne mai distrăm şi noi oleacă.

— Aaaaaaah! răcni nefericita.

— Îngăduie mai curând, mărite astru strălucitor, să o trimit prizonierilor, la un loc cu celelalte femei şi voi avea grijă personal să nu-ţi mai fie adusă, îndrăzni să sugereze eunucul, care dezaproba crimele sângeroase ale lui Galdan Han şi îşi iubea „pensionarele”.

— Fă ce vrei, Bobo Noor, dar să piară din ochii mei sau poruncesc să-i fie tăiată pe loc limba, haide, dispari, zbieră Galdan, ridicându-şi biciul ameninţător spre tânăra care, îngrozită, se târî în patru labe până în locul unde-şi abandonase rochia, o înşfăcă şi o rupse la goană prin sălile palatului, aşa goală cum era, spre harem.

— Cum se comportă captivii? întrebă Marele Mogul, tolănindu-se din nou şi făcând semn eunucului să-i pieptene coada.

Bobo Noor luă un vas cu untură de berbec şi începu să despletească cu adoraţie părul lung şi negru al stăpânului său.

— Prizonierii îşi respectă angajamentul, soare galben al meu. Cincizeci de femei au fost de-acum însămânţate.

— Ce spun ele despre albii de la Soare Apune?

Galdan cel Crud îşi plecă fruntea, ca eunucul să-i scarpine ţeasta rasă numai pe jumătate.

Bobo Noor ezita să răspundă.

Galdan Han se ridică, furios ca un tigru.

— De ce taci? Răspunde! Doar femeile mele îţi mărturisesc totul.

— Ei bine, stăpâne orbitor, toate ar vrea să mai treacă odată pe la ei.

— De ce? Le e teamă că nu au prins rod?

— Nu chiar, stea a firmamentului, cum să cutez a-ţi spune... cei doi tineri prizonieri par să le fi fermecat cu nu ştiu ce vrăjitorie...

Împotriva oricăror aşteptări, Galdan Han nu îşi ieşi din pepeni, ci gemu îndurerat:

— Ah, Bobo Noor, ce decădere pentru mine şi pentru imperiul meu. Suntem încolţiţi din toate părţile. Potala[42] a fost jefuită, iar femeile noastre nu mai aduc pe lume războinici.

— Stea strălucitoare, reluă eunucul, masând capul suveranului său şi scărpinându-l în urechi cu nişte beţişoare. Nimeni nu ne poate scoate din munţii noştri, iar căsătoria cu sultana, mijlocită de marii bonzi, îţi va înzeci puterea, aliindu-ţi turcii şi întreaga suflare musulmană. Curând, astru al meu argintiu, te vei putea răzbuna pentru toate umilinţele impuse de vecina noastră, China.

— Ia-haaa! Babo Noor, am să bag în toţi spaima sfântă a lui Gingis Han! Voi asmuţi hoardele sălbatice ale războinicilor mei deopotrivă asupra ţărilor dinspre Soare-Răsare şi dinspre Soare-Apune!

---

[42] Sanctuar al tibetanilor şi al mongolilor.

De afară răsună un hohot cristalin de râs. Marele Mogul se repezi pe surplomba stâncoasă, preschimbată de mâini abile într-o luxoasă terasă înflorită, de unda ochiul îmbrăţişa priveliştea grădinilor de la poalele palatului şi dincolo de ele, până hăt, spre orizont, întreaga vale. Sultana cu chipul ascuns de văluri şi slujitoarele ei priveau admirativ câţiva bonzi care mânuiau cu dibăcie imense zmee, făcându-le să danseze în înaltul cerului.

— Oh, prinţesă, priviţi-l pe acesta! Parc-ar fi un dragon zburător.

— Şi acolo e altul, în formă de vultur.

— Ba nu, e-un mandarin.

— Uite-l, suie spre soare!

— Cestălalt coboară ca un vultur!

Budiştii se întreceau în iscusinţă, ca să-i facă plăcere Prinţesei.

— Opriţi, opriţi, hărmălaia asta îmi zgârie urechile! urlă tiranul.

Sultana ridică privirea spre el şi pufni ironic:

— Vai de mine, nu te ştiam aşa delicat.

Galdan Han, Marele Mogul puse mâna pe un arc.

— Eu sunt stăpân aici răcni el, ca un dement, lansând o săgeată în văzduh, fără ţintă anume.

Bonzii se împiedicară îngroziţi de sforile lor şi o tuliră cât îi ţineau picioarele. Unul dintre ei scoase un ţipăt de durere şi continuă să alerge şchiopătând, deşi săgeata i se înfipsese în partea cea mai cărnoasă a trupului. Zmeele se prăbuşiră rând pe rând la picioarele sultanei, ca nişte păsări uriaşe, doborâte de furtună. Femeile din suita ei se evaporaseră. Rămăsese singură printre „dragonii” multicolori, sfidându-l din priviri pe Galdan cel Crud. Deodată se

auzi un glăscior speriat. Georges-Albert alerga, galant în apărarea prinţesei. Aceasta îl luă în braţe şi îl sărută. Sub părul lui ţepos, maimuţoiul roşi de plăcere şi se uită chiorâş la Galdan Han

— Dacă aş fi femeie, nu m-aş mărita pentru nimic în lume cu aşa o pocitanie, îşi spuse el.

— Ce macac nesuferit, bombăni tiranul. Bobo Noor, răcni el înciudat, azvârle-l câinilor, să-l mănânce de viu.

Georges-Albert se apecă să vadă dacă în spatele Prinţesei se mai afla cineva. Nu văzu pe nimeni.

„Aoleu, te pomeneşti că despre mine vorbea păsăroiul ăsta! O-o, nu-mi place, nu-mi place deloc! Auzi la el idee, să mă dea câinilor, ei bine, lasă că-i arăt eu lui”, se revoltă maimuţoiul, indignat, arătându-şi posteriorul golaş tiranului.

Prinţesa strânse la piept maimuţoiul:

— Dacă îndrăzneşti să te atingi de el, să ştii că mă întorc la tata şi îl pun să-ţi declare război.

Bobo Noor îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea ce-i îmbrobonise fruntea convins că Marele Mogul o va ucide pe Prinţesă. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-i răspundă pe un asemenea ton. Dar nu, nu putea să o ucidă, s-ar fi trezit a doua zi cu toţi musulmanii pământului pe cap. Spre stupoarea lui Bobo Noor, Galdan cel Crud izbucni în râs.

— Spune-mi, Bobo Noor, ai văzut-o vreodată pe Prinţesă cu obrazul descoperit? mârâi tiranul, brusc interesat de tânăra femeie căreia până în clipa aceea nu-i acordase nici cea mai mică atenţie.

Eunucul respiră uşurat şi şopti:

— Da, Prinţule. Am privit-o noaptea. E mai frumoasă decât toate concubinele tale la un loc. Noi îi vedem

doar strălucirea ochilor, ce scapără scântei de jar, dar buzele ei sunt roşii ca cireşele în pârg, pieliţa obrazului o are transparentă şi albă ca spuma laptelui, năsucul îi şade ridicat obraznic în sus, iar splendoarea trupului ei este demnă de un zeu ca înălţimea ta.

Galdan cel Crud aruncă din mâini arcul.

— Ei, ce faci, nu mai tragi? îl întrebă tânăra cu vocea ei melodioasă, din care răzbătea un strop de ironie.

— Nu, după cum bine vezi, nu sunt chiar atât de rău pe cât par. Hai, urcă şi tu aici, la mine, să stăm puţin de vorbă, spuse tiranul cu vocea răguşită de o bruscă emoţie.

— Mi se pare mie sau ai uitat cu cine vorbeşti? îl înfruntă mândru Prinţesa. Eu nu sunt una din concubinele tale, o să ne vedem de-abia după nuntă.

— Supune-te, sau dau poruncă să fii biciuită de moarte, cu macacul tău cu tot!

„Poate că n-ar fi rău să i se supună? Stă puţin de vorbă cu el şi gata, în schimb ne salvează pe amândoi”, gândi neliniştit Georges-Albert.

Dar Prinţesa replicase de-acum, mândră şi de neînduplecat:

— Încearcă numai! Ha, ha! Drept cine mă iei, Galdan? Priveşte-mă bine şi învaţă că mie nu mi-e niciodată teamă de nimeni şi de nimic.

Îngrozit, Georges-Albert îşi acoperi ochii cu lăbuţele. Fluturându-şi vălurile, Prinţesa întoarse calm spatele tiranului şi se îndreptă cu pas măsurat spre palatul femeilor unde avea apartamentul ei. Înăuntru se prăbuşi pe pernele unei sofale şi începu să plângă cu sughiţuri. Georges-Albert ţopăia în jurul ei, total derutat. Nu prea avusese de-a face cu femeile şi nu ştia cum să reacţioneze în faţa lacrimilor.

— Bruta dezgustătoare, ce scârbă mi-e de el! Oh, cum să dau de ştire tatălui meu? gemea sultăniţa.

Georges-Albert se dumiri. Începu să vocifereze ascuţit, ca să-i explice cum vedea el situaţia.

— Oh, dragul de tine, ştiu, tu vrei să mă consolezi, eşti o minune de maimuţică, numai că eu nu pricep ce-mi spui.

„De frumoasă e frumoasă, nu spun nu, dar ca agerime nu-i ajunge stăpânului meu nici până la gleznă. El înţelege dintr-o privire”, oftă Georges-Albert. O prinse de mână şi trăgând-o din toate puterile după el, o obligă să iasă pe terasă, de unde se vedea locuinţa prizonierilor, înconjurată de o mare mulţime de femei. Georges-Albert întinse braţul într-acolo şi îi făcu cu ochiul. Tânăra femeie se lumină la faţă.

— Eşti un prieten nepreţuit. Într-adevăr, cum de nu m-am gândit la asta? Ia să vedem, câţi sunt cu toţii?

Georges-Albert ridică în sus şase degeţele.

— Poate că totuşi ar fi mai înţelept să-i las să-şi vadă de propria lor soartă.

Georges-Albert se bosumflă, prefăcându-se că trage din teacă o spadă imaginară.

— Ar lupta cu arma în mână să mă elibereze?

Maimuţoiul dădu afirmativ din cap.

— Pe Allah, cum să le trimit veste? Doar sunt înconjuraţi de un cordon de străjeri.

Georges-Albert clipi din ochi, dezamăgit. „Ce să-i faci, femeile au creiere de găină, asta e.”

Bombă torsul, îşi luă un aer marţial şi se bătu cu pumnişorii în piept.

— Oh, vrei să te trimit pe tine! Dar ai să te poţi tu strecura până la ei?

Georges-Albert încuviinţă energic din cap. Nimic pe

lume nu l-ar fi putut opri. Inimioara îi bătea să se spargă. Se cam îndrăgostise de Prinţesă, tânăra îi zâmbi printre lacrimi. De afară se auzi un răpăit de tobe. Georges-Albert şi sultana se precipitară pe terasă, spre a afla ce se petrece. O procesiune de cincizeci de preoţi lama înainta cu pas solemn, vestind tuturor:

— Slavă Marelui Mogul, în această seară el ne va dărui o Regină. Glorie lui!... Slavă Marelui...

— Pe Allah, s-a zis cu mine... astă seară, vai, ce mă fac, mai bine mor!

Georges-Albert o luă de mână şi o trase spre o masă pe care se aflau câteva pergamente şi o pană de gâscă.

— Da, da, ai dreptate, nu mai e nici o clipă de pierdut.

Prinţesa aşternu în mare grabă, câteva rânduri.

— Strecoară biletul acesta în mâna străinului cu plete de aur.

Georges-Albert băgă răvaşul sub reverul de la vestă, ieşi pe terasă şi se făcu nevăzut.

— Vreau să mi-o aduci aici, la picioarele mele, chiar acum, supusă şi blândă! tuna Galdan cel Crud, şfichiuind tapiseriile cu un bici cu mâner încrustat cu nestemate.

— Oh, prea blândul meu stăpân, te implor, mai ai un strop de răbdare, mai întâi trebuie oficiat ceremonialul nupţial. Nu mai e mult până atunci. Doar câteva luni.

— Femeia asta trezeşte în mine vigoarea pe care caprele astea din harem au stins-o. O vreau în patul meu la noapte. Poruncesc să sune tobele şi să vestească tuturor că grăbim căsătoria. Spune-i Prinţesei să fie pregătită pentru la noapte, ha, ha, lasă

că vede ea cine îi e stăpânul!

— Prea bine, prea bine, Astru al Norilor, alerg, inima mea tresaltă de bucurie!

— Pentru serbările din această seară, voi fi mărinimos, nu îi vom sacrifica decât pe cei doi bătrâni şi pe chinez; acesta va plăti pentru toate ticăloşiile ţării sale. După tortură am să le retez capetele eu însumi. A cam început să-mi ruginească braţul de când nu mi-am mai tras hangerul din teacă. Pe ceilalţi trei prizonieri îi mai păstrăm câteva luni, pentru femeile noastre.

— Bine chibzuit, Stăpâne prea luminat, bunătatea ta este nemărginită, se ploconi Bobo Noor, încântat de acea neobişnuită generozitate.

— Dar spune călăului să-i supună la cazne cât mai prelungite, să avem şi noi ce vedea!

— Nu te teme, Slăvitule, vei fi mulţumit, Stăpâne al Norilor!

Galdan cel Crud vârî în gură un nou pumn de betel şi începu să rumege satisfăcut.

Trimite-mi piticul să mă scarpine în talpa piciorului.

„Îţi aminteşti de fata lui Selim Paşa?[43] *Menită unui crunt destin în această seară, nu aşteaptă salvare decât din partea ta şi a prietenilor tăi. Trimite-mi răspuns prin acelaşi mesager”.*

„Menită unui crunt destin în această seară?...” murmură Adrien recitind cu atenţie bileţelul adus de Georges-Albert. „Da, îmi amintesc de tine, Prinţesă Yasmina, cum să te fi uitat... dar te-ai schimbat nespus”.

---

[43] Vezi Floris, dragostea mea.

Tânărul zâmbi, cu gândul la fetiţa nesuferită pe care o cunoscuseră cu zece ani în urmă, în fortăreaţa Hagi-Bey, condusă de tatăl ei, puternicul Selim Paşa. Prima reacţie a lui Adrien fu să-l încunoştinţeze pe fratele său. Dar anumite zgomote provenite din camera vecină îl înştiinţară că acesta era ocupat. De trei zile şi trei nopţi, captivii duceau o viaţă „de nedescris”. Temnicerii lor îi tratau cum nu se putea mai bine, cu condiţia să-şi onoreze promisiunea la fiece două ceasuri. Misiunea lor de armăsari începuse să îl cam exaspereze pe Adrien. Începuse să se gândească la diverse variante de evadare, fără ca nici una să îl satisfacă pe deplin.

— Te-ai strecurat lesne până la noi, Georges-Albert? îl întrebă tânărul.

Maimuţoiul îşi umflă pieptul şi descrise cu gesturi elocvente cum se pitulase printre picioarele soldaţilor care păzeau „închisoarea” şi cum ronţăise printre cizmele lor una din curelele de piele ce legau cuştile.

„E-n regulă, bătrâne, am priceput, suntem la fel de straşnic păziţi ca şi până acum... ar trebui să fim păsărele ca să putem... sst, vine nepreţuitul lotus cu marfa, iute, ascunde-te, îi şopti Adrien maimuţoiului, azvârlind peste el o pătură de lână.

— Pe nepreţuitul lotus, timpul tău de odihnă s-a scurs, nobile străin, susură budistul, împingând-o înaintea lui pe tânăra concubină ce părea încă mai înspăimântată decât în prezenţa Marelui Mogul.

— Sunt de fiece dată la fel de încântat să te revăd, prea-nobile lama, şi să-mi bucur urechile cu muzica plăcută a vorbelor tale.

Bonzul se umflă în pene, măgulit de complimentele risipite cu generozitate de Adrien, în speranţa secretă

că îi va putea smulge cât mai multe secrete.

— Ţi-am adus cea mai nouă pensionară a haremului, nobile străin, vezi bine cu ce atenţii delicate te copleşeşte Galdan.

— Da, se poartă cu mine ca un adevărat părinte, încuviinţă sec Adrien.

— Da, da, să ştii că aşa este. Află că Marele Mogul a grăbit nunta pentru chiar această seară şi în bunătatea lui nemărginită, a dat poruncă să nu fie sacrificaţi astăzi decât cei doi bătrâni şi chinezul, aşa că bucură-te!

Adrien se înfioră de groază la gândul cumplitei soarte care îi aştepta, peste doar câteva ceasuri, pe Grégoire, Li Kang şi părintele Del Boccaccio. Prefăcându-se că vrea să o cuprindă pe după umeri pe tânăra concubină, se apropie pe nesimţite de bonz.

— Frumos cadou, n-am ce zice... dar, spune-mi, prietene lama, cum se vor desfăşura serbările?

— Oh, vor fi nemaivăzut de frumoase, ca-n vremea slăvitului Aurangzed[44]. Ce păcat că n-ai să poţi asista. Preoţii lama îl vor purta pe umeri pe Marele Mogul, aşezat pe un tron magnific şi îi vor cânta din trompeta sfântă, în vreme ce zmeele noastre se vor înălţa spre cer.

Adrien îşi împreună mâinile extaziat:

— Aha, magnific, frate lama, magnific!

— Te las să-ţi împlineşti misiunea, nobile străin, fiindcă ac...

Adrien înălţă pumnul şi îl lăsă să cadă ca fulgerul pe ţeasta budistului care se înmuie fără un sunet, ca o păpuşă de ceară. Tânăra concubină scoase un geamăt,

---

[44] Han mongol, mort în 1707.

interpretat din fericire de gardienii de afară, în alt sens, dovadă hohotele lor aţâţate. Dintr-un salt, Adrien îi astupă gura cu palma, ca să nu apuce să zbiere. Fata îşi rotea ochii, îngrozită. Trebuie să recunoaştem că avusese o zi cum nu se poate mai agitată şi educaţia primită de la matroane mai avea şi unele lacune. Adrien o împinse până la pat, ţinându-i strâns mâinile la spate şi i le legă cu fâşii rupte din cearşafurile de mătase. Georges-Albert îşi scoase scapul de sub pătură, dornic să evalueze situaţia şi îşi frecă satisfăcut lăbuţele.

Adrien îl dezbrăcă pe lama, îşi trase peste cap tunica galbenă a acestuia, îi vârî un căluş în gură, îl legă zdravăn şi, ascunzându-l pe maimuţoi în sân, trecu în „camera” de alături a fratelui său. Floris îl privi cu mirare pe bonzul care îi făcea semne disperate pe la spatele mongolei ce tocmai se îmbrăca. Adrien îşi ridică de pe ochi un colţ al tichiei. Floris sări ca ars din pat şi o cuprinse de mijloc pe femeie. Plăcut surprinsă, aceasta se lăsă moale în braţele lui. Floris o răsturnă înapoi în aşternut.

— Regret nespus, doamnă!

Crezând că tânărul se joacă, mongola nu opuse nici o rezistenţă când se văzu legată fedeleş, cu un căluş în gură. Floris se aplecă şi o sărută pe frunte:

— Iertare, frumoasa mea.

Adrien îi explică în grabă cele aflate de la Yasmina şi de la budist.

— Micuţa Yasmina, aici, ce surpriză!... Abia acum înţeleg de ce Georges-Albert a urmat-o fără să crâcnească. Era firesc să nu-şi fi uitat fosta stăpână.

Se apropiară tiptil de „sufrageria” lor unde doi bonzi le pregăteau cina. Adrien le făcu semn să se apropie.

Floris ţâşni ca un diavol de după el şi amândoi îi izbiră simultan pe preoţi în carotidă, cu latul palmei. Dezbrăcându-l pe unul din ei, Floris se deghiză la rândul său, apoi îi târâră pe cei doi „adormiţi” în „camera” lui Feodor. Ucraineanul se afla în tovărăşia unei mongole trupeşe, tot atât de înaltă ca şi el, dar de două ori mai corpolentă. Purta numele melodios de Kulugama, ceea ce pe limba ei însemna „şoricel de fier”. Se afla pentru a treia oară. Izbutise să îi păcălească pe străjeri şi să se strecoare peste rând la Feodor, în ciuda celor două sute de kilograme ale ei. După ce, prea puţin galant, Feodor îi înfundă un căluş în gură, mongola începu să se agite disperat. Ochii ei migdalaţi nu exprimau nici spaimă nici îngrijorare ci doar dorinţa, evidentă, de a le spune ceva. Feodor îşi privi întrebător stăpânii. Îl durea inima să se poarte atât de crud cu Şoricelul. Adrien îi făcu semn să o dezlege. Grăsana îi inspira încredere.

— Prea nobili străini, o să pieriţi până la unul dacă nu mă lăsaţi să vă ajut. Fără mine or să vă prindă de cum veţi face un pas, şopti Şoricel.

— Dar ce te îndeamnă să ne înlesneşti fuga? o întrebă mirat Adrien.

— Nu mai vreau să mă despart de prea-nobilul Feodor. Aflaţi că, de aici, din munte, nu se poate pleca decât pe-o singură cale. Sunt gata să v-o dezvălui, dacă îmi juraţi, pe floarea de lotus, că mă veţi lua cu voi.

„Prea-nobilul” Feodor se umflă în pene, mândru de a fi inspirat o asemenea pasiune.

— Boiernaşule, Şoricel pare demnă de toată încrederea, e frumoasă şi înţeleaptă, judecă limpede şi...

— E-n regulă, Feodor, o luăm cu noi. Te ascultăm, femeie, despre ce cale e vorba? spuse el, privindu-i admirativ braţele zdravene, cât pulpele unei femei obişnuite.

— De aici n-a scăpat nimeni niciodată. Am totuşi credinţa că voi puteţi izbuti. Iată ce trebuie să facem... continuă Şoricel, coborând glasul.

Cei trei bărbaţi îşi plecară urechea spre ea. După o clipă se priviră zăpăciţi.

— Eşti sigură, Şoricel, că e cu putinţă aşa ceva?

— Da, prea nobile străin, e singura cale. Odată, e mult de atunci, eram copilă, doi preoţi lama şi-au pus în gând să facă asta, întru gloria eternă a lui Budha şi au izbândit. Totul este să vă încumetaţi.

— De necrezut, murmură neliniştit Adrien. Bine... Floris, să le dăm de ştire şi celorlalţi. Tu, Feodor, vii cu mine. Avem nevoie de încă trei veştminte de lama.

— Dar de ce o luăm iarăşi din loc, domnule conte, protesta Grégoire, tocmai acum când parcă mi-am redobândit tinereţea...

Şoricel le dezlegă pe celelalte două femei şi le explică ce aveau de făcut. Adrien şi Feodor tocmai se întorceau cu încă trei tunici galbene. Trebuiră să-i radă barba părintelui Del Boccaccio, disperat să-şi piardă falnica-i podoabă. La rândul său, Li Kang, prea credincios ca să cuteze a îmbrăca un veşmânt de lama, se codea: „Religia noastră interzice asemenea sacrilegii şi zeul Ho mă va pedepsi de bună seamă pentru...”

Adrien le făcu tuturor semn să tacă. Afară răsunau de-acum trompetele.

— Iute, Georges-Albert, duci acest răvaş Prinţesei Yasmina şi vii cu ea pe esplanadă, după ce Şoricel îi va

fi adus o rochie. Eşti încredinţată că ai să poţi ajunge până la ea, femeie? întrebă precipitat Adrien.

Şoricel dădu afirmativ din cap.

— Şi te bizui pe prietenele tale?

— Îmi vor da ascultare, nobile străin, îl asigură Şoricel, scoţându-i limba, gest de supremă politeţe la mongoli.

Cei şase captivi îşi înfundară bărbiile în piept şi ieşiră cu paşi mici şi repezi, imitând mersul bonzilor. În piaţa centrală agitaţia era de nedescris. În mijloc, pe o platformă înaltă, călăii îşi pregăteau cumplitele instrumente: bastoane de lemn cu care să-şi bată victimele până la sânge, frânghii şi scripeţi cu care să-i spânzure de un singur picior, cu capul în jos, cleştişori de aur. Dând cu ochii de cele trei ţepe proaspăt geluite, Grégoire sughiţă de spaimă, fiind cât pe ce să se împiedice de picioarele unui străjer, noroc de Adrien care îl prinse la timp de braţ. Din fericire atenţia soldaţilor era polarizată de toate acele preparative. Nu luară aşadar seama la grupul budiştilor ieşiţi din închisoare. Floris se apropie de unul din temniceri şi îi susură la ureche:

— Pe nepreţuitul lotus, prizonierilor trebuie să le ducem alte şase femei. După plecarea acestora, nu mai trimiteţi nici una, bunule soldat. Să-i lăsăm pe bieţii oameni să se odihnească, să prindă puteri pentru caznele ce-i aşteaptă. Caraula făcu loc femeilor să treacă, fără să-i dea prin minte să controleze ce se petrece înăuntru şi fără să se mire de acel surplus de activitate. Floris le duse val-vârtej pe cele şase creaturi până la Şoricel care, tocmai îşi îndemna celelalte două surate să îi ajute pe nobilii captivi să coboare în vale ca să ceară povaţă zeilor lor albi cum să se reîntoarcă

încă mai plini de bărbăţie! Văzând că Şoricel ştia să găsească argumentele cele mai convingătoare, Floris se îndreptă spre piaţa cu zmee din spatele palatului Marelui Mogul, unde Adrien tocmai studia topografia locului. Se aflau într-un soi de poiană la capătul căreia se căsca o prăpastie fără fund, din adâncul căreia răbufneau în vârtej, la răstimpuri egale, puternice rafale de vânt. Floris şi Adrien se apropiară de margine cu intenţia de a se apleca deasupra hăului, dar se retraseră în aceeaşi clipă, îngroziţi. La câteva sute de picioare sub ei se întindea o vastă platformă stâncoasă şi hăt, dincolo de ea, mult mai jos, se ghiceau nişte râpe şi o vale lungă. Ca din străfundurile infernului, un muget năprasnic urca spre ei. Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Adrien porunci:

— Aduceţi zmeele.

Feodor şi Li Kang se grăbiră să-i dea ascultare, târând după ei uriaşele „păsări” croite din cutii mari de scândurele subţiri din lemn de brad. Întărite cu tulpini de bambus, aripile acoperite cu o mătase groasă, măsurau în lungime cam cincisprezece picioare.

Grégoire şi părintele Del Boccaccio urmăreau neliniştiţi acel du-te vino.

— Iertaţi-mă, domnule conte, dar sfântul părinte şi cu mine ne întrebăm ce anume puneţi la cale cu zmeele astea? şopti fidelul servitor.

— Evadarea noastră, bunul meu Grégoire, îi răspunse Adrien.

— Aoleu, sfinte Dumnezeule, pe aici? exclamă părintele Del Boccaccio, care de spaimă păcătui şi el, invocând numele Celui de Sus în afara celor sfinte.

— Nu, pe acolo, replică Floris, arătând cu mâna spre canionul în care urletul vântului se înteţea.

Vârtejurile ţâşneau spre cer ca împinse de o nevăzută mână dumnezeiască. Părintele Del Boccaccio şi Grégoire îşi îndreptară semeţ spinările.

— În cazul acesta, preferăm să pierim traşi în ţeapă, decretară ei, pornind spre esplanadă.

După câţiva paşi se opriră. Accesul într-acolo le era barat de Şoricel şi de impresionantele ei şolduri. În urma ei se înghesuiau vreo sută de muieri, înştiinţate de toată tărăşenia. Mongolele roiau în jurul unei tinere cu ochi negri imenşi şi năsuc cârn. Cu toate că era îmbrăcată şi pieptănată la fel ca toate celelalte, aceasta nu semăna de fel cu ele. Adrien o privi atent şi se apropie cu inima bătând să-i spargă pieptul:

— Cerul fie lăudat, Prinţesă Yasmina... iată-ne din nou împreună...

Georges-Albert îşi îţi căpşorul de sub rochia sultanei. „Va să zică de mine nici că te gândeşti să întrebi, bravo, frumos vă şade, n-am ce zice, eu vă scot din toate încurcăturile şi la urmă nici că vă mai pasă de mine, ingraţilor” se bosumflă maimuţoiul, retrăgându-se în culcuşul lui călduţ, la sânul Prinţesei.

— Să ne grăbim, Yasmina! Eşti sigură că nu ţi-e teamă? şopti tânărul trăgând-o după el.

— Nu, prietene, prefer de o mie de ori moartea unei vieţi lângă Goldan Han.

Şoricel făcu un semn. Femeile împinseră opt zmee până în buza văii, ţinându-le strâns de funii.

— Iute, culcaţi-vă pe ele, şopti Floris, silindu-l pe Grégoire să se întindă pe burtă.

— Ţineţi-vă bine! strigă Şoricel.

Între timp, pe esplanadă, străjerii alergau spre Galdan Han, aruncându-i-se disperaţi la picioare:

— Prizonierii... s-au făcut nevăzuţi.

Grégoire gemu, înspăimântat, tremurând ca varga. Zmeele se clătinau pe marginea hăului.

— Daţi drumul la frânghii! răcni Adrien, păstrându-şi, ca de obicei, sângele rece.

Femeile dădură ascultare acelui bărbat cu puteri de zeu.

— Bobo Noor, prinde-i! urlă ca scos din minţi Marele Mogul, atras pe terasă de strigătele de acolo, pricepând abia acum ce se petrecea.

Zmeele tresăltau, purtate de vârtejurile ascensionale de vânt. Rotindu-se nebuneşte prin văzduh, se înălţară deasupra palatului. Floris deschise ochii. Celelalte şapte zmee planau smucit. De jos, mongolii încercau zadarnic să-i ajungă cu săgeţile lor. De-acum fugarii se aflau cu mult prea departe.

— Prinţesa... Prinţesa... se smiorcăi Galdan Han, prăbuşindu-se în braţele lui Bobo Noor.

Floris şi Adrien pufniră în râs. Curenţii de aer continuau să-i înalţe. Curând sub ei nu se mai zăriră decât nişte punctişoare roşii şi galbene, în haotică mişcare.

Vântul îi împingea spre sud. Imensele zmee tresăltau, suiau ca o săgeată, coborau în balans lin şi din nou urcau vertiginos. Pe sub privirile fugarilor defilau prăpăstii întunecate, torente spumegânde. La orizont un lac strălucea ca o monedă de aur în lumina ultimelor raze de soare. Deodată, curentul ascendent îşi reduse simţitor puterea. Floris simţi o zdruncinătură violentă şi se prăbuşi în gol...

Capitolul XXXI

Cârduri de raţe sălbatice săgetau cerul cu ţipăt sonor. Floris deschise ochii şi se ridică anevoie de jos, clătinându-se pe picioare, cu desăvârşire năucit de vertiginoasa aterizare. Mirat că se află încă în viaţă, Floris privi în jur şi abia atunci pricepu minunea. Căzuse într-o mlaştină de turbă care atenuase impactul cu solul. Dezmeticindu-se cu greu, primele lui gânduri coerente se îndreptară spre tovarăşii săi de drum:

— Doamne... Adrien!... Adrien... unde eşti? Feodor... Li Kang... Oof... prieteni... Dumnezeule blând şi milostiv, fă o minune, fă să-i găsesc în viaţă... oooh!... Adrien!...

O tăcere de moarte, tulburată doar de ţipetele păsărilor, îl înconjura. Încercă să ghicească unde se afla. În zare, spre nord, se profilau ameninţător piscurile muntelui de pe flancul căruia evadaseră. Spre răsărit şi spre apus se înălţau platouri gălbui. Floris se întoarse cu faţa spre sud. Un geamăt de disperare ţâşni din pieptul lui:

— Ce grozăvie... dacă vântul i-a târât într-acolo şi au pierit sfărâmaţi de stânci?

Într-adevăr, în direcţia aceea, valea se îngusta între pereţii unui defileu strâmt şi întunecat. Floris hotărî să îşi pornească într-acolo paşii, dar în aceeaşi clipă auzi un mormăit. Lângă el, din noroi se ivi un braţ, apoi un picior. Tânărul se repezi, pe cât de repede îi îngăduia mlaştina să înainteze şi spre bucuria lui văzu că, pe o rază de jumătate de verstă, turbăria era presărată cu alte câteva trupuri inerte, mai mult sau mai puţin

afundate în mocirlă.

— Ah, pe toţi dracii iadului, ce experienţă! Pe cinstea mea, prietene, aş fi oricând gata s-o mai încerc odată! exclamă părintele Del Boccaccio, proprietarul braţului şi piciorului cu pricina.

Floris îl ajută să se degajeze, preferând să aştepte împrejurări mai propice ca să afle dacă iezuitul se referea la experienţa planoarelor sau la aceea a femeilor mongole.

— Cap de zimbru şi cap de cazac, mârâia Feodor la oarecare distanţă de ei, încurcându-se în zmeul făcut guler în jurul gâtului său.

Floris îl lăsă baltă pe iezuit care se prăbuşi în şezut, îngropându-se la loc pân-la brâu şi se repezi să-l ajute pe ucrainean.

— Cum e, bătrâne, te-ai lovit rău, ţi-ai rupt ceva? se nelinişti Floris, înlăturând ultimele bucăţele de bambus şi de scândurică de brad, frânte de ţeasta, din fericire solidă a cazacului.

— Nu, boiernaşule, n-am nici pe dracu'... Uite că tot am avut până la urmă parte de călătoria pe aripă de dragon prezisă, de când îl ştiu, de nebunul ăla de Li Kang, bodogăni Feodor, scuturându-şi pletele de noroi.

Liniştit în privinţa lui, Floris dădu să plece în căutarea celorlalţi. Feodor îl prinse de pulpana tunicii sfâşiate şi udă leoarcă.

— Şoricel e teafără, boiernaşule? întrebă cazacul, roşind uşor.

Floris îşi roti privirea şi i se păru că zăreşte nu departe de ei o siluetă de hipopotam. I-o arătă îndrăgostitului care sări în picioare cu un răcnet de bucurie:

— Ai... Ai.. Ai... Şoricel... sunt aici... nu te mişca...

sosesc...

Recomandarea cazacului era inutilă. Căzând din cer, ca o ghiulea de două sute cincizeci de livre, mongola se înfundase în mocirlă până la brâu, din nefericire cu capul înainte... nefericita mai avea niţel şi pierea înecată. Posteriorul rotund ca luna şi galben ca soarele se zbătea neputincios, cu mişcări tot mai slabe. Feodor vru să o ia în braţele lui herculeene, dar nu izbuti nici să o cuprindă, nici să o clintească de unul singur. Floris şi Del Boccaccio îi săriră în ajutor.

— Ce panoramă impresionantă! exclamă iezuitul, fără să se ştie dacă se referea la peisaj sau la formele opulente ale mongolei.

— Haideţi, odată toţi... trageţi.. acum, hai, strigă Floris, dirijând acele prea puţin poetice operaţiuni de salvare.

Un ultim efort şi Şoricel se regăsi la pieptul lui Feodor. Floris îi lăsă singuri pe cei doi porumbei şi dădu fuga spre momâia de nămol care gemea:

— Ajutor, prieteni, săriţi, mor! Ah, domnule abate, vreau să mă spovedesc.

— Ba nu, bătrâne, nu mori deloc, eşti mai viu ca niciodată! zâmbi Floris fericit să-l ştie scăpat pe Grégoire, dar din ce în ce mai îngrijorat pentru soarta lui Adrien. În mod normal el, Prinţesa şi Georges-Albert ar fi trebuit să se afle şi ei pe undeva pe acolo. În spatele lui se auzi un urlet. Întorcându-se, îl zări pe Li Kang. Chinezul râdea de unul singur ca nebunul, aduna nămolul în pumni, îl înălţa spre cer şi apoi şi-l turna în cap. Floris îşi spuse că şocul căderii îl damblagise. Îl zgâlţâi cuprins de milă.

— Linişteşte-te, Li Kang, ai ajuns cu bine pe pământ.

— Ştiu, Floare de Mai, ştiu. Cu suflarea lui fierbinte

de rechin, taman pe meleagurile Fiilor Cerului.

— Ce spui? Să fi ajuns în China?

— Deschide ochii, Floare de Mai şi priveşte, îi arătă Li Kang defileul dinspre sud, acolo este trecătoarea Nanku. Veniţi după Li Kang şi vom da de bătrânul şarpe a cărui coadă se toceşte în dreptul ei. Dar trebuie să ne grăbim, Floare de Mai, priveşte în urma ta.

Floris îşi chemă prietenii lângă el. Spre nord, pe curmătura muntelui jucau neliniştitoare luminiţe. Numărul lor creştea de la o clipă la alta. Marele Mogul îşi asmuţise pe urmele lor soldaţii care îi căutau acum la lumina torţelor.

— Nu mă clintesc de aici până nu-i găsim pe Adrien şi pe Prinţesă, rosti cu hotărâre Floris.

— Ai dreptate, stăpâne, să răscolim întreaga mlaştină, îl aprobă Feodor.

— Hi. hi, hi... zeiţa Niu-Kua, prea curata soţie a zeului Fu-Hi, a întins mâna ei blândă şi i-a cuprins în palmă pe Bucurie a Zilei şi pe Nufăr Trandafiriu.

Fugarii se priviră aiuriţi.

— Ascultă, bătrâne, lasă păsăreasca ta şi vorbeşte ca oamenii. Nu ne arde şi nici n-avem vreme de descifrat şarade. Boiernaşul şi cu mine n-am priceput nimic. Grăieşte simplu şi răspicat.

Li Kang îşi muşcă buzele, îşi netezi codiţa şi spuse dispreţuitor:

— Zborul nu ţi-a îmblânzit firea, Lamă Ascuţită. Îmi pare rău pentru tine... Floare de Mai, eu zburam în apropiere de Bucurie a Zilei şi de Nufăr Trandafiriu. Când am început să pierd din înălţime, am apucat să văd cum ei îşi continuau plutirea celestă. Au trecut pe deasupra Uriaşului.

— Nenorocire, gemu îngrozit Floris, până unde îi va fi dus curentul?

— Haide, boiernaşule, hai s-o luăm la picior, îl trase după sine Feodor. Uriaşul ăsta de care vorbeşte Li Kang trebuie să fie vreun alt munte. O să-i căutăm pe versantul celălalt.

— Da, da, să grăbim pasul, domnule duce, îl îndemnă speriat şi Grégoire. Ia priviţi ce vine după noi...

Luminiţele se apropiau văzând cu ochii.

— Lasă-ţi paşii în voia Domnului şi el ţi-i va călăuzi, declară sentenţios părintele Del Boccaccio.

— Urmaţi-l pe Li Kang Yuin! strigă chinezul alergând de parcă ar fi avut aripi la picioare.

Cu inima zdrobită, Floris pătrunse în trecătoarea stâncoasă pe urmele tovarăşilor săi de drum. Nu ştia încotro se îndreaptă şi de altfel puţin îi păsa. Pentru prima oară în viaţă se simţea cu adevărat orfan. Din prima zi de când se născuse şi până atunci, fratele lui i se aflase pururi în preajmă. Îl certa, îl apăra, îl salva, îl împiedica să facă prostii, îi repara de la distanţă boacănele, fără o vorbă de reproş, purtându-se tandru şi încrezător cu nesuferitul lui mezin. Fără el, Floris se simţea înjumătăţit.

— Oh, Adrien, frăţioare, unde eşti?

De-abia în clipe ca acelea, Floris descoperea ce loc important ocupa în viaţa lui Adrien.

— Iute, iute, stăpâne, gâfâia Feodor, târând-o aproape pe Şoricel, ceea ce, să recunoaştem, nu era deloc treabă uşoară.

Mongolii se aflau la doar cincisprezece verste depărtare de ei. În două, trei ceasuri aveau să îi ajungă din urmă.

— Vai de noi, prea nobile Feodor. Galdan cel Crud ne

va tăia în zeci de bucăţele şi ne va prăji într-un cazan cu ulei încins... îhî, îhî, se smiorcăia Şoricel.

— Taci, femeie şi aleargă, tună Feodor.

Avea dreptate. Li Kang înainta uşor ca un fulg, fără să se lovească de pereţii stâncoşi, ca unul care cunoştea drumul cu ochii închişi şi puţin se sinchisea că noaptea era deasă de să o tai cu cuţitul.

— O să o luăm pe scurtătură ca să dăm nas în nas cu balaurul ce ne va mântui, rosti el sentenţios

Mărăcinişul potecii pentru capre pe care suiau acum le însângera nemilos picioarele. Lui Floris i se părea că defileul se îngusta, gata, gata, să-i prindă definitiv în capcana lui. Se apropiau de creastă.

— Eşti sigur că n-ai greşit, drumul, bătrâne? îl întrebă neliniştit, Feodor pe chinez, în pragul apoplexiei, după ce, de o bună bucată de vreme, o împingea de la spate pe Şoricel, ducând-o aproape pe sus.

— Prea nobile Li Kang, pe floarea preţiosului lotus, nu mai pot, gemu mongola.

Chinezul sări sprinten în vârful ultimului bolovan din calea lor şi zâmbi:

— Curaj, Broască Rotundă, iată marele şarpe.

Dintr-un salt, Floris se alătură chinezului şi încremeni, cu răsuflarea tăiată. În viaţa lui nu mai văzuse aşa ceva. Şoricel se prăbuşi la pământ, istovită. Feodor şi el, mut de uimire. Grégoire clănţănea din dinţi, bombănind:

— Asta e vrăjitorie curată.

Luna tocmai răsărise. Valea abruptă de la picioarele lor li se dezvăluia într-o lucire ireală, albăstrie. La câteva verste înaintea lor, un ŞARPE MONSTRUOS se prelingea pe coama munţilor, urcând şi coborând până dincolo de orizont, cocoţându-se pe deasupra stâncilor,

arcuindu-şi îndrăzneţ spinarea pe deasupra prăpăstiilor. Era el, uriaşul anunţat de Li Kang.

— Pe toţi diavolii infernului, avea dreptate chinezul ăsta afurisit, am ajuns în China! Ei, ce ziceţi, prieteni, nu-i aşa că te trec fiorii când dai ochii cu el pentru prima oară? exclamă părintele Del Boccaccio.

Pricepând brusc despre ce era vorba, Floris scoase un strigăt de bucurie:

— MARELE ZID! Feodor, Grégoire, e Marele Zid chinezesc!

Fugarii îşi sumeseră poalele înţepenite de noroi ale tunicilor de bronz şi coborâră în goană versantul sudic, urmărindu-l îndeaproape pe Li Kang, împins de bună seamă de zeul Fu-Hi, acesta părea că zboară. Lui Floris îi era ruşine că la vederea acelui peisaj halucinant se speriase pentru o clipă.

— Ah, Adrien, frăţioare, tu ai fi ştiut pe dată unde ne aflăm... totdeauna împreună... să te fi pierdut oare, Adrien? Fără tine nu sunt nimeni, de unul singur nu mă descurc, îşi spunea tânărul, îndurerat până la a-şi nega orice merit, excesiv ca-ntotdeauna în diminuarea propriei personalităţi.

— Priveşte, stăpâne, ne vor tăia calea dinspre nord.

Floris uitase de mongoli. Lipiţi de coama căluţilor lor, de munte, soldaţii lui Galdan Han goneau nebuneşte. Torţele se apropiau înspăimântător de repede. Fugarii alergau şi ei, cât îi ţineau puterile. Până la porţiunea prăbuşită din Marele Zid le mai rămâneau de parcurs două verste. Floris îşi imaginase întotdeauna Marele Zid drept o construcţie perfect rectilinie. Când colo, acesta şerpuia cu incredibilă supleţe. Poleit de razele de lună, colosul de piatră părea o făptură tânără şi vie, în ciuda celor o mie cinci sute de ani al săi. Ceea ce îl

îngrijora însă pe Floris era faptul că părea de netrecut.

— Vreau să sper că Li Kang nu s-a înşelat şi că există cu adevărat o breşă, îi şopti el lui Feodor.

În zadar se străduia să străpungă întunericul cu privirea, nu desluşea decât un imens brâu de ziduri, cu crenele înalte şi turnuleţe dispuse la intervale regulate, mulat pe denivelările terenului. Prezenţa lui părea să le bareze nemilos calea. În auzul fugarilor răsuna tot mai aproape, tot mai ameninţător, tropotul cailor mongoli. Ce-i drept, deocamdată urmăritorii nu-i puteau repera, pe când torţele lor le semnalau cu precizie poziţia. Floris bănuia că armata mongolă număra spre o mie de războinici. Cu ultimele puteri străbătură în goană distanţa ce îi mai separa de Marele Zid şi ajunseră în sfârşit la poalele şarpelui de granit. Floris îşi lipi-o clipă obrazul de zid. Piatra păstra încă o parte din căldura soarelui de peste zi. Li Kang făcu un semn şi o luară iar la fugă de-a lungul zidului, căutând trecerea, biete furnici în umbra gigantului hotar fortificat. Floris dădu capul pe spate. La ameţitoare înălţime deasupra lui, pe cerul nopţii, se profilau crenele şi bastioane pustii, fără soldaţi şi fără muschete. Se simţea strivit de acea masă uriaşă capabilă să străjuiască de una singură meleagurile Chinei. Deodată se auzi un urlet. Floris recunoscu timbrul piţigăiat al Marelui Mogul.

— S-a zis cu noi, stăpâne, şopti Feodor.

Tânărul păli de furie neputincioasă. Se şi vedea încolţit ca un şoarece, faţă în faţă cu Galdan cel Crud

— Oh, Doamne, m-am săturat să tot fugim.

Ar fi preferat de o mie de ori să facă drum întors şi să înfrunte de unul singur întreaga armată mongolă, aflată la numai trei sute de picioare înapoia lor. Pe deasupra capetelor fugarilor vâjâi o ploaie de săgeţi,

izbindu-se cu zgomot sec de zid.

— Suntem salvaţi! strigă părintele Del Boccaccio, pătrunzând, pe urmele lui Li Kang, într-o spărtură înaltă de zece picioare şi largă de trei, cât să lase loc de trecere unui singur om. Fugarii se strecurară pe acolo, unul câte unul. Floris îi lăsă să treacă pe toţi ceilalţi şi intră ultimul. În faţa lui şi a lui Feodor, planturoasa Şoricel blocase trecerea. Nu mai putea nici înainta, nici da înapoi. Del Boccaccio şi Li Kang o trăgeau din răsputeri, Floris şi Feodor o împingeau. Grégoire se ruga. Cu un ultim efort, dislocară câteva cărămizi, o degajară din strânsoare şi suiră în goană o scăriţă spiralată, înaltă de vreo cincizeci de picioare. În urma lor, războinicii mongoli conduşi de Galdan Han, se îmbulzeau dinaintea breşei, şovăind să se angajeze. Între timp, Floris şi tovarăşii săi ajungeau sus pe Marele Zid. Înaintea lor se întindea un drum ca-n palmă. Înţelept ar fi fost să coboare de cealaltă parte şi să-şi piardă urma în câmpia chineză, dar scăriţa ce ducea într-acolo se afla mult prea departe şi picioarele lor erau prea ostenite ca să mai facă un singur pas. Floris îi privi pe Grégoire şi Şoricel. Era limpede că se aflau la capătul puterilor. În faţa lor, un bastion cu ferestre cam dărăpănate, dar cu uşa în perfectă stare, părea gata să-i adăpostească. Se buluciră înăuntru şi se baricadară prăvălind în dreptul intrării câteva bucăţi din zidul prăbuşit.

— Urmăriţii, ori vă zbor ţestele de pe umeri, răcnea piţigăiat Marele Mogul.

— Ia seama, Soare Divin, am pătruns pe pământul Chinei. Dacă blestematul de împărat prinde de veste că ai îndrăznit să nesocoteşti hotarul Marelui Zid, o să-şi trimită întreaga armată împotriva noastră. Cel mai

înţelept ar fi să facem cât mai grabnic cale întoarsă spre munţii noştri, îl imploră Bobo Noor, care însoţise expediţia.

Orice om cu minte i-ar fi dat ascultare, zdruncinat de acel argument. Galdan Han chibzui o clipă, dar dorinţa de răzbunare se dovedi mai puternică decât glasul raţiunii.

— Nimic nu mă poate opri din drumul meu. Vreau să o prind de vie pe Prinţesă!

— Oh, Astru Strălucitor, te conjur, măcar lasă-mă să parlamentez cu ei.

Marele Mogul bătea darabana cu degetele în scutul lui de piele.

— Prea bine, dar dacă dai greş, să ştii că vei fi tras în ţeapă.

Bietul Bobo Noor începu să tremure şi îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe obrajii grăsuţi. Dădu pinteni carului să se apropie de zidul ce sclipea în lucirea primelor raze ale răsăritului de soare.

— Nobili străini, Marele Mogul v-a tratat prieteneşte. V-a oferit generoasa lui ospitalitate…

„Ce să zic…” zâmbi ironic Floris, la auzul acelei versiuni a evenimentelor.

— Iar voi… drept răsplată i-aţi răpit logodnica. În bunătatea lui nemărginită, Galdan Tsereng Han nu vă cere decât să i-o daţi înapoi pe sultană şi apoi pe floarea preţiosului lotus, sunteţi liberi să mergeţi încotro veţi dori.

— Câtă mărinimie! exclamă Floris, privindu-şi tovarăşii, ca să afle şi părerea lor.

Culcaţi cu feţele la pământ, aceştia îşi trăgeau sufletul şi puţin le păsa de ce se întâmpla afară. Feodor care o ţinea strâns la piept pe Şoricel, mârâi pe

jumătate înăbuşit de sânii prea-iubitei sale:

— Boiernaşule, e treaba ta, ce răspunzi.

Floris oftă:

— Ah, Adrien, de ce nu eşti aici, cu noi? Ai fi născocit un şiretlic şi eu aşi fi ştiut ce să fac, pe când aşa...

Îşi scoase prudent capul pe fereastra ce da spre Mongolia, surprins să nu fie întâmpinat de o ploaie de săgeţi. Cu arcurile întinse, gata să tragă, mongolii aşteptau însă poruncă de la hanul lor.

„Perfect, îşi spuse tânărul, aşadar ei sunt convinşi că Yasmina se află cu noi.”

Zâmbi şi îşi flutură prietenos mâna.

— Pe floarea preţiosului lotus, vorbele voastre sunt ca ambrozia şi urechile noastre au fost mângâiate de adierea lor suavă.

Bobo Noor îl privi satisfăcut pe Marele Mogul.

— Dar dacă ne-aţi minţit, prea-nobili războinici, Galdan Han nu va mai avea logodnică. Mă voi vedea în trista situaţie de a fi nevoit să o spintec cu mâna mea pe Prinţesă, adăugă Floris, curtenitor.

— Rhaaaa... trageţi! Trageţi! urlă Marele Mogul.

Floris băgă capul la cutie. Săgeţile se izbiră de zid.

— Ucideţi-i, răcnea din răsputeri Galdan Han.

Floris izbucni în râs.

— De ce nu urcaţi până la mine? Dar să ştiţi că atunci o veţi găsi moartă pe sultană.

Cei de jos se sfătuiau.

— Mânca-v-ar şacalii, laşi netrebnici veniţi de la Soare-Apune! strigă Hanul.

Floris se opri din râs şi scoase braţul pe fereastră, semn că vroia să le spună ceva. Arcaşii încetară tirul.

— Mare Mogul, m-ai făcut laş. Te provoc la duel, aici, pe Marele Zid, de faţă cu toţi războinicii tăi. Dacă mă

refuzi, înseamnă că din noi doi nu eu, ci tu eşti laşul. Dacă victoria va fi de partea mea, ne laşi să ne vedem de drum. Dacă, dimpotrivă, învingător vei fi tu, atunci prietenii mei pot să-şi facă de pe acum cea din urmă rugăciune.

— Dar îmi daţi, nevătămată, Prinţesa! rânji Galdan.

— Desigur, cu condiţia să nu-şi ia din nou zborul, zâmbi enigmatic Floris.

„Atâta le-a fost, bieţii de ei”, îşi spuse în sinea lui Bobo Noor.

— Dacă te învoieşti, atunci spune ce armă alegi, Mare Mogul? strigă Floris.

— Hangerul meu, câine, ca să-ţi retez capul şi să-ţi scot din piept inima rău mirositoare, urlă Galdan cel Crud, descălecând.

— Oh, ce intenţii urâte, prea-nobile Han... Rogu-te, fii bun, urcă până la mine însoţit de unul singur dintre războinicii tăi şi fă-mi hatârul să-mi aduci şi mie un hanger de-al vostru pentru că eu nu am la îndemână decât un cuţit tocit cu care teamă mi-este că nu-i voi putea tăia beregata Prinţesei, dacă te împinge cumva nenorocul să nu te ţii de cuvânt, Galdan Tsereng Han, adăugă Floris, zâmbind cum nu se poate mai politicos.

Într-adevăr, între timp Marele Mogul împărţise câteva ordine scurte, cu intenţia ca în timpul duelului cu oamenii lui să ia cu asalt bastionul, prin surprindere. Furios să-şi vadă manevra dejucată, Hanul porunci totuşi lui Bobo Noor să respecte angajamentul luat. Strâmbându-se nemulţumit, pătrunse în crăpătură şi porni să urce scara în spirală, urmat de un singur soldat în haină roşie.

— Fii cu băgare de seamă, boiernaşule, ăsta-i o fiară sălbatecă, murmură Feodor, cu inima strânsă. Se căina

din adâncul sufletului pentru a-şi fi lăsat prea tânărul stăpân să ducă tratative de unul singur.

— Dacă îmi vine cumva de hac, luaţi-vă picioarele la spinare, fără să priviţi înapoi. Nu cred să cuteze a vă urmări în teritoriul chinez, mai ales după ce vor vedea că Prinţesa nu se află cu voi.

— Oh, Floare de Mai, de-ar fi ca Budha să te ia în grădinile lui înmiresmate, te-aş urma cu bucurie, susură Li Kang.

— Fiule, voi rămâne alături de tine ca să-ţi acord extrema oncţiune a unicului şi adevăratului Dumnezeu, declară ritos iezuitul, privindu-l cu severitate pe Li Kang care îndrăznea să-l pomenească pe Budha în prezenţa lui.

Grégoire şi Şoricel nu spuneau nimic. Plângeau cu lacrimi de crocodil, trăgându-şi zgomotos nasul.

Astfel binecuvântat, Floris ieşi să îl întâmpine pe Galdan Han în mijlocul platformei de deasupra Marelui Zid. Pentru duelul lor, dispuneau de un spaţiu larg de douăzeci de picioare. Floris prinse din zbor hangerul curb şi tăios ca o lamă de brici, azvârlit lui de soldatul mongol.

Galdan Han îşi studia adversarul cu ochi mici şi răutăcioşi. Se învârti o vreme în jurul lui, apoi, cu o mişcare fulgerătoare îşi apucă vârful cozii şi o învârti prin aer ca pe un bici, căutând să-l atingă cu ea în tâmplă, ca pentru a dovedi că dispunea de două arme, dintre care una era naturală.

Floris respiră adânc aerul curat al dimineţii, fericit că în sfârşit nu mai trebuia să fugă şi că îşi putea înfrunta inamicul în luptă dreaptă.

— Între noi doi, acum, Mare Mogul!

Capitolul XXXII

De undeva răsună un gong. Bonzii înaintau în susul lungii alei pavate cu marmoră albă şi străjuită de statuile unor animale de dimensiuni colosale. Căţărat pe cocoaşa unei cămile dăltuite dintr-un singur bloc de granit, Georges-Albert sări peste un leu înaripat, trecu nepăsător pe lângă un dragon zburător şi se precipită să îi trezească pe Adrien şi pe Yasmina care îşi petrecuseră noaptea în interiorul unui monument din porfir trandafiriu. Adrien se plecă deasupra Prinţesei şi suflă cu delicateţe peste pleoapele ei închise, apoi îi sărută blând colţul sprâncenelor şi buzele ca nişte petale de trandafiri. Tânăra se întinse leneş, întredeschise ochii şi îl cuprinse cu braţele pe după gât, trăgându-i capul spre pieptul ei. Adrien îi sărută gingaş pielea catifelată dintre sâni şi aspiră cu nesaţ şi încântare parfumul tainic care îl îmbătase atâtea ceasuri. Georges-Albert bodogăni indignat, trăgându-l de urechi. Adrien pricepu şi se ridică de jos.

— Dragostea mea, trebuie să plecăm, auzi ce-ţi spun? Paznicii templului nu trebuie pentru nimic în lume să ne găsească aici, ori unde ne stau picioarele acolo ne va sta şi capul.

Yasmina îl privi pe Adrien cu adoraţia mirată a tinerelelor fete după prima lor noapte de dragoste. Afară se lumina de ziuă.

— Dar unde ne aflăm, Adrien?

După câte mi se pare, în Valea Ming[45], minunea mea

---

[45] Dinastia Ming (1368-l644) a fost înlăturată de la tronul Chinei de dinastia

şi, tocmai de aceea cred că ar fi mai cuminte să ne facem cât mai iute nevăzuţi. Este o incintă sacră unde nimeni nu are voie să pătrundă.

Ceea ce nu văzuseră peste noapte se revela acum, în lucirea palidă a dimineţii privirilor lor uluite şi puţin neliniştite. Se găseau într-o vale în formă de amfiteatru închisă de un masiv muntos, la poalele căruia se înşirau treisprezece morminte monumentale, situate în semicerc. Înconjurate de arbori falnici cu coroană deasă, mormintele erau străjuite de statuile foştilor împăraţi Ming. De trei ori mai înalte cât un stat de om, păreau să-i ţintească enigmatic pe tineri cu ochii lor morţi din piatră. Yasmina se înfioră, înţelegând că se afla rezemată de peretele unui mausoleu căruia îi „pângărise” splendoarea austeră. Tinerii se ascunseră în iarba înaltă. În depărtare, pe aleea de marmoră, bonzii treceau cântând pe-o singură notă ascuţită şi izbindu-şi ritmic talgerele.

În ajun, printr-o adevărată minune, vântul purtase zmeele Prinţesei şi ale lui Adrien, până în vârful unui copac. După ce o luase în braţe pe Yasmina, pe jumătate leşinată de izbitură, Adrien coborâse pe pământ, ajutat de Georges-Albert care îi călăuzise paşii din creangă în creangă. Îşi instalase preţioasa povară la adăpostul unui mausoleu pe care îl luase drept un mic templu părăsit şi se suise din nou în pom, ca să smulgă mătasea de pe aripile zmeielor şi să facă din ea un aşternut pentru sultană. Discret, Georges-Albert pricepuse, fără să fie nevoie să i se spună, că prezenţa lui devenea inoportună. Se căţărase între cocoaşele cămilei de piatră, de unde tocmai coborâse, bodogănind de foame şi de sete. Dar în afară de

manciuriană Tsing.

marmoră şi de porfir, în zonă nu se găsea nimic altceva.

„Ce viaţă de câine pentru un maimuţoi, să trebuiască să dorm pe o cămilă”, murmurase el în seara precedentă, înainte de a adormi.

Epuizată de zborul demenţial din care supravieţuiseră, fiind probabil singurii muritori de pe lume în a fi trăit aşa ceva, Yasmina tremura nervos. Adrien se strădui să o instaleze cât mai confortabil. Îi acoperi trupul cu fâşii de mătase şi îi întinse o bucată de „*tsampa*[46]” pe care înaintea evadării avusese prevederea să şi-o strecoare în buzunar.

— Poftim, Prinţesă Yasmina, te rog mănâncă, o să-ţi facă bine, murmură Adrien, tulburat de prezenţa sultanei, cum nu mai fusese în viaţa lui. Pentru el femeile fuseseră până atunci o simplă distracţie pasageră. Ba chiar se putea spune că dispreţuia sexul frumos, râzându-şi de pasiunile înflăcărate şi de disperările mezinului său. Şi iată că acum, la atingerea degetelor sultanei, când el îi oferise acea banală bucăţică de turtă, simţise că dintr-odată inima începe să-i bată nebuneşte. Aceeaşi neînţeleasă tulburare îl cuprinsese acolo, în piaţă, când Yasmina îi ştersese cu vălul, sângele de pe frunte.

— Bine, iau, dar numai cu condiţia să împărţim pe din două, spuse Yasmina rupând turtită şi punându-i în palmă una din bucăţi.

Tânărul îşi trase mâna ca fript.

— Nu, prinţesă, eu sunt învăţat cu privaţiunile, pe când tu eşti atât de gingaşă, de plăpândă... mi se rupe inima că te-am târât după noi în această aventură

[46] Turtă din făină de orz, sare şi unt.

nebunească şi în tot acest dezastru.

— Ţi-am mai spus, bunul meu prieten, că pentru mine, nimic pe lume nu putea fi mai rău decât să fiu silită să rămân lângă Marele Mogul... şi-apoi, lângă tine mă simt atât de fericită...

Adrien făcu un pas înapoi. Simţea că se înăbuşă. Era mai înţelept să o lase singură.

— Prinţesă, ar trebui să te odihneşti Mâine, de cum se crapă de ziuă, pornim în căutarea fratelui meu şi a celorlalţi tovarăşi ai noştri de drum. Numai Dumnezeu ştie dacă în clipa aceasta se mai află sau nu în viaţă vreunul dintre ei...

— Allah va fi avut grijă de ei, cum a avut şi de noi, nu-ţi face griji, îmi spune mie inima că n-au păţit nimic, şopti cu blândeţe Yasmina, rezemându-şi fruntea de umărul lui.

Adrien păli şi mulţumi cerului că întunericul o împiedica pe Prinţesă să-i observe reacţiile. Murea de dorinţă să o cuprindă în braţe şi să o strângă la piept, dar pentru nimic în lume nu şi-ar fi îngăduit să abuzeze de încrederea unei principese nefericite care îi ceruse protecţie. Sufleutul lui nobil nu putea profita de ambiguităţii situaţiei create în urma unui pur joc al întâmplării. Era prea cavaler pentru a se lăsa mânat de instincte.

Yasmina muşcă în silă din turtiţă şi se strâmbă îngreţoşată.

— Puah! ce porcării mănâncă şi mongolii ăştia. Oh, prietene, îţi aminteşti de palatul tatălui meu, de grădinile suspendate deasupra mării... de susanul după care tu şi fratele tău vă dădeaţi în vânt?

Adrien pufni în râs.

— Îmi amintesc, prinţesă, de parcă ar fost ieri. Pe

atunci eram tare amărât, pentru că în jocurile noastre de copii îl preferai întotdeauna pe Floris. Tot lui i l-ai dăruit pe Georges-Albert, de care de-atunci încoace nu ne-am mai despărţit niciodată. La opt anişori erai cea mai frumoasă fetiţă din lume, Prinţesă Yasmina. Te iubeam la nebunie... pe când tu... tu îmi spuneai „câine creştin”...

Yasmina înălţă încetişor mâna, îşi trecu degetele prin buclele aurii ale lui Adrien, şi murmură abia auzit:

— Da... câine creştin...

Adrien sări în picioare şi făcu câţiva paşi.

— În loc să ne odihnim, ne pierdem vremea stând la taclale, prinţesă, spuse el cu răceală, deşi mâine ne aşteaptă o zi grea.

Yasmina zâmbi, înduioşată. Citea în sufletul lui ca într-o carte deschisă. Se ridică la rândul ei şi se apropie de Adrien. Acesta se întoarse brusc spre ea. Prinţesa îşi rezemă fruntea de pieptul lui. Tânărul tresări ca ars cu fierul roşu şi făcu un salt înapoi.

— Prinţesă, te rog, rămâi acolo unde eşti, murmură el cu glas surd, nu te apropia.

— Adrien, ascultă-mă, îi spuse într-un suflet Yasmina, întinzându-i mâna.

— Nu, Yasmina, te rog, du-te, şopti Adrien în timp ce mai presus de voia sa, braţele lui cuprindeau trupul fragil al tinerei fete. O briză parfumată trecu pe deasupra îndrăgostiţilor. Timpul se oprise în loc, în jurul lor spaţiul se oprea. Adrien îşi simţea obrazul mângâiat de pletele mătăsoase ale Yasminei. Cu un ultim efort de voinţă o îndepărtă, spunându-şi că cele mai cumplite torturi ale Marelui Mogul erau un fleac pe lângă supliciul de a rezista acelei dulci tentaţii.

— De zece ani împliniţi, trăiesc numai cu gândul la

tine, „câine creştin”. Dacă ai şti de câte ori am visat buclele tale blonde şi ochii tăi adânci ca marea. Dacă în copilărie te necăjeam, era semn că mă îndrăgostisem încă de pe atunci de tine. Ai fost şi ai rămas prinţul visurilor mele. Te-am recunoscut de cum te-am văzut legat fedeleş şi cu chipul însângerat... şi am înţeles că era mâna destinului.... că suntem meniţi unul altuia. Îţi spun toate astea, „câine creştin”, pentru că înţeleg ce se petrece în sufletul tău şi te iubesc încă mai mult pentru nobila ta purtare. Cerul a vrut să se întâmple aşa. Noaptea aceasta este a noastră. Primeşti dragostea nesuferitei tale Yasmina?

Adrien asculta nebun de fericire acea declaraţie sinceră şi deschisă. Emoţionat, se aplecă spre Yasmina, o ridică în braţe ca pe un fulg şi o purtă până la culcuşul din mătase de zmeie, încropit de el cu câteva clipe în urmă la umbra mausoleului, fără să bănuie că pregătea patul lor nupţial. El era primul ei bărbat, iar ea era prinţesa aşteptată de el din totdeauna. Femeia eternă, femeia vieţii lui. Toate celelalte de până la Yasmina n-avuseseră nici o importanţă, pe când ea, ea avea să-i fie mireasă...

O privighetoare de Manciuria îşi trimitea spre cer trilurile cristaline. Se lumina de ziuă. Georges-Albert dădu buzna peste ei.

Bonzii erau prea ocupaţi cu psalmii lor, ca să-i vadă pe cei doi tineri ascunşi în spatele unui tumulus. Adrien o ţinea de mână pe Yasmina, contemplând-o extaziat.

— Eşti atât de frumoasă... nemaivăzut de frumoasă, prinţesa mea.

Yasmina îşi ascunse ruşinat obrazul după umărul lui.

— Nu, te rog, nu mă privi aşa... nu sunt obişnuită, nu uita că până acuma am purtat totdeauna văl.

— Asta a fost de mult... acum o mie de ani... de azi înainte vreau ca tot pământul să-ţi afle frumuseţea şi să ştie că eşti a mea.

Yasmina zâmbi.

— N-o să ne despărţim niciodată... până la moarte, Adrien... Adrien, dragostea mea...

* * *

Târguşorul Nan-Ku îşi datora prosperitatea caravanelor de neguţători şi pieţelor lui, renumite în întreaga provincie Pe-Tchi-Li[47]. Situată la depărtare de numai doi li[48] de pasul de trecere cu acelaşi nume, din vecinătatea Marelui Zid, localitatea era veşnic supra-înţesată de călătorii, caii, cămilele şi cărăuşii care se înghesuiau din zori şi până-n seară, într-o desăvârşită ordine, pe unica lui stradă pavată cu lespezi imense şi lunecoase.

În dimineaţa aceea, atenţia localnicilor şi a călătorilor părea atrasă de un eveniment cu totul neobişnuit, petrecut în afara zidurilor orăşelului. Sărmanii coolie[49], îmbrăcaţi în tunici albastre, cârpite şi zdrenţuite, îşi lăsau baltă cămilele încărcate cu baloturi pline cu floare de mac adusă din îndepărtata Indie. Ţăranii veniţi să-şi vândă în piaţă recolta de orez, coborau în grabă din şaretele lor trase de măgăruşi negri şi o rupeau la fugă de le sfârâiau călcâiele, scoţând ţipete ascuţite. Femeile din popor, profitând de faptul că, spre deosebire de moda aristocratelor, nu îşi purtau picioarele strâns înfăşurate în fâşii de pânză, îşi lăsau de-o parte ghemele de lână şi o tuleau pe urmele

[47] Provincie din vecinătatea Pekinului.

[48] 2 li = aproximativ un km.

[49] Zilier asiatic.

celorlalţi, scuturându-şi codiţele sub pălăriile ascuţite din pai de orez. În cuştile de lemn din căruţele astfel părăsite, prepeliţele, claponii şi gâştele cârâiau, măcăiau, fâlfâiau din aripi şi îşi împrăştiau fulgii.

„Ia te uită, ce spaimă am mai băgat în chinezii ăştia”, îşi spuse Georges-Albert, care tocmai intrase în oraş, pe umărul Yasminei. Mândru din cale afară de propria persoană şi de efectul produs asupra localnicilor, maimuţoiul nu-şi mai încăpea în piele.

Adrien se plecă şi ridică de pe jos o pălărie pierdută în învălmăşeală, de cine ştie cine, o scutură de praf şi i-o aşeză pe cap Prinţesei, ca să o apere de razele fierbinţi ale soarelui. Oraşul părea cu desăvârşire părăsit. În lungul străzii nu se zărea ţipenie de om, doar cai, cămile, măgari, căruţe şi şarete abandonate de stăpânii lor. Tinerii se aşezară pe un trotuar şi se ospătară cu orez fierbinte şi băură ceaiul lăsat în urma lor, pe o tăviţă cu boluri aburinde şi cu ceşcuţe de porţelan, de niscaiva călători.

Înveselit, nevoie mare, de spaima populaţiei, Georges-Albert savura cu deliciu festinul căzut din cer. Se învrednici chiar să bea porcăria aceea de apă fierbinte şi colorată. Ce-i drept, noaptea petrecută de el în cârca dromaderului de piatră fusese infinit mai puţin agreabilă şi, cu siguranţă, mai obositoare decât aceea trăită de Adrien.

— Mă intrigă purtarea locuitorilor. De ce şi încotro or fi rupt-o aşa la fugă? Te pomeneşti că au găsit zmeiele prietenilor noştri? Să ne luăm după ei, iubita mea. Eşti sigură că nu ţi-ai obosit picioruşele? întrebă grijuliu Adrien, neliniştit de paloarea Prinţesei.

Yasmina surâse ridicându-şi spre el ochii de tăciune:

— Dacă mă ţii tu de mână, îmi dai puteri să te urmez

până la capătul lumii, Adrien...

Tânărul se plecă şi îi sărută buzele cu o sfială vecină cu cucernicia. I se părea că se învârte pământul cu el. N-ar fi crezut nicicând că în inima lui poate încăpea atâta adoraţie.

— Să mergem, se smulse cu greu Yasmina din acea dulce îmbrăţişare.

Dar cu toată bunăvoinţa ei, se afla evident la capătul puterilor.

Ridicându-se de jos, se clătină ca beată, cât pe ce să se prăbuşească înapoi.

— Scumpa de tine, iartă-mă, sunt o brută, te-am obligat să te ţii după mine în marş forţat, când tu eşti atât de plăpândă... se mustră cu glas tare Adrien, ridicând-o în braţe.

— Nu, te rog, şi tu eşti ostenit. Lasă-mă mai bine aici şi vii să mă iei după ce îi găseşti şi pe ceilalţi.

— Ah, nu, doamnă, eşti prea frumoasă ca să poţi fi lăsată singură, fie şi o singură clipă. S-ar repezi o mie să mi te fure... Prefer să te iau prizonieră, glumi Adrien, fericit.

Strângând-o la piept, o luă la fugă. Georges-Albert de-abia izbutea să ţină pasul cu el.

„Va să zică aşa, unii sunt purtaţi în braţe, iar alţii merg pe jos. Dreptate mai e şi asta?” bodogănea maimuţoiul de-abia târându-se pe urmele lor. Furios la culme şi simţind nevoia să se răzbune pe cineva, smulse în treacăt o pană din coada unei gâşte care tocmai îi tăia alene calea. Indignat la culme, aceasta îşi alertă suratele care începură să-l fugărească sâsâind şi ţipând asurzitor. Incidentul acceleră la maximum înaintarea lui Georges-Albert. Volens-nolens îşi ajunse din urmă prietenii, văicărindu-se amarnic în sinea lui

pentru nedreptăţile şi răutăţile îndurate. Ieşiră din oraş pe sub o boltă străjuită de basoreliefurile în marmoră ale lui Budha şi ale celor „paisprezece străjeri celeşti”. Adrien urca sprinten pe o potecă şerpuită. Braţele-i viguroase purtau ca pe un fulg preţioasa povară, fără să simtă pic de oboseală. Cu fruntea rezemată de umărul iubitului ei, ameţită de o nemaicunoscută fericire, Yasmina se lăsa legănată, şi ori de câte ori i se părea că Adrien încetineşte pasul, întredeschidea genele şi îi şoptea vorbe dulci la auzul cărora puterile tânărului se înzeceau.

După un timp, în faţa ochilor lor, se iviră ruinele unor fortificaţii. La poalele lor, câţiva chinezi întârziaţi alergau cu paşii lor mărunţi şi caraghioşi, îndreptându-se spre un donjon care astupa priveliştea. Adrien îl ocoli şi rămase ţintuit locului. Cât vedeai cu ochii, la picioarele lor, se întindea până dincolo de linia orizontului, Marele Zid, iar pe creasta lui se profilau două siluete.

— Dumnezeule, Floris! exclamă Adrien, pricepând în sfârşit pentru ce anume chinezii, dăduseră fuga până acolo.

Cu capul dat pe spate şi cu palmele straşină la ochi, mulţimea participa la acel titanic duel, ce-i drept de la distanţă respectuoasă. Galdan Han gâfâia. Câinele de Occidental părea înzestrat cu o forţă tainică, de-a dreptul inexplicabilă. Pe câtă vreme mongolul se grăbea să isprăvească acea tot mai umilitoare confruntare, Floris, potrivit binecunoscutului său obicei, îşi exaspera adversarul dansând împrejurul lui, făcând salturi, piruete şi eschive. Suplu ca o liană, se rotea ameţitor, evita ca o zvârlugă atacuri năprasnice, care, pentru oricine altcineva în afară de el, ar fi fost

cu siguranţă fatale. Galdan Han rânji. O clipă i se păru că l-a prins pe picior greşit pe Floris şi fandă ca să-i aplice lovitura de graţie. Cu un salt înapoi, acesta se feri şi profitând de fandarea inamicului, îşi zvârli braţul înainte. Din mamelonul stâng al Marelui Mogul, ţâşni un jet de sânge mai roşu decât tunica mongolului, împroşcând din belşug pietrele din jur. Galdan Han răcni de durere şi de furie neputincioasă.

— Dă-te bătut, Mare Mogul, şi hai să oprim lupta, propuse Floris, încrucişându-şi calm braţele pe piept.

Galdan Han încuviinţă din cap şi se rezemă de un crenel. Convins că adversarul lui se învoia să renunţe, Floris se îndreptă spre el. Galdan îl lăsă să se apropie şi în ultima secundă îl plesni între ochi cu vârful cozii lui împletite, atât de violent, încât şocul îl proiectă literalmente pe Floris, izbindu-l de peretele din piatră cenuşie. Galdan Han îşi ridică hangerul. Floris se rostogoli într-o parte. Tăişul armei se izbi de zid. Ţăranii chinezi chiuiră. Era limpede că simpatia lor se îndrepta către „nas lung”, şi nu către mongol. Galdan îşi învârti iarăşi coada pe deasupra capului, ca pe un lasou şi lansând-o cu îndemânare înspre Floris, îi smulse din mână hangerul. Tânărul se repezi să-şi recupereze arma. Marele Mongol îi sări în cârcă, îl dezechilibră şi strivindu-l sub propria greutate, înălţă din nou hangerul, cu gândul să-i taie beregata.

— N-o să mă mai ai nicicând de vie, Crudule Galdan, chiar de-l ucizi pe el! strigă Prinţesa care escaladase în goană ruinele zidului prăbuşit, urmată de Adrien şi Georges-Albert.

Cei trei se apropiau în fugă de locul duelului. Neaşteptata lor apariţie îl salvă pe Floris. Surprins, mongolul rămase o fracţiune de secundă cu hangerul

suspendat în aer, privind-o năuc pe prea-frumoasa lui logodnică pierdută.

— Aha, răcni el, scos din minţi. Va să zică sultana nu se afla aici! Ai vrut să mă tragi pe sfoară, câine! Pe floarea preţiosului lotus, ţie ţi-a sunat ceasul, iar ea tot a mea va fi! urlă Galdan, abătându-şi braţul înarmat asupra francezului.

Floris izbuti să-l apuce pe Galdan de cot, oprind cursa ucigaşă a hangerului. Sub apăsarea colosului, simţea că îi plesneşte pieptul. De abia respirând, îşi repezi pumnul liber în burdihanul inamicului. Acesta se cocârjă de durere. Floris profită de ocazie, îl cuprinse în braţe şi amândoi se rostogoliră pe dalele încinse de soare. Adrien înşfăcă o piatră cu intenţia să o arunce în capul mongolului. Pe jumătate sufocat, Floris vedea stele verzi. Totuşi, cu un rest de luciditate, intui gestul fratelui său:

— Nuuuu, Adri...en, nu... un, lasă... mi-l... mie... e... un... du... el...

Adrien oftă. Mezinul n-avea să-şi bage niciodată minţile în cap. Privi de jur-împrejur şi zări pe jos hangerul acestuia. Îi făcu cu ochiul lui Georges-Albert. Maimuţoiul se repezi cât ai clipi la arma ce scânteia în bătaia razelor dimineţii şi o împinse discret cu lăbuţa înspre Floris. Stăpânul lui opunea o rezistenţă supraomenească Marelui Mogul care îl strivea pur şi simplu. Cântărea cel puţin patruzeci de livre mai mult decât francezul. Floris întinse mâna în lături şi degetele lui întâlniră mânerul hangerului. Îl strânse în pumn şi cu un ultim efort îşi arcui trupul, zvâcnind în sus. Mastodontul se dezechilibră şi, fără să vrea, descleştă cangea braţelor.

— Ura. trăiască „nas lung!”, strigară chinezii,

bucuroşi de întorsătura luptei.

Galdan Han se ridică de jos şi mugind fioros, se năpusti cu fruntea înainte asupra adversarului, în timp ce vârful cozii lui şfichiuia ca un bici prin aer. Floris o evita cu agilitate de linx. Se ghemuia la pământ, făcea salturi în zig-zag, când la dreapta, când la stânga. Marelui Mogul nu-i venea să-şi creadă ochilor. Doar adineaori fusese la un pas să-i sucească gâtul, ca unui pui de găină, şi când colo acum părea proaspăt ca o floare. Exasperat de neaşteptata, de-a dreptul strania rezistenţă fizică a acelui occidental, Galdan Han săvârşi greşeala de a se apropia prea mult de inamic. Floris îşi redobândise întregul calm. Stăpân pe situaţie, zâmbi cu bună ştiinţă, ştiind că asta îl va scoate definitiv din minţi pe mongol. Cu cât Galdan Han se enerva mai rău, cu atât mai rapid avea să-l poată anihila.

„Aşa, prostule, provoacă-mă la duel, aşa, acuma”, dialoga el în gând cu Marele Mogul, în timp ce ridica hangerul ca să-i pareze atacul cu o cruce înaltă.

Văzând că flancul stâng al inamicului rămăsese descoperit, Marele Mogul plonjă în adâncime ca să-i străpungă inima. Fatală iniţiativă. Aplecându-se înainte, Galdan nici nu mai apucă să vadă cum, iute ca fulgerul, Floris îi înfigea hangerul în ceafă. Se clătină nedumerit, uluit de ce i se întâmpla, nepricepând de unde provenise acea lovitură neînţeleasă. Mongolii urlară îngroziţi. O parte dintre ei nici nu mai aşteptară să-şi vadă suveranul la pământ. Trăgând de zăbale, îşi întoarseră caii în loc şi porniră ca din puşcă, înapoi, spre patria lor. Floris îşi privi adversarul, doborât într-un lac de sânge.

„Îţi mulţumesc... tată... Lovitura ta secretă i-a salvat

o dată mai mult viaţa bastardului tău", murmură el. Pentru prima dată, tânărul rostea acel cuvânt fără urmă de amărăciune.

Adrien se apropie de fratele lui şi îl îmbrăţişă.

— Te-ai bătut ca un pui de tigru, boiernaşule, parcă-l revedeam pe răposatul părinte la Baku, odihnească-i-se sufletul în pace, strigă Feodor, apropiindu-se în goană, urmat de Şoricel care scotea politicos limba.

— Prea nobilul străin ne-a salvat pe toţi. De-aci înainte va fi fratele meu şi al tuturor celor ce cred în floarea de lotus.

Floris păstră o tăcere circumspectă la auzul noii rudenii! El, cel fără de părinţi, părea hărăzit să-şi lărgească familia pe fiece nou meridian!

— M-am rugat pentru izbânda ta, fiule, şi cerul s-a milostivit de noi. *Gloria in excelsis Deo*, rosti solemn părintele Del Boccaccio.

— Vai, domnule duce, în ce hal sunteţi, exclamă Grégoire, pipăindu-l emoţionat.

Georges-Albert sări pe umărul stăpânului său şi începu să-i lingă delicat rănile. Se aştepta să i se mulţumească pentru şiretlicul cu hangerul, dar în hărmălaia generală, ca de obicei, nimeni nu-i mai dădea o atenţie. „Asta e crudul meu destin", oftă amărât maimuţoiul.

— Întoarce-ţi capul spre câmpia celestă, Floare de Mai. Poporul meleagurilor de trei ori înflorite te aclamă ca pe un zeu, arătă Li Kang spre sutele de ţărani care ovaţionau bucuroşi.

— Trăiască „nas lung", trăiască eroul care l-a ucis pe duşmanul nostru neîmpăcat!

— Da, da, ticălosul dădea iama prin holdele noastre!

— Da, da, ne fura recoltele, ne siluia femeile!

— Da, da, „nas lung” ne-a salvat de un diavol!

Floris le mulţumi celor de jos fluturându-şi mâna, apoi îl chemă pe Bobo Noor, rămas de cealaltă parte a Zidului, cu câţiva ostaşi fideli lui.

— Trimite încă un soldat să ia trupul stăpânului vostru, încă nu şi-a dat duhul.

Într-adevăr, Galdan Han gemea, căznindu-se să articuleze ceva:

— Sultana... o vreau pe... sul... ta... nă...

Yasmina ţipă, înfiorată. Până în clipa aceea Floris uitase cu desăvârşire de prezenţa ei. Tresări şi o privi. Flatat de zâmbetul recunoscător al Prinţesei, fermecat de frumuseţea ei strălucitoare, se apropie instinctiv de ea şi luându-i mâna, i-o duse la buze, îi sărută respectuos degetele lungi şi delicate, aţintindu-şi obraznic privirea în ochii catifelaţi, de căprioară, al tinerei fete.

— Eşti liberă, Prinţesă... liberă să-ţi alegi de aci înainte un bărbat pe potriva inimii tale...

Tonul lui Floris spunea totul asupra intenţiilor acestuia. De când îşi luase rămas bun de la copilărie, se obişnuise ca de cum dădea cu ochii de o femeie frumoasă să îi facă curte şi să o vadă căzându-i în braţe, fără să opună nici o rezistenţă. Până atunci nu se întâmplase niciodată să rivalizeze cu fratele său în materie de amoruri, şi oricum ştia că Adrien nu-i refuza nimic. Prelungind mai mult decât era îngăduit sărutarea mâinii, Floris cuprinse cu braţul talia Yasminei, trăgând-o uşor spre pieptul lui.

Adrien păli şi îşi îmbrânci cât colo fratele.

— Ajunge, Floris, te-ai dat îndeajuns în spectacol. Îţi interzic să te porţi necuviincios cu sultana.

Vexat şi mai ales surprins de Adrien vorbindu-i pe un

asemenea ton de faţă cu toată lumea, Floris se întoarse spre el şi îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cu numai câteva ceasuri în urmă îl căutase cu disperare şi ar fi fost firesc să-i spună pe dată cât de îngrijorai fusese şi cât se bucura să-l regăsească teafăr şi nevătămat.

În loc de asta, se înfoie ca un cocoş:

— Îmi interzici? Ia te uită? De când şi cu ce drept? Află că n-am nevoie de încuviinţarea ta pentru nimic. Sunt liber să fac ce-mi place.

— O fi, numai că din nefericire, ceea ce îţi place ţie nu-mi este pe plac mie, replică pe un ton şi mai glacial Adrien, încrucişându-şi braţele.

Floris era încă surexcitat de pe urma duelului. Normal, era să înţeleagă dintr-o ochire că la mijloc se afla ceva serios şi să aştepte să-i ceară lămuriri între patru ochi. În dimineaţa aceea însă, învingătorul Marelui Mogul se simţea stăpânul lumii. Izbucni într-un râs batjocoritor. Lucirea îngheţată din ochii lui verzi nu prevestea nimic bun.

— Prea bine, dragul meu, dacă eşti bolnav de invidie şi faci crize de domnişoară, atunci tac şi...

Jart! Palma lui Adrien era grea, nu glumă. Floris îşi pipăi zăpăcit obrazul şi dădu să se repeadă la fratele lui.

Yasmina îi propti mâinile în piept, plângând:

— Prieteni, vă conjur, nu vă certaţi din pricina mea, staţi, vă rog...

Adrien o împinse ferm la o parte. Ireparabilul se produsese. Cei doi fraţi se măsurau din priviri, ca doi duşmani de moarte. Împietriţi, prietenii lor asistau la acel cumplit spectacol. Feodor şi Li Kang îi cuprinseseră pe după umeri, ca să-i împiedice să se

arunce unul asupra celuilalt.

— Boiernaşule, linişteşte-te, ce Dumnezeu, protestă Feodor.

— Floare de Mai, nu se cade să-l superi aşa pe Bucurie a Zilei, îl mustră Li Kang pe Floris.

— Al să-mi dai satisfacţie pentru acest gest, rosti sec Floris.

— Prea bine, când doreşti, răspunse Adrien, pipăindu-şi cu un gest maşinal teaca de la o sabie imaginară.

— Amândoi cunoaştem lovitura secretă a Ţarului. Abia acum se va dovedi care din noi mânuieşte mai bine sabia.

— De multă vreme ţi se cuvenea o lecţie, o să-ţi ard câteva la fund cu hangerul de-o să mă ţii minte, de abia aştept, nici nu ştii ce plăcere îmi va face, strigă Adrien, văzând negru în faţa ochilor.

Floris se smulse din braţele lui Li Kang şi se repezi să-şi ridice de jos hangerul.

— Dă-i drumul, dacă ai curaj să te baţi cu mine...

Feodor nu-l slăbea din strânsoare pe Adrien. Acesta se zbătea ca un nebun.

— Lasă-mă, urlă el, eliberându-se din mâinile lui.

Tăişul armelor sclipi sinistru.

— Oho, oho, acuma se luptă între ele „nasurile lungi”, bătură din palme chinezii, încântaţi de neaşteptata prelungire a acelui spectacol matinal.

— Pe concordia supremă a cerului senin, pariez o sută de tiani[50] pe „nas lung” cu ochi verzi ca broasca, strigă un ţăran.

— Iar eu, pe poarta necuprinsei bolte cereşti, pariez

---

[50] 100 de tiani = 5 pistoli sau 2 livre franceze din vremea respectivi.

o sută cincizeci de tiani pe „nas lung” cu plete de aur.

Părintele Del Boccaccio îşi făcu semnul crucii:

— Voi, ce crudă fatalitate, Cain îl va ucide pe Abel...

Capitolul XXXIII

— Fie-vă, ruşine! Vă retrag amândurora dreptul de a mai purta un titlu nobiliar. Nu sunteţi demni de el! Ultimul cerşetor de pe lumea asta ar avea mai mult obraz decât voi. Dacă vă este sete de sânge, atunci, poftim, vărsaţi-l pe-al meu! Mai bine mort decât martor la un asemenea spectacol degradant!

Floris şi Adrien rămaseră cu hangerele suspendate în aer. Stacojiu de mânie, bătrânul Grégoire se aruncase între ei, să-i despartă. Cu degete tremurânde îşi desfăcu cămaşa de la piept şi, apucând vârful armelor, le îndreptă spre propria lui inimă. Credinciosul slujitor fierbea de o sfântă indignare. Nimeni vreodată nu l-ar fi bănuit în stare de asemenea iniţiative autoritare. Feodor şi Li Kang îl aprobară din cap, semn că făceau front comun cu el.

— Bătrână Prudenţă, nici chiar K'ong Fu Tsen[51] n-ar fi grăit mai înţelept decât tine, declară sentenţios chinezul.

— Prietene, să ştii că suntem de partea ta, îl bătu Feodor pe umăr.

Cei doi fraţi ezitară o clipă, zdruncinaţi de neaşteptata solidarizare a mentorilor lor. Din păcate, merseseră de-acum prea departe şi orgoliul nu le îngăduia să mai dea înapoi. Ridicând din nou ameninţător armele, strigară:

— Lasă-ne în pace, Grégoire şi dă-te la o parte!

Bătrânul intendent îi privi dispreţuitor:

---

[51] Numele chinezesc al filozofului Confucius.

— Asta şi fac. De altfel, nu meritaţi nici măcar să vă mai adresez cuvântul, într-atât aţi decăzut în ochii mei! Pe patul ei de moarte, Doamna Contesă m-a pus să jur că voi veghea asupra voastră. Ei bine, de azi înainte, mă văd în imposibilitatea de a-mi împlini pe mai departe jurământul. Nu-mi pot fi stăpâni nişte oameni pe care îi dispreţuiesc. Vă anunţ că începând de astăzi nu mai sunt în slujba domniilor voastre. Căutaţi-vă alt valet.

Spunând aceasta, Grégoire făcu stânga împrejur şi o porni demn, cu pas apăsat, în lungul Marelui Zid. Cititorul se poate întreba, pe bună dreptate, încotro se îndrepta el, atât de sigur de sine, într-o Chină total necunoscută lui... După o scurtă şovăire, Feodor şi Li Kang se hotărâră să-l urmeze. Georges-Albert se luă şi el după ei.

Furios la culme, Floris ridică din umeri.

— N-aveţi decât să plecaţi, călătorie sprâncenată!

— Lasă-i în pace, sunt liberi să facă ce vor, mai bine spune-mi odată dacă ai sau nu de gând să duelezi, replică sec Adrien. În gardă!

În acelaşi moment, în spatele lor se auzi un urlet. În căutarea unei scări pe care să poată coborî în câmpie. Grégoire se apropiase prea mult de buza zidului, cam dărăpănat în porţiunea respectivă. Sub greutatea lui un bloc de piatră se desprinsese, antrenându-l de-a berbeleacul în prăpastie. Cei doi fraţi zvârliră cât colo armele şi se precipitară să vadă ce păţise bătrânul lor prieten. Aplecaţi cu prudenţă peste zid, Li Kang şi Feodor priveau îngroziţi trupul nemişcat al lui Grégoire, care zăcea, la vreo patruzeci de picioare sub ei, cu obrazul într-o baltă de sânge.

Sărind agil din piatră în piatră. Georges-Albert se şi

repezise să dea primul ajutor bătrânului. Ruşinaţi, Floris şi Adrien nici nu îndrăzneau să ridice ochii din pământ. Duşmănoasa lor încrâncenare se topise ca prin farmec, lăsând loc spaimei şi remuşcării de a-şi vedea prietenul ucis din vina lor.

— Bătrânul Moise s-a sacrificat, murmură părintele Del Boccaccio, sprijinind-o pe Yasmina, care nu mai avea mult până să leşine.

Repezindu-se într-un suflet spre locul nenorocirii, cei doi tineri mai mult se rostogoliră la vale decât coborâră, dornici să afle cât mai degrabă în ce stare se găsea Grégoire. Acesta zăcea pe burtă, cu ochii larg deschişi.

Floris se temu că murise.

— Dumnezeule, blestem pe capul nostru, gemu el, căzând în genunchi.

Un sunet nedefinit ieşi din gâtlejul bătrânului.

Adrien îi luă mâinile într-ale lui.

— Te doare rău, bunule Grégoire?

Bătrânul slujitor clipi de câteva ori.

— Ah, ticălosul de mine, te rog iartă-mă, totul e numai şi numai din vina mea, ca de obicei! hohoti Floris în culmea disperării, sărutându-i mâna. Degetele osoase ale moşului se încleştară de ale lui. Deschizând cu greu ochii, Grégoire îi apucă de câte un braţ pe Floris şi pe Adrien şi îi obligă să-şi dea mâna. Cei doi tresăriră şi se priviră peste trupul prietenului lor. Acesta horcăi:

— O bă... taie bună... aa... sta... me... ritaţi... fie... care... Ah... nu... v-am... bă... tut des... tul... când... eraţi...mici.

— Ai dreptate, scumpul meu Grégoire, zâmbi Floris printre lacrimi, trage-ne câte o chelfăneală zdravănă la

amândoi, dar, te implor, nu ne părăsi, trebuie să trăieşti, trebuie, avem atâta nevoie de tine.

— Nu... simt... că mi-a... sunat... ceasul... juraţi-mi să rămâneţi... totdeauna... uniţi... uniţi aşa... cum a dorit... tatăl tău... ţarul, Floris, puişorule... iar tu... moştenitor al... conţilor de... Villeneuve... Caramey, dragul meu... copil... te iubesc nespus... dar... să ştii că... toate titlurile... şi averile... nu fac doi bani... dacă nobleţea nu se află... în sufletul tău... fiţi... demni de... ele...

Cei doi fraţi se aruncară unul în braţele celuilalt, cu ochii înlăcrimaţi, striviţi de măreţia sufletească, a bunului lor Grégoire.

— Iartă-mă, Adrien, am o fire imposibilă... Ce m-aş face fără tine pe lumea asta?

— Ba tu să mă ierţi, frăţioare, eu am fost odios. Ca frate mai mare ar fi trebuit să mă stăpânesc şi să fiu mâi înţelept.

— Totdeauna împreună, până la moarte frăţioare, da?

— Da, totdeauna împreună.

Grégoire îi privi împăcat şi închise ochii, cu un geamăt stins:

— Aş vrea... să mă spovedesc... abatelui.

Efortul şi emoţia fuseseră prea mari pentru bietul bătrân. Horcăi de câteva ori, dădu ochii peste cap şi capul îi căzu într-o parte. Disperat, Adrien îşi lipi urechea de pieptul lui:

— Slavă cerului, inima încă îi mai bate.

— Ar trebui să-l transportăm undeva la umbră, strigă Floris către Feodor şi Li Kang. Aceştia tocmai îi făceau de zor semn arătându-i ceva...

Preocupaţi de nenorocirea abătută asupra lor, tinerii

nu observaseră nimic. Ridicară capul, miraţi. Masa compactă de ţărani adunaţi din curiozitate în jurul lor se despărţi brusc în două, lăsând loc de trecere unui cortegiu de soldaţi şi slujitori înveşmântaţi în tunici de satin azuriu, brodate pe spate şi pe piept cu lei galbeni.

— Faceţi loc, faceţi loc onoratului mandarin Chong, strigau cu emfază cei ce purtau pe umeri un palanchin capitonat cu atlas. Înăuntrul lui zâmbea mieros un bărbat cu chip rotund ca o lună şi ochi migdalaţi, ca două liniuţe înecate în pungile de grăsime ale obrazului. Chinezul purta pe cap e pălărie de mătase cu boruri largi, întoarse în sus.

Floris îşi spuse amuzat că în Franţa asemenea pălăriuţe purtau numai fetiţele: în vârful calotei chinezului se afla ce-i drept un bumb de email sângeriu, semn al unui înalt rang nobiliar. Prinsă în el, o superbă pană de păun cobora până aproape de pământ, însoţind coada groasă, împletită cu fir de aur, a posesorului pălăriei.

— Pe templul Înălţimii Sale. Buo-Cha-Gi! Buo-Cha-Gi! exclamă mandarinul, coborând din lectică cu neaşteptată supleţe pentru gabaritul lui de hipopotam. Doi dintre soldaţi se precipitară să-i întindă dinainte un covor purpuriu, ca nu cumva picioarele sale încălţate cu pantofi de satin negru să atingă solul. Alţi trei slujitori păşeau pe lângă el, alungând cu imperturbabilă solemnitate muştele şi ţânţarii.

Floris constată cu mirare că acel Fiu al Cerului purta la brâu nenumărate accesorii: un evantai din os sculptat, un săculeţ brodat pentru tutun, mai multe scobitori şi beţişoare de scărpinat în urechi, o punguţă din care se zărea un ceas şi, în sfârşit, o tolbă de piele

pentru cremenea de aprins focul.

— Da, da, Buo-Cha-Gi, ce bucurie şi ce cinste să-mi regăsesc un prieten nobil şi înţelept, precum însuşi măritul Lao-Tsî[52] repetă mandarinul.

— Onorabile Chong, răspunse părintele Del Boccaccio, în limba chineză, ochii mei nu cred că le-a putut fi dată o asemenea fericire. Va să zică se află încă în viaţă prea bunul meu prieten, în faţa căruia firul ierbii s-ar cuveni să se plece, cum o făcea sub paşii marelui Han Fei-Tseu.[53]

Floris şi Adrien care, să recunoaştem, încă mai nutreau unele dubii în privinţa adevăratei identităţi a lui „Zoloti”, aveau în sfârşit dovada irefutabilă că iezuitul nu îi minţise, de vreme ce, iată, cunoştea la perfecţie chineza, ba încă mandarinul îl respecta într-atâta până la a-i „localiza” numele. Numai că tinerii ardeau de nerăbdare ca cei doi să isprăvească odată cu firitiselile. Grégoire sângera din abundenţă şi nu mai era nici o clipă de pierdut. Cu toate astea, nici vorbă nu putea fi să intervină în acel ceremonial, care risca să se prelungească până în seară, spre încântarea şi voia bună a celor prezenţi care repetau într-una, în cor:

— Da, da, marele mandarin cu obraz blând înflorit a regăsit un prieten străin venit din ţările barbare.

— Da, da, Fon-Choui[54] şi-a coborât suflarea binecuvântată asupra meleagurilor noastre.

Nebun de fericire, Li Kang striga mai tare decât toţi. Georges-Albert făcea într-una plecăciuni adânci, ca să arate că este un băiat bine crescut. Prinţesa şi Şoricel

---

[52] Filozof taoist.

[53] Teoretician al dreptului în China veche.

[54] Superstiţie în China epocii. Forma sub care o divinitate preia e localitate sub protecţia ei.

încercau să oprească hemoragia lui Grégoire tamponându-i rănile cu fâşii smulse din poalele rochiilor lor. Feodor îl trase de mânecă pe Adrien:

— Ascultă, boierule, spune-le să sfârşească odată cu chinezăriile astea, or moşul nostru dă ortul popii.

Adrien îi făcu semn să nu-şi piardă răbdarea. Părintele Del Boccaccio tocmai îi prezenta pe cei doi fraţi prietenului său Chong:

— Aceşti viteji tovarăşi de drum al mei sunt mari mandarini în ţările noastre barbare, fără să se ridica însă nici pe departe la înălţimea bumbilor voştri de email, prea-nobile Chong. Sunt solii regelui lor care este un mare rege, a cărui splendoare însă, nu o egalează în nici un chip pe aceea împăratului K'ien-Long, stăpânul celest al pământului înflorit, iar eu, nevrednică insectă, îl reprezint pe marele preot al zeului nostru de la Roma, căruia noi îi spunem „Papă”.

Floris şi Adrien îl ascultau în culmea admiraţiei. Înţelegeau că penetrarea iezuiţilor în China se datora tocmai abilităţii cu care aceştia nu înfruntau direct credinţele locale, ci duceau o politică de învăluire, spre deosebire de alte ordine religioase occidentale pe care împăratul chinez le alungase fără milă, dacă nu chiar poruncise arestarea trimişilor lor, tocmai pentru că aceştia bruscaseră obiceiurile locului. Abia acum pricepeau că de fapt părintele Del Boccaccio se întorsese pe furiş în China, ca să „tatoneze terenul”.

Mandarinul se înclină politicos, de şase ori la rând, îi cercetă cu atenţie pe cei doi tineri şi abia într-un târziu, rosti fraza pe care fugarii ardeau de nerăbdare s-o audă din partea lui:

— Pe imaculata clemenţă a cerului, mizera mea locuinţă din Pe-Tchi-Li, murdară şi neîngrijită, este

nedemnă de a-i găzdui pe nobilii străini barbari care îl însoţesc pe prea bunul meu prieten Buo-Cha-Gi, cel clarvăzător.

Cu toată neliniştea pricinuită de starea gravă a lui Grégoire, Floris de-abia se abţinu să nu pufnească într-un hohot nebun de râs. Deşi fusese crescut de Li Kang, primul contact cu China îl nedumerea. Se uită la Adrien şi citi pe chipul lui o reacţie asemănătoare. Simţindu-se observat, Adrien întoarse capul în partea cealaltă. Fraţilor le era încă ruşine să se privească în ochi.

Urmară interminabile minute în care părintele Del Boccaccio îl asigură pe mandarin că „nemernicele lor picioare de rinoceri dezgustători n-ar fi îndrăznit să calce minunatul jad al superbei şi prea nobilei locuinţe de o desăvârşită armonie, a prietenului său...”

Un ceas mai târziu, se aflau instalaţi confortabil într-un somptuos palat de faianţă azurie, cu zeci de curţi interioare. Grégoire fu încredinţat în mâinile unui iscusit medic cu bărbuţă subţire şi albă şi obraz gălbejit ca foaia de pergament. De cum îşi văzu pacientul, vraciul zâmbi cu blândeţe:

— Acest bătrân barbar de la Soare-Apune e tare nefericit. Încă nu-i este dat să soarbă parfumul ceaiului pe terasele parfumate ale lui Fa,[55] ceea ce, în limbaj normal, însemna că Grégoire avea o sută de inimi în trupul lui zdrobit şi că îi era scris să trăiască încă mulţi ani.

Floris şi Adrien respirară uşuraţi, fără să regrete câtuşi de puţin că prietenul lor ratase ospitalitatea lui Fo.

Medicul chinez se scotoci în mâneca lui largă, scoase

---

[55] Altă denumire a lui Budha.

o punguţă cu bobiţe de *ginseng*[56] şi i-o înmână lui Li Kang:

— Dă-i să ia câte un grăuncior din două în două ceasuri şi peste opt nopţi bătrânul tău prieten se va trezi din somn încă mai tânăr decât a fost, de bună seamă dacă Budha se învoieşte să-l ia în pază şi să întindă asupra lui unul din braţele sale binefăcătoare.

Pentru moment, Grégoire avea, într-adevăr, mare nevoie de asistenţă divină, căci delira, pradă unei febre violente. Slujitori în veştminte azurii aduseră prosoape fierbinţi, parfumate cu iasomie, ca să-i frece cu ele membrele curbaturate, în timp ce alţii aduceau pentru Floris, Adrien şi tovarăşii lor tunici de mătase, ceai verde şi bucate alese: scoici uscate, labe de urs şi cuiburi de rândunică. Un apartament anume fusese rezervat Yasminei care, zdrobită de oboseală şi de atâtea emoţii, dormea buştean, vegheată de Şoricel. Feodor se odihnise şi el câteva ceasuri înainte de a-l schimba pe Li Kang la căpătâiul lui Grégoire. Georges-Albert, care se familiarizase cât ai zice peşte cu rachiul de orez, se străduia cu oarecare dificultate să deprindă uzul beţişoarelor de os folosite de chinezi în chip de tacâmuri. Pe măsuţa joasă aşezată dinaintea lui se înşirau zeci de boluri şi recipiente de email, cât un degetar, pline cu tot soiul de ierburi tocate, cu peltele şi sosuri verzi, trandafirii şi albastre, cu spaghetti de culoare sângerie, cu fructe necunoscute, ardei iuţi, şunci în gelatină, sferturi de portocale trase prin zahăr şi câte şi mai câte alte bunătăţi. După câteva încercări nereuşite, se hotărî să dea de-o parte acele curioase ustensile de os şi să apeleze la propriile sale

[56] Plantă medicinală cu calităţi fortifiante.

instrumente, adică la degetuţe, pe care şi le muie pe rând în toate castroanele, sugându-şi-le apoi cu zgomot. Dând peste un borcănel cu sos de soia, se strâmbă, dar îşi drese imediat gustul cu rachiu. Se îmbătă leasă, căzând într-o inofensivă euforie.

În ciuda rugăminţilor lui Li Kang, Floris şi Adrien refuzau să se clintească de lângă Grégoire. Se aşezaseră lângă patul lui, hotărâţi să îl vegheze până în zori. Floris simţea însă că i se învârte capul. Un inel de fier părea să-i strângă tâmplele şi de durere, în faţa ochilor îi jucau luminiţe roşiatice. Se vedea cât de colo că i-ar fi trebuit şi lui un doctor. În ciuda rezistenţei sale fizice ieşite din comun şi a curajului nebunesc de care dăduse dovadă, lupta cu Marele Mogul îl epuizase. La rândul lui, Adrien era un pachet de nervi. De când se împăcase cu fratele lui, ori de câte ori li se întâlneau privirile, nu-şi putea stăpâni o cumplită remuşcare.

Le era cu neputinţă să doarmă, deşi era mai mult decât evident că numai somnul le-ar fi alinat agitaţia. Bătrânul medic îi cercetă cu atenţie şi bătu de trei ori din palme. Un slujitor se apropie în fugă şi îi întinse respectuos o tavă de aramă pe care era aşezat un vas cu cărbuni aprinşi, câteva pipe şi mai multe gogoloaie. Medicul luă cu o pensetă de argint unul din gogoloaie, îl încălzi la flacăra cărbunilor, îl introduse cu băgare de seamă într-una din pipe, şi i-o înmână lui Floris, apoi reluă aceeaşi operaţie pentru pipa lui Adrien.

— Luaţi acest leac, întru totul miraculos, cu condiţia să nu îl foloseşti decât în cazuri extreme. Se numeşte opiu şi ne-a sosit din India în al 31-lea an al Şarpelui.[57] Este un drog puternic care vă va potoli sufletul,

[57] 1725

barbarilor străini. Cei tineri nu au voie să-l încerce, dar cum ştiu că voi îl luaţi acum pentru prima, dar şi pentru cea din urmă oară din viaţa voastră, mă încumet să vi-l dau. Prea aţi trecut prin multe şi, oricum, deocamdată bătrânul vostru prieten rănit nu are nevoie de voi. Haideţi, trageţi în piept fumul. O să vă adoarmă şi când vă veţi fi trezit, n-o să vă mai amintiţi nimic din cele rele. Vă veţi simţi odihniţi şi întremaţi, gata să înfruntaţi destinul şi fatalitatea ce pare a vă urmări...

Cei doi erau prea obosiţi ca să se opună sau să refuze, cu atât mai mult cu cât bătrânul savant le inspira încredere. Părea să citească în inimile lor ca într-o carte deschisă. Floris şi Adrien se culcară pe câte o saltea confortabilă, traseră un fum cu gust neplăcut, acru şi înecăcios şi, cât ai clipi, adormiră.

Bătrânul îi privi satisfăcut.

— Aşa, dormiţi... dormiţi, fii al îndepărtatului şi barbarului Soare-Apune.

Câteva zile se scurseră pe nesimţite în palatul mandarinului. Pentru fugari, timpul părea să se fi oprit în loc. După cum prevestise încercatul vraci chinez, Grégoire se înzdrăvenea văzând cu ochii, se îngraşă şi întinerea. Trezindu-se din lungul lor somn artificial, Floris şi Adrien uitară de cumplita lor ceartă. Roşind până în vârful urechilor, Şoricel primise cererea în căsătorie a lui Feodor. Li Kang vorbea pe ocolite de intenţia lui de a rămâne în China, unde „strălucitoarea sa personalitate se putea desfăşura în voie, aidoma tigrului alb". Georges-Albert trecea dintr-o beţie în alta. Yasmina visa la meleagurile Franţei, unde avea să îl urmeze pe Adrien, în timp ce Floris, de fel supărat că prinţesa i-l preferase, se purta cu ea cu respectul

cuvenit logodnicei fratelui său. Firea lui cinstită şi generoasă învinsese impulsul egoist din dimineaţa nefericitei lor gâlceve. Adrien se lăsă în voia fericirii absolute. Prea cinstitul Chong şi părintele Del Boccaccio rămâneau închişi împreună ceasuri de-a rândul, fără ca nimeni să ştie ce puneau la cale. Curios la culme, Floris hotărî să le descopere secretul. Însoţit de Georges-Albert, pe care izbutise să-l ţină câteva ceasuri treaz, confiscându-i rachiul, se căţără pe acoperişul de ţiglă verde al palatului şi se târî pe burtă spre apartamentul mandarinului. Ajuns în dreptul unei curţi interioare, Floris se ascunse după un dragon înaripat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor.

— Venerabilul Chong să-l ierte de trei ori pe broscoiul netrebnic ce spune că-i este prieten, striga părintele Del Boccaccio, luând o tură de jad de pe o tablă de şah, roşu şi negru.

Urmă o lungă tăcere, apoi se auzi vocea ironică a mandarinului:

— Pe Divina prevedere, mă înclin de nouă ori în faţa celui mai straşnic jucător din câţi s-au născut în ultima mie de ani, dar să-mi fie îngăduit să-i iau calul.

La umbra unui chioşc cu acoperiş de porţelan şi pereţi de hârtie, Chong şi iezuitul jucau o interminabilă partidă de *Xiang-Gi*[58], întreruptă cu câţiva zeci de ani în urmă.

Tânărul şi maimuţoiul se amuzară să observe, câteva clipe, cât de aprig îşi disputau turnurile, generalii şi carele de luptă, apoi se retraseră de-a buşilea spre apartamentele lor. Încă nu fuseseră invitaţi să viziteze partea de sud a palatului. Impulsiv ca totdeauna, Floris

[58] Şah chinezesc.

decise să facă un ocol şi să inspecteze partea rezervată femeilor. Lângă un bazin cu peştişori roşii, prea cinstita Doamnă Chong, care asemeni tuturor soţiilor de nobili, nu aveau voie să calce în afara încăperilor rezervate ei, e plictisea de moarte, în tovărăşia a trei dintre concubinele soţului şi stăpânului său, favorite ale zilei. Frumoasa Doamnă Chong număra treizeci de primăveri mai puţin decât mandarinul. Degetele ei, cu unghii peste măsură de lungi, mângâiau distrat coardele unui *tsing*[59]. Doamna Chong ridică spre tânăr o privire de o extraordinară luminozitate şi, de fel mirată să-l vadă cocoţat acolo sus, pe acoperiş, întinse spre el un braţ de o marmoreană albeaţă. Floris şi Georges-Albert nu se lăsară invitaţi de două ori. Pentru ei, dorinţele unei femei frumoase erau un ordin. Se lăsară să lunece uşor până în mijlocul curţii interioare. Doamna Chong trimise pe dată concubinele să păzească intrările. Tinerele se supuseră docil poruncii, dornice să facă pe plac primei soţii a stăpânului lor comun. Georges-Albert se duse din proprie iniţiativă să le ţină de urât. Doamna Chong îşi ridică năsucul cârn spre Floris. Mărunţică de stat, de-abia dacă îi ajungea până la piept, deşi purta părul strâns într-o coafură extrem de înaltă şi de complicată, împodobită cu flori proaspete şi cu spelci mari de aur. De vârful urechilor îi atârnau până mai jos de umeri cercei imenşi. Floris nu cunoscuse în viaţa lui o femeie atât de mititică. Biata de ea, de-abia putea păşi, într-atât de strânse în feşe de pânză îi erau picioruşele minuscule. Lui Floris, care n-avea oricum intenţia să o provoace la un maraton,

---

[59] Chitară chinezească.

acest detaliu îl stânjenea prea puţin. După o foarte scurtă conversaţie în care nu-şi vorbiră desigur nici de Confucius, nici de Lao Tsî, tânăra îl trase pe Floris spre răcoarea apartamentelor ei unde împliniră cu mutuală satisfacţie cel mai vechi păcat al lumii.

Partida de şah a mandarinului dură încă o lună încheiată, spre deplina fericire a Doamnei Chong. Dar totul are un sfârşit, chiar şi cele mai plăcute lucruri. Într-o bună dimineaţă, mandarinul ieşi din apartamentele sale, cu o expresie de falsă tristeţe întipărită ce chip. Striga din răsputeri, ca să fie sigur că e auzit de toată suflarea:

— Vai mie, vai mie, mi-e nespus de ruşine de ticăloşia negrăită de care am dat dovadă învingându-l, de trei ori la rând, pe virtuosul prieten şi neîntrecut jucător, cel mai destoinic cunoscător dintre toţi barbarii de la Soare-Apune al tainelor jocului de Xianh-Gi.

Părintele Del Boccaccio, care păşea în urma prietenului său, le făcu cu ochiul lui Floris şi Adrien. Aceştia zâmbiră. Incorigibilul iezuit avea, se vede, un plan anume pentru care se lăsase dinadins bătut.

— S-au schimbat vremurile, le şopti el. Acum străinii fără permis de liberă trecere sunt zvârliţi direct în temniţă şi acolo le putrezesc oasele. Nu vă faceţi însă griji. Noi o să călătorim în suita lui Chong care ţine morţiş să ne continuăm partidele de şah. Numai el ne poate facilita intrarea în Pekin.

Spre marele său regret, Floris se văzu nevoit să părăsească palatul mandarinului fără să-şi poată lua rămas bun de la frumoasa Doamnă Chong. Palanchinele purtate pe umerii a şase slujitori îi duseră pe fugari până la ţărmul fluviului Pei-Ho. Acolo prea cinstitul Chong îşi invită oaspeţii la bordul unor jonci cu

fundul teşit. Pluteau în jos, pe firul apei. Floris privea îngândurat dârele galbene ale aluviunilor depuse de-a lungul malurilor. Peisajul avea a stranie măreţie. Cuprins de o inexplicabilă nelinişte, Adrien o luă pe după umeri pe Yasmina. Tăcerea locurilor avea ceva ameninţător. Părintele Del Boccaccio se apropie de ei:

— Luaţi seama, fiilor, celor slabi de înger, China la sfâşie inima.

Capitolul XXXIV

Mirosul oraşului imperial le muta nasul din loc.

— Ptiu, drace! Pekinul miroase încă mai urât ca Parisul! exclamă Floris, păşind pe podul cel lat de la Pa-Li-Kao, tot atât de vestit în Imperiul Celest pentru splendoarea dalelor lui de marmură şi pentru mulţimea ce se înghesuia din zori şi până în noapte pe el, ca şi Pont-Neuf[60] în Franţa.

Li Kang îşi muşcă buzele, jignit. Pe zi ce trecea devenea tot mai insuportabil şi nu îngăduia nici o aluzie, cât de mică, nici o critică la adresa patriei lui. În semn de dezaprobare faţă de remarca tânărului său stăpân, respiră cu beatitudine, din adâncul plămânilor, efluviile infecte ale canalelor înfundate şi ale străzilor desfundate de roţile căruţelor, unde pekinezii deversau de-a dreptul apele cele mai imunde. Aciditatea acestora se evapora în aburi nesănătoşi, de nerespirat pentru cei neobişnuiţi. Palidă ca hârtia, Yasmina îşi făcea vânt cu un evantai. Adrien îi surâse ca să îi dea curaj şi o strânse tandru de mână. Din zi în zi o iubea

[60] Cel mai vechi pod din inima Parisului.

tot mai mult. De câte ori o privea, simţea că i se accelerează bătăile inimii. I se părea că trăieşte un vis şi, speriat de atâta fericire, simţea nevoia să-şi protejeze clipă de clipă iubita.

Palanchinele lui Chong, în care se reinstalaseră după ce joncile acostaseră în vecinătatea podului Pa-Li-Kao, îşi croiau drum cu greu prin mulţimea colorată. Nimeni nu-i lua în seamă pe tineri şi pe tovarăşii lor de drum. De altfel, ascunşi pe după perdeluţele brodate cu perle ale palanchinelor şi, îmbrăcaţi cum erau, în straie chinezeşti, nu aveau de ce stârni curiozitatea prostimii. Prinzând curaj, Floris strecură o privire discretă în afară. Lumea se înghesuia pe sub o boltă adâncă ce răspundea, la capătul celălalt al podului, spre un donjon cu cinci etaje, învelit cu un acoperiş de ţigle verzi, prevăzut, la intervale regulate, cu deschizături din care ieşeau, ameninţător, ţevi de tun. Pe măsură ce se apropiau, Floris îşi dădu seama că fioroasele guri de foc erau din lemn, slujind doar de ornament. De o parte şi de alta a donjonului porneau ziduri fortificate, crenelate. Ansamblul era grandios.

— Cam aşa trebuie să fi fost zidurile Babilonului sau formidabilele bastioane de la Ninive, exclamă părintele Del Boccaccio, într-o explozie de lirică erudiţie.

Li Kang îl privi recunoscător.

— Da, da! Faceţi loc acestei oglinzi a spiritului, prea cinstitului Chong şi preţioasei lui încărcături! strigară străjerii porţii centrale a Pavilionului Verde.

Trecând pe lângă ei, Feodor le admiră, cu ochi de specialist, ţinuta falnică şi lungile mustăţi cu vârfurile pe oală. Echipamentul lor marţial se completa cu zale şi scuturi din bambus.

— Cap de zimbru şi cap de pajură, mormăi cazacul,

cu ăştia nu e bine să te pui, par oşteni zdraveni, nu glumă.

Şoricel se strânse dispreţuitor şi scuipă pe pernele matlasate ale palanchinului. Stropit de jetul ei de salivă, Georges-Albert îşi şterse enervat obrăjorul. Avea toată simpatia pentru logodnica lui Feodor, dar nu i-ar fi displăcut să-i inculce maniere ceva mai delicate. Se întoarse să-i ceară ajutor lui Grégoire, dar acesta sforăia, cu gura larg deschisă, ca un convalescent căruia puţin îi păsa de exotismul călătoriei, preocupat exclusiv de propria şi cât mai grabnica înzdrăvenire. Deodată răsună un tropot de cai. Credinciosul intendent bombăni, alungă o muscă ce-i bâzâia pe la nas şi adormi iarăşi. Floris şi Adrien scoaseră cu prudenţă capul pe fereastra palanchinului, ca să afle ce se petrecea. Mandarinul le făcu semn să se ascundă la loc, dar trase într-o parte perdeaua cu perluţe, ca să le îngăduie să vadă afară. Bieţii slujitori care îi purtau pe umeri se grăbeau să se înghesuie spre marginea galeriei ca să lase loc de trecere pe mijloc. Şaretele albastre ale negustorilor se opriseră şi ele. Cămilele cenuşii se cabrau sub bicele stăpânilor lor. Măgarii negri se înţepeneau pe picioarele dindărăt, cu răgete furioase. Se auziră lovituri de bici şi mulţimea se lipi înspăimântată de pereţi. Pe deasupra capetelor tuturor se iviră, fâlfâind maiestuos, stindarde galbene tivite cu albastru.

— Trece artileria regimentului manciurian Ud Jen Ciuk, şopti Chong, cu oarecare îngrijorare.

Şase bidivii în galop trăgeau după ei tunuri, nu de butaforie, ca cele de pe acoperişul donjonului, ci tunuri adevărate. În urma lor venea o lungă coloană de atelaje similare, încadrate de călăreţi care îşi

îmboldeau armăsarii, plesnindu-i cu lungile lor cozi împletite. Pe dalele de piatră tunurile se hurducau primejdios, cu un uruit infernal.

— Prea frumosul şi măreţul regiment preferat al Fiului Cerului, împăratul nostru, care este stăpânul lumii, se întoarce de la grandioasele lui manevre din împrejurimile oraşului, adăugă Chong, împreunându-şi respectuos palmele pe piept.

Cavalerii apocalipsului galopau acum în plutoane compacte de câte patruzeci şi patru de ostaşi. În mijlocul trupei, şase soldaţi ţineau parii unui soi de prapur sub care înainta călare generalul acelei hoarde perfect disciplinate.

— Pe lumina cerului senin, iată-l pe Dragonul Albastru, spuse mandarinul, plecându-se adânc la trecerea căpeteniei acelor demoni care îi inspirau o vizibilă groază.

Floris şi Adrien priviră cu atenţie chipul Dragonului Albastru. Era cu neputinţă să-i ghiceşti vârsta pentru că, de la distanţă, chipul sculptat parcă în fildeş nu părea să aibă nici un rid. Sub coiful ascuţit, nasul coroiat îi făcea un profil semeţ şi aspru. Ca buni cavaleri ce erau, cei doi fraţi remarcară de îndată că generalul se ţinea pe cal altfel decât soldaţii săi, fiind şi neobişnuit de înalt pentru un chinez. Ca toţi ofiţerii lui, purta o vestă lungă, roşie, pusă peste o tunică albastră. Galopa cu ochii în pământ, dus pe gânduri. Fără să ştie nici ei de ce, Floris şi Adrien nu-şi puteau dezlipi privirea de acel om cu înfăţişare atât de stranie. Deodată calul Dragonului Albastru se împiedică de o dală de piatră. Generalul îl struni cu braţ de fier. Înălţând capul, zări palanchinul lui Chong şi zâmbi imperceptibil la vederea mandarinului îndoit

respectuos, din şale, cu fruntea până la genunchi. Era limpede că asemenea dovezi de respect îi flatau vanitatea. Trecând pe lângă palanchin se aplecă uşor înspre el. Floris şi Adrien săriră înapoi şi se lipiră de perne, cu inima bătând să le spargă pieptul. Dragonul Albastru nu era chinez, cum crezuseră ei adineaori, judecând după pielea lui îngălbenită de soare şi de ani. Nu, era european şi avea ochi albaştri, de unde probabil şi numele lui. Albaştri ca floarea de Nu mă uita... Fraţii se feriseră instinctiv de privirea lui. O ciudată nelinişte le îngheţa sângele în vine. Dragonul Albastru se uită fugitiv în lectica lor, dar nu dădu nici o atenţie tinerilor. Ochii lui de gheaţă o ţinteau pe Yasmina. Adrien o apucă de umeri şi o trase înapoi. Oftă uşurat. Din fericire, Dragonul Albastru nu se oprise. Se depărta, falnic şi dispreţuitor. Adrien îşi şterse fruntea, muiată de o sudoare rece. Grégoire, care tocmai se trezea, apucă să vadă silueta generalului depărtându-se în trap uşor. Bătrânul intendent îşi cuprinse tâmplele în mâini, căznindu-se să-şi amintească:

— De unde cunosc eu umerii ăştia?

Chong bătu din palme. Palanchinele îşi reluară înaintarea printre cocioabe şi maidane. Cei ce le purtau pe umeri se înfundau până la genunchi în praful infect al unor imondicii seculare. Tinerii erau uluiţi să descopere dincolo de acea poartă, majestuoasă ca un decor de operă, atâta murdărie respingătoare. Într-adevăr, în faţa unor căbănuţe cu pereţi din hârtie, câteva gospodine puneau la uscat excrementele întregii familii, spre a le folosi ulterior drept combustibil pentru gătit.

— Este o metodă foarte igienică şi mai ales ieftină,

explică Li Kang, încântat de ingeniozitatea compatrioţilor săi...

Ceilalţi preferară să nu-i strice inima cu comentarii neplăcute şi tăcură mâlc. Într-un târziu, părintele Del Boccaccio rupse, tăcerea, bucuros să-şi poată etala cunoştinţele:

— Pekinul, dragii mei, se compune din patru oraşe întrepătrunse. Vechiul oraş chinezesc pe care îl traversăm în clipa de faţă, oraşul tătar ale cărui ziduri se zăresc în faţa noastră, oraşul manciurian sau imperial, unde locuiesc mandarinii şi dregătorii şi unde se află şi misiunea iezuiţilor şi, în sfârşit, delimitat de un al patrulea rând de ziduri, sacrosanctul Oraş Interzis. În inima acestuia din urmă se află palatul imperial.

— Vrei să spui, nobile părinte, că toţi dregătorii sunt manciurieni? întrebă mirat Floris.

— Nu, de pildă prea cinstitul Chong este chinez şi dispune de aceleaşi onoruri ea şi manciurienii, dar majoritatea dregătoriilor sunt ocupate într-adevăr de oameni din Manciuria, nu-i aşa, credinciosul meu prieten, cu suflet mai luminos decât dimineaţa? întrebă părintele Del Boccaccio.

— Cuvintele tale strălucesc în noaptea înstelată ca diamantele trandafirii, prietene, mai clarvăzător decât o mie de filozofi...

Era un fel de-a spune, pentru că deocamdată călătorii erau orbiţi de un soare necruţător.

— Când cel din urmă Ming s-a spânzurat în hainele-i de împărat, de o creangă de pe colina de cărbune[61], continuă prea cinstitul Chong, alungat de pe tronul

[61] Parc sacru al împăraţilor Chinei.

părinţilor săi de marea familie manciuriană Ts'ing, aceasta s-a înconjurat mai cu seamă de compatrioţi de-ai lor, cu suflet virtuos şi cumpătat.

Mandarinul chinez nu îndrăznea să facă afirmaţii compromiţătoare nici măcar de faţă cu prietenii.

— Dar, prea cinstite Chong, cu minte mai pătrunzătoare decât fulgerul, spune-mi, rogu-te, de ce actualul vostru împărat se înconjoară de oameni veniţi dinspre Soare-Apune? Dragonul Albastru este şi el un barbar, ca şi noi, nu-i aşa?

— Da, da, prea cinstite Adrien, cu vorbă mai ameţitoare ca parfumul crinului, da, da, aşa este. Dat înaintea lui, măreţul K'ang-Hi[62] a fost acela care a ţinui să se înconjoare cu barbari învăţaţi de la Soare-Apune, printre care şi fraţii iezuiţi ai bunului Buo-Cha-Gi. Nepotul său, divinul K'ien-Long, fie-i numele luminat, care domneşte acum, nu se prea încrede însă în ei şi nu şi-a mai păstrat în preajmă decât câţiva, cărora le interzice să se amestece în chestiuni de religie.

— Aha, bine spus, prea cinstite Chong. Vina pentru această îndreptăţită neîncredere se datorează numai şi numai blestemaţilor de dominicani care au vrut să-şi bage nasul peste tot. Trebuiau să ne lase pe noi, iezuiţii, să procedăm cum credeam noi de cuviinţă. Noi ne înţelegeam de minune cu bonzii budişti. Şi-acum, poftim, trebuie să luăm totul de la capăt numai şi numai din pricina încăpăţânaţilor ăia de dominicani! explodă părintele Del Boccaccio, care nu rata nici o ocazie să hulească împotriva celor mai neîmpăcaţi inamici dintotdeauna al iezuiţilor: dominicanii!

— Vrei să spui, prea sfinte părinte, că religia budistă

---

[62] K'ang-Hi, împărat chinez (1662-1723). Contemporan cu Ludovic al XIV-lea al Franţei, a jucat cam acelaşi rol în istoria Chinei.

nu încurcă planurile iezuiţilor?

— Fiule, în religie ca şi în politică, ceea ce contează este rezultatul final. Ca să-ţi atingi scopul există o mie de căi pentru a rămâne cu conştiinţa împăcată. Dominicanii au fost izgoniţi? Cu atât mai bine pentru noi! Câtorva iezuiţi li s-a îngăduit să rămână în China? Minunat! Vom recâştiga încrederea lui K'ien-Long, spre binele creştinătăţii şi dacă chinezii ţin să-l numească pe Dumnezeu, Budha, la urma urmei, de ce nu? Nu-i aşa, Li Kang?

Chinezul clătină din cap, neîncrezător. La auzul acelui raţionament, prea puţin ortodox pentru un preot catolic, Floris şi Adrien pufniră în râs. Părintele Del Boccaccio era nemaipomenit. Ar fi fost în stare să-l bage în biserică până şi pe cel mai înrăit necredincios, povestindu-i până în pronaos că îl însoţeşte la operă.

— Dar... Dragonul Albastru cine este? întrebă Adrien, urmându-şi meticulos firul anchetei.

— Oh, oh, prea cinstite Adrien, nimeni nu ştie exact. A venit dinspre Soare-Apune acum zece toamne şi s-a angajat în armata „soldaţilor de 100 de tiani”...

— Prea cinstitul Chong se referă la mercenari, îi tăie vorba părintele Del Boccaccio.

— Da, da, nepreţuitule prieten, în vremea aceea, războiul sfânt purtat de noi împotriva mongolilor ne decimase într-atâta armata, încât celestul nostru împărat primea soldaţi de pretutindeni, chiar şi de la barbari. Dragonul Albastru a contribuit în bună parte la prăbuşirea supremaţiei acelui „Mic Mogul” pe care cu atâta îndemânare l-ai ucis, bunule Floris, braţ de inorog. Magnificul împărat K'ien-Long îl cheamă în fiece dimineaţă la el pe Dragonul Albastru, pentru a-i da porunci pentru restul zilei. Barbarul a trecut la

budism şi are propriul său palat în Oraşul Interzis. Nu sfătuiesc pe nimeni să-i supere pe soldaţii lui, care îi sunt credincioşi până la moarte. Dar, iată că am ajuns în faţa templului lui K'ong Fu Tseu. Îngăduiţi, prea cinstiţi prieteni, să cobor şi să mă rog o clipă.

Furaţi de conversaţie, tinerii băgară abia acum de seamă că între timp înfăţişarea oraşului se schimbase simţitor. Cocioabelor le luaseră locul cartierele comerciale animate, cu pagode fortificate şi puzderie de temple. Georges-Albert, singurul dintre toţi căruia nu-i era teamă să se arate în public, îl urmă pe Chong în interiorul templului. În loc să îngenuncheze, cum s-ar fi aşteptat Georges-Albert, mandarinul se mulţumi să arunce un pergament într-un soi de cilindru imens, cu diametrul de douăzeci de picioare, plin ochi cu hârtii şi învârtit continuu, ca un titirez, de un bonz cu obraz impasibil. Lui Georges-Albert ideea acelei maşini de rugăciune i se păru nemaipomenit de ingenioasă şi se grăbi să urce înapoi în palanchin, alături de Chong, ferm decis să împărtăşească descoperirea sa părintelui Del Boccaccio.

Mandarinul îi obligă să facă escală şi la templul Lunii, unde o mie de bonzi cu capetele acoperite de coifuri imense din pluş galben cântau cu voci de bas, într-un ritm monoton şi exasperant. Corul lor, etern cavernos, îl adormi la loc pe Grégoire şi îl făcu pe Georges-Albert să caşte de-i trosneau fălcuţele. Floris atrase atenţia fratelui său că în depărtare se zărea un nou rând de ziduri, încă mai înalte decât cele ale oraşului chinezesc. Adrien admiră meterezele crenelate, zecile de porţi fortificate şi nenumăratele bastioane cu cinci şi şase etaje.

Străbătură fără dificultate şi oraşul tătar. Pe Floris şi

Adrien îi încânta pecetea războinică a acestui al doilea oraş, vast şi aerat, cu bulevarde largi, cu cazărmi şi forturi. Deodată Yasmina scoase un ţipăt îngrozit şi se grăbi să-şi facă vânt cu evantaiul, ca să nu leşine. Pătrundeau în cartierul execuţiilor.

— Aici praful e făcut din sânge, murmură părintele Del Boccaccio.

Floris şi Adrien întoarseră capul ca să nu vadă grupul de osândiţi care erau legaţi la ochi în faţa unui zid. „Domnul de Pekin”[63] părea din cale afară de ocupat cu tăierea capetelor dintr-o singură lovitură de sabie.

— Este funcţionarul cel mai harnic şi mai ocupat din întreg Imperiul, zâmbi Chong.

Floris îl privi cutremurat şi nu se putu abţine să nu-i replice că ceea ce vedeau era cumplit.

— Oh, oh, remarcabile Floris, mi se pare mie sau netrebnicele mele urechi au auzit că şi la Paris există o anumit Place de G’ève[64], remarcă el suav.

— Da... e adevărat, admise Floris, cu regret, dar... măcar nu avem atât de mulţi condamnaţi...

— Ah, ah, prietene barbar, spiritul vostru occidental se încurcă întotdeauna în cifre pentru că faceţi socotelile în scris. Noi numărăm cu abacul. Odată socoteala închegată, un simplu gest al mâinii pune la loc bilele şi nu se mai ştie nimic din ce a fost. La fel e şi cu capetele. O lovitură de sabie şi pfff... omul nu mai există...

Floris nu mai asculta acel straniu raţionament. Privea încremenit de oroare hârcile ultimilor osândiţi, înşirate la câţiva păşi de ei în câte o cuşcă de os aşezată pe un

---

[63] În Franţa, călăul era supranumit „Domnul de Paris”

[64] Piaţă în centrul Parisului unde între domnia lui Carol al VI-lea (1234) şi Restauraţie, aveau loc execuţiile capitale.

soclu. Pe chipurile vineţii rămăsese întipărită o nespusă durere. Ochii ieşiţi din orbite păreau că se uită cu reproş la cei dinlăuntrul palanchinelor. Yasmina, palidă ca moartea, sughiţă de spaimă.

Pe bucăţi de hârtie agăţate de fiorosul amestec de glande, nervi, artere şi piei sângerânde ale beregatelor, scria cu caractere de-o şchioapă: „Justiţia a pedepsit furtul”.

Părintele Del Boccaccio întoarse capul şi le şopti tinerilor:

— Dragii mei copii, acum n-o mai lăsaţi pe Prinţesă să se uite.

Vreo douăzeci de nefericiţi, în zdrenţe murdare, leproşi, orbi şi plini de râie, se repeziseră ca nişte ulii asupra cuştilor, le deschiseră cât ai clipi şi înşfăcând ţestele o rupseră la fugă.

Floris voi să se repeadă la ei, să-i oprească din comiterea acelui sacrilegiu.

— Lasă-i, Floris, e dreptul lor, îl apucă de braţ Chong.

Într-adevăr, trebuie să fi fost un obicei al locurilor, pentru că nimeni, nici călăul, nici trecătorii nu păreau a se sinchisi.

— Dar... ce... ce fac cu ele? bâigui Floris, urmărindu-i năucit cu privirea pe zdrenţăroşii care se îndreptau triumfător cu „prada” lor, spre „podul cerşetorilor”.

— Cum ce? Le sărează şi le mănâncă, răspunse calm Chong, profund mirat că un viteaz ca el putea avea asemenea fandoseli de muiere.

Îngreţoşat, Floris închise ochii.

— Ce să-i faci, în China nu poţi despărţi sublimul de sordid, oftă părintele Del Boccaccio; poate, de asta cine ajunge până aici nu mai uită toată viaţa. Încercaţi şi voi să vedeţi partea frumoasă a lucrurilor, bucuraţi-

vă de ce vă dă viaţa. Fiecare popor cu obiceiurile lui. N-o să-i schimbăm nici într-o mie de ani, după cum nici ei n-ar putea schimba alte năravuri netrebnice de-ale noastre. Perfecţiune există numai în ceruri, fiii mei...

Tocmai intrau pe strada inelară Chi-Chib-Men, una din cele mai aglomerate artere ale Pekinului. Mii de firme purpurii, scrise cu litere aurii, atârnau în pari deasupra puzderiei de dughene printre care forfotea o omenire veselă şi gălăgioasă, nepăsătoare la grozăviile petrecute la numai câţiva paşi depărtare. Yasmina contempla cu tristeţe negustorii care îi interpelau pe trecători, opreau ricşele trase de câte şase oameni şi îi obligau pe pasagerii lor şi pe coolişi să le cumpere marfa.

— Da, da, prea cinstiţi trecători, cu, pungă aurită şi suflet senin, veniţi la Bao-Bing să vă dea o supă divină, un ceai ceresc şi raţe parfumate, de primăvară.

— Ba nu, ba nu, strigă altul.. Nu vă duceţi la Bao-Bing, e un ticălos şi un coţcar, un pungaş şi un tâlhar, mai bine veniţi la mine, Du Fu, să vă înfruptaţi cu pâinişoare umplute cu icre de crab. Între timp, puteţi admira în prăvălioara mea porţelanuri dintre cele mai fine, uleiuri, lacuri strălucitoare, pielărie şi oţet...

— Du Fu este un şarlatan, răcnea stăpâna tarabei de alături, veniţi la mine, grăsana Sun Yan vă îmbie cu mătăsurile cele mai maestru colorate, cu chinoroz şi ouă, cu rachiu şi leacuri de dragoste...

Ca să-şi ridice moralul după cele văzute, la eşafod, Georges-Albert izbuti să înşface din mers o ulcică cu rachiu. Grăsana Sun Yan începu să blesteme, - ridicându-şi pumnul în urma palanchinului, furioasă pe hoţoman, ca toate negustoresele din lume.

Floris întoarse capul în partea cealaltă. Chiar sub

nasul lui, pe o tejghea copleşită de muşte verzi şi grase, un măcelar întindea oi proaspăt spintecate, cu măruntaiele încă aburinde. Tânărul închise iarăşi ochii. Nu mai suporta atâta sânge. Nu mai voia nimic, decât să pornească odată înapoi spre casă. Îi era dor de grădina cu trandafiri a casei părinteşti, de parcul de la Versailles, de balurile Regelui, de o viaţă tihnită, de tăcerea unei biblioteci. Mai ştia oare să citească, după atâtea peripeţii, mai era în stare să guste plăcerea unei cărţi?

— Şi iată acum o nouă Chină, fiii mei, spuse părintele Del Boccaccio, pe când pătrundeau pe porţile celui de-al treilea rând de ziduri fortificate.

Intrau în oraşul manciurian. Yasmina, care se cuibărise în braţele lui Adrien, se ridică să privească pe fereastră, fermecată dintr-o dată de priveliştea arcurilor de triumf din marmoră, de grădinile parfumate cu bazine în a căror oglindă de cleştar se răsfrângeau pavilioane suprapuse din faianţă de culoarea ierbii tinere şi palatele mandarinilor. Georges-Albert se răţoi la ţanţoşii căţelandri de porţelan instalaţi pe cornişele podurilor de culoare trandafirie, arcuite peste heleşteie. În depărtare, un al patrulea rând de ziduri înconjura ORAŞUL INTERZIS, cu miile lui de acoperişuri cu olane galbene, strălucind în bătaia apusului de soare.

— Ah, de-abia aştept să ne odihnim la misiunea iezuiţilor, căscă părintele Del Boccaccio, frânt de oboseală.

Palanchinele se opriră. Crezând că sosiseră la destinaţie, ocupanţii lor dădură să coboare. Se treziră nas în nas cu cincizeci de demoni călări din oastea Dragonului Albastru. Şase dintre aceştia se repeziră în

galop la palanchinul în care se afla Yasmina şi smulseră dinăuntru pe tânăra fată, aruncându-i din mers un sac de mătase pe cap, ca să o împiedice să urle. Floris şi Adrien ţâşniră ca nişte pantere după ei, urmaţi de Feodor şi Li Kang, în vreme ce Şoricel, profund jignită că pe ea nu se gândise nimeni să o răpească, zbiera ca din gură de şarpe. Cei patru bărbaţi se agăţară de şeile furilor. Ceilalţi soldaţi îşi îmboldiră caii şi îi răsturnară în ţărână pe prietenii Yasminei, cabrându-şi armăsarii pe deasupra lor şi plesnindu-i cu bicele. Într-un târziu, se depărtară într-un nor de praf. Între timp, netrebnicul care o aburcase pe Prinţesă în spinare, ca o traistă cu cartofi, se afla de-acum departe. Floris şi Adrien se ridicară de jos cu obrajii şi hainele pline de colb. Izbutiseră să pună mâna pe unul din oamenii Dragonului Albastru. Adrien îşi încleşta degetele în beregata lui, strângându-l cu o forţă înzecită de furie şi de durere.

— Unde... unde au dus-o pe Prinţesă? urla el.

Chinezul era pe jumătate mort.

Feodor şi Li Kang se ridicau şi ei din ţărână.

— Lasă-l, Bucurie e Zilei, lasă-l pe mâna noastră, îi dezlegăm noi limba câinelui ăsta, înainte să-i smulgem inima din piept.

Feodor încuviinţă spusele prietenului său.

Floris îşi cuprinse fratele pe după umeri şi îl trase înspre grădina misiunii iezuiţilor.

— Li Kang are dreptate, frăţioare. Calmează-te şi hai să chibzuim cum o putem găsi şi salva pe Yasmina.

Pentru o dată rolurile se inversau.

Clătinându-se pe picioare, Adrien se rezemă de umărul lui Floris şi se lăsă dus de acesta, ca un copil. Mai avu totuşi puterea să se întoarcă o ultimă dată

spre norul portocaliu rămas în urma răpitorilor şi să înalţe ameninţător pumnul:

— Am să mă, răzbun, nemernice Dragon Albastru!

Capitolul XXXV

În Oraşul Interzis se lăsase noaptea. O briză răcoroasă încreţea faţa lacului cu „unde de aur”. Era ceasul sfânt în care florile parfumate de pe ţărmurile lui de piatră îşi înclinau pistilele îngreunate de soare. Păsările băteau din aripi înainte de a-şi ascunde ciocul între pene, pregătindu-se de somn.

Sub un chioşc din bambus şi bucăţele de sticlă colorată, ridicat în mijlocul unuia din acele nenumărate labirinturi existente în orice parc chinezesc, Dragonul Albastru stătea tolănit cu spatele la palatul lui, cufundat într-o adâncă reverie. O umbră traversă podeţul arcuit peste un canal şi se apropie de misteriosul dregător.

— Ţi-am împlinit vrerea, prealuminate stăpâne.

Dragonul Albastru tresări şi îşi duse la frunte mâna lungă, cu degete subţiri, aristocratice.

— Totul s-a desfăşurat cum se cuvine?

— Am pus mâna pe femeie, numai că unul din oamenii noştri a căzut în mâinile trădătoare ale barbarilor de la Soare-Apune, care o însoţeau.

Ochii Dragonului Albastru fulgerară scurt.

— Întoarceţi-vă şi eliberaţi-l pe dată.

— Dar, stăpâne ale desăvârşitei credinţe, au intrat cu toţii în lăcaşul preoţilor albi şi... l-au luat cu ei acolo.

Bastonul de bambus al Dragonului Albastru şuieră

prin aer abătându-se pe spinarea nefericitului slujbaş.

— Aşa v-am învăţat eu? Să fiţi fricoşi ca raţele? Ah, nu-mi plac blestemaţii ăştia de iezuiţi care-şi vâră nasul peste tot... Dacă se apucă să se plângă împăratului?...

— Scoateţi-l din mâna lor pe oşteanul nostru şi daţi-i douăzeci de vărgi la tălpi, să înveţe minte să nu se mai lase tras din şa de inamic.

Slujitorul încuviinţă, cu o plecăciune adâncă.

— Cine e femeia? întrebă după un timp Dragonul Albastru?

— O prinţesă barbară, o musulmană.

— Aha, o turcoaică... prea bine, du-te şi împlineşte-mi porunca. Sultana să se pregătească să vină la mine. O să cinăm împreună aici, sub clar de lună. Nu care cumva să ne tulbure cineva. Ai înţeles?

— Poruncile tale vor fi împlinite întocmai, luminate stăpâne, spuse slujitorul, îndepărtându-se de-a-ndăratelea.

Dragonul Albastru oftă şi se tolăni pe un pat, cu gândul la frumoasa necunoscută al cărei ochi de jăratec îi fripseseră inima. El, glacialul şi inaccesibilul oştean, care crezuse că în veci n-avea să se mai aprindă după vreo femeie, întinerise brusc. Palatul îi era plin de cele mai frumoase concubine alese pe sprânceană de pe întreg cuprinsul imperiului şi trimise lui, în semn de aleasă preţuire de către împărat. Şi totuşi nici una nu-i înfiorase sufletul ca acea misterioasă făptură, abia întrezărită, minunat de frumoasă şi după toate aparenţele, inaccesibilă. Spre deosebire de toate chinezoaicele lui, acea tânără fată avea o privire de fiinţă liberă, stăpână pe destinul ei. Educaţia lui occidentală, a Dragonului Albastru, pe care

acesta o crezuse definitiv înmormântată, laolaltă cu trecutul său, se trezea dintr-o dată, stimulându-i orgoliul şi instinctul de vânătoare.

Cu mişcări neauzite, o armată de slujitori aprinseră felinare rotunde de hârtie şi beţişoare parfumate, apoi aşezară pe o măsuţă joasă nenumărate boluri şi farfurioare cu mâncăruri, fructe şi dulciuri exotice.

Pierdut în visare, Dragonul Albastru pierduse noţiunea timpului. Deodată sări în sus, simţind instinctiv că îl paşte o primejdie.

— Sst... sst... domnule Dragon Albastru, vă rog să rămâneţi acolo unde sunteţi şi să nu faceţi vreo prostie, rosti bărbatul ivit ca din pământ, cu câte un pistol în fiecare mână şi se instală picior peste picior în faţa generalului.

Felinarele luminau prea slab ca Dragonul Albastru să-i poată vedea trăsăturile şi, oricum, necunoscutul stătea în umbră, fie ca să-şi ascundă chipul, fie pentru că era mai sigur pentru el să-şi ţină prizonierul în bătaia luminii.

— Cine eşti şi ce vrei, nesăbuitule? Nu ştii că te afli în prezenţa generalului Celestului Împărat, şi că ai pătruns în Oraşul Interzis? Vei fi osândit la groaznice chinuri pentru sacrilegiul comis.

Drept răspuns se auzi un râs batjocoritor.

— În aşteptarea acelor cumplite chinuri care îmi îngheaţă de pe acum sângele în vine, vă recomand să nu mai încercaţi să vă apropiaţi de gongul acela, domnule general, sau mă voi simţi nevoit să vă găuresc ţeasta.

— Împuşcătura ar alarma întreaga garnizoană şi ai fi prins într-o clipită.

— Se poate, dar oricum, până să pună ei mâna pe

mine, domnia ta îmi vei fi deschis de mult calea spre lumea cealaltă... Ascultă ce-ţi spun eu, domnule Dragon Albastru, ar fi infinit mai agreabil să rămâi cu mine şi să stăm de vorbă ca două persoane civilizate.

Dragonul Albastru se aşeză înapoi pe marginea patului. Tonul glacial al necunoscutului dovedea că acesta nu glumea de fel şi că era în stare să-şi descarce pistoalele în burta lui. Generalul nu ştia ce să creadă. Dacă avea cumva de-a face cu un dezechilibrat psihic, slujitorii care urmau să i-o aducă dintr-o clipă în alta pe sultană, aveau să-l încercuiască şi să-l dezarmeze pe dement. Pe de altă parte însă, deşi era îmbrăcat şi vorbea ca un chinez, ceva în rostirea bărbatului trăda o origine străină... Asta era! Nu-i spusese adineaori omul lui că în palanchinul sultanei se mai aflau şi nişte barbari? E drept că atras de frumuseţea turcoaicei, el unul nici nu se sinchisise să observe cine îi erau tovarăşi de drum.

— Nu înţeleg ce vrei. Dacă ai venit să mă jefuieşti... eşti invitatul meu, ia tot ce vrei, domnule, dar te avertizez că destinul îţi este pecetluit, spuse Dragonul Albastru, exprimându-se brusc în franceză.

— N-am venit să te jefuiesc, îi răspunse străinul, tot pe franţuzeşte, ci să iau înapoi o foarte frumoasă persoană pe care ai pus mâna cu metode mai mult decât necinstite, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun în faţă, mai ales că suntem şi compatrioţi...

Dragonul Albastru tresări. Celălalt nu era nici nebun, nici hoţ.

— Atunci, ce mai aştepţi? Presupun că te afli aici ca să mă asasinezi, replică demn Dragonul Albastru.

— Nu, domnule general, noi nu suntem asasini. În clipa asta fratele meu îşi eliberează logodnica, ajutat

de câţiva prieteni. Spre binele vostru, domnule, vreau să sper că totul se va încheia în linişte şi că ne vom regăsi cu toţii aici... Da, după cum vezi, îţi cunoaştem tabieturile şi ştim să ne orientăm cu ochii închişi în palatul vostru. O să te legăm fedeleş şi când slujitorii te vor găsi aici, în zori, noi vom fi departe. Precum vezi, nu te aşteaptă decât câteva ceasuri de forţată inactivitate şi meditaţie. Mărturisesc însă că, în neplăcuta eventualitate în care ar interveni vreun incident nedorit, am să-ţi zbor creierii, fără pic de regret, ba chiar, drept să fiu, cu oarecare plăcere.

Dragonul Albastru respiră uşurat, înţelegând că la mijloc nu era decât o banală poveste de dragoste. Încercă să-şi înduplece agresorul:

— Nu era mai simplu să fi venit la mine şi să-mi spuneţi despre ce e vorba? Aş fi poruncit pe dată oamenilor mei să o elibereze pe logodnica fratelui vostru, răpită de ei dintr-o regretabilă confuzie.

— Oh, generale, câtă mărinimie... Intenţiile voastre sunt minunat de nobile, chiar dacă eu unul le cred mincinoase... ricană străinul, care în sinea lui începea să fie uşor neliniştit. Prea trecuse multă vreme de când se afla acolo şi ceilalţi nu dădeau nici un semn de viaţă. Îşi întinse picioarele înţepenite de atâta stat jos şi într-un târziu, ţinându-şi în continuare pistoalele spre general, se ridică, încercând să scruteze cu privirea întunericul parcului. Întorcând capul, lumina unui felinar îi căzu în plin obraz.

Dragonul Albastru se frecă la ochi privindu-l năuc pe intrus, îşi trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga norul unor cumplite amintiri.

— Nu... nu e cu putinţă... el... a murit... e mort de-atâţia ani... visez... murmură el derutat.

În labirint se auziră paşi grăbiţi.

— Cap de Zimbru şi Cap de Pajură sunt pe urmele noastre, tună de după un boschet o voce de bariton.

Necunoscutul cu pistoale zâmbi, descoperind un şirag de dinţi ca mărgăritarele. Se precipită spre podeţul ce lega pavilionul de labirint.

— Iute, pe aici, prieteni, avem un prizonier de preţ care va ţine în loc garnizoana.

— Prea târziu, boiernaşule, prea târziu... nenorocire... nenorocire, bâigui cazacul, ivindu-se la colţul unei alei, urmat de Li Kang şi de Georges-Albert.

Plângând, se dădură de-o parte, lăsându-l să treacă pe Adrien. Cu chipul şi pieptul plin de sânge, acesta purta pe braţe trupul neînsufleţit al Prinţesei. Săgeata unui soldat manciurian i se înfipsese în inimă. Tras spre spate de greutatea părului ei bogat, capul îi atârna ca o biată pasăre săgetată în plin zbor. Pe chipul ei cu trăsături de înger plutea un surâs ireal.

— Dumnezeule mare... moartă, gemu Floris, scăpând pistoalele din mâini.

Georges-Albert sări în braţele stăpânului său, hohotind nestăpânit. Adrien se opri la jumătatea podului, strângându-şi nepreţuita povară la piept. Părea o statuie vie. Floris, care crezuse o clipă că este şi el rănit, pricepu de-abia acum că sângele de pe obrazul lui era al Yasminei...

— Priveşte, Dragonule Albastru, ce-au făcut soldaţii tăi, urlă Adrien

Generalul se întoarse spre el, la fel de cadaveric la faţă ca biata prinţesă moartă.

— Nu eu am ordonat asta... se dezvinovăţi el, încercând să distingă în penumbră trăsăturile lui Adrien.

— Orice-ai fi ordonat, ai să plăteşti pentru viaţa ei... era aşa de tânără şi frumoasă, aşa de nevinovată...

Întunericul grădinii începea să fie străpuns de luminiţe mişcătoare. Din boschete răsunau strigăte.

— Sunt şacalii tăi hămesiţii, Dragonule Albastru, spuse Floris, strângând pumnii.

Generalul rânji. Profitând de neatenţia adversarilor, înşfăcase o sabie de pe o panoplie agăţată de o draperie de mătase grea.

— Oricine vei fi fiind, fantomă sau fiinţă vie, piei! răcni Dragonul Albastru, ridicând braţul asupra lui Floris.

În întuneric luci scurt o flacără, urmată de bubuitul unei împuşcături. Generalul se clătină, duse mirat mâna la piept şi privi fără să-şi creadă ochilor degetele pline de sânge.

— După ce ai ucis-o pe femeia pe care o iubeam mai mult decât pe mine însumi, voiai să-mi omori şi fratele, tună Adrien cu degetul pe trăgaciul pistolului ce fumega încă şi pe care îl ţinuse ascuns, sub pletele Yasminei. Îngenunche, sărută blând fruntea Prinţesei şi o aşeză binişor pe un pat de flori. O privi o clipă, ameţit de durere, apoi se ridică în picioare, armându-şi din nou pistolul, cu un gest hotărât. Rezemat de un stâlp al pavilionului, Dragonul Albastru se căznea să desluşească chipul ucigaşului său.

— N-ai păţit, nimic, Floris? întrebă Adrien cu glas înecat de ură, îndreptându-se spre general.

— Nu, Adrien, frăţioare, mi-ai salvat încă o dată viaţa pe care mi-aş fi dat-o de o mie de ori pentru ea, murmură mezinul, cu ochii înecaţi în lacrimi, mângâind obrazul de copil al celei adormite întru vecie, printre orhidee şi crini.

— Ah, doamne, ce crudă fatalitate... eu mi-am primit dreapta pedeapsă, dar el, el ce vină are... suntem în mâna Ta, Doamne, iartă-mă, păcătosul de mine, gemu Dragonul Albastru auzind numele celor doi tineri.

Adrien ridică ţeava pistolului, hotărât să-şi lichideze duşmanul.

— Nu trage, Adrien... oricum m-ai rănit de moarte. Nu-ţi încărca şi mai mult conştiinţa... strigă Dragonul Albastru, abia trăgându-şi răsuflarea şi încercând să-şi astupe cu mâinile gaura din piept.

Fără să înţeleagă nici el de ce, Adrien se supuse acelei rugăminţi disperate. Furia lui oarbă se topi dintr-o dată. Sub privirea albastră a generalului îşi plecă fruntea şi azvârli dispreţuitor arma în apa canalului.

— N-am dat niciodată lovitura de graţie unui muribund, aşa că e inutil să încerci să mă-nduioşezi spunându-mi pe nume, mai ales că nu-ţi dă nimeni dreptul să o faci.

— Ba da, AM TOATE DREPTURILE, murmură muribundul abia auzit.

Floris tresări. În boschete se auzea nisipul scârţâind sub paşii soldaţilor manciurieni, care după ce îi căutaseră pe fugari pe lângă lac, auzind împuşcătura, dăduseră fuga spre pavilion.

— Prea luminate general cu cuget mai treaz decât zorile, trăieşti? strigă un soldat.

Floris făcu un pas înainte şi răspunse:

— Dragonul Albastru se simte perfect. Se odihneşte în pavilion şi porunceşte să nu fie tulburat.

Soldaţii începură să murmure. Era limpede că se sfătuiau ce să facă.

— Câtă vreme îl ţinem prizonier avem încă şanse să ne salvăm, le şopti Floris celorlalţi.

Adrien îl privi copleşit de durere.

— Voi duceţi-vă, vă acopăr eu retragerea. Eu rămân să mor aici, lângă ea.

— Ba nu, ai săj trăieşti. Îţi poruncesc!

Tinerii întoarseră stupefiaţi capul spre Dragonul Albastru, care rostise acele cuvinte.

Rănitul respira greu. Horcăi şi fugarii crezură că-şi dădea duhul. Scuipă doar câteva cheaguri de sânge şi spre totala surprindere a tinerilor, strigă soldaţilor săi:

— Dihori urât mirositori, ce sunteţi, canalii îndobitocite de băutură, v-am poruncit să nu-mi tulburaţi liniştea. Lăsaţi-mă singur, n-am nevoie de voi.

Fraţii se priviră zăpăciţi, nepricepând pentru ce bărbatul care până mai adineaori voise să-i ucidă, acum, în ceasul morţii, în loc să se răzbune, le salva viaţa. În spatele boschetelor, soldaţii se foiau şi se sfătuiau.

Unul dintre ei se încumetă să întrebe:

— Dar... luminate stăpâne, eşti chiar înălţimea ta cel care ne vorbeşti sau vreun demon al nopţii ţi-a luat locul împrumutându-ţi glasul?

Dragonul Albastru îi făcu semn lui Li Kang să se apropie de el şi să-l susţină. Rezemându-se de umărul chinezului, păşi cu greu până în dreptul unui felinar, ca să i se vadă chipul:

— Priviţi-mă, dobitocilor, găini bete ce sunteţi... sunt eu, generalul vostru, cine altul?

— Te vedem, prea-luminate Dragon Albastru, te vedem... dar... o căutăm pe prizoniera care a fugit cu...

— Prizoniera e aici, lângă mine. Întoarceţi-vă la cazarmă şi nu vă mişcaţi de acolo până ce răsare soarele... vă poruncesc... m-aţi înţeles, beţivilor!

Urmă o tăcere adâncă. Fugarii aşteptau cu inima

strânsă rezultatul dispoziţiilor date de general. Într-un târziu, nisipul scârţâi sub tălpile soldaţilor. Spiritul de disciplină fusese mai puternic decât dubiile lor. Se retraseră bodogănind.

Deodată Dragonul Albastru se cocârjă de durere, întinse braţul spre Adrien, într-un gest de implorare. Tânărul îl privi cu răceală fără să se clintească din loc. Floris le făcu semn lui Feodor şi Li Kang să îl întindă pe general pe patul din pavilion.

— Priveşte-i ochii, stăpâne, vrea să-ţi vorbească, şopti Feodor.

Adrien se apropie de Dragonul Albastru, îşi încrucişa braţele ca un judecător şi îl întrebă posomorât:

— Pentru ce ne-ai salvat?

Un tremur cuprinse trupul muribundului:

— Pentru că... eşti... FIUL MEU... A... drien, murmură Dragonul Albastru şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul XXXVI

Cu ochii daţi peste cap şi obrazul ca de ceară, Dragonul Albastru era la un pas de a lua cu el pe lumea cealaltă cumplita taină dezvăluită doar pe jumătate.

— Ah, ce destin crud mă împiedică să aflu tot adevărul. Dacă tot nu mai am pentru ce trăi, măcar să ştiu cine sunt! răcni Adrien ca scos din minţi, gata să-şi pună pistolul în piept şi să sfârşească cu o viaţă lipsită de orice sens prin dispariţia Yasminei. Floris îi smulse arma din mână şi îl încredinţă în paza muşchilor de oţel al lui Feodor.

— Vino-ţi în fire, boiernaşule, rogu-te, nu te lăsa pradă deznădejdii... haide, se poate una ca asta, păcatele mele, îl certa îndurerat cazacul, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic.

— Li Kang, există vreo cale de a-l aduce înapoi pe general printre cei vii, măcar pentru câteva clipe? îl întrebă în şoaptă Floris pe Li Kang.

— Floare de Mai, am o esenţă de ginseng care întăreşte inima, dar teamă mi-e că riscăm să-l omorâm de tot. Luată în doze mari este cumplit de otrăvitoare.

— Încearcă totuşi să-l trezeşti din leşin, te rog, oricum el nu mai are scăpare, în schimb, dacă Adrien nu află întreg adevărul, tare mă tem că o să-şi piardă minţile...

Chinezul scoase din mânecă o sticluţă de cristal cu căpăcel de aur. Licoarea conţinută trebuie să fi fost cumplit de primejdioasă, pentru că Li Kang deşurubă căpăcelul cu nespusă precauţie, luând seama să nu care cumva să-şi murdărească degetele, turnă pe buzele vineţii ale Dragonului Albastru câteva picături purpurii şi dense ca un sirop. Trupul generalului zvâcni violent. O spumă trandafirie îi ieşi pe nări, deschise o clipă ochii dar recăzu în catalepsie. Floris îi făcu semn lui Li Kang să toarne încă câteva picături. Chinezul şovăi.

— O doză mai puternică o să-l învenineze, Floare de Mai...

Cu o expresie de crâncenă încăpăţânare, Floris îi luă flaconul din mână. Ca să-şi salveze fratele era musai să-l facă să vorbească pe straniul renegat francez. Fără să mai stea pe gânduri, răsturnă întreaga sticluţă în gura rănitului. Generalul se convulsionă înspăimântător, gemu ca o fiară şi redeschise ochii. Îl

căută imediat din priviri pe Adrien, care încetase să se mai zbată, încremenind în braţele lui Feodor.

— Adrien... apropie-te... fiule... şopti muribundul, împietrit ca o statuie.

Tânărul nu se clintea. Floris îl apucă de braţ şi îl trase până la sofa, unde Adrien îngenunche cu mişcări de somnambul la căpătâiul bărbatului. Dragonul Albastru se agăţă cu degete tremurânde de mâna lui. Adrien tresări curentat de atingerea ucigaşului Yasminei. Era convins că visează un vis urât şi de-abia aştepta să se trezească la realitate, fericit, în braţele iubitei sale, pe sânul ei cald şi parfumat. Un hohot de plâns îi urcă din adâncul gâtlejului. Nu, nu visa, totul era aievea şi Yasmina zăcea acolo, printre flori. Îl fulgeră cu năprasnică ură pe Dragonul Albastru.

— La ce-ţi slujeşte minciuna asta!? Nu sunt fiul tău! Tatăl meu n-a fost un aventurier abject ca tine. De altfel s-a prăpădit, bietul de el cu mulţi ani în urmă...

Cu un efort supraomenesc, Dragonul Albastru încerca să articuleze. Îşi ridică cu greu capul de pe pernă. Tichia manciuriană îi lunecă într-o parte descoperindu-i pletele încă blonde, presărate cu fire argintii.

— Da... ai dreptate... tatăl tău a murit... la Marsilia... de mult... eu sunt doar umbra... celui ce a fost... într-o altă viaţă... contele Amedée de Villeneuve-Caramey... O cumplită fatalitate... a vrut... să... să ne regăsim... rivali... mi-a fost... scris... să pier de mâna ta... FIULE...

Era înfiorător să-l priveşti şi să-l asculţi pe acel muribund care se lupta cu moartea, căznindu-se să vorbească cu glas stins, abia auzit.

Pentru Adrien nu mai exista nici o îndoială. Omul acela era într-adevăr părintele lui. Cutremurat, izbucni

într-un prelung hohot de plâns, îngropându-şi obrazul în palme, ca să-şi ascundă cumplita deznădejde.

— Vai mie, tată... tată drag... iertare... iertare... vai mie... mi-am ucis propriul părinte, gemea el scuturând din cap...

Contele mângâie buclele de aur ale fiului său:

— Descoperă-ţi ochii, fiule... Adrien, copilule... ascultă-mă... conjur să nu ai remuşcări... mor fericit... viaţa mă ostenea peste măsură... tu să mă ierţi pe mine... fiule... am fost un mare păcătos... şi Dumnezeu m-a pedepsit... am amestecat totdeauna binele şi răul... da... răul... m-a atras mai mult decât... binele... Se cuvine să plătesc pentru... toate... păcatele mele. Promite-mi că nu te vei... chinui... din pricina acestei... nefericite fatalităţi... Şi copiii vor plăti, pentru păcatele, părinţilor lor... parcă aşa spune Scriptura. Nu-i aşa, fiule?...

Adrien părea să se fi calmat şi îşi asculta cu atenţie tatăl. Contele de Villeneuve-Caramey îi făcu semn lui Floris să-l ajute să se ridice într-un cot.

— Mă simt mai bine, mi-aţi dat cumva vre-un drog?

— Da, domnule, răspunse grav Floris, v-am dat esenţă de ginseng purpuriu.

Contele de Villeneuve-Caramey îi aruncă o privire pătrunzătoare, ca şi cum ar fi ghicit motivul pentru care tânărul îl readusese la viaţă, totodată otrăvindu-l.

— Aţi făcut bine... oricum nu mai aveam scăpare... plămânul stâng mi-e găurit... dar otrava o să-şi facă efectul... să mă grăbesc, nu-mi rămâne decât câteva clipe... Şi... am atâtea să vă spun...

Discret, Floris voi să se depărteze ca să-l lase singur pe Adrien cu tatăl lui, dar acesta îl prinse de braţ.

— Nu... tinere... rămâi aici... şi iartă-mă şi tu... pentru

că am vrut... să îţi iau viaţa. Intenţionam să-ţi iau viaţa pentru că... mi s-a părut că văd în tine... năluca ţarului... acel ţar pe care l-am urât din răsputeri... fiindcă mi-a luat-o pe măicuţa ta, Adrien... fiule, adăugă contele întorcând anevoie capul spre băiatul lui.

— Vai, tată... tată... hohoti Adrien, cum de-ai ajuns aici, ce te-a împins până la capătul lumii?

— Destinul... fiule... acelaşi destin care te-a adus şi pe tine aici... Ultima oară... te-am văzut... la Marsilia. Erai copil... o frumuseţe de băieţel cu păr bălai... şi ochi ca cerul... Nu m-ai recunoscut... eu mă ascundeam... de poliţie... pentru că făcusem parte din banda lui Cartouche... Acolo... la Marsilia... am încredinţat-o pe... Baptistine, fetiţa mea... mamei tale... Maximilienne...

Rostind numele frumoasei contese, chipul muribundului se lumină.

— Să-i spui... mamei tale... că nu m-am priceput să o iubesc... cum s-ar fi cuvenit... dar că totuşi am iubit-o nebuneşte... Mi-a fost mie scris... să fug mereu... din calea fericirii... alergând după himere... tentat, de diavoleasca chemare a aventurii...

Floris şi Adrien tăcură mâlc, neîndrăznind să-i spună contelui că Maximilienne se săvârşise de mult din viată.

— Am iubit-o şi pe mama... Baptistinei... nu era o doamnă... ci o golancă... aidoma fratelui ei, Cartouche... Vai, Adrien, tare agitată viaţă... mi-a hărăzit mie Cerul... Dar... ce face... Baptistine... unde e... E frumoasă?... A aflat taina ruşinoasă a... naşterii ei?

Adrien clătină din cap în semn că nu. Sfâşiat de

destăinuirea tatălui său, se simţea incapabil să articuleze.

Floris zâmbi muribundului:

— Nu, domnule conte, nu ştie nimic despre mama ei... şi este nespus de frumoasă. De-abia aşteptăm să ne reîntoarcem în Franţa şi să ne ocupăm de educaţia ei.

— Aşa... prea bine... câţi ani... are ea acum?

Floris îşi încreţi fruntea. încercând să-şi amintească, de cât tip părăsiseră Franţa. Parcă de vreo trei ani? Sau poate de numai doi, sau de un secol?

— Cred că trebuie să aibă spre cincisprezece ani, domnule conte.

— M-am gândit deseori la ea... şi la tine, Adrien. Eşti moştenitorul legal al conţilor de Villeneuve-Caramey. Ai un nume falnic, de care eu n-am ştiut să fiu demn... dar tu, fiule... citesc asta în ochii tăi, ai să-l porţi cu cinste. În schimb, biata Baptistine... e o bastardă... mi-e teamă că nu va putea pătrunde în înalta societate... nici o familie de neam nu o va accepta... cu această ruşinoasă pată pe blazon... în sângele ei curge sânge de tâlhar. Dacă vreodată se află adevărul, va fi stigmatizată pentru tot restul vieţii... Domnule... te rog, ascultă-mă, imploră muribundul agăţându-se de braţul lui Floris şi zgâlţâindu-l spasmodic. Eşti fiul Maximiliennei şi al ţarului...

— Da, domnule conte, murmură tulburat tânărul.

— Ai vreo obligaţie faţă de vreo femeie?

— Nu domnule, nu am pe lumea asta decât un prenume şi... dragostea fratelui meu.

— Sper că n-ai să refuzi ultima rugăminte a unui muribund? îl privi întrebător contele.

— Domnule, voi face tot ce îmi va sta în puteri ca să

v-o împlinesc.

— Atunci... jură-mi... jură că ai să te căsătoreşti cu Baptistine... ca să nu i se reproşeze niciodată... păcatul meu... jură... domnule.

Floris îngenunche la rândul lui la căpătâiul acelui bărbat ciudat, care cu atâta patetism îi cerea să-i promită o nebunie. Tânărul şovăia. La urma urmei în joc era destinul lui viitor. Muribundul intui ce se petrecea în sufletul lui şi insistă:

— Ai spus adineaori că ai doar un prenume... nu e adevărat... odinioară i-am îngăduit Maximiliennei să porţi numele meu. Îţi cer astăzi să-mi întorci favoarea făcută... jură... jură pe odihna sufletului meu...

Floris îşi duse mâna la inimă.

— Prea bine, domnule conte, vă dau cuvântul meu de onoare, şi jur pe ce am mai de preţ pe lumea asta că vă voi împlini dorinţa. O voi lua de soţie pe Baptistine dacă Dumnezeu îmi dă zile să o pot face şi... dacă izbutesc să părăsesc nevătămat China...

— Îţi mulţumesc... îţi mulţumesc... ah, pot muri împăcat... fericit... ah, ce durere cumplită... Dumnezeule... ajutaţi-mă, ce durere... sunt pedepsit... curmaţi-mi chinul... vă implor... urlă contele.

Un spasm violent îi zgârci trupul. Ochii i se injectară de sânge, membrele i se zvârcoleau de durere. Feodor şi Li Kang se precipitară să le dea o mână de ajutor celor doi fraţi care îl ridicaseră de umeri pe muribund, ca acesta să poată respira mai în voie. Georges-Albert îşi ascundea capul în părul prinţesei. Încă nu-i venea să creadă că stăpâna lui se dusese şi încerca din răsputeri să o trezească din somnul ei, cu toate că frigul morţii începea să-i înţepenească obrazul. Maimuţica îşi astupă urechile. Nu mai suporta agonia contelui. Li

Kang apropie de nările contelui o sticluţă cu săruri. Muribundul deschise ochii.

— Ah, gemu el, nu mi-a mai rămas mult... Adrien, fiule... dă-mi sulul acela de mătase şi o pană...

Floris conduse mâna lui Amedée de Villeneuve-Caramey, care mâzgăli câteva ideograme. Tânărul era atât de răvăşit de agonia contelui, încât nici prin gând nu-i dădu să citească ce scrisese.

— Trebuie... trebuie să vă salvez... şopti contele... Ascultaţi-mă cu atenţie... Ieşiţi din labirint... şi, ca să nu vă pierdeţi... luaţi-o spre... lac... Mergeţi pe aleea cu orhidee... la capătul ei veţi găsi o gondolă trasă la mal... este gondola mea... În mijlocul lacului... pe o insulă... o să vedeţi o statuie a Lui Fo... cu o sută de braţe... Cel mai lung dintre ele... vă indică direcţia colinei Petha[65]. Lăsaţi gondola pe insulă... ocoliţi colina sacră... în spatele ei se află... un zid... Pentru că acolo n-are nimeni voie... să pună piciorul... în partea aceea nu se află soldaţi... săriţi zidul şi părăsiţi Oraşul Interzis... nădăjduiesc... să nu vă vadă... nimeni... altminteri... Ah, Dumnezeule, lasă-mi răgazul... Să isprăvesc... ce... am de... spus... Oh, mi se... întunecă... privirea... Unde eşti.. fiule? Fii binecuvântat... păstrează cu grijă... sulul ăsta... de sunteţi cumva prinşi... spuneţi să-i fie dat... ah, mor... ai jurat... domnule, strigă contele agăţându-se de Floris cu ultimele puteri.

— Nu uita... Baptistine... ai jurat... adio... fiule... adio copile...

Contele de Villeneuve-Caramey se prăbuşi pe spate. Priveliştea agoniei lui era atroce. Esenţa de ginseng

[65] Colina din grădinile imperiale, alcătuită din pietre preţioase şi rare, aduse de pe tot cuprinsul Chinei.

acţiona galopant. O spumă sângerie îi umplu gura. Pleoapele umflate descoperiră o ultimă oară ochii de un albastru ireal. Un ultim spasm îi cutremură trupul şi contele îşi dădu duhul. Pâlpâirea unui felinar roz lumina straniu chipul celui care fusese pentru întreaga China, temutul Dragon Albastru.

Incorigibilul aventurier zâmbea. Ochii de culoarea cerului de vară priveau de-acum spre o altă lume. Suferinţa i se ştergea de pe chip. Floris luă mâna fratelui său şi închise cu ea pleoapele contelui. Adrien părea să nu mai fie stăpân pe gândurile lui. Rostea vorbe fără şir. Floris voi să-l ia de lângă trupul tatălui său.

— Nu... nu... nu pot să-l las aici... rămân cu el, vai mie, tată... Yasmina, gemea el.

— Haide, Adrien, vino cu mine. Mâine în zori o să-i trimitem aici pe misionarii iezuiţi ca să le ceară trupurile. Vino, urmează-mă, frăţioare.

Feodor îl smulse pe Georges-Albert de lângă prinţesă şi cei cinci fugari apucară pe drumul indicat de Dragonul Albastru. Dacă la venire, putuseră intra pe una din porţile Oraşului Interzis, nu încăpea îndoială că în acea clipă toate ieşirile erau păzite cu străşnicie de soldaţii manciurieni. Sperau ca ostaşii Dragonului Albastru să fi dat totuşi ascultare stăpânului lor, încetând să-i mai caute prin parcul palatului. Contele de Villeneuve-Caramey nu se înşelase. Calea era într-adevăr liberă. Cu gondola condusă de Feodor, cu ajutorul unei prăjini, traversară în grabă lacul „apelor de aur”. Cufundaţi în durerea lor, tinerilor puţin le păsa de splendoarea peisajului nocturn. Gigantica statuie a lui Budha se înălţă deasupra lor. Traseră la mal şi dădură ocol colinei de nestemate ce scânteiau sub

razele lunii ca miliarde de licurici. Escaladară zidul. Adrien se lăsă să cadă greoi de partea cealaltă Se clătina pe picioare ca beat. Feodor şi Li Kang îl luară pe sus şi alergând din răsputeri ajunseră cu bine la misiunea iezuiţilor. Adrien îşi pierduse cunoştinţa. Culcat într-un pat răcoros, cu cearşafuri de mătase, aiura. Tremura ca varga şi fruntea îi dogorea.

— Are febră cerebrală, murmură părintele Del Boccaccio, privindu-l inchizitor pe Floris care nu spusese o vorbă despre cumplita tragedie trăită.

Îngrijorat de moarte, Floris se instală la căpătâiul fratelui său. Îi privea disperat obrazul spectral, nările palide, ochii înfundaţi în orbite. Într-o singură noapte, cei doi fraţi îmbătrâniseră cu zece ani. Floris bâigui câteva cuvinte de mulţumire la adresa iezuiţilor care îl îngrijeau cu devotament pe bolnav. Printre ei se afla şi un medic. Acesta ar fi avut nevoie de nişte pungi cu gheaţă ca să le pună pe frunte şi sub ceafă bolnavului, ca să-i scadă febra, dar de unde să găsească aşa ceva în plină vară? La Pekin domnea de câteva zile o căldură sufocantă şi gheaţa era o marfă extrem de rară şi de scumpă. Şoricel, singura femeie din întreaga misiune, nu mai prididea să schimbe compresele de pe fruntea lui Adrien, înmuindu-le în apa călâie care în contact cu pielea bolnavului se înfierbânta într-o clipită. Medicul italian îi punea lipitori pe după urechi şi la tălpi.

Floris întoarse capul ca să nu-şi mai vadă fratele în starea aceea jalnică. Deodată se plesni cu palma peste frunte.

— Unde este sulul de mătase pe care i l-a dat contele înainte să moară?

Feodor şi Li Kang ridicară din umeri. Căutară cu de-

amănuntul în toate buzunarele tunicii dezbrăcată de Adrien. Nu aflară nimic. Se vede treaba că Adrien îl rătăcise.

Spre dimineaţă starea bolnavului se înrăutăţi. Părea pierdut.

— Tare mi-e teamă că n-apucă seara, îi şopti părintele Del Boccaccio lui Grégoire.

Bravul intendent plângea cu lacrimi amare, rugându-se şi bătând mătănii.

Floris îşi ţinea fratele de mână în speranţa că îi va transmite ceva din propria vitalitate.

Trecuseră câteva ceasuri de chinuitoare nelinişte. Deodată în curtea misiunii se auzi tropot de cai. Floris nu dădu atenţie. După câteva clipe peretele de hârtie al încăperii lunecă în lături şi părintele Del Boccaccio îi făcu semn să iasă după el. Palid ca moartea, iezuitul îl prinse de piept:

— Ah, fiule, ce năzbâtii aţi mai făcut azi noapte? N-avem încotro, trebuie să-l predăm pe Adrien. Au venit să-l aresteze.

Floris se apropie şi privi pe fereastră. Misiunea era înconjurată de douăzeci de oşteni în veşminte galbene din garda personală a împăratului. Floris avu un gest de neputinţă.

— Adrien este netransportabil. Mă duc eu în locul lui. Ţi-l încredinţez, bunule părinte, veghează asupra lui, spuse Floris coborând în curte să se predea soldaţilor...

Capitolul XXXVII

— Unde mă duceţi? întrebă Floris.

— Unde trebuie, răspunse cu o plecăciune căpetenia care purta pe cap o pălărie cu bumb de fildeş.[66]

„Chinezul ăsta vorbeşte ca un normand” îşi spuse înciudat Floris, lămurit buştean de răspunsul mandarinului. Fu poftit să urce într-un palanchin elegant. Soldaţii închiseră portiera. Căpitanul surâdea cu o gură ştirbă.

„Bun, continuă să raţioneze Floris, va să zică sunt prizonier dar, după câte văd, mi se acordă tot respectul... Ciudat... Individul ăsta îmi zâmbeşte de i-au amorţit fălcile, ceea ce pentru un chinez nu înseamnă neapărat un semn de bună voinţă... Oricum, aş prefera să nu-mi mai arate gingiile alea scârboase...”

Floris întoarse capul şi privi pe fereastra cealaltă, încercând să recunoască în ce direcţie se îndreptau. Cortegiul tocmai pătrundea în strada Tchan-Ngan-Kiai, care traversa albia unui râu secat şi ducea drept spre arcul de triumf din oraşul tătar.

„M-am lămurit... e clar, mergem spre artera comercială inelară, deci spre piaţa execuţiilor”, îşi spuse Floris înfiorându-se. Ca să-şi dea curaj, glumi de unul singur, ciocănindu-şi scăfârlia: „Bieţilor cerşetori or să le rămână dinţii în ţeasta mea... am capul tare... Oricum, dacă Adrien nu mai are scăpare, prefer să mor şi eu odată cu el”, şopti el, simţind cum i se pune în nod în gât.

Numai că, spre marea lui mirare, cărăuşii palanchinului trecură prin faţa porţii de sud şi o luară la stânga, spre partea de răsărit a oraşului.

---

[66] Mandarin de rang inferior.

„Aha, nu mă execută pe loc, mai întâi vor să mă judece”, se gândi tânărul văzând că traversau o piaţă spaţioasă, pavată cu cărămizi, îngrădită de o balustradă înaltă de marmoră şi mărginită de pagode.

Soldaţii făcură o plecăciune adâncă în faţa unei porţi de intrare.

„O fi Palatul Tribunalului”.

— Thai-Miao, rosti căpitanul, cu un rânjet până la urechi, dezvelindu-şi o dată mai mult rădăcinile mâncate de carii. Ajunseseră la pagoda ce adăpostea tablele sacre ale dinastiei manciuriene.

„Ia te uită la el, mai face şi pe ciceronele”.

Floris mulţumi politicos călăuzei sale care îi mai arătă, plin de mândrie, pagodele Che-Tsu-Than şi Fan-King-Tchang. Cea dintâi adăpostea un sanctuar al fertilităţii, iar cea de-a doua o vestită biblioteca de texte sfinte. Ca întotdeauna când nu cunoştea ţinta finală, lui Floris drumul i se părea fără sfârşit. Deodată înţelese unde se aflau: tocmai pătrundeau în Oraşul Interzis, prin poarta U-Men. Palatul imperial Tsu-Kin-Tching îşi desfăşura dinaintea ochilor săi uluiţi zidurile impresionante, cu o circumferinţă de şase li. Acoperişurile, cu olane galbene, îţi luau ochii.

„Nu mai încape îndoială, vor să-mi arate leşul Dragonului Albastru şi să mă ucidă, drept răzbunare, la căpătâiul lui...”

Şi totuşi, soldaţii care îl însoţeau nu păreau să aibă câtuşi de puţin intenţii sângeroase ori vindicative. Nu o luară spre reşedinţa Dragonului Albastru, aflată în partea de apus, ci traversară puntea mobilă, de acces, spre palatul imperial. Căpitanul le făcu semn oamenilor lui să deschidă portiera palanchinului. Floris coborî. Se găsea în prima curtea interioară a palatului. De-aici

înainte, numai prinţi de sânge imperiali aveau dreptul să fie purtaţi în lectici descoperite, duse de câte patru slujitori. În noaptea precedentă, Floris nu ajunsese până acolo. Traversară alte curţi interioare, trecură pe lângă bazine cu apă cristalină, mărginite de parapete şi pilaştri zvelţi din aur masiv sau gresie, dominaţi de capete multicolore de lei. Slujitori cu cozi lungi până-n pământ, înveşmântaţi în mătase azurie sau galbenă ca şofranul, alergau de colo până acolo, fără să dea nici o atenţie lui Floris şi escortei sale militare. În cele din urmă fu lăsat în faţa a trei mandarini burtoşi.

— Ho, ho, ho! izbucniră dregătorii într-un râs forţat şi piţigăiat, în crescendo.

„Mi se pare mie, sau capul îmi va rămâne pe umeri?” îşi spuse uşurat Floris, în timp ce se pleca respectuos până la pământ, conform uzanţelor celeste deprinse de la Li Kang.

„Ha, ha, ha!” hohotea la rândul lui tânărul francez.

Mandarinii se arătau din cale afară de încântaţi. Îl înconjurară pe Floris şi îl luară cu ei. Încălţaţi cu botoşei din blană de vulpe, cam groşi pentru anotimpul acela, transpirau de zor. Burţile le tresăltau ritmic sub tunicile de mătase cenuşie şi franjurile galbene ale pălăriilor, împodobite cu majestoase cozi de păun, se legănau răcorindu-le obrajii. Îmbrăcat doar cu o simplă tunică albastră, fără nici o podoabă sau ornament, Floris se simţea destul de prost. Îşi atinse talismanul de la Baptistine, ca să-i aducă noroc, şi îşi urmă încrezător călăuzele prin nesfârşitele apartamente şi coridoare ale palatului, unul mai magnific şi mai strălucitor decorat decât altul. Floris observă amuzat că în palatul imperial din Pekin domnea aceeaşi îmbulzeală ca şi la Versailles, şi că negustorilor le era îngăduit să aibă

chiar şi aici prăvălioare şi tarabe.

Cei trei potentaţi trebuiau să se oprească într-una ca să-l tragă de mânecă pe tânărul barbar care, uitând cu desăvârşire de primejdia ce plana asupra lui, rămânea mereu în urmă, fermecat de priveliştea pe care prea puţini occidentali aveau şansa să o vadă. Fascinat de atmosfera locurilor, nici măcar nu-i trecu prin minte să profite de înghesuială ca să o şteargă de sub nasul mandarinilor. I se părea că aveau să traverseze la infinit acele apartamente imense, construite după un plan identic şi despărţite între ele de curţi pardosite cu marmoră, răcorite de mirifice fântâni arteziene şi de bazine cu peştişori roşii.

— Iată sala cea mai înaltă, susurară cei trei mandarini, şi iată marea sală mijlocie, ha, ha!. Locuinţa Cerului senin! Şi iată portalul boltei cereşti. Trecem acum prin portalul Divinei Virtuţi militare. Acela este portalul Celor zece mii de ani.

Lui Floris i se părea că se învârte pământul cu el. Zâmbea la auzul acelor denumiri exotice care-i mângâiau auzul, ca într-un vis.

„Ia seama, celor slabi de înger, China le zdrobeşte sufletul”, i se părea că aude în urma lui glasul de bariton al părintelui Del Boccaccio.

Înţelegea abia acum spusele iezuitului. Într-adevăr, China îl înspăimânta şi îl atrăgea, îl cutremura şi îl fermeca. Apropiată şi totuşi intangibilă, îşi păstra intact misterul, refuzând să se lase înţeleasă de sufletul lui de occidental.

— Şi acum, iată portalul lui Van Su[67], şopti cu adânc respect unul dintre mandarini, trăgându-i pe Floris spre

[67] Poreclă a Împăratului.

o construcţie cu cinci scări monumentale, ce urcau spre acelaşi punct. Patru dintre ele gemeau de lume, pe când a cincea, cea din mijloc, rămânea pustie, fiind rezervată probabil împăratului. Suind pe urmele însoţitorilor săi, Floris numără maşinal treptele. Erau patruzeci şi două.

— Am ajuns la Tai-Ho-Tian, spuse unul dintre mandarini, depărtându-se în grabă şi lăsându-l în grija celorlalţi doi.

Floris tresări. Ştia că Tai-Ho-Tian-ul era echivalentul salonului „Ochi de Bou” de la Versailles şi al apartamentelor personale ale Regelui Ludovic al XV-lea. Se afla aşadar în „camera imperială”, la fel de aglomerată ca tot restul palatului. Primul mandarin se reîntoarse după câteva clipe, îl luă de mână pe Floris şi, dând la o parte o draperie grea de mătase, îl trase după el pe un coridor lung şi întortocheat, fără ţipenie de om. Pătrunseră într-o încăpere răcoroasă şi tăcută. Cu spatele la ei, un bărbat înalt cerceta cu luare-aminte un glob terestru susţinut de patru dragoni de bronz, înaripaţi. Mandarinul se retrase de-a-ndăratelea, fără zgomot, făcându-i semn lui Floris să rămână nemişcat. Tânărul aşteptă câteva clipe, lungi cât o vecie. Îi venea să se apropie de geograf şi să-l bată pe umăr, dar îşi spuse, pe drept cuvânt, că ar fi fost cam deplasat. Se decise să tuşească discret, ca să-şi facă totuşi cunoscută prezenţa. Bărbatul se întoarse mirat. În mod vizibil, nu era obişnuit cu asemenea manifestări necuviincioase, îl privi îndelung pe Floris. Ochii migdalaţi, scrutători şi ageri, îl cântăreau atent. Bărbatul era îmbrăcat cu o tunică de mătase galbenă, la fel de simplă ca a lui Floris. Pe cap purta o tichie de catifea din care îi cobora până pe frunte o perlă

imensă, unică podoabă, semn al unui înalt rang nobiliar. Din privirea lui autoritară, Floris înţelese că geograful nu era nici mandarin şi nici prinţ, ci însuşi împăratul.

— Tu eşti străinul barbar Adrien? îl întrebă suveranul în limba chineză.

— Nu, prea înălţate Fiul al Cerului cu neprihănită virtute, sunt fratele lui şi am venit în locul său.

O umbră imperceptibilă întunecă obrazul neted şi tânăr al împăratului demascat de perspicacitatea lui Floris.

— Cine e nemernicul care a îndrăznit să-ţi dezvăluie că ţi-a călăuzit paşii până la mine?

— Nimeni, Fiul al Cerului. Dar numai stăpânul prea-puternic al acestui măreţ imperiu putea să inspire unui barbar ca mine un asemenea celest respect.

K'ien-Long îl privi pe Floris cu şi mai multă atenţie. Acesta îşi ţinea răsuflarea de emoţie, neştiind care avea să fie urmarea sincerităţi lui. Dar lecţia iezuiţilor dădea roade. Tânărul deprinsese de la ei limbajul care deschidea calea spre sufletul chinezilor.

— Ai un frate atât de laş încât nu s-a încumetat să vină el însuşi?

— Să-mi fie cu iertare, prea mărite Fiu al Cerului, fratele meu este viteaz şi nobil ca un dragon înaripat, dar acum pluteşte pe mările divinului necunoscut, între viaţă şi moarte. Ştiinţa medicilor barbari este neputincioasă în faţa bolii şi teamă îmi este că îl vom pierde.

Tonul lui respectuos dar ferm, lipsit de servilism îi plăcu împăratului.

— Fratele tău este îngrijit de iezuiţi? întrebă el cu un zâmbet maliţios.

Părea încă mai tânăr şi Floris se gândi fără să vrea la regele său, Ludovic al XV-lea, stăpân şi el peste un regat fabulos, ştiind şi el să fie uneori, când o voia, fermecător şi plin de umor.

— Da, stăpâne al Imperiului de Mijloc, preoţii barbari se căznesc să ţină piept bolii, dar le-ar trebui nişte gheaţă ca să potolească febra cumplită din creierul lui. Şi de unde să facă rost de aşa ceva...

K'ien-Long nu se mai putu stăpâni şi izbucni într-un hohot sonor de râs. Floris îşi simţi inima îngheţată de acea dovadă de nepăsare şi cruzime.

„Să mă fi înşelat asupra lui?” se întrebă el, profund decepţionat.

— Ha, ha, iezuiţii ştiu multe lucruri, necunoscute nouă, exclamă împăratul, adresându-i-se pe neaşteptate într-o impecabilă limbă franceză, colorată doar de unele accente piţigăiate, de aceea le şi îngăduim să rămână pe meleagurile noastre, nu ca să le propovăduiască supuşilor noştri despre Dumnezeul lor. Spune-mi ce părere ţi-ai face despre mine dacă mi-aş trimite bonzii la Roma să explice... măritului vostru... Papă, că se înşeală, pentru că adevăratul şi unicul Dumnezeu este Budha al nostru?

Frapat de justeţea acelui raţionament, Floris se înclină:

— Majestatea Voastră, grăieşte cu adâncă înţelepciune.

— Apropie-te... priveşte această sferă terestră şi compar-o cu cea celestă. Aici sunt înscrise toate stelele cunoscute de iezuiţi. Uite şi un instrument cu manivelă construit de ei la porunca mea, ca să putem calcula cu el eclipsele de soare, viitoare şi trecute. Sunt foarte învăţaţi, dar nu ştiu chiar totul şi uneori nu se pot pune

cu străvechea noastră ştiinţă. Nu-mi displace să mi se ofere prilejul să le mai tai puţin din nas...

Floris nu prea înţelegea unde bătea împăratul. K'ien-Long îi zâmbi prietenos şi întinse braţul spre un gong. Se auzi un sunet abia perceptibil, cât să nu obosească urechile imperiale. Cel mai gras dintre cei trei mandarini se năpusti în încăpere şi vru să i se arunce la picioare. Împăratul îl opri cu un gest al mâinii şi îi spuse, în chinezeşte:

— Trimite-l pe doctorul meu Zhu-Wang la iezuiţi, pentru tânărul barbar Adrien. Spune-i că PORUNCESC să îl vindece. Du-te...

Împăratul se întoarse spre Floris şi reluă în franţuzeşte:

— Poţi fi mulţumit, fratele tău va trăi, iar iezuiţii se vor simţi jigniţi de moarte că un chinez izbuteşte acolo unde ei au dat greş.

Floris nu ştia dacă să se bucure ori să fie încă mai îngrijorat. Starea lui Adrien i se păruse atât de disperată, încât nu spera să mai poată fi vindecat. Îl privi aiurit pe acel suveran care dădea „ordine" în materie de boală, părând să dispună cu seninătate de destinele oamenilor. K'ien-Long se aşeză pe un taburet înalt, învârtind maşinal una dintre sfere.

— Îţi poruncesc să-mi spui de îndată ce s-a petrecut astă noapte. Cine l-a ucis pe credinciosul meu Dragon Albastru?

Floris încremeni. K'ien-Long ţinea în mâini sulul de mătase încredinţat de conte fiului său înainte de a-şi da duhul. Tânărul şovăi o clipă, neştiind care era mesajul înscris acolo de Dragonul Albastru. Împăratului nu-i scăpă acea ezitare. Îşi încruntă sprâncenele subţiri ca o linie, de parcă ar fi fost epilate ori desenate de

penelul unui pictor.

— Vorbeşte, barbarule, te ascult.

Tonul îi devenise ameninţător.

Floris puse un genunchi în pământ:

— E o poveste nespus de lungă şi de dureroasă, de aceea implor răbdarea Majestăţii Voastră, să îi dea ascultare cu ureche binevoitoare şi cu luare-aminte.

K'ien-Long îi făcu semn că avea timp destul. Îşi închise pe jumătate ochii migdalaţi ca pisicile care par că dorm, pândindu-şi prada printre gene.

Cu reţinută durere, Floris povesti întreg adevărul împăratului: răpirea Yasminei, moartea ei, sfârşitul Dragonului Albastru. Îşi îngădui doar să inverseze rolurile, pretinzând că el îl împuşcase pe Dragonul Albastru, în clipa când acesta intenţionase să-l ucidă pe Adrien. Auzind de tragica regăsire a tatălui şi fiului, după atâta amar de ani, împăratul rămase impasibil ca un Budlia de piatră. După ce Floris îşi încheie tragica relatare, în încăpere se aşternu o tăcere adâncă. K'ien-Long chibzuia, cercetând cu privirea chipul loial al tânărului îngenuncheat dinaintea lui, trăsăturile sale energice, pline de o nobilă bărbăţie, ochii lui verzi cu reflexe de foc. Citi în ei întreaga suferinţă a ultimelor luni şi, cu un zâmbet blând, îi întinse sulul de mătase, îndemnându-l să citească ideogramele înscrise cu mână tremurândă de generalul lui.

Floris derula cu gesturi febrile mătasea, nerăbdător să afle conţinutul acelui mesaj scris pe patul morţii.

„Îl încredinţez pe fiul meu, Adrien, atotputernicei milostenii a Fiului Cerului, înainte ca Budha să mă cheme alături de El, în noaptea Leului. Al vostru, prea plecat, Dragon Albastru."

Floris simţi că i se pune un nod în gât Contele de Villeneuve-Caramey se lepădase într-adevăr de întregul lui trecut occidental murind ca un budhist sau scrisese acele rânduri pentru a-l îndupleca încă mai mult pe împărat în favoarea fiului său? Mai era şi un alt detaliu care îl nelinişte a. Dragonul nu scrisese că tinerii atentaseră la viaţa lui. Oare nu vorbise prea mult? Oare sinceritatea lui n-avea să-l coste?

— Voi cei din occident nu ştiţi să vă ascundeţi gândurile. Vi se citeşte totul pe chip. Nu-ţi pare rău că, urmând imboldul nobilului tău suflet, mi-ai mărturisit întreg adevărul. Oricum vă recunoscuseră soldaţii din garnizoană, la faţa locului, lângă pavilionul din parc. Ştiam cine îi ucisese pe Dragonul Albastru şi dacă m-ai fi minţit, ţi-aş fi tăiat capul, cum ar fi făcut-o şi propriul tău rege. Spunând adevărul, ţi-ai câştigat libertatea. Întoarce-te fără teamă la misiune, nimeni nu-ţi va clinti un fir de păr.

— Regele meu este un mare suveran, ca şi Maiestatea Voastră, căruia îi mulţumesc din adâncul inimii pentru bunătatea arătată nouă, nevrednici barbari din îndepărtatul occident, spuse Floris îndreptându-se de-a-ndăratelea spre ieşire, crezând că audienţa luase sfârşit.

— Mai stai o clipă, nu pleca. Mi-a ajuns până la urechi un zvon anume. E adevărat că i-ai venit de hac Marelui Mogul, că l-ai ucis pe câinele acela turbat?

— O nimica toată, Majestate, nu încape îndoială că braţul meu a fost condus de însuşi Budha, răspunse Floris, care avea darul să replice, fără să se fâstâcească, tuturor mai marilor lumii.

K’ien-Long îi aprecie spontaneitatea.

— Să ştii că îmi placi, barbarule. N-ai vrea să rămâi în China? Îţi îngădui să-ţi petreci restul zilelor aici, împreună cu fratele şi cu tovarăşii dumitale.

— Prea luminata Majestatea Voastră e prea mărinimoasă cu noi, dar dacă ne este îngăduit, după ce se va vindeca fratele meu am dori să ne întoarcem în ţara noastră, ca să putem povesti tuturor despre măreţia şi înţelepciunea celui mai de seamă împărat al lumii.

K'ien-Long îşi îndreptă măgulit umerii.

— Vă numesc, pe tine şi pe fratele tău, mandarini cu bumb de cristal. Te pricepi la vânătoarea de leoparzi?

— Desigur, Majestate, afirmă Floris, pe care nu-l speria niciodată nimic, spunându-şi, pe bună dreptate, că toate vânătorile se asemănau şi că leopardul era şi el un animal ca oricare altul.

— Prea bine, te vei înfăţişa în fiece dimineaţă la curtea mea şi peste câteva luni pline te vei putea întoarce la tine acasă cu o corabie încărcată de daruri pentru regele tău.

Floris făcu o plecăciune adâncă.

— Ah, să nu uit! Când ajungi înapoi la misiune, trimite-mi de îndată pe unul din şmecherii aceia de iezuiţi. Am dat aici de o frază al cărei înţeles îmi scapă...

Întorcându-i spatele lui Floris, împăratul se cufundă în lecturile sale. Înainte să se retragă, Floris îndrăzni să privească peste umărul suveranului, curios să ştie ce anume citea. În faţa lui K'ien-Long se afla originalul unui test de Euclide Socraticul...[68]

[68] Filolog grec, întemeietor al şcolii dialectice de la Megara (450—380 î.e.n.).

* * *

— Dumnezeule Mare, nebunul ăsta l-a ucis şi voi n-aţi mişcat un deget, răcni Floris găsindu-l pe Adrien cu pieptul şi fruntea străpunse de nişte ace lungi de oţel, înfipte cu dexteritate de un chinez bărbos şi slăbuţ.

Floris se repezi să-l strângă de gât pe călău.

— Tu eşti nebun de legat, nu el, protestă părintele Del Boccaccio, tăindu-i calea. Împăratul tocmai ni l-a trimis pe marele Zhu-Wang, cel mai vestit dintre doftorii Chinei

— Ştiu, bâigui Floris, dar... ce i-a făcut lui Adrien?

— I-a aplicat o ştiinţă veche de douăzeci de veacuri, pe care grozav ne-ar place să o deprindem şi noi, numai că secretoşii ăştia nici că se învoiesc să ne-o dezvăluie. Ehei, mai avem multe de învăţat de la chinezi, mormăi iezuitul, cu un amestec de admiraţie şi invidie.

Floris se înfiora văzându-l pe bărbos înfigând un ultim ac în palma bolnavului.

— Fratele tău va rătăci vreme de o lună încheiată prin grădinile lui Budha. În tot acest răstimp îl veţi hrăni numai cu lichide pe care i le veţi turna pe gât prin tuburi de trestie. Îşi va regăsi pe deplin sănătatea peste patru luni încheiate, declară bătrânul doctor, ridicându-şi privirea spre Floris.

— Fii binecuvântat, prea luminate înţelept şi fie ca vorbele tale dătătoare de speranţă să se adeverească, murmură tânărul apropiind-se cu recunoştinţă şi adânc respect de el.

— Fii cu luare-aminte, eu o să-i vindec trupul dar nu pot face nimic pentru a-i alina rănile sufletului. Tu şi numai tu va trebui să-l ajuţi să-şi recapete bucuria de a trăi, adăugă savantul, ţintindu-şi degetul osos înspre

Floris.

Acesta se înclină cu mâinile încrucişate pe piept, uluit de perspicacitatea bătrânului. Din ceas în ceas înţelegea tot mai mult atracţia părintelui Del Boccaccio pentru acea ţară misterioasă cu civilizaţie atât de străveche şi rafinată, în pofida superficialei impresii de sălbăticie pe care ţi-o crea la primul contact cu ea. Dar oare ce simţea un oriental ajungând în Europa? Degeaba îi numeau chinezii barbari pe occidentali?...

Săptămânile se scurgeau monoton. În cea de-a patra, febra lui Adrien cedă. Ceţurile ce-i cuprinseseră mintea se risipiră ca prin farmec. Medicul împăratului îi scoase acele din trup. Într-o bună dimineaţă, Adrien se trezi din letargie şi îi zâmbi fratelui său. Se însănătoşea văzând cu ochii. Dar nu pomenea o vorbă despre cumplita dramă trăită. Să fi uitat oare totul? Floris se îndoia, căci Adrien cădea deseori într-o melancolie din care nimeni şi nimic nu îl putea smulge. Floris îi înţelegea mai bine ca oricine zbuciumul, doar şi el trecuse printr-o criză similară după nefericita lui idilă cu Elisabeta. Îl îngrijea cu devotament şi nu se despărţea de el decât ca să-şi împlinească îndatoririle de „mandarin cu ciucure de cristal”, la palatul Tai-Ho-Tian, sau ca să-l însoţească pe K’ien-Long în nesfârşitele lui partide de vânătoare de leoparzi.

— Eşti din cale afară de viteaz pentru un barbar, se mira împăratul, văzându-l cum sărea să ucidă fiarele cu cuţitul.

Tânărului îi stătea pe limbă să-i spună că nu de mult cunoscuse o femeie-panteră, încă mai primejdioasă. Oare Julia de Mengden mai trăia? Intuiţia îi şoptea că destinul avea să i-o scoată din nou în cale şi că atunci avea să-şi poată potoli, în sfârşit, setea de răzbunare

împotriva infamei creaturi.

— Regele tău are mulţi mandarini în slujba lui? Care sunt distracţiile lui favorite? Ce mănâncă oamenii în ţara ta? Femeile trăiesc închise între ziduri, ca la noi?

Din goana calului, K'ien-Long îl bombarda cu întrebări, cât era ziua de lungă. Părea fascinat de curtea de la Versailles. Îl interoga la nesfârşit despre viaţa de zi cu zi la Paris şi la Petersburg, animat de o nesăţioasă dorinţă de a afla, de a fi la curent. Pe Floris, vastele lui cunoştinţe, în cele mai diverse domenii, îl impresionau nespus.

Cât despre Georges-Albert, acesta beneficia de privilegiul de a asista la orice festivitate de la curtea imperială, adăugând la palmaresul său. favorul de a fi fost mângâiat de augusta mână a Fiului Cerului. Trebuie spus însă că maimuţoiul se cam blazase, considerând că toate acele onoruri îi reveneau de drept.

La capătul lungii sale convalescenţe, Adrien, se înfăţişă în sfârşit dinaintea împăratului. Acesta îl privi scrutător pe tânărul palid şi slab din faţa lui. De-abia în clipa aceea Floris îşi dădu seama cât de frapantă era asemănarea dintre fratele lui şi răposatul Dragon Albastru.

— Adrien, sunt mulţumit să te văd teafăr şi înzdrăvenit. Află că poţi fi mândru de părintele tău, a fost un mare viteaz şi un mare general de oşti. Titlurile şi întreaga lui avere îţi revin astăzi ţie. Ştiu că vei fi demn de ele.

— Prea luminata Voastră Majestate mă copleşeşte cu bunăvoinţa. Îngăduit fie-mi să păstrez doar titlurile, ca pe un nepreţuit dar împărătesc, şi rog în genunchi, ca bunurile Dragonului Albastru să fie împărţite săracilor,

întru amintirea lui, aşa cum cred că i-ar fi fost voia, răspunse Adrien.

Vorbele lui K'ien-Long turnaseră balsam pe rănile din sufletul său.

„Tatăl tău a fost un mare viteaz... un mare general de oşti...”. Adrien de Villeneuve-Caramey n-avea a se mai ruşina de tatăl lui.

Câteva zile mai târziu, împăratul Chinei îşi ţinea făgăduiala făcută lui Floris. O corabie olandeză se pregătea să ridice ancora în rada portului Tung-Ku, încărcată până la refuz cu nenumăratele daruri trimise de K'ien-Long regelui Ludovic al XV-lea, prin intermediul tinerilor lui ambasadori barbari.

Rezemaţi de bastingaj, aceştia urmăreau manevrele marinarilor. Căpitanul, cu obraz de culoarea lalelei purpurii, dădea ordine scurte, precise şi calme, de parcă s-ar fi aflat în radă la Amsterdam şi nu la capătul lumii.

— Trage parâmele, domnule Hans.

— Ridicaţi vântul mic.

— Ridicaţi catargul cel mare.

— Ridicaţi ancora.

Floris şi Adrien iubeau marea. Nu mai călătoriseră cu corabia din copilărie, de când se îmbarcaseră la bordul unei galere portugheze. Câte se mai întâmplaseră de atunci...

Floris îl luă protector pe după umeri pe Adrien. Acesta zâmbi trist, cu ochii înecaţi în lacrimi. Floris înţelesese că se gândea la mormântul de marmoră alb rămas pentru totdeauna la Pekin, în grădina umbroasă a misiunii iezuite.

— Sfinte Iosife şi Arhangheli al paradisului, fiţi binecuvântaţi, pornim în sfârşit spre casă! exclamă

Grégoire în culmea fericirii, apărând în gura tambuchiului şi suindu-se pe punte, unde se şi împiedică de nişte parâme, venind de-a berbeleacul drept în braţele lui Floris.

— Ah, pe toţi dracii, prieteni, tare o să-mi mai lipsiţi... mă obişnuisem cu voi... întoarceţi-vă să ne vedeţi, dacă veniţi pe mare e o nimica toată... prin Sumatra, Singhala[69] şi Capul Furtunilor[70]. Cunosc pe dinafară rutele, vedeţi? Eu mai rămân pe aici vreo zece ani şi pe urmă mă întorc în Berry-ul meu natal, strigă părintele Boccaccio, petrecându-i într-o joncă ce avea să-l ducă înapoi la ţărm.

Bietul om îşi ştergea pe furiş lacrimile ce-i şiroiau pe obraz.

— Ia te uită, abia acum ne spune că e francez de-al nostru, se cruci Grégoire.

— Adio, bunule tovarăş de ocnă, murmură Feodor, cuprinzând cu braţul o infimă părticică din Şoricel.

Mongola se îngrăşase încă mai tare, din vina bucătarilor de primă mână de la misiune. Iezuiţii obţinuseră de la cei doi îndrăgostiţi promisiunea că n-aveau să-şi mai ducă zilele în păcat, trăind în ruşinos concubinaj care în Ziua Judecăţii de Apoi avea să-i condamne la flăcările iadului. Numai că şi Feodor, ca bun ortodox ce era şi Şoricel, budistă până în pânzele albe, refuzau să-şi unească destinele sub binecuvântare catolică. Abili ca-ntotdeauna, iezuiţii nu întârziaseră în a găsi soluţia: aveau să fie cununaţi, în largul mării, de un protestant: căpitanul olandez.

Cocoţat în vârful catargului, Georges-Albert supraveghea manevrele. O pală de vânt îl dărâmă din

[69] Ceylon.

[70] Capul Bunei Speranţe.

postul lui de observaţie. Căscă vexat şi coborî în cală să-şi stingă cu o butelcuţă de rachiu de orez setea cumplită, stârnită desigur de aerul sărat al mării.

Li Kang, care jurase pe „coada Virtuosului Inorog că n-avea să mai părăsească în vecii vecilor China”, se lăsase convins de Bucurie a Zilei să nu-l abandoneze, tocmai acum, când avea atâta nevoie de el. În aşteptarea plecării se plimba de colo-colo pe puntea a treia, legănându-şi nerăbdător codiţa.

Floris se despărţea şi el cu greu de China.

— Să fie acesta destinul nostru, frăţioare, să nu ne simţim nicăieri la noi acasă, să fim veşnic atraşi, respinşi şi sfâşiaţi?

— Destinul nostru, Floris, este să rămânem MEREU ÎMPREUNĂ.

Da, era singura lor bogăţie. Singurul lucru care îi dădea lui Adrien putere să ia viaţa de la capăt.

Floris îşi scutură buclele de abanos şi privi orizontul cu reflexe vineţii la capătul căruia, hăt departe, în Franţa, se afla... o tânără fată.

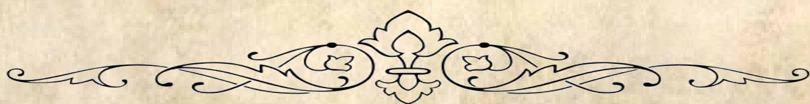
Fără să vrea, buzele lui şoptiră:

— Baptistine...

Abia atunci Adrien îşi aminti de grozavul jurământ smuls fratelui său de părintele lui.

Şi se întrebă cu inima strânsă:

— Şi Floris şi Baptistine sunt firi aprige. Se vor putea ei, oare, înţelege?

Sfârşitul volumului II – Cavalerul de Petersburg
Urmează volumul III – Frumoasa din Louisiana

CICLUL FLORIS

1. Floris, dragostea mea (Floris, mon amour)
2. Floris, Cavalerul de Petersburg (Le cavalier de Pétersbourg)
3. Frumoasa din Louisiana (La belle de la Louisiane)
4. Amanţii de pe Mississippi (Les amants du Mississippi)

CUPRINSUL

Partea întâi - FLORIS ŞI ŢAREVNA

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII

Partea a doua - DRUMUL GLORIEI

Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

Capitolul XXII

Partea a treia - FATALITATEA

Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX
Capitolul XXXI
Capitolul XXXII
Capitolul XXXIII
Capitolul XXXIV
Capitolul XXXV
Capitolul XXXVI

